DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GONCA ÇAKIR

MEFTUN EYLÜL

DOKUZ

GONCA ÇAKIR

EYLÜL

MEFTUN

POYRAZ

Her günah, kedere gebedir. İşlediğimiz günahların bedeliyle sınanır, acısıyla kefaretini öderiz.

Benim en büyük günahım, Adnan Kaya'nın oğlu olarak dünyaya gelmekti. Üzerime sis gibi sinen laneti yüzünden sürekli kefaret ödemeye mahkûm edilmiştim. Varlığım günah, aldığım soluk kederimdi. Kefaretimse her seferinde göğsümün orta yerine saplanan bıçaktı.

Melis kucağımdayken arabaya doğru koştuğum sırada yepyeni bir kedere gömüleceğimi biliyordum. Savaşın ortasında esir düşmüş bir köle gibi çaresizdim. Ellerime ve ayaklarıma vurulan prangalarla idam edilecektim. Edilecektim ve korkuyordum. Namlunun ucunda olmaktan ilk defa bu kadar korkuyordum. Melis'i arabaya yetiştiremeden kurşunun hedefi olmaktan çok korkuyordum. Hazır değildim, en büyük kâbusumun gerçek olmasına, Melis'in kollarımdan koparılmasına hazır değildim. Bir aptal gibi sorumsuzca davranmıştım. Anlık bir suçlulukla karar almış, onu buraya getirme gafletine düşmüştüm.

Hatamın bedelini şimdi Melis'in canıyla...

Düşüncesi bile nefesimi ciğerlerimden boşaltmaya yetiyorken gerçeğini kaldıramazdım. Bir daha gücüm yoktu. İlk kıvılcımda küle dönecektim.

Melis'in yüzünü, göğüs kafesime biraz daha bastırarak tüm gücümle koşmaya devam ettim. Kendi adamlarımın yarattığı savaş

alanındaki haykırışları, can veren esirler gibi doluyordu kulaklarıma. Çaresiz, yitip giden nefesler gibi cansız geliyordu sesleri.

Göremiyordum. Ne Cesur'u ne Serdar'ı ne de geri kalan diğer korumaları göremiyordum. Etrafımı saran kum fırtınasının içindeymişçesine bir Melis'i bir de yaklaştığım arabayı görebiliyordum.

Ama garipti. Kıyametime saniyeler kala, henüz patlamamıştı silah sesleri. Cehenneme dönmemişti adım attığım toprak. Hâlâ cennetti. Melis sağdı, kucağımdaydı, benimleydi. Vurulmamıştı, vurulmamıştım.

Ve artık arabanın arka koltuğundaydım. Cesur ve Serdar da arabadaki yerlerini aldıklarında, korkunun girdabında kaybolduğum yerden uzaklaşmaya başladık. Başımı geriye çevirip camdan dışarıya baktım. Arabalarına binmeye çalışan korumalarım dışında kimse yoktu.

Düşman yoktu!

Hepsi bir oyun muydu?

Sıkıntıyla solurken Melis'in ürkek sesi doldurdu kulaklarımı. "Baba, baskın ne demek? Neden kaçıyoruz?"

Hissettiğim tedirginlikten dolayı beynimin içinde zonklayan bir şey vardı ve birazdan patlayacakmışım gibi hissettiriyordu. Bedenime saçılacak, kontrolümü kaybettirip Melis'in gözlerinin önünde öfke patlaması yaşamama sebep olacaktı. Derin bir nefes alarak kontrolümü sağlamaya çalıştım. "Güvenliğin için eve dönmek zorundayız. Şu an mezarlık güvenli değil."

"Ama annemin mezarını göremedim."

Melis'in umutsuzca yitip giden hevesi karşısında sakin kalabilmek, çok güçtü. Başımı yeniden cama çevirip alt dudağımı kanatacak kadar sert bir şekilde dişledim. Melis'in hevesini kursağında bırakan adama elbet hesabını soracaktım.

Er ya da geç bunun hesabını ödeyecekti!

Ağzıma metalik tat yayılınca dudağımı dişlemeyi bırakıp, Melis'in hüzünle bakan masum yüzüne çevirdim bakışlarımı. Bugün onu kaybetmeye ilk kez bu kadar yaklaşmış olmak ruhuma derin bir iz bırakmıştı. Kapanması zor, toparlanması uzun bir iz. "Tekrardan

getireceğim." Parmaklarımı, dağılmış saçlarının arasına karıştırıp düzeltmeye çalıştım. "Güvenliğinden emin olduğum an," *Emin şerefsizini ortadan kaldırdığım an*... "seni geri getireceğim ama biraz zaman alabilir."

Melis'in hüzünle gölgelenen bakışlarına, belli belirsiz tebessümle şekillenen dudakları eşlik etti. "Yine getireceksen olur. Hem sen söyledin, güvende olduğum zaman annem mutlu olur."

Melis'in sözlerinin ağırlığı, kapanmayan yaramı bir kez daha deşince, dakikalar önce avuç içimde başlattığım yangının yeniden başladığını hissettim. Bakışlarımı elime çevirdim. Yumruk yaptığım elimi tüm gücümle sıkıyordum. Nefret, iliklerime kadar bir kez daha işledi. Ateşe vermek istiyordum. Yaşadığım hayatı, yaşamaya mecbur bırakılan hayatımı yakıp yok etmek istiyordum. Alevlerin ucu, tüm bunlara sebep olan adama dokunuyordu ve kalbimin duvarlarını ören zehir, sessiz bir yemin fısıldıyordu kulaklarıma.

Emin Sancaktar'ı yok edecektim.

Avucumun içindeki yangını yok sayıp sessiz yeminime itaatle, "Geleceğiz," diyerek başının üzerini öptüm. "Günün birinde mutlaka geri geleceğiz."

Dakikalar sonra eve geldiğimizde, doğruca çalışma odama girdim ve soluğu telefonumda aldım. Yasin de inadına telefonunu açmıyor, delirmem için içimdeki ateşe benzin döküyordu.

"Kahretsin!" Telefon açılmayınca sert bir şekilde deri koltuğun üzerine fırlattım, ardından ellerimi saçlarımın arasından geçirip koltuğa oturduğum sırada Demir, içeri girdi.

Çok kısa bir an tedirginlikle bana bakıp, "Neler oluyor?" diye sordu sesinde gizleyemediği endişesiyle. "Neden bu kadar öfkelisin?"

Ona cevap veremeden telefonum çalınca, telefonumu fırlattığım yerden alarak ayağa kalktım. Arayan Yasin'di.

Sabırsızca telefonu cevaplayıp, "Bugün mezarlıkta, bekçinin kanıyla Handan'ın mezar taşının üzerine *'SIRA SENDE POYRAZ'* yazıldığını gördüm," dediğimde, telefondaki Yasin'in ve karşımdaki Demir'in sesi aynı anda yükseldi.

"Ne?"

Kontrol edemediğim bir hiddetle, "O piç kurusu Emin'in işi olduğundan adım gibi eminim. İlk önce baskın olduğunu zannettim!" diye bağırdım. Boşta kalan elimi başımın üzerine bastırdım ve keskin bir nefretle, "Melis'i annesine götürmüştüm," dedim yaptığım hatadan tiksindiğimi belli ederek. "Eğer orada baskın olsaydı..." Cümlenin devamını getirmeye dilim varmayınca acıyla yutkundum. "O bekçinin nasıl ve ne zaman öldürüldüğünü öğrenmek istiyorum. Cesedi, Handan'ın mezarının hemen yanındaydı."

Demir, sesindeki şaşkınlıkla, "Abi, neler diyorsun?" dediğinde, Yasin de "Bana bir saat ver, bir saat içinde hepsini öğreneceğim," dedi.

Telefonu kapatıp yeniden koltuğun üzerine fırlattım ve pencere kenarına doğru ilerledim. İçimde amansız bir suçluluk hissi vardı. Yine masum birinin ölümüne, ait olduğum dünya yüzünden sebep olmuştum. Düşüncelerimden Demir'in sesiyle çıktım. "Melis'i annesine mi götürdün?" Cevap vermeden başımı sallayınca, "Neden?" diye sordu. Sesi, birbirine dolanmış yumak gibi karmaşık geliyordu. "Bu konuda katı kuralların vardı."

Gerginlikten kasılan boynumu gevşetmek istercesine iki yana yatırdım. "Melis istedi. Daha önce annesinin mezarına hiç gitmediği için onu üzdüğünü düşünmüş, özür dileyecekmiş." Melis'in ağlamaklı hâli gözlerimin önüne gelince, acı bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. "Nasıl karşı koyabilirdim?"

Aynı acı tebessüm, Demir'in dudaklarında da belirdi. Dişlerini sıktığı, çenesinden belli oluyordu. Konuyu Melis'in üzerinden çekmek istercesine, "O yazıda neyin nesi? Pezevenk herif aklınca mesaj verdiğini mi sanıyor?" diye sordu.

Kalbimin duvarlarını ören zehir, sesime de yansırken, "Misilleme yaptı," dedim kendimden emin bir duruşla. "Evini uçurdum diye aklınca korkutmak istedi." Sıkıntıyla sandalyeme oturup kollarımı çalışma masasına yasladım. "Aklıma türlü türlü ihtimaller geliyor ama Yasin'den haber gelene kadar kesin bir karar almayacağım."

Demir'in bakışları merakla kısıldı. "Ne gibi?"

"Her hafta Handan'ın mezarına gittiğim için hangi günler orada olduğum belli. Normal şartlarda yarın ziyarete gidecektim ama bu-

gün Melis istediği için bir gün erkene aldım. Ya gideceğim bilindiği için önceden öldürüldü ya da içimizde bir kanı bozuk var, biz Melis'le yola çıkar çıkmaz o adam öldürüldü."

Demir sinirle soluyup masamın tam karşısındaki koltuğa geçti. "İkinci ihtimal bana düşük geliyor. Adamlarının hepsi neredeyse yüzlerce aşamadan geçerek bugünkü konumlarını aldılar. İhanet eden olmayacaktır."

İçimi sinsi bir duman gibi saran kuşkuyla, "Umarım," dedim ve sabırsızca Yasin'den gelecek haberleri beklemeye başladım.

Yaklaşık bir saat sonra ise Yasin'den tam da beklediğim gibi telefon aldım. Cinayeti üstlenen kişinin benimle uzaktan yakından alakası yoktu ve Yasin ekibiyle gittiğinde mezarlık taşındaki kan çoktan silinmiş, hiçbir parmak izine rastlanmamıştı.

Telefonu kapattığımda Demir, gerginlikle titrettiği bacağını durdurdu. "Kimmiş cinayeti işleyen?"

Büyük bir boşluğun içinde, arafta kalmış gibiydim. "Tanımıyorum," diyerek parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Zihnimin gerisinde yanan ışığı, kuşku gölgeliyordu. "Aralarında para husumeti olduğunu, borcunu ödemediği için öldürdüğünü söylemiş."

Demir sinirle gülümseyerek karşılık verdi. "Tahmin etmiştim. Peki o yazı?"

"Buhar olup uçmuş ve herhangi bir parmak izine rastlanmamış."

"Demek ki siz oradayken de hâlâ oradalarmış, siz gidince de delilleri yok etmişler."

"Aynen öyle," diyerek oturduğum yerden kalktım. Kuruyan boğazımı ıslatabilmek için bara doğru ilerlediğimde içimdeki karanlık kuşkuyu durduramıyordum. "Cinayet, sabaha karşı işlenmiş."

Demir'in rahatlayarak verdiği nefes, kulağımı doldurdu. "O zaman içimizde kanı bozuk yok. Zaten gideceğin bilindiği için işlenmiş."

Elime aldığım bardakla bedenimi Demir'e çevirdiğimde başımı onaylarcasına salladım. "Görünen o." Her ne kadar başımla onaylasam da yerine oturmayan taşlar vardı. Eylül'e evlenme teklifi ettiğim gece silahlı saldırıya uğramamız ve bugün yapılan misilleme, adamlarımın arasında bir hain olduğunu kanıtlamasa da temkinliliği el-

den bırakmamam gerektiğini yüzüme tokat gibi çarpıyordu. "Bundan sonra daha dikkatli adım atmamız gerekiyor."

"Ne yapacaksın peki?"

Bardağı dudaklarımla buluşturmadan önce dümdüz bir sesle, "Hiçbir şey," dedim. Melis yüzünden o piçin gırtlağına çökersem, Melis'in varlığını açıkça ona ilan etmiş olacaktım. Göz göre göre namlunun ucunu Melis'e çeviremezdim. "Sadece bekleyeceğim."

Demir'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Karşılık vermeyecek misin?"

"Bu defa vermeyeceğim. Korktuğumu, sindiğimi düşünmesini istiyorum. Düşünsün ki sindiğimi sanarak bir hata daha yapsın. Böylece hem onu enseleyelim hem de içimizde kanı bozuk var mı yok mu anlayalım."

Demir'in bakışlarından beni onaylamadığı belli oluyordu fakat büyük balığı avlamama son bir adım kala sessizliğim, Emin Sancaktar'ın ölüm fermanıydı.

Akşamüzeri Melis'in odasına girdiğimde onu, masasında bir şeyler yazarken buldum. Kendini öyle bir kaptırmıştı ki benim içeri girdiğimi dahi fark etmemişti. Bakışlarım merakla kısıldı ve onu korkutmamaya özen göstererek, "Melis," dedim sakince. "Ne yapıyorsun?"

Melis, gömüldüğü kâğıttan başını kaldırdı ve kırık bir tebessümle, "Anneme gidemediğim için ona mektup yazıyorum," diyerek önünde duran kâğıdı işaret etti. "Onu ziyarete gittiğinde mektubumu ona okur musun?"

Melis, titreyen sesine eş dolu gözleriyle gözlerimin içine baktığında berbat bir kıyımın içine doğru kaydığımı hissettim. Büyük bir aleve kapılmış gidiyordum sanki. Yoktu, sonu bir türlü gelmiyordu. Ne yaparsam yapayım sönmüyordu içimdeki yangın. Onun içindeki özlem, beni yakıyordu. Her bir zerremi acıyla küle çeviriyordu.

Ayakta kalabilme gücümü sıktığım dişlerimden alarak bakışlarımı kâğıda çevirdiğimde, bedenimi bir anda kavuran sıcaklık, görüşümü de perdeledi. Uyuşmuş gibiydim. Kâğıda bakıyordum ama ora-

da yazılanları okuyamayacak ya da kâğıdı elime alamayacak kadar uyuşmuştum.

Melis, içinde kaybolduğum girdabı anlamış gibi mektubu masanın üzerinden alarak bana uzattı. "Henüz bitiremedim. Her şeyi yazmak istiyorum ama sığmaz diye korkuyorum. Birkaç tane kâğıda yazsam hepsini okur musun?"

Melis'e cevap verebilmeyi, binlerce mektup da yazsa hepsini okuyabileceğimi söylemeyi istedim lakin boğazım tıkanmış gibiydi. Amansız bir acı, ciğerlerimi paralıyordu, nefes alıp vermek gitgide zorlaşıyordu.

Nefes alabilmek için kendimle büyük bir çabaya girerek titreyen elime güçlükle komut verdim ve Melis'in elindeki kâğıdı alıp sessizce okumaya başladım.

Anne, diye başlamıştı mektubuna. *Bugün yanına gelmeyi çok istedik ama güvenli olmadığı için dönmek zorunda kaldık. İlk başta üzülmüştüm ama babam söz verdi, yine geleceğim çünkü babam verdiği sözleri mutlaka tutar. Sen de üzülme olur mu? Ben üzülmüyorum artık. Hem babam dedi ki, ben güvende olursam mutlu olurmuşsun. Mutlu ol çünkü çok güvendeyim. Babam beni hep koruyor. Amcam ve Cesur abim de koruyor. Sonra, daha bir sürü korumamız var. Hepsi beni koruyor.*

Tüm yazdıkları bundan ibaretti. Bir cümleme sığınıp kendince annesini mutlu etmeye uğraşıyordu. Kendi hüznünü, hayal kırıklığını yok sayarak annesini düşünüyordu.

Melis'in hevesini kursağında bırakan adam gözlerimin önüne gelince, içimdeki acıyı bastıran bir kinle dolup taştım. Elimdeki kâğıdı masaya bırakıp Melis'in önünde diz çökerek ellerini sıkıca kavradım. "Sana söz küçüğüm..." Onunla daha rahat göz teması kurabilmek için başımı hafifçe yana eğdim. "Tüm bunların bitmesi için elimden geleni yapacağım ve sen, oraya yeniden gittiğinde mektupta yazdığın her kelimeyi özgürce annene söyleyebileceksin."

Melis'in dudakları birden kulaklarına vardı ve parlayan gözleriyle boynuma sımsıkı sarıldı. "İyi ki benim babamsın, seni çok seviyorum."

1 GÜN SONRA

EYLÜL

Oturduğum koltuğa iyice sindim ve bakışlarımı terasta hararetli bir şekilde telefonla görüşme yapan Poyraz'a çevirdim. Mezarlıkta yaşananlardan sonra neredeyse dünden beri uyumuyor, sürekli telefonla görüşmeler yapıyordu.

Sıkıntıyla soluduğumda Poyraz, telefonunu kapatıp içeriye girdi ve yanıma doğru adımlamaya başladı. Yüzü, az önceki hâline göre biraz daha gergindi, keyfi de kaçmış görünüyordu. Telefonda yaptığı hararetli konuşmasını dışarıda olduğundan dolayı duyamasam da karşı tarafın, canını sıktığı açıkça belli oluyordu.

Elindeki telefonu işaret edip, "Kötü bir haber mi?" diye sorduğumda, Poyraz sıkıntıyla nefes aldı.

"Katılmam gereken acil bir toplantım çıktı," diyerek yanıma oturdu ve kolunu kaldırıp beni kolunun altına çekti. "Bugünü sadece seninle ve Melis'le geçirmek istiyordum."

Dudaklarımı, şekeri elinden alınmış bir çocuk hüznünde büktüm. Hem ailemin burada olmasından hem de mezarlıkta yaşananlardan sonra Poyraz'ın adamlarıyla gece gündüz yaptığı toplantılardan dolayı, hasret kaldığım adamdan yine birkaç saat daha uzak kalmak zorunda kalacaktım. Hâlbuki Melis uyanana kadar kollarının arasından çıkmamak gibi planlarım vardı. Dudaklarımı büke büke Poy-

raz'ın sıcaklığına iyice sokulmuştum ki Poyraz'ın çalmaya başlayan telefonu keskin bir bıçak gibi araya girip rahatımı bozdu.

Poyraz da kısa bir an sessizce telefonuna baktıktan sonra içinde ruhsuzluktan başka hiçbir ifade barındırmayan bir sesle telefonunu cevapladı. "Buyurun, Sinem Hanım?"

Poyraz'ın dudaklarından dökülen kelimeler, oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanmama sebep olurken, yaslandığım göğsünden doğrulduğumda Poyraz'ın kısılan mavi gözlerinin öfkeyle üzerimde gezindiğini gördüm. Uzun uzun beni izledikten sonra bakışlarını üzerimden ayırmadan sol elini ensesine götürerek ağır ağır ovaladı ve aynı ruhsuz ifadesiyle konuşmaya devam etti. "Ben de gelmenize çok şaşırdım, projeyle bu kadar yakından ilgilendiğinizi bilmiyordum."

Karşı tarafın tam olarak ne dediğini duyamıyorum fakat kadının kahkahaya yakın gülme seslerinin kulaklarımı tırmaladığını içten içe inkâr edemiyordum. Poyraz'ın rahatsız olduğumu görmemesi için bakışlarımı terasa doğru çevirdim. İşle ilgili bir durumda etkim altında kalmasını istemiyordum. İş konusunda tam bir profesyonel olduğunun farkındaydım ama yine de ihtimalleri göz ardı etmenin doğru olmadığını biliyordum.

Birkaç sığ nefesimin arasında Poyraz'ın tok sesini duydum. "Toplantıda görüşmek üzere, Sinem Hanım," diyerek telefonu kapattıktan sonra beni yeniden göğsüne çekti ve sıkıntılı nefesi sis gibi saçlarımın arasına karıştı. "Neden kollarımın arasından çıktın?"

Cevabımın Poyraz'ı tatmin etmeyeceğini bilsem de sessizce, "Telefonla rahat konuşabilmen için çıktım," diye mırıldandım.

Poyraz'ın kollarının sarışı daha da kuvvetlendi. "Bir tek sen benim kollarımın arasındayken rahat olabilirim, başka yolu yok. Bir daha, hele ki bir telefon yüzünden sakın kollarımdan çıkma," dediğinde kızgınlığı benden ziyade telefondaki kadınaydı. Ânı bozmasınaydı.

Tıpkı bendeki gibi... Normal şartlarda üzerinde durmayacağım bir konuyken kadının tiz sesine karışan kahkahası, garip bir şekilde içime huzursuzluk çöktürmüştü.

Çok geçmeden içimdeki huzursuzluk beni tamamen ele geçirince başımı yukarıya kaldırıp Poyraz'a baktım. Başımı kaldırmamla beraber çenesindeki kirli sakalları dudaklarımı okşadı. Dokunuşun yarattığı hissi seviyordum, daha fazlasını istiyordum. Büyük bir ihtiyaçla ona iyice solup dudaklarımızın değmesine ramak kala duraksadım. İçim, belki huzursuzluktan belki de Poyraz'ın sıcak nefesinden titriyordu bilmiyordum ama zihnime sızmaya çalışan olası senaryoları durdurmak istiyordum. Bunun için de ilk adımımı atmalıydım. "Daha önce çalıştığın yeri hiç görmedim ve çok merak ediyorum."

Poyraz'ın dudakları beklediğim gibi kıvrıldığında çenesini geriye çekip başını öne eğdi ve şefkatli bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra burnumun üzerine minik bir öpücük bıraktı. Ben kendime bile onu kıskandığımı itiraf edemezken o çoktan bunu anlamıştı. "Sana daha önce de istediğin zaman gelebileceğini söylemiştim."

Poyraz'ın net cevabıyla kalp atışım hızlandı. Heyecana kapılarak, "Ya şimdi gelmek istersem?" diye sorup yakışıklı bulduğum yüzünü daha rahat görebilmek için ondan ayrıldım.

Poyraz'ın dudakları daha da kıvrıldı. Onu kıskanmamdan fazlasıyla hoşnut görünüyordu. Bakışlarındaki şefkatli ifadeyle gözlerime bakmaya devam ederken yüzüme düşen saçlarımı parmaklarıyla kulağımın arkasına yerleştirdi ve sıcak avuç içlerini yanaklarıma yaslayarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her zaman gelebilirsin." Yüzümdeki elini aşağı kaydırdı, elimi tutarak ayağa kalktı. "Hemen hazırlanıp çıkalım."

Poyraz'ın dudaklarındaki kıvrım, anında bana geçti. Bu defa bir çocuk heyecanında başımı sallayıp onunla beraber merdivenlere yöneldim.

Dakikalar sonra oldukça büyük bir binanın önünde durduk, dikkatlice karşımdaki yapıya bakmaya başladım. Bina, genel olarak şirketin kimliğini ön planda tutacak şekilde tasarlanmıştı. Kapının girişinde, devasa boyutlarda denilebilecek bir Griffon vardı. Griffon'u

görünce gülümsemeden edemedim. Eskiden ürkütен görüntü, artık içimi sıcacık yapıyordu.

Düşüncelerimin arasında arabadan indiğimde Poyraz, elimden sıkıca tuttu ve tüm ciddiyetiyle, elimi bırakmadan benimle birlikte içeriye doğru ilerledi. Başımı yana çevirip ona bakınca kaşlarının çatılı olduğunu ve ruhsuz ifadesinin geri geldiğini gördüm. Etrafına korku salan bakışları, herkesin başını öne eğmesine sebep oluyor, el pençe divan geçmemizi bekliyorlardı.

Poyraz, her zamanki gibi dış dünyaya duvarlarını örmeye devam ederken önüme dönerek bizi ilk karşılayan giriş holüne baktım. Oldukça geniş olan holün, koridor olmadan merkezi yapıya açılması, ferah bir havanın girişe hâkim olmasına sebep oluyor, daha ilk girişte insanın kendini rahat hissetmesini sağlıyordu.

Hayranlıkla etrafıma baktım. Daha önce neden buraya gelmediğimi bilmiyordum ama bir an için kendimi tüm bunlardan bihaber olduğum için düşüncesizliğime kızarken buldum. Poyraz'ın tahmin ettiğim ama tahminimden fazlasını bulduğum bir dünyasının içine girmiştim ve gördüklerim beni fazlasıyla mest etmişti.

Hızımızı kesmeden diğer meraklı bakışların ablukasında asansöre doğru ilerledik. Neyse ki asansörün kapıları yanına gider gitmez açılmıştı. Daha fazla meraklı bakışlara maruz kalmayacaktık. Poyraz'a belli etmeden nefesimi sakince verdim. Bir yanım oldukça heyecanlıydı ama diğer yanım fazlasıyla gergindi ve bu konuda başarısız olacağımı bilsem de gerginliğimi Poyraz'ın görmemesi için nafile bir çabaya girmiştim.

Asansörün kapısının kapanmasıyla birlikte Poyraz, az önceki cidi ifadesine tezat yoğun bakışlarla bana döndü. Yüzüme, dudaklarıma yırtıcı bir hayvanın açlığıyla bakıyordu. Ardından beklemediğim bir hamleyle parmakları ensemi kavradı. Boğuk bir sesle, "Gerilmene gerek yok, rahatla biraz," diyerek dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Dudaklarımı kavrayan sıcaklık, ilk önce şefkatle başlasa da daha sonrasında gelen yoğun açlık, ayaklarımı yerden kesmeye yetmişti.

Tutkusu karşısında bacaklarımın beni taşımayacağını düşündüğümde Poyraz, bunu anlamış gibi belimi sardı ve beni sert bedenine çekerek kendine bastırdı. Artık hızlıca inip kalkan göğüslerimiz de kuvvetlice birbirine çarpıyor, nefeslerimiz asansörü dolduruyordu.

Poyraz'ın devam ettikçe daha fazlasını arzulayan öpüşü, boğazımda zor zapt ettiğim inlememin dudaklarımdan firar etmesine sebep oldu, Poyraz'ın erkeksi hırıltısı kulaklarımı doldurdu ve beni çevirerek sırtımı asansörün aynasına yasladı. Öpüşü daha da derinleşmişti. Elleri de durmuyordu, vücudumun her yerini talan ediyordu. Yaptığı her darbe, kasıklarıma sızı olarak geri dönüyordu. Dinmek bilmeyen özlemimiz bize tehlikeli sularda yüzdüğümüzü söylüyordu. Sadece o da değil, ciğerlerim de havasızlıktan saniyeler içinde patlayacağını ve durmamız gerektiğini söylüyordu.

Nefesim iyice düzensizleştiğinde Poyraz, benden koparak nefes nefese alnını alnıma yasladı. "Şimdi biraz daha iyi misin?"

Poyraz'ın ılık nefesi, dudaklarıma çarptıkça ciğerlerime onun nefesini çekmeye başladım. Ciğerlerim, nefesiyle yeniden can buluyordu. Ondan bulduğum hayat, inanılmaz haz veriyordu. Alt dudağımı dişleyerek gülümsedim. "Sen yanımdayken iyi olmamamın mümkün olmadığını bir kez daha anladım."

Poyraz da tebessüm etti ve alnını alnımdan ayırıp başımın üzerinden öptü. Poyraz'ın üzerimi dağıttığının farkındaydım. Göz ucuyla aynaya baktığımda yanılmadığımı anladım. Alelacele üzerimi düzelttiğim anda asansörün kapıları iki yana açıldı ve elim anında Poyraz'ın avucunun içine hapsoldu. Yüzüne baktım. Cesaret vermek istercesine gülümsüyordu. Biliyordum ki çıkar çıkmaz gülüşü silinecekti. Rahat olduğumu belli etmek istercesine gülüşüne karşılık verdim ve onunla birlikte asansörden çıkıp ilerlemeye başladım.

Bizi Poyraz'ın odasına ulaştıracağını düşündüğüm yolda ilerlerken etraftakilerin meraklı bakışları anbean üzerimizdeydi. Saniyeler önceki rahatlığım, sert bir huzursuzluğa geçiş yaptı. Birçok kişi hayatında ilk kez bir çift görmüşçesine bize bakarken kendimi rahatsız

hissetmemek çok zordu. Büyük ihtimalle Poyraz'ı bir kadınla el ele görmek onları epeyce şaşırtmıştı.

Üzerimdeki bakışlardan dolayı duyduğum rahatsızlık artınca elimde olmadan Poyraz'ın elini sıktım. Poyraz'ın da mavilikleri anında bana döndü ve sebebini anlar anlamaz çattığı kaşlarını üzerimizde olan bakışlara çevirdi. Poyraz'ın bakışlarını üzerinde hisseden herkes başlarını öne eğerken hızlıca yürümeye devam ettik.

Uzunca bir mesafeden sonra camla kaplı odadan fırlayan bir kadın, önce şaşkınlıkla bana baktı, akabinde aynı şaşkınlığını sürdürerek bakışlarını ellerimize indirdi. Birkaç saniye bakışları ellerimizde oyalandı. Oyalandıkça gözleri gitgide büyüdü. En sonunda ne yaptığının farkına varıp toparlanmaya çalıştı. Şaşkınlıktan açılan gözlerini saklamak istercesine burnunun üzerine düşen gözlüğünü geri itti ve bizi ciddi bir ifadeyle beklemeye başladı.

Aşağı yukarı otuzlu yaşlarında olan kadın, muhtemelen Poyraz'ın asistanıydı. Yanına vardığımızda elinde sıkı sıkıya tuttuğu dosyasını, yüzümüze bakmadan bir çırpıda okudu. Söyleyeceklerini bitirdiğinde de Poyraz'a bakarak, "Sinem Hanım bekleme odasında sizi bekliyor, efendim," dedi.

Poyraz, belli belirsiz başını sallayıp, "Gelsin," dedi ve kapının kulpuna uzanıp kapıyı açtı.

Kadını görecek olmam istemsizce kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olmuştu ve bu durum içten içe kendime olan öfkemi arttırmıştı. Gereksiz bir kıskançlık krizine girmiştim. Poyraz'ın daha fazla anlamasını istemiyordum. Ortada hiçbir şey yokken kendi kendime gelin güvey olduğumu görmesini istemiyordum. Küçük bir nefes verip Poyraz'la beraber odaya girdim. Poyraz'ın odasına girdiğimizde ise Poyraz masasının önündeki koltukları işaret ederken odayı incelemeye başladım.

Siyahın tüm tonlarının hâkim olduğu odanın kasveti, geniş camlardan giren güneş ışıklarıyla kırılmış, ortama ferahlık katmıştı. Odanın her ayrıntısında Poyraz'ın izlerine rastlanıyordu. İngiliz mimarisinin en belirgin izleri, bu odadaydı. Birden içimi yoğun bir sıcaklık

sardı. Baktığım her yerde sevdiğim adamın izini görmek, kâbustan aydınlığa uyanmak gibiydi.

Poyraz'ın işaret ettiği koltuğa oturunca Poyraz da karşıma oturdu ve bakışlarını üzerime dikti. Bakışlarından mimiklerimi okumaya çalıştığını anlayabiliyordum. Gerginliğimi fark etmemesi için gülümsedim. "Beren, Cesur'u affetmiş."

Poyraz'ın da dudaklarında tebessümü andıran bir kıvrım belirdi. "Sevindim."

"Ben de çok sevindim. Diyorum ki onların barışmasının şerefine bu akşam evde küçük bir kutlama mı yapsak? Beren, Cesur, İlayda ve Demir'le birlikte yemek yesek... Eminim Melis de çok sevinecektir. Senin için de uygun olur mu?"

Poyraz, heyecanlı hâllerim karşısında yeniden tebessüm etti. "Onlar da müsaitse olur."

Poyraz'ın sözleri üzerine sevinçle el çırptım. "Teşekkür ederim, Melis havalara..." Cümlemi tamamlayamadan kapı tıklatılınca gelen kişinin kim olduğunu tahmin ettiğimden kalbimin hopladığını hissettim.

Kalbim ağzımda bakışlarımı kapıya çevirdiğimde içeriye Poyraz'ın asistanı girdi. "Sinem Hanım geldiler."

Poyraz başını sallayınca odadan çıktı ve saniyeler sonra otuzlu yaşlarının sonlarında, oldukça alımlı bir kadın içeriye girdi.

Simsiyah, uzun, dalgalı saçları omuzlarına dökülmüş, gözlerinin siyaha yakın rengi koyu renk saçlarıyla daha da koyulaşmıştı. Uzun, gür kirpikleri, neredeyse kalın kaşlarına değmek üzereydi ve koyu kırmızıya boyanmış dolgun dudakları oldukça davetkâr duruyordu.

Narin fiziği, siyahın zarafetiyle süslenmiş kısa elbisesiyle daha da ortaya çıkarken topuklu ayakkabısından çıkan güçlü seslerle Poyraz'a doğru yürümeye başladı. Poyraz'ın tam karşısında durunca da belirgin elmacık kemikleri, gülümsemesiyle iyice belirginleşti. "Merhaba, Poyraz Bey. Görüşmeyeli uzun zaman oldu ama görüyorum ki siz hiç değişmemişsiniz."

Kadının beğeni dolu bakışlarını Poyraz'ın üzerinde gördükçe ufak bir sinir dalgasının üzerime yayıldığını hissettim ve gergin bir ifadeyle alt dudağımın köşesini kemirmeye başladım.

Poyraz da dışarıda takındığı ruhsuz ifadesine geri büründü. Dümdüz bir sesle, "Hoş geldiniz, Sinem Hanım," diyerek koltuğu işaret etti. "Buyurun."

Kadın hâlâ benim varlığımı fark etmemiş gibiydi. Poyraz'ın aksine sıcak bir tavırla, "Hemen toplantıya geçelim mi? Bir an önce imzamı atmak istiyorum. Açıkçası yeniden sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum," dediğinde nihayet benim varlığımı fark edip koyu gözlerini benimle buluşturdu. Çok kısa bir müddet yüzüme baktıktan sonra yeniden Poyraz'a döndü. "Misafiriniz mi vardı? Fark etmemiştim," dedi belli belirsiz gülümseyerek.

Kadının alaya kaçan ses tonu, hem kaşlarımın çatılmasına hem de kulaklarımın çınlamasına sebep olmuştu. Şu âna kadar kendi kendime gelin güvey olmuş, gereksiz yere kıskançlık yaptığımı düşünmüştüm ama şimdi, beni bile bile yok saydığını ses tonundan açıkça anlamıştım. Bu da benim nazarımda çizgiyi aşmak demekti.

Poyraz cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada oturduğum yerden kalkarak Poyraz'ın yanındaki yerimi aldım ve aynı alaycı ifadeyle elimi uzattım. "Eylül ben. Poyraz'ın misafiri değil, müstakbel eşiyim."

Sözlerimin dudaklarımdan dökülmesiyle kadının biçimli kaşları büyük bir şaşkınlıkla havalandı ve kısa bir süre garip bir ifadeyle yüzüme baktı.

Onun garip ifadesinin aksine Poyraz'ın bakışlarının yoğunluğunu üzerimde çok rahat hissedebiliyordum. Şu an beni öpmek için zor durduğundan da adım kadar emindim.

Kadının uzun süren sessizliği iyice canımı sıkmaya başlayınca elimi geri çekmek için yeltendim fakat geri çekemeden narin parmaklarını elimi kavradı ve hafifçe sıktı. "Ben de Sinem Kule. Kule Holding'in sahibi."

"Memnun oldum, Sinem Hanım."

Sinem, "Ben de," dedi ve elini geri çekip yeniden Poyraz'a döndü. "Evlenmek istediğinizi bilmiyordum, Poyraz Bey," dedi kırgınlık dolu bir tınıyla.

Sinem'in ses tonu, bedenimin yay gibi gerilmesine sebep oldu. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ama biraz daha ileri giderse tepki vermeden durabileceğimi sanmıyordum.

Neyse ki Poyraz daha fazlasını duymak istemediğini belli eden bir sesle konuyu kapattı. "İsteklerimi herkesle paylaşmam, Sinem Hanım. Sizinle özel hayatımı değil, iş konuşmayı tercih ederim."

Poyraz'ın cevabı üzerine Sinem'in zorlayarak ortaya çıkarmaya çalıştığı tebessümü, anında yüzünden silindi. "Çalışanlarım ve ben, sizi toplantı salonunda bekliyor olacağız, Poyraz Bey," diyerek arkasını dönüp aceleci adımlarıyla odadan çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla beraber Poyraz, bana doğru döndü. İçine hapsolduğum bir gülümsemeyle gözlerime bakıp, "Müstakbel eşim," dedi arzu dolu bir sesle ve beklediğim gibi dudaklarımı kavradı. Birkaç sert darbesinin ardından dudaklarımdan koparak mavi gözlerinden geçen tehlikeli parıltıyla gözlerimi delip geçti. "Doymak nedir bilmediğim müstakbel eşim."

Bakışları, yanaklarımın ısınmasına sebep olmuştu. Parmaklarımı, ceketinin yakasını sarıp kirpiklerimi kırpıştırdım. "Öyle değil miyim?"

Poyraz, avuç içini belime yerleştirerek beni sert bedenine bastırdı ve ıslak dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Sen benim aklıma da yüreğime de sığdıramadığım tek gerçeğimsin. Yolumsun, yuvamsın, yarınımsın. Ve hep dünyamın tam merkezinde olacaksın."

Poyraz, dudaklarını dudaklarıma sürtmeye devam ederken beni tamamen bedenine bastırdı. Sıcak nefesi ve bedeninden yayılan sıcaklık, bacaklarımı titretiyordu. Omuzlarına sımsıkı tutunduğum sırada dudaklarımı aralamam için baskı yapınca içimdeki dürtüye engel olamayıp Poyraz'ın alt dudağını ısırdım.

Poyraz'ın erkeksi hırıltısı kulaklarımı doldurdu. "Aynı zamanda her saniye arzuladığım vahşi kedimsin."

Biraz daha cilveleşmeye devam edersek Poyraz toplantıya gidemeyecekti. Dürüst olmak gerekirse onu Sinem'in yanına göndermek istemiyordum ama sorumluluğu, benim isteğimin çok önünde geliyordu.

Düşünceler eşliğinde ondan ayrıldım. Kadının sesinin tınısı kulaklarımda iz yaptığından kulaklarım çınlamaya devam ediyordu. Öfkemin yeniden beni yokladığını hissettim. Poyraz gitmeden önce Sinem hakkında daha fazla bilgi almak istiyordum.

Bir şeyler öğrenebileceğimi umarak, "O kadınla birlikte mi çalışacaksınız?" diye sorduğumda, Poyraz beklediğimin aksine daha fazla açıklama yaptı.

"Daha önce babasıyla birlikte kısa süreliğine bir proje üzerinde ortaklığımız olmuştu. Proje bittikten sonra yollarımızı ayırdık fakat bir süre sonra şirketlerinin iflasın eşiğine geldiğini duydum. Babası şirketi ilk etapta iflastan kurtarsa da bir süre sonra önüne geçemedi ve bu olay, hastalanmasına sebep oldu. Babası hastalanınca da Sinem Hanım onun adına şirketi yönetmeye başlayıp, iflas etmiş bir şirketi yeniden toparlamayı başardı. Şimdi de eskisi gibi büyümek için güce ihtiyacı var. Bu projede de o yüzden yer almak istiyor."

Anladığımı belli edercesine başımı salladığımda, Poyraz burnumun ucuna şefkatli bir öpücük bıraktı. "Toplantının çok uzamasına izin vermeden geri geleceğim, ondan sonra çıkarız," dedi ve ardından odadan çıktı.

Poyraz'ın odadan çıkmasıyla birlikte içimi yepyeni bir huzursuzluk sardı. Hatta bu defaki huzursuzluğa görünmez eller de eklemiş gibiydi. Sanki biri tarafından boğazım sıkılıyordu. Dikkatimi dağıtmak için Poyraz'ın masasının üzerindeki çizimlerine bakmaya başladım ama ne kadar baksam da kadının Poyraz'a olan hayran bakışları gözümün önüne geldikçe kanımın alev almasının önüne geçemiyordum.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim ve çizimlere bakmayı bırakıp akşam için Ilayda ile Beren'i aramaya karar verdim.

Yaklaşık yarım saat sonra sevdiğim adam içeriye girince şaşkınlıkla ona baktım. Usulca yanıma geldi ve parmaklarını ellerime sardı. "Çok sıkıldın mı menekşem?"

Belli belirsiz bir tebessümle başımı sağa sola salladım. "Hayır, sıkılmadım, zaten çabuk geldin."

"Seni daha fazla bekletmek istemedim, çıkalım mı?"

Hevesle, "Çıkalım," dedim ve birlikte odasından çıktık.

Eve geldiğimizde ise evde gördüğüm yabancı adama şaşkınlıkla bakakaldım. Daha önce evde yabancı birini hiç görmemiştim. Poyraz'ın adamın yanına gitmesiyle bize kapıyı açan Ela'nın yanına sokuldum. "O adam kim?"

Ela garip bir şekilde bakışlarını benden kaçırıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Poyraz Bey banyosuna yeni bir duş başlığı ekletiyor da gördüğün adam o yüzden geldi."

Ela'nın ne demek istediğini bir an için anlamayınca yeniden Poyraz'la adama baktım. Muhtemelen eskisi bozulmuştu. Düşüncemi desteklemek istercesine, "Neden? Eskisi bozulmuş mu?" diye sorduğumda Ela sessiz kaldı.

Sessizliğinin uzaması normal olmayan bir şeylerin olduğunu söylüyordu. Bakışlarımı Poyrazlardan ayırıp direkt Ela'ya çevirdim. Yanakları çoktan kızarmış, aynı zamanda gülmemek için kendince savaş vermeye başlamıştı.

Bir salak gibi ne olduğunu, neden garip davrandığını anlamıyordum!

Cevap bekleyen bakışlarımı görünce bir çırpıda, "Hayır, eskisi bozulmadı. Sanırım Poyraz Bey iki kişinin yan yana daha rahat duş alabilmesi için bu yeniliği istedi," deyince, sözlerinin hızına gözlerimin açılma hızı eşlik etti. Aynı zamanda damarlarımda gezinen kan, yüzüme doğru pompalandı ve yüzümün bir domates gibi kıpkırmızı olmasına sebep oldu.

Dudaklarımı aralayıp bir şey söylemek istesem de utanmaktan ne söyleyeceğimi bilemediğim için başımı Poyraz'a çevirdim. Her se-

ferinde beni şaşırtmayı başarıyor, dilimi lâl ediyordu. Ayrıca ikimiz için hayal ettikleri vücudumu ince bir sızı içinde titretmişti. Nefesimi keseceğini şimdiden her zerremde rahatça hissettirmişti.

Ela'nın muzip bakışlarından kurtulmak için kendimi hızlıca mutfağa attım ve burnuma dolan enfes kokuları içime çekmeye başladım. Nesrin Sultan beni görür görmez sıcacık gülümsemesiyle yüzüme baktı. "Hoş geldin kızım, sen seviyorsun diye sarma yapıyordum," deyince yanına gidip usulca yanağından öptüm.

"Teşekkür ederim, sultanım. Ellerine sağlık."

Nesrin Sultan, "Şimdiden afiyet olsun kızım," dedi ve yaptığı diğer yemekleri işaret etti. "Akşama misafiriniz varmış, istediğin başka bir şey var mı?"

"Bunlar yeter de artar bile. Başka bir şeye gerek yok."

Nesrin Sultan başını salladığı sırada tatlı bir ses kulaklarımı doldurunca arkamı döndüm ve ışıl ışıl gözleriyle bana bakan Melis'le göz göze geldim. Melis cıvıldayan sesiyle, "Öğretmenim," dediğinde dizlerimin üzerine çöküp onunla aynı hizaya geldim ve sıkı sıkı küçük bedenine sarıldım. Dün yaşananlardan sonra sürekli ona sarılmak istiyordum. Tüm hayal kırıklığını sarılarak yok etmek istiyordum.

Melis, benden ayrılır ayrılmaz küçük parmaklarını, dudaklarının üzerine bastırıp kıkırdadı. "İyi ki geldin, öğretmenim." Arkasını dönüp kapıyı kontrol eder gibi yaptıktan sonra yeniden bana döndü. Ağzı kulaklarında, "Emir, defterimin arasına not bırakmış. Az önce gördüm ve çok mutlu oldum," dedi.

Melis'in sevimli hâlleri karşısında gülümsememek çok zordu. Gülümseyerek, "Ne yazmış?" diye sorunca bir anda yanakları kızardı. Yüzündeki ifade, yazılan nottan epeyce hoşlandığını gösteriyordu.

"Odama çıkalım, orada göstereceğim."

Melis'e başımı sallayıp ayağa kalktım ve birlikte Poyraz'a görünmeden odasına çıktık. Saniyeler içinde odasına girdiğimizde yastığının altından defterini çıkarıp defterinin arasındaki notu gösterdi.

Tatil boyunca beni hatırlaman için sana bu notu yazıyorum.
Zeytinlikte gezerim,
Sütlü kahve içerim.
Senin gibi güzeli,
20 sene beklerim.
-Emir

Emir'in yazdığı maniye baktıkça kahkaha atmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım. Muhtemelen annesinden ricada bulunmuş, annesinin internetten bulduğu bir maniyi Melis için yazmıştı.

Melis, "İyi ki evimizdesin. Bu notu babamla amcama gösteremezdim ama sana gösterebiliyorum," diyerek kıkırdayınca, dudaklarımı başının üzerine bastırdım.

"Bence de gösterme, hele ki baban bu notu asla görmemeli."

"Çok kızar, değil mi?"

Poyraz'ın öfkesini anımsayınca üzerimden bir ürpertinin geçmesine engel olamadım. "Düşünmek dahi istemiyorum."

Melis gülmeye başlayınca da içime huzur dolduran o küçük bedenine bir kez daha sımsıkı sarıldım.

Akşamüzeri İlayda, Demir, Beren ve Cesur'un gelmesiyle birlikte keyifli bir akşam yemeği başlamıştı.

İlayda ve Demir, birbiriyle ara ara tatlı atışmalar yaşarken, Cesur'la Beren de bir saniye bile birbirlerinden gözlerini ayırmıyor, yılların acısını çıkarmak istercesine aşkla birbirlerini izliyorlardı.

Melis de kalabalık akşam yemeğinden son derece mutlu, huzurlu ve cıvıl cıvıldı. Özellikle amcası ile İlayda'nın sevgili olduklarını duyduğu andan beri sesindeki heyecanı hiç yok olmamıştı.

Poyraz ise yoğun bir özlem ve arzuyla bana bakıyor, aklından geçenleri tahmin ettikçe onunla baş başa kalmak için sabırsızlanıyordum. Aynı sabırsızlığı onun gözlerinde gördükçe de tüm bedenimin alev aldığını hissediyordum.

Kasıklarımda sızı hissedince düşüncelerimi dağıtmak için Beren ile Cesur'a döndüm. "Demek hemen evlenmeye karar verdiniz."

Beren önünde duran bardaktan bir yudum su aldı. "Evet, yeterince bekledik. Daha fazla beklemek istemiyoruz. Pazartesi günü nikâh işlemlerini başlatacağız. Hafta sonu da nikâhımız kıyılır."

"Düğün peki?"

İlayda'nın sorusuyla Beren, başını İlayda'ya çevirdi. "Şimdilik düğüne gerek yok, belki havalar ısınınca yaparız."

İlayda, "Evet, havalar ısınınca daha güzel olur," diyerek gülümsediğinde, Beren, Cesur'un eline uzanıp yeniden bana döndü.

"Bu arada, nikâh şahitlerimizin sen ve Poyraz Bey olmasını istiyoruz."

Poyraz tebessüm ederken hevesle başımı salladım. "Çok seviniriz."

"Siz nerede düğünü yapacaksınız? Karar verdiniz mi?"

Bakışlarımı, Berenlerin üzerinden çeviren İlayda'nın sorusu oldu. "Aslında ben de düğün istememiştim, benim aklımda olan senin pastanende küçük bir kutlama yapmaktı ama malûm bizimkiler..." deyip burnumu kıvırdım. Ardından gülümseyerek Melis'e döndüm. "Duydum ki Melis, Karlar Ülkesi'ni çok sevdiği için kar temalı bir düğünümüzün olmasını istiyormuş. Poyraz'la ben de Melis'i kırmak istemediğimiz için Kanada'da, karların üzerinde biz bize olabileceğimiz, kar temalı küçük bir düğün yapmaya karar verdik."

Melis hevesle araya girip, "Evet, ben de o akşam Prenses Elsa gibi olacağım," deyince Cesur da gülümsedi.

"Sen zaten hep prensessin ki."

Demir de Cesur'u onaylamak istercesine başını sallayarak araya girdi. "Cesur abin haklı papatyam, sen bizim her daim prensesimizsin."

Melis, amcası ve Cesur'un sözleriyle daha da mutlu oldu. Gözleri ışıl ışıl parlıyor, dudakları gülümsemekten kapanmıyordu. İçimi çekerek onu izlemeye devam ettim. Onu mutlu gördükçe içim kıpır kıpır oluyordu.

Melis izlendiğini fark edince başını bana çevirdi ve beni kıpkırmızı yapacak o sorusunu sordu. "Öğretmenim, düğün bittikten sonra sen babamla aynı odada mı kalacaksın? Banu ablam öyle söylemişti de."

Melis'in sorusuyla baştan ayağı kıpkırmızı kesildiğimde masaya da anında gergin bir sessizlik çöktü. O sırada Poyraz'ın belli belirsiz mırıltısını duydum. "Ben bunu Banu'ya sorarım."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, Melis'e cevap vermek için dudaklarını araladığını gördüm. Hızlıca eline uzanıp onu durdurdum. Koyulaşan maviliklerinden öfkelendiğini anlayabiliyordum ve muhtemelen sert çıkışıyla Melis'in kalbini kıracaktı. Poyraz'ı durdurmak için elini tutunca öfkeli maviliklerinden nasibimi aldım ama herkesin içinde, özellikle de bu konu hakkında Melis'in üzülmesine izin veremezdim.

Poyraz gergin bir ifadeyle tabağına geri dönünce bakışlarım, gülümsemelerini saklamak için başlarını öne eğen İlayda ile Beren'e kaydı. Demir ve Cesur'a bakmak için ise cesaretim hiç yoktu.

Yeniden Melis dönüp çekingen bir ifadeyle dudaklarımı araladım. "Evet, babanla aynı odada kalacağız."

Melis sevinçle ellerini çırptı. "Yaşasın! Öğretmenim, ben de o gece sizin aranızda yatabilir miyim?"

Melis'in sorduğu soruyla Poyraz bir anda öksürmeye başlayınca gözlerim irice açıldı ve utanmaktan yanmaya başlayan yüzümle Poyraz'a bakmaya başladım. Her ne kadar uyarırcasına ona kaş göz işareti yapsam da Poyraz öksürmeye devam ediyordu. Bakma cesareti bulduğum Demir'le Cesur da tıpkı İlayda ve Beren gibi gülümsemelerini saklamak için başlarını öne eğmişti.

Melis de anlamsızca bize bakıyor, garipliğin sebebini anlamaya çalışıyordu.

Bir an önce bu duruma son vermek için sabırsızca, "Tabii ki de yatabilirsin," dedim.

Poyraz'ın delici bakışları anında beni buldu. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak tabağıma döndüm. Yeteri kadar rezil olmuştuk, daha fazla olmaya gerek yoktu!

"Oley be, sonunda. Peki, o gece babamla bana kitap okur musun ya da bize masal anlatır mısın?"

Melis'in sorusu üzerine Demir başını kaldırarak araya girdi ve direkt Melis'le göz teması kurdu. "Ama ben, o gece seninle yatmak istiyordum papatyam, hem o gece için benim sana ufak bir sürprizim vardı."

Melis yeniden heyecanlanırken, "Ne sürprizi?" diye sordu.

"Adı üstünde, sürpriz. Eğer o gece bana eşlik edersen sürprizi anca öyle öğrenebilirsin."

Melis kararsız bir ifadeyle amcasına bakmaya başladığında olabildiğince başımı öne eğdim. Resmen Demir, Poyraz'la sevişebilmemiz için bize yardım ediyordu. Şu an tek istediğim buharlaşıp yok olmak ve bir daha hiç kimseyi görmemekti.

Düşüncelerimi desteklemek istercesine bakışlarımı masa altına indirdim. O sırada Melis'in sesi yeniden duyuldu. "Tamam, olur, babamların arasında başka bir gece yatarım o zaman."

"Sen ne zaman istersen bizim aramızda yatabilirsin, Melis." Poyraz'ın sesini duyunca başımı kaldırıp sevdiğim adama baktım. Şefkatli bir ifadeyle ve titreyen göz bebekleriyle Melis'e bakıyordu.

Poyraz'ın bakışları, üzerime sinen utançtan sıyrılmamı sağladı. Derin bir iç çektiğimde Melis bir kez daha bana dönerek, "Öğretmenim, şey... Dün mezarlığa gittik ya, o zamandan beri düşünüyorum bunu. Sana öğretmenim diyorum, sen bana bakıyorsun. Baba diyorum babam bakıyor ama anne dediğimde kimse bakmıyor. Babamla evlendikten sonra sana anne dememe izin verir misin?" diye sorunca, aldığım nefes ciğerlerime ağır geldi.

Ciğerlerim, yabancısı olduğu ağırlığa kasılarak tepki verirken Poyraz'ın elinden çatalı düştü. Ona bakmıyordum, bakışlarım Melis'in umutla parlayan gözlerindeydi lakin sevdiğim adamın dağıldığını biliyordum. Göremesem de ellerinin titrediğini biliyordum. Göremesem de onun da nefesinin kesildiğini hissediyordum.

Ona bakabilecek gücü bulamıyordum.

Çatalın tabağa düşünce çıkardığı ses, kulaklarımı tırmaladı, sesten aldığım güçle direncimi kırıp ona bakabilme gücü buldum ama kedere esir düşmüş yüz ifadesini görür görmez, canımın bedenimden sökülduğünü hissettim ve çatalın tabaktan sekip yere düşüşünü hüsranla seyrettim.

POYRAZ

"Öğretmenim, şey... Dün mezarlığa gittik ya, o zamandan beri düşünüyorum bunu. Sana öğretmenim diyorum, sen bana bakıyorsun. Baba diyorum babam bakıyor ama anne dediğimde kimse bakmıyor. Babamla evlendikten sonra sana anne dememe izin verir misin?"

Melis'in dudaklarından dökülen her kelime, önce acı olup bir bıçak gibi kalbimin orta yerine saplandı, sonra da kalbimde zehir olup kanıma karışarak bedenime yayıldı ve öyle çok canımı yaktı ki, ölmeden o soğuk toprağın altına girdiğimi hissettirdi.

İçimde ise gitgide büyüyen, iliklerimi donduran bir sızı belirdi. Melis'in sesi, kulaklarımın içinde yankılanıp durdukça canımı da yavaş yavaş ayazlar sarmaya başladı. Soldurduğum baharının ayazı, yine beni vuruyordu.

Üşüyordum, çok fazla üşüyordum hem de. İliklerime kadar her zerrem, Melis'in yüreğindeki boşlukla titriyordu.

Annesizlik...

Melis'in yüreğindeki en büyük boşluk.

Benimse yüreğimde kabuk bağlamayan en büyük yaraydı Melis'in annesizliği.

İçimde bitmesi imkânsız bir pişmanlık ayazı vardı. Sonu olmayan bir ıstırapla her saniye canımı acıta acıta beni tüketiyor, kalbimin pişmanlıkla kıvranmasına sebep oluyordu.

Göğsümün altındaki keskin sancı nefesimi de kesince, yeniden nefes alabilmek için elimi sancının üzerine bastırdım ve kısa bir müddet geçmesini bekledim ama ne kadar çabalasam da nefes alamıyor, aksine boğuluyordum.

Diğerlerinin bakışlarının ağırlığını da şiddetle üzerimde hissediyordum. Son anda bulduğum cesaretle bakışlarımı tutundurduğum yerden kaldırdım ve Melis'in yüzüne baktım.

Bakışlarım Melis'in, Eylül'e umutla bakan gözlerine değince içimde büyük bir kıyamet koptu, boğazım düğüm düğüm oldu. İçimdeki ağlama isteğini güçlükle bastırmaya çalıştım lakin ağlamak istiyordum. Hayatımda ilk defa, başımı Melis'in kucağına yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Bu günahın bedelini ona ödettiğim için avazım çıktığı kadar bağırmak, içimdeki acıyı haykırmak istiyordum.

Ne yapacağımı bilemeyip hızlıca ayağa kalktığımda üzerimdeki tüm bakışlar beni takip etti. Eylül'ün titreyen menekşeleri de beni bulurken yüzündeki gizleyemediği telaşını görünce ona cevap verebilmek için dudaklarımı araladım fakat damarlarıma yapışan keskin acı, sesimi de kesmişti. Uyuşmaya yüz tutmuş beynimle titreyen bacaklarıma zar zor komut verip masadan ayrıldım.

Kontrolsüz bir şekilde merdivenlere yöneldiğimde dışarıdan gelen yağmur seslerini duyunca rotamı yağmura çevirdim ve içimdeki ayazı, yağmurun dindirmesi umuduyla kendimi dışarıya attım.

Hızlı yağan yağmur görüş alanımı kapatsa da şimşeklerin ara ara aydınlattığı göle doğru yürümeye başladım. Sanki gökyüzünün çığlıkları da içimdeki kıyamete eşlik ediyor, benim yerime ağlıyordu.

Gölün önüne gelince kendimi buz gibi suyun içine bıraktım ve yüzmek yerine başımı yağan yağmura çevirdim. Melis'in, Eylül'e umutla bakan bakışları gözlerimin önüne gelirken göğsümü sert bir solukla doldurup gözlerimi kapattım.

Benliğime kazınan bu bakışlar, gecelerce kan ter içinde uyanmama sebep olacaktı.

EYLÜL

Bakışlarım Poyraz'ın elinden düşen çatalda takılı kalırken başımı kaldıramayacak kadar gönlümün yorgun olduğunu hissediyordum. Huzursuzdum. Ruhum, karanlıkta kalmış bir kuş gibi yönünü kaybetmiş, nafile bir çabayla ışığını arıyordu. O ışığın Poyraz olduğunu çok iyi biliyordu. Ama gözlerindeki kederiyle yüzleşmeye gücüm yoktu. Yoktu çünkü içimi sinsi bir duman gibi saran ve ardı arkası kesilmeyen düşünceler, beynimde uğultu gibi yankılanıyordu. Poyraz'ın beni, Melis'in annesinin yerine koymama ihtimali, ruhumda harabeler oluşturuyordu.

Yüreğimi zehirleyen bu düşünceyle bir an için üşüdüğümü hissettim ve kollarımla istemsizce bedenimi sarmalamaya çalıştım. Göz bebeklerim de titremeye başlamıştı. Boğazımdaki düğüm dayanmayacaktı. Çözülecek, herkes için de büyük bir hıçkırığa dönecekti.

Boğazımdaki düğüm çözülmeden Poyraz aniden ayağa kalkınca, bakışlarımı yavaşça yerden kaldırıp onun maviliklerine baktım. Ve baktıkça, ışığını arayan çırpınışlarım da bir bir kanat çırpmayı bıraktı.

Sevdiğim, aşkla bakan mavilikleri yıkık dökük enkazlar barındırıyordu şimdi. Güçlü omuzları acıyla çökmüş, yüzü hüzünle solmuştu.

Konuşmak için dudaklarını araladığında sözcükler dilinde can aradı ama içindeki çıkmaz yollar, dudaklarını sessiz bir nefesle aralayabilmesine yetebilmişti yalnızca. Sesi çıkmamıştı. Aşina olduğum o gür, tok sesi güç bulamamıştı.

Konuşmayı yeniden denemeye çalışsa da konuşamayınca kendini yemek odasından dışarıya attı. Onun odadan çıkmasıyla birlikte masaya büyük bir boşluk hâkim oldu. Melis'e de yepyeni bir güz çöktü ve hüzünle babasının arkasından baktıktan sonra amcasına döndü. Titremeye başlayan dudaklarını güçlükle aralayıp ağlamaya yüz tutmuş sesiyle, "Babam bana mı kızdı?" diye sordu.

Melis'in sorusuyla bakışlarım Demir'i buldu, onun da yıkılmış bir hâlde olduğunu, duyduklarının ağırlığı altında ezildiğini gördüm. Melis'in ağlamaklı sesini duyduğunda ise üzerinden bir titreme geçtiğine yemin edebilirdim. Sesini zar zor kontrol edip, "Hayır, papatyam, baban sana kızmadı," dedi ve sesinin kontrolünü sağlamaya devam edebilmek için küçük bir nefes vererek konuşmasını sürdürmeye çalıştı. "Biz büyükler, bazen yaşadığımız birtakım olaylar karşısında kendimizi suçlu buluruz ve bu durum bizi çaresiz hissettirir. İşte baban da hissettiği bu çaresizlikten dolayı gitti, yani sana kızmadı. Onun derdi kendiyle."

Melis, *anladım* anlamında başına salladığında biraz olsun hüznünü alabilmek umuduyla, titreyen parmaklarımı yumuşak saçlarına karıştırıp usulca saçlarını sevdim. "Baban sadece biraz yalnız kalmak istedi, ayrıca ben de sana kızmadığına eminim, üzülme."

Melis, bir kez daha başını sallayıp, "Ben doydum, kalkabilir miyim?" diye sordu.

Bakışlarım yarım kalan tabağına kaydı. Hevesi de umudu da kursağında kalmıştı. Keyifsizce içimi çektim ve onaylamak zorunda kaldım. Melis yavaşça sandalyesini iteleyerek ayağa kalktı ve tek tek masadakilerin yüzüne baktı. Melis'in bakışlarını takip ettiğimde Beren'in ve Ilayda'nın, tıpkı benimkiler gibi gözlerinin dolu olduğunu, Cesur ile Demir'in yüz ifadesinin de tıpkı Poyraz'ınki gibi darmadağın bir hâlde olduğunu gördüm.

Boğazımdan kopmaya çalışan hıçkırığı yutkunarak bastırmaya çalıştım. Canım, hem Poyraz hem Melis hem de harabelerle dolu ruhum için yanarken ağlamamak çok zordu.

Melis odadan çıktıktan sonra yeniden tabağıma döndüm. Çok kısa bir müddet bomboş gözlerle ve burnumdaki sızıyla önümdeki

tabağa baktım. İzlendiğimi hissediyordum. Diğerlerinin beni hüzünle izlediğini çok iyi biliyordum.

Sıkıntıyla soluyup başımı kaldırdığımda İlayda ile göz göze geldim. "Biz artık gitsek iyi olur, Eylül. Melis'in sana ihtiyacı olduğuna eminim."

Beren de onu onaylarken dördü de aynı anda ayağa kalkınca Beren'e çevirdim dolmaya yüz tutmuş gözlerimi. "Bu akşamın böyle biteceğini hiç düşünememiştim, çok üzgünüm."

Ağlamamak için kendimi zor tuttuğumu gören Beren, yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Siz iyi olun da gerisi mühim değil, yine yaparız."

Burnumu çekerek ondan ayrıldım ve diğerleriyle birlikte kapıya doğru yürüdüm. Merdiven ayrımına geldiğimizde, "Sonra görüşürüz," dedim ve ardından koşar adımlarla Melis'in odasına ilerlemeye başladım.

Odasının önüne gelince ise kapısını çalıp yavaşça araladım. Bakışlarım yatağını bulduğunda onu yatağında göremeyince biraz daha kapıyı araladım ve Melis'i pencere kenarına oturmuş bir hâlde yağan yağmuru izlerken buldum.

Ona doğru ağır ağır adımladım. Varlığımın farkındaydı ama yağmuru izlemeye devam ediyordu. Belki de gözlerindeki hüznü görmemi istemiyordu. Titreyen dudaklarımı dişlerimle zapt etmeye çalışarak yanına oturdum. Onunla birlikte bir süre sessizce yağan yağmuru izledim. Bir süre sonra da aramızda asılı kalan sessizliği kırmak ve bana açılmasını sağlamak için bakışlarımı yağmurdan ayırıp ona çevirdim. "Yağmur'u sever misin?"

Başını sağa sola sallayıp bakışlarını yağmurdan ayırmadan, "Sevmiyorum," dedi.

"Hım... Peki bunun özel bir sebebi var mı?"

Bakışlarını yağmurdan uzaklaştırıp nihayet bana çevirdi ve mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı. "Gülmezsen söylerim," diyerek başını yere eğdi.

Sabırsız bir merakla, "Söz veriyorum, gülmeyeceğim," dediğimde güven bulmuşçasına başını kaldırdı.

"Korkuyorum, hele ki böyle çok hızlı yağdığı zamanlarda ve gök gürlediği zamanlarda yağmurdan çok korkuyorum."

Masumluğu dakikalar sonra ilk kez yüzümde tebessüm oluştur. du. Ona doğru yavaşça eğildim. "Sana bir sır vereyim mi? Ama ara. mızda kalacak."

Melis hevesle başını sallayınca işaret parmağımla yaklaşması için işaret ettim. Melis iyice yaklaştığında da büyük bir sırrı açıklayacak. mış gibi ciddiyetle, "Ben de gök gürlediği zaman çok korkuyorum, aslında çoğu insan gök gürültüsünden korkar," dedim.

Melis, sessizce söylediğim sözlere kısa bir an tebessüm etse de aniden yüzündeki gülümsemesi soldu. "Ama babam hiç korkmuyor."

Melis babasını anınca Poyraz'ın az önceki hâli gözlerimin önüne geldi ve düze çıkmaya uğraşan kalbim, sekteye uğrayarak yeniden yerle bir oldu. "Tabii herkesin korkuları başka olabiliyor, babanın da korkuları bambaşka."

Melis bir anda minik parmaklarını birbirine kenetleyerek çenesinin altına yerleştirdi ve bakışlarını garip bir şekilde ürkekçe üzerimde gezdirdi. "Sen bana kızdın mı?"

Öylesine ürkekçe gözlerime bakıyor, ona kızmamdan, onu sevmekten vazgeçmemden öyle çok korkuyordu ki...

Kilitlenmiş bir hâlde bir süre boynu bükük hâline baktım ve konuşamadım.

Melis ise aramızdaki sessizlik uzayınca kızdığımı sanıp hissettiği suçlulukla yeniden pencereye döndü. "Seni kızdırmak istememiştim, özür dile-"

Fısıltı gibi çıkan sesi kulaklarıma ulaştığında, onu sarmalama içgüdüsüyle dolup taştım. Özür dilemesine engel olmak için ellerimi hızla öne uzattım ve onu kucağıma çekerek başını göğsüme yasladım. Sevgimi, sıcaklığımı iyice hissetsin diye sıkıca sarmaladım minik bedenini. Ardından dudaklarımı başının üzerine bastırıp baharı andıran kokusunu derince içime çektim. Çektikçe huzur buldum. "Biliyor musun, ben sana hiç kızmadım, aksine beni annen gibi görmen beni hem çok mutlu etti hem de çok duygulandırdı. O yüzden benden özür dileme."

Melis, başını yasladığı göğsümden kaldırdı ve çenesini yukarı kaldırarak yüzüme baktı. Cansız bir yaprak gibi titreyerek çıkan sesiyle, "Ben seni hep annem gibi gördüm ki," dedi.

Cansız sesine gök gürültüsünün sesi de karıştığında, hasret kokan sözleri canımı acıtacak şekilde içime kazındı, boğazımda nöbet tutan küçük bir hıçkırık çırpınmaya başladı. Onun karşısında ağlamak istemediğim için kendimi yararsız bir çabayla sıkmaya başladım. Gözyaşlarıma şahit olmasını istemiyordum. İçimdeki feryada inat, yüzümde beliren buruk tebessümle yanağına eğilip usulca öpünce dudaklarım titredi, yanağından ayrılamadım. Daha fazla dayanamayacaktım. Biliyordum ki gözlerine baktığım anda gözyaşım akacaktı. Bana anne demesini her şeyden çok isterken bunu gözlerinin içine bakarak itiraf etmek istiyordum. Benim ve onun için önemli olan böyle bir ânı, gözyaşım uğruna geçiştirmek istemiyordum.

Yanağından ayrılıp gözlerinin içine baktım. "Bana ne zaman anne demek istersen o zaman diyebilirsin çünkü annen olmayı her şeyden çok istiyorum," dediğimde ağzıma gelen tuzlu tatla gözyaşlarımın usulca akmaya başladığını anladım.

Melis, hayatı boyunca duyduğu en güzel cümleleri duyuyormuş gibi parlayan gözleriyle bana bakınca içim acıyla kıyıldı. Onu yeniden göğsüme yaslayıp saçlarının arasına gözyaşlarımı sessizce karıştırdım.

Bir süre ikimiz de konuşmadan birlikte yağan yağmuru izleyip gök gürültüsünü dinledik. Melis'in kollarım arasında korkuları hafiflemiş, onun sıcaklığıyla da benim gözyaşlarım dinmişti.

Melis'in esnemeye başladığını duyunca tebessüm ettim. "Birilerinin uykusu geldi sanırım."

Melis kucağımda tembelce kıpırdanıp, "Biraz," deyince, "Hadi o zaman, üzerini değiştir, sonra da sana uyumadan kitap okuyayım," dedim. Tek amacım, uyumadan önce biraz olsun onu mutlu edebilmekti.

Melis, kucağımdaki mayışmış hâline tezat bir hızda kucağımdan kalktı ve hevesle, "Alice Harikalar Diyarında kitabını okur musun?" diye sordu.

"Tabii ki okurum," dediğimde Melis gülümseyince, gülümseyerek ayağa kalktım. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Melis başını sallarken odasından çıktım ve kendi odama geçip sırtımı kapıya yasladım. Poyraz yanımda yokken kendimi boşluğa düşmüş gibi hissediyorum. Şu an neredeydi, nasıldı hiç bilmiyordum. Bir yanım deli gibi ona koşmak istese de mazisiyle arasına girmeye cesaretim yoktu.

Sıkıntıyla nefes alıp yaslandığım kapıdan doğruldum ve üzerimi değiştirip yeniden Melis'in odasına girdim. Girdiğimde ise Melis'in yatağın üzerine oturmuş elindeki kitabıyla beni beklediğini gördüm. Gülümseyerek yanına ilerledim.

POYRAZ

Yağmurun altında ne kadar yüzdüğümü bilmeden Melis'in bakışlarını düşünerek yüzmeye devam ettim. Attığım her kulaç, acımı dindirmeye çalışmamdı ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, içimdeki acı geçmiyordu.

Arkamda duyduğum belli belirsiz öksürük sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp başımı geriye çevirdiğimde, Serdar'ın çekingen bir tavırla az ilerimde dikildiğini gördüm. Ellerini sırılsıklam olmaya yüz tutmuş bedeninin önünde birleştirmiş, başını öne eğmişti. Yüzüme bakmasa bile bakışlarımı üzerinde hissedince bir kez daha genzini öksürükle temizledi. Çekingen bir ifadeyle, "Poyraz Bey, biliyorum haddim değil ama uzun süredir buradasınız, hasta olacaksınız," dedi.

Yağmur suları çenesinden yere akarken başını kaldırdı ve tedirginliği her hâlinden belli olan bir ifadeyle vereceğim tepkiye baktı. Çatılmış kaşlarımla kısa bir süre tedirginliğine bakıp başımı belli belirsiz aşağı yukarı salladım. Serdar başımı salladığımı görür görmez bakışlarını yeniden yerle buluşturdu ve arkasını dönüp hızlıca yanımdan uzaklaştı.

Serdar'ın arkasından baktığımda Eylül'ün odasının ışığının açıldığını görünce bakışlarımı odasının penceresine diktim. Çok geçmeden ışığı söndü ve odası, içim gibi karanlığa gömüldü. Nefesim kesilerek karanlık odasına bakmaya devam ettim. Onun da üzülmesine, sevdiğim menekşelerinin titremesine sebep olmuştum. Yanlarına

gitmek için karşı konulmaz bir istek duyunca kıyıya doğru yüzdüm. Daha fazla oyalanmadan yanlarına gitmeliydim.

Saniyeler sonra kendimi banyoda buldum. Sıcak su, soğuktan tutulmuş bedenime ve gerilen kaslarıma iyi gelirken başımı geriye yaslayıp camdan tavana vuran yağmur tanelerini izlemeye devam ettim.

Bir süre sonra da doğruca Melis'in odasının kapısının önüne geldim. Kapısını aralayıp içeriye baktığımda, tam da tahmin ettiğim manzarayla karşılaştım. Melis, başını Eylül'ün göğsüne yaslamıştı, Eylül de ona kitap okuyordu. Benim varlığımı fark eder etmez Eylül, kitap okumayı bıraktı, Melis de başını Eylül'ün göğsünden kaldırdı ve her ikisi de aynı tedirginlikle yüzüme bakmaya başladı.

"Gelebilir miyim?"

Melis oturur pozisyona gelip başını sallamakla yetindi. Eylül de kitabı kapatıp komodinin üzerine bırakarak aynı şekilde doğruldu. Yavaşça içeriye girip meraklı bakışlarının ablukasında yanlarına ilerledim ve ayakuçlarına oturup yüreğimi titreten iki varlığıma baktım.

Melis, kısa bir sessizlikte beni inceledikten sonra dizlerinin üzerinde yanıma gelip gözlerimin içine baktı. Mavi gözlerini çevreleyen kısa kirpikleri hafifçe titrerken gözleri yavaş yavaş dolunca kalbimin titremeye başladığını hissettim. Göz pınarlarından usulca akmaya çalışan gözyaşını durdurmak için küçük yüzünü avuçlarımın arasına alarak başparmağımı göz pınarlarına bastırdım.

"Baba, ben seni üzmek istememiştim."

Ağlamaklı çıkan sesi, canımın daha da yanmasına sebep olmuştu. Burnunun üzerinden şefkatle öptüm. "Sen beni üzmedin, küçüğüm."

"Neden bu kadar üzgünsün o zaman? Kızdın değil mi bana?"

Melis'in sorduğu soruya eş zamanda yanımda hareketlilik olunca bakışlarım Eylül'ü buldu. Oturduğu yataktan ayağa kalkıp, "Ben sizi yalnız bırakayım, iyi geceler," diyerek önümden geçmeye çalışınca bileğine uzandım ve gitmesine engel oldum.

"Varlığın bana güç veriyor, kal lütfen."

Eylül kararsız kalsa da sonunda belli belirsiz başını sallayınca onu usulca yanıma çektim ve kolumun altına alıp göğsüme bastırdım.

Eylül de bırakmamdan korkarcasına bana sıkıca tutundu, göğsümden yükselen hüzün dolu bir hıçkırık boğazıma dayandı. Dudaklarımı kadife saçlarının üzerine bastırıp sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Duyabileceği bir sesle kulağına doğru, "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, menekşem," diye fısıldadım. Fısıltımla Eylül'ün titremeye başlayan bedenini daha da kendime bastırıp yeniden Melis'e döndüm. "Sana kızmadım. Neden kızayım?"

Melis'in gözleri Eylül'ün üzerinde kısa bir an dolaştıktan sonra, "Öğretmenime anne demek istediğim için kızdın sandım," dedi.

Sözlerine gülümseyerek Melis'i de kucağıma çektim. Şimdi ise kollarımın arasında uğurlarında can vermekten bir saniye bile tereddüt etmeyeceğim ailem vardı. "Eylül'ü annen olarak kabul etmen, benim bu hayatta en çok istediğim şeylerden bir tanesi. Onu öyle görmen, bana verebileceğin en büyük hediyedir. Eğer Eylül de kabul ederse ben buna sadece çok sevinirim."

Eylül başını göğsümden ayırıp gözlerimin içine baktı. Sevdiğim menekşeleri bir kez daha titrerken bunun aksini düşünmemden korktuğunu açıkça belli ediyordu. Üzerine eğilip burnunun ucundan öptüm. "Melis de sen de benim ailemsiniz, menekşem. İkiniz de nefes alma sebebimsiniz. Melis'le birbirinizi anne-kız olarak görmenizi gerçekten de çok istiyorum."

Sözlerim üzerine Eylül'ün güzel yüzü birden aydınlanınca Melis de gülümsemeye başladı ve benim kucağımdan Eylül'ün kucağına geçti. "Öğretmenim kabul etti ona anne dememi."

Melis'in cıvıldamaya başlayan sesiyle Eylül'ün parmakları Melis'in yanağına ulaştı. "Kabul ettim çünkü ben de bana anne demeni çok istiyorum," dediğinde parmaklarının yerini dudakları aldı, usulca yanağından öptü.

Onların bu hâlini görünce içim yepyeni bir huzurla doldu. Tüm korkularım, umutsuzluğum bir duman gibi yavaşça yok oldu. Onları izlemeye devam ederken Melis bir anda Eylül'ün kucağından indi ve ikimizi de karşısına alarak hevesle, "Madem evlendiğiniz gece aranızda yatamayacağım, o zaman bu akşam aranızda yatabilir miyim?"

diye sorarak ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Burada yatabiliriz bence, lütfen."

Melis'in sorusuyla Eylül'ün yanaklarının kızarmaya başladığını fark ettim. Ona çaktırmadan dudaklarımı birbirine bastırdım. Çekinerek bana baktığında tıpkı Melis gibi benim de hevesli olduğumu görünce Melis'e dönüp yatağını işaret etti. "Burası üçümüzü almaz ama benim yatağım üçümüzü rahat bir şekilde alır," dediğinde, Melis mutlulukla zıplamaya başladı. Ardından Eylül'ün yanağından öpüp eline uzandı. Eylül ayağa kalkınca da onu çekiştirerek birlikte kapıya ilerlediler. Hâllerine tebessüm edip peşlerinden onları takip ettim.

Eylül'ün odasına girdiğimde ise Melis ile Eylül'ü yatağın içinde buldum. Melis'in heyecanlı ve kıpır kıpır hâlleri içimi ısıtmıştı. İçimi çekip yatağa girdiğimde Eylül, Melis'in sol tarafına uzanınca ben de Melis'in sağ tarafına uzandım.

Üçümüz de garip bir şekilde tavana bakmaya başlamıştık fakat bu, fazlasıyla huzur dolu bir hisli benim için ve yüzüme yayılan tebessüme bir türlü engel olamıyordum. Yatakta hareketlilik olunca başımı yan tarafıma çevirdim, Eylül'ün doğrulduğunu ve ışığı kısıp yeniden yattığını gördüm. Melis de Eylül'ün geri yatmasıyla önce onun yanağından öptü, akabinde benim yanağımdan öptü.

Eylül ile aynı anda Melis'e dönünce Melis, Eylül'ün eline uzandı ve Eylül'ün elini karnının üzerine yerleştirdi. Daha sonra da benim elimi Eylül'ün elinin üzerine yerleştirerek kendi minik elini de benim elimin üzerine koydu. Gözlerini kapatıp yüzüne huzurlu bir tebessüm yerleştirdi. "İyi geceler baba, iyi geceler anne."

İlayda, müşterilerinin siparişlerini masaya götürürken kapıdan çiçekçinin içeriye girmesiyle birlikte kalp atışlarının korkuyla çarptığını hissetti.

Siparişleri masaya bırakıp yan gözle çiçekçiye baktı, Serkan'ın çiçekçiye kendini işaret ettiğini görünce hüzünle yüzünü buruşturdu ve çiçekçinin yanına doğru ilerlemeye başladı.

"İlayda Acar siz misiniz?"

"Olmaz olaydım ama maalesef benim."

İlayda'nın sözleri, çiçekçinin kaşlarını şaşkınlıkla havalandırmıştı. "Anlamadım."

İlayda, *boş ver* anlamında burnunu kıvırıp, "Kimden?" diye sordu.

Çiçekçi, "Kimden geldiği konusunda bana bir bilgi verilmedi," diyerek elindeki sarı karanfilleri uzatınca, İlayda üzerinde hiçbir not olmayan karanfillere bakıp sıkıntıyla içini çekti.

"Üzgünüm ama kimden geldiğini bilmediğim çiçekleri almak istemiyorum, lütfen geri götürün." Çiçekçi başını sallayıp çiçeklerle birlikte pastaneden çıktığında İlayda, Serkan'la göz göze geldi. Tereddütlü bir ifadeyle Serkan'ın yüzüne bakıp, "Bundan Demir'in haberi olmayacak," dedi.

Serkan başını sallayınca da içine çöreklenen huzursuzlukla birlikte tezgâha doğru ilerledi. Çiçekleri gönderen her kimse, amacına ulaşıncaya kadar bu işten vazgeçmeyeceğini açıkça belli etmişti ve amacı her ne olursa olsun eninde sonunda Demir'le güzel başlayan ilişkisinin zarar göreceğini görebiliyordu. Keyifsizce, "Ben bu işin içinden nasıl çıkacağım?" diye mırıldandığı sırada duyduğu sesle olduğu yerde korkuyla sıçradı.

"İlayda, beni duymuyor musun?"

İlayda'nın sesli verdiği tepkiye müşteriler de dönerken İlayda, elini korkuyla çırpınan göğsünün üzerine bastırdı ve ona tedirginlikle bakan Beren ile Kader'e baktı. "Ahh, siz miydiniz?"

İlayda'ya ilk tepki veren Kader oldu. "Ne o kız? Salatalık görmüş kediye döndün, o kadar mı ürkütücü görünüyoruz?"

İlayda, başını sağa sola salladı ve elini gerginlikten kasılmış ensesine götürüp ovmaya başladı. "Kusura bakmayın kızlar, sizi bir an Demir sandım," dediğinde Beren kaşlarını çattı.

"İlayda, resmen bembeyaz oldun. Bir sorun mu var, iyi misin?"

İlayda, ağlamaklı çıkan sesiyle mırıldanıp yanlarındaki boş masayı işaret etti. "Hiç iyi değilim, Beren. Şöyle oturalım mı?"

Beren kaşlarını daha sert çattı, Kader yeniden araya girdi ve acıyan bakışlarını İlayda'nın üzerinde gezdirdi. "Seni ikinci kez böyle görüyorum, ilk gördüğümde de ağlıyordun şimdi de ağlıyorsun. Yazık kız sana."

Beren, uyarıcı bir ses tonuyla, "Kader," deyince Kader, Beren'e bakıp omuzlarını silkti.

"Yalan mı ama?"

Kader'in sandalyeye oturmasıyla Beren, kınayan bakışlarını Kader'in üzerinden çekti ve İlayda'nın tam karşısına oturup solgun yüzüne baktı. "Demir'le kavga mı ettiniz?"

"Hayır, yine çiçek geldi."

"Yine isimsiz mi?"

"Evet ve bu defa üzerinde herhangi bir not da yoktu."

Beren şüpheyle, "Yine beyaz lilyum mu göndermiş yoksa?" diye sorunca İlayda yanaklarını şişirdi.

"Hayır, sarı karanfiller göndermiş."

Kader'in, karşısındaki ikilinin konuştuğu konu hakkında çok fikri olmasa da sarı karanfilleri duyunca dikkatli bakışlarını İlayda'nın üzerine dikti. "Sen geçen gün bir adam için ağlıyordun, onu ret mi ettin yoksa?"

İlayda, Kader'in sorusuyla bedenini ona doğru çevirdi. "Hayır, aksine biz onunla bir ilişkiye başladık ama sen neden böyle bir soru sordun?"

"Sarı karanfil geldi dedin. Yani sana bu çiçekleri kim gönderdiyse 'beni hayal kırıklığına uğrattın' demek istiyor."

İlayda'nın duydukları karşısında kaşları havalandı. "Sen nereden biliyorsun?"

Kader, kendinden emin bir ifadeyle sandalyesine iyice yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Çünkü benim çiçekçi dükkânım var, çiçeklerin dilinden en iyi ben anlarım."

"Doğru ya, Kader'in çiçekçi dükkânı var," diyen Beren de bedenini tamamen Kader'e çevirdi. "Peki ya beyaz lilyumların bir anlamı var mı?"

"Olmaz mı? Beyaz lilyum, saflık ve temizlik demek."

Kader'in sözleri üzerine Beren düşünceyle gözlerini kıstı. "Ama ikisi arasında bağlantı kuramadım."

Kader, anlamsızca ona baktı. "Daha önce de beyaz lilyum mu geldi?" diye sorduğunda, İlayda mutsuzca başını salladı.

"En sevdiğim çiçeklerdi ve ben, Demir'den geldiğini sanmıştım."

"Kim göndermiş?"

"Sorun da o ya zaten, kimin gönderdiğini ben de bilmiyorum."

Kader'in duydukları karşısında gözleri korkuyla açıldı ve yüksek sesle, "Oha!" deyince pastanedeki tüm gözler anında ona çevrildi.

İlayda etrafa mahcupça bakarken Beren, Kader'e döndü. "Ne yapıyorsun, Kader? Yavaş ol biraz."

Kader ise hızlıca yaslandığı sandalyesinden doğrulup masaya doğru eğildi. "Böyle bir durumda nasıl yavaş olayım? Karşındaki bu kız resmen tehdit ediliyor."

Kader'in fısıltısı, İlayda'nın vücudundan bir ürpertinin geçmesine sebep oldu. Gerginlikle parmaklarını kollarına sardı. "Ne tehdidi?"

"Şimdi beni iyi dinle. Şunu bil ki sarı karanfiller öyle herkese gönderilmez, zaten çiçekçilerde bile bu çiçekler nadiren bulunur. Beklentinin karşılığını alamama veya hayal kırıklığına uğratma anlamı taşır. Ayrıca isimsiz gönderilen her sarı karanfil, altında bir tehdit barındırır. Bunu neredeyse tüm çiçekçiler bilir."

"Ama daha öncesinde beyaz lilyum geldi ve sen onlar için saflık dedin."

Kader, bakışlarını İlayda'dan çekip Beren'e çevirdi. "Peki, beyaz lilyum gelince İlayda ne yaptı?"

Kader'in sorusuna İlayda'dan önce Beren cevap verdi. "Hiçbir şey yapmadı."

"Tamam işte, nedeni bu. Beyaz lilyum genellikle gelin buketlerinde kullanılır, belli ki o çiçekler dolaylı yoldan evlilik teklifiydi ve İlayda kayıtsız kalınca bu defa da hayal kırıklığına uğratın anlamında bu karanfilleri gönderdi."

İlayda'nın tedirginliği gitgide artarken aklına gelen ihtimalle kaşlarını çattı. "Bence bunun altında evlilik teklifi yok, çok daha farklı

bir şey var. Ayrıca bu kesinlikle kadın işi çünkü bir erkek bu kadar ince düşünemez, çiçeklerin anlamlarına göre hareket etmez. Erkekler bize göre daha düz mantık, bu kadar karmaşık düşünemezler."

Beren, "Meltem mi diyorsun?" diye sorunca, İlayda, "Büyük bir ihtimalle," diyerek onu onayladı.

"Meltem de kim?"

Kader'in sorusuyla, İlayda keyifsizce içini çekti. "Demir'le aralarını yapmaya çalıştığım kadın."

"İyi de o kadın sana niye evlilik teklifi etsin ki?"

İlayda, Kader'in sorusuna gözlerini devirerek karşılık verdi. "Bana etmiyor zaten, onun amacı Demir'le aramı bozmak."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Çünkü daha önce buraya geldi ve açık bir şekilde Demir'i geri istediğini ima etti."

"O zaman yüksek ihtimalle o olmalı."

Beren tedirginlikle, "Gelen çiçeklerden Demir'e bahsedecek misin?" diye sorunca, İlayda, parmak uçlarını alnına bastırıp ovmaya başladı.

"Emin değilim çünkü huzurumuzun bozulmasından endişe duyuyorum."

Beren ise tam o anda omzunda hissettiği elle irkilip ani bir refleksle omzundaki eli tuttu, hızlıca ayağa kalktı ve omzundaki eli aşağıya çekip geriye doğru kıvırdı. Karşısında Oktay Hoca'nın acıyla kıvrandığını görünce de kıvırdığı eli hızlıca bırakıp panikle karşısındaki adama baktı. "Hocam, kusura bakmayın, sizin olduğunuzu bilmiyordum. Bir an boş bulundum, çok özür dilerim."

İlayda, Kader ve diğer müşteriler de şaşkınlıkla Beren'e bakıyor, verdiği tepkiyi anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Ama asıl şaşkın olan, Oktay Hoca'ydı. Hayatı boyunca gördüğü en garip kişiymiş gibi Beren'e bakıyordu. Nihayet sesini bulabildiğinde, "Beren, sen ajanlık eğitimi falan mı aldın? Bu nasıl refleks, güç böyle?" diye sordu.

Beren, bir an ne diyeceğini bilemeyince hızlıca bakışlarını kaçırdı ve sandalyesini geriye çekti. "Oturmaz mısınız hocam? Buyurun." Oktay Hoca, bileğini ovmaya başlayıp sandalyeye oturduğunda, Be-

ren mahcup bir ifadeyle yeniden araya girdi. "Hocam, bir şey içer misiniz?"

"Su alsam iyi olacak sanırım."

Beren, tamam dercesine başını sallayıp ayaklandığında, İlayda'nın gözleri Beren'in belinden görünmeye başlayan silahında takılı kalmıştı. Beren'in tezgâha doğru ilerlediğini görünce aynı şekilde ayağa kalkıp peşinden ilerledi.

Kader ile Oktay Hoca da masada baş başa kalmışlardı. Kader, Oktay Hoca'nın bileğini ısrarla ovmaya devam ettiğini görünce gözlerini devirip onun duyamayacağı bir şekilde mırıldandı. "Kedi totosunu görmüş, yara sanmış."

Oktay Hoca'nın bakışları üzerine döner dönmez bakışlarını, çıkardığı telefonuna indirdi.

İlayda tezgâhın etrafından dolanıp sessizce, "Senin belinde silah var," deyince, Beren, İlayda'ya doğru kısa bir bakış attı.

"Yani?"

"Neden onu yanında taşıyorsun ki?"

Beren, İlayda'nın anlamsız bulduğu sorusuyla bedenini tamamen ona doğru çevirdi ve kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla, "İlayda, farkındasın değil mi? Yakın bir zamanda silahlı saldırıya uğradık," dedi.

"Farkındayım ama seni daha önce hiç silahlı görmemiştim, biraz garipsedim."

İlayda'nın şaşkın bakışları karşısında Beren, alayla sırıttı. "Aslında tanıştığımız günden beri ben silahlıyım, sadece siz görmüyordunuz." İlayda, sesli tepki vermemek için dudaklarının üzerini parmaklarıyla hızlıca kapatınca, Beren'in alaycı ifadesi yüzünde iyice genişledi. "Ben Poyraz Bey için çalışıyorum ve bu silaha nerede, ne zaman ihtiyacım olacağı hiç belli olmuyor. Aslına bakarsan bence en kısa zamanda Eylül ile senin de silahlanman gerekiyor, eminim Poyraz Bey ile Demir bunu konuşmuşlardır."

İlayda, hafifçe geriye doğru çekildi ve ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle Beren'in yüzüne baktı. "Ben mi silahlanacağım?"

"Evet çünkü her zaman yanı başında seni koruyacak bir Superman olmayacak. Ayrıca bir kadının kendini koruyabilmesi için bir erkeğe ihtiyacı olduğunu da düşünmüyorum."

"Beren, sen ciddi misin? Ben o silaha dokunamam bile."

Beren, ellerini iki yana açıp bedenini işaret etti. "Başta ben de öyle düşünüyordum ama şimdi gördüğün o silah, vazgeçilmezim oldu."

İlayda, Beren' doğru ters bakış atıp ürperdiğini belli edercesine parmaklarını kollarına sardı. "Psikopat seni."

EYLÜL

Ertesi sabah gözüme vuran güneş ışığıyla gözlerimi araladığımda, görüş alanıma Poyraz ile Melis girince mutlulukla gülümsedim. Melis, babasının güçlü kolları arasında öylesine huzurlu bir ifadeyle uyuyordu ki, aynı huzurlu ifade Poyraz'ın yüzünde de vardı.

Bir süre karşımdaki muhteşem manzarayı izledikten sonra yavaşça yataktan kalktım. Sessizce banyoya girip üzerime koşu kıyafetlerimi giydim. Yeniden odaya girdiğimde Poyraz'la Melis'in uyumaya devam ettiklerini gördüm. Karşımdaki manzaraya gülümseyerek odadan çıktım ve doğruca mutfağa indim.

Mutfağa girdiğimde ise mutfakta Nesrin Sultan ile kızları, kahvaltı için hazırlık yaparken buldum. "Günaydın," dememle birlikte tüm bakışlar bana çevrildi, aynı samimiyette gülümsediler.

"Günaydın kızım, bir şey mi istemiştin?"

"Hayır, ormana koşuya gidecektim, sadece size günaydın demek için girmiştim."

Nesrin Sultan, "Dün gece çok yağmur yağdı kızım, orman çamur olmuştur şimdi," deyince, bakışlarım pencereden dışarıyı buldu. Öylesine huzurlu bir uykudan uyanmıştım ki neredeyse dün geceyi tamamen unutmuştum.

Huysuzca burnumu kıvırıp, "Sahi, ben onu tamamen unutmuşum," dedim.

Ela, tam karşıma geçip dilimlediği salatalıktan uzattı. "Benim de düğünüme 2 haftadan az bir süre kalsa, ben de heyecandan her şeyi unuturdum. Heyecan var, değil mi?"

Gülümsedim ve içimi çekerek uzattığı salatalığı elinden aldım. "Olmaz mı? Şimdiden elim ayağım birbirine karışıyor."

Ela, gülümsememe gülümseyerek karşılık verdi, salatalıktan ısırarak mutfaktan çıktım ve yeniden odama doğru ilerlemeye başladım. Odamın olduğu koridora yöneldiğimde Poyraz'ı odadan çıkarken görünce elimde kalan salatalığın son lokmasını ona verebilmek için yemekten vazgeçtim.

Poyraz, beni fark edince adımlarını bana çevirdi. Yanıma varır varmaz yüzümü güçlü ellerinin arasına aldı ve uykulu sesiyle, "Menekşem, günaydın," diyerek sıcak dudaklarını alnıma bastırdı.

Poyraz'ın dudakları alnımdan ayrıldığında, salatalığı dudaklarıyla buluşturdum. "Günaydın sevgilim."

Poyraz, ağzındakini yuttuktan sonra kıstığı maviliklerini üzerimde dolaştırdı. "Neredeydin? Seni yanımda göremeyince merak ettim."

Dudaklarımı bükerek, "Melis'le o kadar huzurlu uyuyordunuz ki sizi uyandırmaya kıyamadım. Biraz koşuya gitmek istedim ama yağmur yağdığını unutmuşum," deyince, Poyraz'ın sıcak dudakları, dudaklarıma sürtündü. Ardından dudaklarını geriye çekip gözlerinde oluşan arzu dolu pırıltılarla gözlerime bakmaya başladı.

"Spor yapamadım diye üzülüyorsan, benim odamda spor yapabiliriz."

Poyraz'ın yoğun arzudan kısılmış sesi, bıçak darbesi gibi kasıklarımı sızlattığında alt dudağımı ısırdım ve bir kez daha dudaklarımı Poyraz'ın dudaklarına yaklaştırdım. "Aslında harika bir fikir bu, kollarının arasında sabah sporu şu an kulağıma çok cezbedici geldi," diyerek bu defa ben dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

Poyraz ise afallamış bir ifadeyle başını geriye çekti. "Sen ciddi misin?"

Sorduğu soruyla elimi yukarıya kaldırıp parmaklarımı yakasından görünen dövmesinin üzerine bastırdım. Poyraz'ın bedeninin kasılmasıyla beraber parmak uçlarımı yakasından içeriye doğru iletip, sıcak nefesimi dolgun dudaklarına üfledim. "Dövmenin devamına parmaklarım değil dudaklarım dokunsun istiyo..."

Cümlenin devamını getiremeden dudaklarımı Poyraz'ın dudakları kavradığında, Poyraz beni tamamen kendine çekip bastırdı. İçin-

deki ateş dudaklarımı da kavururken daha fazlasını isteyen bedeni, bedenimi kucağına aldı ve ileriye doğru bir adım attı. Adım atmasıyla beraber hızlıca dudağından kopunca da sorgularcasına, "N'oldu?" diye sordu.

Usulca kucağından inip arzudan yanan gözlerinin içine odaklandım. "Sabah sporumu senin kollarının arasında yapmayı çok isterdim sevgilim ama ne yazık ki regl dönemimdeyim."

Poyraz, bozguna uğramış bir hâlde yüzüme bakakalırken göz kırptığımı görünce kaşlarını huysuzca çattı ve homurdanarak arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Hâline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp arkasından seslendim. "Nereye?"

Poyraz'ın öfkesi ve bozguna uğrayışı, sesine yansıdı. "Bir bardak soğuk su içmeye."

Daha fazla kahkahamı tutamayıp kahkaha atarak, "Eylül 1, Poyraz 0," dedim.

Poyraz beni duyar duymaz sert adımlarını durdurarak bedenini bana çevirdi. Maviliklerini kısıp tehdit edercesine işaret parmağını üzerime doğrulttu. "Ben bunu eşitlemesini iyi bilirim."

Olduğumuz durumdan keyif aldığımı belli edercesine omzumu silktim. "Bunu hak etmiştin, arsız sevgilim."

Poyraz, sabır çeker gibi nefes alıp odasına doğru ilerledi.

Ertesi sabah Cesur, Melis'le birlikte beni okula bırakırken içimde garip bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluğumu, sabah Poyraz'ın aniden şehir dışında çıkan toplantısına yorsam da bir yanım, Pınar Hoca'nın kötü sürprizlerine maruz kalacağımı söylüyordu.

Bu iki haftalık süre zarfında Pınar Hoca'yı tamamen unutmuştum fakat bu sabah, onun tuhaf bakışlarını düşündükçe garip bir mutsuzlukla boğuluyordum.

Düşüncelerimden Melis'in sesiyle sıyrılıp ona baktığımda, okula geldiğimizi fark ettim. "Derste görüşürüz."

Melis'e gülümseyip yanağından öptüm ve Cesur'la birlikte el ele okula ilerlemelerini izledim. Bir süre sonra Serdar'ın kapıyı açmasıyla birlikte bakışlarımı okuldan çekerek arabadan indim. Serdar'a başımı sallayıp üzerime çekidüzen vererek okula doğru adımlamaya başladım.

Birkaç adım atmıştım ki ön kapının olduğu taraftan sesler gelince, başımı o yöne çevirdim ve o an gördüğüm kişiyle kalbim tedirginlikle çarptı. Arzu, kapıdaki güvenlikle içeriye girmek için üzerindeki bakışlara aldırmadan tartışıyordu.

Beni fark eder etmez, "Eylül Yıldırım!" diye haykırınca arkamı dönüp kaçmayı çok istedim. Ağır ağır yutkundum. Öfkeli bakışlarıyla bana bir böcekmişim gibi bakıyordu. "Ya da kız kardeşimin yerini almaya çalışan bir zavallı mı demeliyim?"

O kadar çok yüksek sesle konuşuyordu ki etraftakilere rezil olmamak için arkamı dönüp okula doğru adımlamaya başladım fakat Arzu'nun öfkeli sesi yeniden kulağımı doldurunca durmak zorunda kaldım. "Ne o, yoksa gerçekleri duymaktan korktuğun için mi benden kaçıyorsun?"

Kendi kendime, "Ne gerçeği?" diyerek Arzu'ya baktığımda, benden tiksindiğini belli eden bakışlarıyla beni ezip geçmeye çalıştığını gördüm.

"Benden çok mu korkuyorsun?"

Anlamıştım ki kaçmak çözüm değildi. Duruşumu dikleştirip ona doğru adımladım. "Bence sen kendini fazla önemsiyorsun."

Beklemediği cevapla Arzu'nun yüzündeki alaycı ifadesi silindi, yanlarına vardığımda kapıdaki güvenlik hızla aramıza girdi. "Eylül Hanım, lütfen sınıfınıza gidin."

Arzu, zehirli bakışlarını benden çekti ve aramıza giren güvenliğe baktı. "Yoksa sevgili patronun Melis dışında bu kadınla da mı konuşmamı yasakladı?"

Güvenlik, sinirle soludu. "Arzu Hanım, lütfen daha fazla zorluk çıkarmadan buradan gidin."

Arzu'nun sesi kulak tırmalayacak kadar yükseldi. "Melis'i görmeden hiçbir yere gitmiyorum ve buna ne sen ne de bu kadın en-

gel olamaz!" diyerek yeniden bana döndü. Gözleri yakıcı bir öfkeyle kısılmıştı. "Hiçbir zaman Melis'le arama giremeyeceksin. Ben onun teyzesiyim ama sen onun hiçbir şeyi olamayacaksın."

Ondan korkmuyordum. Aramızdaki güvenliği es geçip Arzu'ya doğru iyice yaklaştım ve işaret parmağımı göğsüme bastırdım. "Ben kimsenin arasına girmedim. Melis'le arana biri girdiyse, bu hiç şüphesiz ki sensin ve şunu hiçbir zaman aklından çıkarma, Melis neyi olmamı isterse ben hep o kişi olacağım."

Tereddütsüz sesimle Arzu'nun yüzü iyice gerildi. "Annesi olabileceğini düşünüyorsun değil mi? Kız kardeşimin yerini alabileceğini sanıyorsun, ben ise sadece sana acıyorum," diyerek omuzlarını alayla sarsmaya başladı. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Asla Handan olamayacaksın. Ne Melis ne de Poyraz asla seni Handan kadar sevmeyecekler ve sen onun yerine geçmeye çalışan bir zavallı olarak kalacaksın."

Arzu'nun zehirli sözleri içime sinsi bir duman gibi yayılsa da dik duruşumu bozmadım. "Şu an ikimizin olduğu yere bakarsak bence kimin zavallı olduğu açıkça belli aslında."

"Sen kendini bununla avutmaya devam et ama şunu da bil ki Poyraz'ın, Handan'a baktığı gibi sana baktığını hiç görmedim. Poyraz, seni hayatına alıyorsa emin ol sevdiği için değil, sırf Melis seninle yakınlık kurduğu için alıyor. Asla Handan olamayacaksın. Poyraz, seni asla onun kadar sevmeyecek. Sen, yaraları sarmak için ihtiyaç duyulan bir zavallı olarak onun hayatında yer edineceksin o kadar."

Mideme yumruk yemiş gibi omuzlarım yıkılma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında, arkamda nefes nefese kalan Cesur'un sesini duydum. "Eylül, bir sorun mu var?" Cesur, çattığı kaşlarıyla yanımıza gelip Arzu'ya doğru ters bir bakış attı, ardından benim sabit yüz ifademe baktı. "Eylül, iyi misin?"

Ona cevap vermek istiyordum fakat Arzu'nun nabzımı yavaşlatan sözleri yüzünden sesimi bulamıyordum.

Başımı sallamakla yetinince Cesur yeniden Arzu'ya dönerek, "Burada ne işiniz var, Arzu Hanım?" diye sordu sert bir ifadeyle.

Cesur'un sorusuyla Arzu'nun eğlenen bakışları hızla nefretle yer değiştirdi. "Ben sana ne zamandan beri hesap veriyorum, Cesur? Haddini bil!"

Cesur'un kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. "Buraya gelmemeniz gerektiğini biliyorsunuz."

"Benim muhatabım sen değilsin!"

Cesur, sakin kalabilmek için derin bir nefes aldı. "Buraya gelmenizden abim hiç hoşlanmayacak," dedi ve ters bakışlarını üzerime çevirdi. "Gidelim, Eylül."

Sesim bir kez daha kaybolduğu yerden çıkamazken yeniden başımı sallayıp Cesur'la birlikte yürümeye başladım. Ta ki Arzu'nun sabrımı taşıran sözlerini duyana dek... "Handan kadar sevilemeyeceğin gerçeğini hiçbir zaman unutma, Eylül."

Arkamda Arzu'nun sesi şiddetle yankılandığında kalbimin uğuldadığını hissettim ve hızlı adımlarımı durdurup derin bir nefes verdim. Haddini fazlasıyla aşmıştı, daha fazla eğlenmesine izin vermeyecektim.

Benimle birlikte Cesur da adımlarını durdururken yavaşça bedenimi Arzu'ya çevirip zafer parıltıları saçan gözlerine baktım.

Canımı yakmak için sarf ettiği sözler karşısında yenilgimi görmek için aç bir akbaba edasıyla bakan bakışlarına tebessüm edip başımı sağa sola salladım. Vücudumu garip bir titreme almıştı. Arzu'nun o bakışları içimi ürpertiyordu. Ayakta kalmak istercesine çantamın sapına sıkıca tutundum ve Arzu'ya doğru bir adım atıp gözlerine odaklandım. "Şundan emin olabilirsin ki Poyraz onun karısı, Melis de annesi olmamı istiyor. Bu yüzden büyük bir zevkle Poyraz'ın karısı, Melis'in annesi olacağım. Ve yine emin olabilirsin ki her ikisi de beni Eylül olarak hep çok sevecekler." Tebessümümün yüzümde daha da yayılmasına izin vererek işaret parmağımı üzerine doğrulttum. "Ve ne yazık ki sen, bu mutlu aile tablomuz arasında asla yer alamayacaksın, Arzu."

Arzu'nun koyu gözlerindeki zafer parıltıları yavaşça silindi, koyulukları nefretin yoğunluğuyla çerçevelendi ve her an üzerime atlayacakmış gibi saldırgan bir ifadeyle yüzüme baktı.

Çoktan hak etmişti.

Bu defa zafer parıltıları, benim gözlerime işlenmişti. Sıktığım dişlerimi serbest bırakıp Arzu'nun saniyeler içinde şekilden şekle giren surat ifadesine göz kırptım ve önüme dönerek okula doğru ilerledim. Yürüdükçe vücudumdaki titreme daha da artarken ellerim de hissettiğim gerginlikten dolayı buz gibi olmuştu.

Cesur'un adımları benim adımlarımla birlikte hızlanınca başımı ona çevirdim ve yüzünde belli belirsiz bir tebessüm olduğunu gördüm. Sanırım Arzu'nun bozguna uğramış hâlini görmek ona da iyi gelmişti. Daha geniş gülümseyip içeriye doğru yürümeye devam ettim.

Okuldan içeriye girmeden önce arkamı dönüp baktığımda Arzu'nun orada olmadığını gördüm. Vücudumdaki titreme, Arzu'nun gidişine eş zamanlı olarak yavaş yavaş azaldığında derin bir nefes vererek içeriye girdim ve yeniden benimle birlikte giren Cesur'a döndüm.

Bu defa yüzündeki mutlu ifadesi silinmiş, yerine yüzüme korkuyla bakan bir ifade yerleşmişti. "Eylül," deyip duraksadı. Etrafına sıkıntılı bir bakış attıktan sonra da ona inanmamı istercesine gözlerime odaklandı. "Arzu Hanım'ın dediklerine sakın üzülme olur mu? Çünkü abim de Melis de seni çok seviyorlar. Ben buna her Allah'ın günü bizzat şahit oluyorum."

Cesur'un korku dolu bakışlarının karşısında başımı belli belirsiz sallayıp omuzlarımı dikleştirdim. "Arzu'nun canımı yakmak istediğinin farkındayım ve ne yalan söyleyeyim, üzmeyi başardı da ama ben, Poyraz'ın da Melis'in de sevgisinden şüphe duymuyorum, duymayacağım da merak etme," deyince Cesur'un da yüzünde ufak bir tebessüm belirdi.

Çok geçmemişti ki bir kez daha kaşlarını çattı. "Yalnız abim bunu öğrenince oldukça öfkelenecek."

Cesur'un haklı olduğunu biliyordum. Poyraz'ın bunu öğrendiğinde vereceği tepkiyi de az çok tahmin edebiliyordum lakin canının sıkılmasına, üzülmesine gönlüm şiddetle karşı geliyordu. Sıkıntıyla alt dudağımı kemirdim. Cesur'un kabul etmeyeceğini bilsem de şansımı denemek istedim ve elim enseme doğru yol alırken tereddütlü bir ifadeyle, "Cesur, biliyorum, senden böyle bir ricada bulunmama-

lıyım ama biz bu Arzu olayını Poyraz'a söylemesek olur mu? Yani en azından bugün öğrenmesin çünkü bu sabah apar topar evden çıkmıştı ve her ne olduysa keyfi epeyce kaçmıştı. Bugünlük daha fazla canının sıkılmasını istemiyorum," dedim.

Tedirgin tavrım karşısında Cesur'un anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktığını görünce filizlenmeye başlayan umutlarım, başını olumsuzca sallamasıyla beraber hızlıca yok oldu. "Tedirginliğini anlıyorum Eylül ama emin ol Arzu Hanım'ın buraya geldiğinden de sizin konuştuğunuzdan da abimin çoktan haberi olmuştur. Abim, konu sen ile Melis olunca fazla hassas davranıyor ve yanınızda olmasa bile gözü sürekli sizin üzerinizde oluyor. Yani diyeceğim o ki, seni izleyen adamları çoktan abime haber vermişlerdir."

Ne yazık ki Cesur bu konuda da haklıydı.

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirdiğim sırada telefonum çalmaya başlayınca çantamdan telefonumu çıkardım ve arayan kişiye baktım. Arayan Poyraz'dı.

Bakışlarım yeniden Cesur'u bulurken, "Poyraz arıyor," deyince Cesur'un yüzüne kendinden emin bir gülüş yerleşti.

"Ben sana söylemiştim. Sonra görüşürüz, Eylül, iyi dersler," diyerek yanımdan uzaklaştı.

Cesur yanımdan uzaklaşınca telefonu kulağıma götürdüm ve Poyraz'ın bir hayli telaşlı gelen sesini duydum. "Eylül, iyi misin?"

Poyraz'ın telaşlı sesi kalp atışlarımı hızlandırdı. Sanki beni görüyormuşçasına başımı aşağı yukarı salladım. "İyiyim, hiçbir sorun yok," desem de Poyraz'ın bana inanmadığını tedirgin gelmeye devam eden sesinden açıkça anlayabiliyordum.

"Arzu sana ne dedi?"

"Gerçekten önemli bir şey değil, Poyraz. Melis'i görmeye gelmiş. Göremeyince biraz öfkelendi o kadar."

Poyraz'ın aldığı sert nefes kulağımı doldurdu, yavaşça nefesini üfledi. Bu defa şefkatli bir tonda, "Seni üzecek, canını sıkacak bir şey söyledi mi sana?" diye yeniden sordu.

Poyraz'ın sorusu ve ses tonu, burnumun direğinin sızlamasına sebep olmuştu. Sesimin titremesini engellemek için gülümsemeye

çalıştım. Biliyordum ki sesimde hissettiği tek bir titremenin bile hesabını sorar, yıkar geçerdi. Canlı tutmaya çalıştığım sesimle, "Merak etme sevgilim, gerçekten hiçbir sorun yok, ben iyiyim. O da gitti zaten," dedim.

Poyraz bir kez daha sert bir nefes aldığında arkadan belli belirsiz duyulan yabancı bir ses duydum. "Poyraz Bey, acilen bunu görmeniz gerekiyor, zamanımız kısıtlı."

Hattın diğer ucunda çok kısa bir süre sessizlik olunca dikkatle sessizliği anlamlandırmaya çalıştım ve gitgide yabancı adamın sesinin yok olduğunu anladım.

Poyraz'ın sesiyle düşüncelerimden çıkıp yeniden ona odaklandım. "Şimdi yeniden toplantıma geri dönmek zorundayım ama akşama bu konuyu ayrıntılı bir şekilde konuşacağız," dedi ve telefonu kapattık.

Telefonu kapatır kapatmaz sıkıntıyla nefesimi dışarıya üfledim. Ardından sabah sabah yaşadığım gerginliği yok sayarak öğretmenler odasına doğru ilerlemeye başladım. Öğretmenler odasına girdiğimde ise neredeyse tüm öğretmenler odada bulunurken bakışlarım ilk önce Beren, Oktay Hoca ve Pınar Hoca üçlüsüne kaydı. Üçü de oldukça keyifli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Yüzüme burukça bir tebessüm yerleştirerek içeriye girdim. Tüm öğretmelere ithafen, "Günaydın," dedim.

Tüm öğretmenler de aynı şekilde selamladıklarında, Pınar Hoca yüzüme bile bakmadan belli belirsiz başını sallamakla yetindi sadece. Pınar Hoca'nın bana karşı yeni oluşan bu soğuk tavrını görmezden gelip yanlarına ilerledim. Yanlarına vardığımda tam da tahmin ettiğim gibi Beren'in keyifli hâlleri, yüzüme bakmasıyla son buldu. Ne olduğunu anlamak istercesine tedirgin bir ifadeyle yüzümü süzünce, *bir şey yok* anlamında başımı sallayıp yanına oturdum.

"Nasılsın, Eylül?"

Sıkıntılı bakışlarımı Beren'den çekip Oktay Hoca'ya çevirdim. "Teşekkür ederim hocam, iyiyim, siz nasılsınız?"

Oktay Hoca, yüzünü buruşturup bileğini kaldırdı ve hafifçe ovdu. "Biraz bileğim ağrıyor ama onun dışında ben de iyiyim."

şaşkınlıkla, "Hayırdır hocam, bileğinize n'oldu?" diye sordu. Beren mahcup bir ifadeyle başını öne eğdi.

Oktay Hoca'nın bakışları Beren'i bulurken, "Ufak bir kaza mı desem yanlış anlaşılma mı desem, ne desem bilemedim," dedi.

Aralarında ne geçtiğini ya da neden Beren'in başını öne eğdiğini anlamıyordum. Merakla, "Nasıl yani?" diye sorunca Oktay Hoca işaret çekti.

"Sen övdün diye dün arkadaşımın pastanesinden tatlı almak için pastaneye uğradım ve orada Beren'i gördüm. Yanına gidip selam vermek istedim ama sanırım o, beni başka biri zannetti."

Beren başını eğdiği yerden kaldırıp aynı mahcup tavrını sürdürerek, "Biz o sırada kızlarla çok önemli bir konu hakkında konuşuyorduk ve sen öyle birden yanımıza gelince ben çok boş bulundum hocam, gerçekten çok özür dilerim," dedi.

Pınar Hoca kendini tutamayıp gülmeye başlayınca sorgu dolu bakışlarımı Beren'e çevirdim. "Kızlar kim?"

"Kader ile Ilayda."

Başımı *anladım* anlamında salladığımda Oktay Hoca kafasına yeni dank ediyormuşçasına ani çıkışıyla hepimizin irkilmesine sebep oldu. "Hah! Ben de o kadın kim diye düşünüyordum. Şimdi buldum, tabii ya, o gün gördüğüm pembe tüylü terlikli kadın o."

Hepimiz şaşkınlıkla Oktay Hoca'ya baktığımızda, Beren sorgularcasına kaşlarını çattı. "Pembe tüylü terlikli de kim?"

Oktay Hoca kendi düşüncesini onaylarcasına başını salladı ve kendinden emin bir ifadeyle, "Pastanedeki yanında oturan kızıl saçlı kadın. İşte o kadın, pembe tüylü terlikli kadın," dedi.

"Kader mi? Sen onu nerede gördün ki?"

Oktay Hoca keyifsizce arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Geçen beni ektiğinde gördüm. Kapına geldiğimde o kadın kapıdan içeriye giriyordu." Birden yüzümü buruşturdu. "Dikkatimi çeken tek şey, ayağındaki koca aman pembe tüylü terlikleriydi."

Oktay Hoca'nın yüz ifadesine dayanamayıp gülümsemiştim ki Beren anlamadığım bir şekilde kızarıp bakışlarını pencereye tutturdu. Beren için hiç beklemediğim bir durumdu bu ve sebebini öğ

renmek için inanılmaz bir istek duymuştum. Merakıma yenik düşerek, "Sen neden Oktay Hoca'yı ektin o gün?" diye sorunca Beren önce öksürdü, ardından tamamen kısılmış sesiyle, "Son dakika önemli bir işim çıktı," dedi.

Sebebini anlamasam da bu muhabbetin Beren'i zor durumda bıraktığını anlayıp konuyu değiştirme ihtiyacı içinde yeniden Oktay Hoca'ya döndüm. "E hocam, İlayda'nın pastaları nasıl? Dediğim kadar var mıymış?"

"Çok daha fazlasıymış, sanırım müdavimi olacağım."

Biz yeniden gülümserken bizim aksimize Pınar Hoca sessizce bizi dinlemeye devam ediyordu. Ta ki Oktay Hoca'nın sorduğu soruya kadar...

"Poyraz Bey'le nasıl gidiyor, Eylül? Düğün yaklaştı mı?"

Oktay Hoca'nın sorusuyla Pınar Hoca'nın yerinde rahatsızca kıpırdandığını gördüm ve bakışlarımı onun üzerinden ayırmadan Oktay Hoca'nın sorusunu cevapladım. "İyi gidiyor. Bir aksilik olmazsa iki hafta sonra düğünümüz olacak."

Oktay Hoca, "Çok sevindim," dediği sırada Pınar Hoca aniden ayağa kalktı.

"Ben sınıfa gidiyorum, size iyi dersler," dedi ve hızlıca çantasını alıp yanımızdan ayrıldı.

Pınar Hoca'nın garip tavrı sadece benim değil, diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Kaşlarımı çattığımda Beren, "N'oldu ki şimdi buna?" deyince, Oktay Hoca'yla göz göze geldim.

Oktay Hoca, garip bir şekilde bakışlarını yere indirdi ve zilin sesiyle o da ayaklandı. "İyi dersler kızlar," diyerek aynı hızda yanımızdan uzaklaştı.

Beren ise hâlâ şaşkındı. "Eylül, neler oluyor?"

Çattığım kaşlarımı bozmadan, "Sanırım hiç iyi şeyler olmuyor," dedim, daha sonra Poyraz'la ilişkimiz olduğu öğrenildiğinde Pınar Hoca'nın verdiği tepkiyi ve söylediklerini anlatmaya başladım.

Beren, konuşmamı bitirdiğimde öfkeyle soluklar almaya ve parmaklarıyla masada gergin bir tempo tutmaya başladı. "Demek öyle söyledi ha? Ah keşke o gün burada ben de olsaydım."

"Pınar Hoca, o gün beni gerçekten de çok şaşırttı," dedim ve ayağa kalkıp çantama uzandım. Benimle birlikte Beren de ayaklandı, birlikte öğretmenler odasının çıkışına doğru ilerledik.

Beren, "Senin canın Pınar Hoca'dan dolayı mı bu kadar sıkkın?" diye sorunca kısa bir anlığına unuttuğum Arzu'nun yüzü, yeniden gözümün önüne geldi ve keyifsizce yüzümü buruşturdum.

"Daha kötüsü. Az önce kapıda Arzu'yla karşılaştım. Tahmin edersin ki canımı sıkmak için elinden geleni yapmaya çalıştı."

"Kıskançlıktan yapıyor, bence onu takmamalısın."

Hızla, "Öyle yapmaya çalışıyorum," diyerek gözümün önündeki korkunç yüz ifadesini silmeye çabaladım. Ardından Beren'le birlikte öğretmenler odasından çıkıp sınıflara doğru ilerlemeye başladım.

Daha fazla Arzu'yu ya da Pınar Hoca'yı konuşup da canımı sıkmak istemiyordum. Konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, "Ee, sen anlat bakalım. Az önceki hâlin neydi öyle?" diye sorunca Beren anlamamış ayağına yattı.

"Hangi hâlim?"

Üsteleyerek, "Oktay Hoca'yı ekme sebebini anlatmaya çalışırken şekilden şekle giren hâlinin bir açıklaması var mı?" dediğimde Beren köşeye sıkışmış gibi, "Sonra görüşürüz, iyi dersler," dedi ve aramızdaki mesafeyi hızlıca açtı. Beren'in arkasından şaşkınlıkla bakıp sınıfıma doğru ilerlemeye devam ettim. Sanırım bu konuyu deşmemek en iyisiydi.

Sınıfıma girer girmez ise özlediğim yüzleri görünce tüm sıkıntılarım, bir kez daha kuş olup giderken Melis'in ağlamaklı bakışlarını görünce içimden bir parça koptu sanki. Telaşla Melis'e bakınca Melis beceriksiz bir çabayla başını *iyiyim* anlamında sallamaya çalıştı ve ısrlanmaya yüz tutmuş kirpiklerini birbirine bastırdı.

Arzu'yla beni görmüş olabilir miydi?

Bu ihtimalin yarattığı yepyeni sıkıntıyla dersime başladım.

Dersin sonunda zilin çalmasıyla birlikte öğrenciler sınıftan çıkarken Melis'i yanıma çağırdım. "N'oldu tatlım? Neden bu kadar üzgünsün?"

Melis başını arkasına çevirdi ve kaçamak bakışlarıyla Emir'e ile Bade'ye bakıp ıslığı andıran fısıltısıyla, "Ders başlamadan önce Emir ile Bade birbiriyle kavga ettiler," dedi.

Yoğun bir merakla Melis'e baktım. "Neden?"

"İkisi de satrançta en iyi kendisinin olduğunu söylediler, sonra da kavga etmeye başladılar ve küstüler. Bana da birimizi seç dediler. Ya Emir'i seçip Bade'ye küsecekmişim ya da Bade'yi seçip Emir'e küsecekmişim." Melis'in yeniden gözleri yaşla dolunca burnunu çekti. "Ama ben küsmek istemiyorum ki. İkisini de çok seviyorum."

Melis'in çaresiz hâli içimin ezilmesine sebep olmuştu. Bakışlarımı Bade ve Emir'e çevirdim. İkisi de gergin bir hâlde sıralarında oturuyorlardı.

Emir ile Bade'ye bakmaya devam edip, "Ben onlarla konuşurum, merak etme, arkadaşlar küs kalmamalıdır," deyince Melis sevinçle gözlerime bakıp gülümsedi ve koşar adım sınıftan çıktı.

Melis'in arkasından düşünceli bir ifadeyle bakarken aklıma gelen ani fikirle tebessüm ederek sınıftan çıktım.

Dakikalar sonra çalan zille yeniden sınıfa döndüm, elimdeki kitapları masanın üzerine bıraktım ve gülümseyerek öğrencilerime baktım. "Bu ders, sizlere çok sevdiğim bir kitabı okumak istiyorum," diyerek elime aldığım kitabın ön yüzünü onlara gösterdim. "Kitabımızın ismi, Arkadaşlar Küser mi? Eminim siz de çok seveceksiniz."

Melis'e doğru kısa bir bakış attığımda gülümsediğini gördüm. Ardından kitabın ilk sayfasını açıp keyifle okumaya başladım. Kitap bittiğinde ise İlayda ile zaman zaman karşılaştığımız zorlukları nasıl yendiğimize ve küsmediğimize dair kısa anılarımı anlatmaya devam edip masamın yanına gittim. Kitabı masaya bırakarak bedenimi sınıfa döndürdüm. "Siz de kitabı sevdiniz mi?"

Tüm öğrencilerim hep bir ağızdan, "Evet," derken gülümsedim ve bedenimi arkamda kalan masaya yaslayarak konuşmaya devam ettim. "Arkadaşlık ve aile, bunlar çok önemli kavramlardır çocuklar. Zaman zaman arkadaşlarımıza ya da ailemizden birine kızabiliriz, kırılabiliriz, istemeden de olsa onları üzecek sözler söyleyebiliriz ama önemli olan bunu uzatmamak ve küs kalmamaktır. Çünkü küs

kalmak, doğru bir davranış değildir. Bu hem sizi hem de karşı tarafı çok üzer," diyerek hafifçe öne doğru eğildim. "Hadi, şimdi resim yapalım. Sonra da üzdüğümüzü düşündüğümüz ya da küs olduğumuz kişiye bu resmi hediye edelim. Bu kişi arkadaşımız olabilir, anne veya babamız olabilir, kardeşimiz olabilir."

Tüm öğrencilerim, "Olur," derken Emir ile Bade kararsızca sıralarına bakıyorlardı.

Yaklaşık 20 dakika sonra zil çalınca masama doğru yöneldim ve notlarıma uzandım. Elime aldığım notlarımla birlikte kapıya yöneldiğimde Emir'le Bade'nin ellerindeki resimleri birbirlerine uzattıklarını gördüm.

POYRAZ

Berbat geçen yoğun günün sonunda soluğu, dinginleşmek için ihtiyacım olan kokunun yanında almadan önce rotamı doğruca Arzu'nun evine çevirdim ve gerginlikle yolun bitmesini bekledim. Şehrin izbe sokaklarına doğru yol alırken Arzu'nun evde olmadığını biliyordum. Kasvetli bakışlarımı izbe sokaklarda gezdirirken araba durdu, önünde durduğumuz eve çevirdim başımı.

Serdar'ın açtığı kapıdan inip yüzüme çarpan soğuk havaya kabanımın yakalarını dikleştirerek karşılık verdim ve benimle birlikte gelen adamlarımla Arzu'nun evine doğru yürüdüm. Kapısının önüne gelince ise çok kısa bir müddet adamlarımın kapının kilidini açmasını bekledim. Ardından adamlarımı dışarıda bırakıp açılan kapıdan içeri girdim.

Daha önce yaşadığı evine göre oldukça küçük olan evde önüme çıkan ilk odaya girdim ve oturma odası olduğunu tahmin ettiğim odada koltuğa oturup Arzu'yu beklemeye başladım. Hesaplamalarıma göre en geç 5 dakikaya burada olacaktı.

Hesaplamalarım beni yanıltmamıştı. 5 dakika dolmadan Arzu, açık kalan kapıdan içeriye girip doğruca olduğum odaya yöneldi. Donuk bakışlarım onu bulduğunda, onun gözlerinde hasret kırıntıları vardı. Elindeki çantasını hızlıca koltuğun üzerine bıraktı. "Poyraz, seni burada görmeyi hiç beklemiyordum, dışarıdaki adamlarını görünce çok mutlu oldum." Arzu'ya cevap vermeden tepkisiz bir şekilde onu izlemeye devam edince olduğu yerde kaygıyla kıpırdandı

ve bedenini kaçmak istercesine kapıya çevirdi. "Bir şey içmek ister misin? Ne istiyorsan söyle, hemen yaparım."

Tepkisizliğimi ısrarla sürdürdüğümde Arzu cevap beklediğini belli etmek için kaşlarını havalandırınca parmaklarım, gergin bir ifadeyle çenemin üzerindeki kısa sakallarımın arasına karıştı. "Buraya bir şey içmek için gelmediğimi çok iyi biliyorsun."

Arzu, kapıya doğru bir adım atarak, "Poyraz, bak, bugün okula geldiğim için bana kızmaya geldiysen eğer, biliyorsun ki ben Melis'i görmeden yaşayamam. Onsuzluğu ruhum kabul etmiyor. Buna anlayış göstermelisin. Onu görmek zorundayım," dedi. Yüzüne tepkisiz bir hâlde bakmaya devam ettiğimi görünce de huzursuzca kaşlarını çattı. "Ben Melis'in teyzesiyim ve onu görmeye hakkım var, Poyraz," deyince tepkisizliğimi sonlandırdım.

Sert çıkan sesimle, "Ben sana ne demiştim, Arzu, hatırlatmamı ister misin?" diye sorarak oturduğum koltuktan yavaşça ayağa kalktım. "Ben sana, bizden uzak duracaksın demedim mi?"

Arzu, hayretle yüzüme bakıp başını iki yana salladı. "İstesem de uzak duramıyorum, Poyraz, ne senden ne Melis'ten uzak duramıyorum, neden bunu anlamak istemiyorsun?"

Söylediği sözler üzerine sinirle dudaklarımı dişledim ve ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdim. "Bunları duymaktan da lafımın ikiletilmesinden hoşlanmadığımı açıkça söylediğimi hatırlıyorum ama sen, yine beni yanıltmayı başardın," diyerek gözlerine odaklandım.

Arzu'nun göz bebekleri titremeye başlayınca demek istediğimi açıkça anladığını anlamıştım. Göz bebeklerindeki titreme sesine de yansırken, "Poyraz, beni sürekli cezalandıracak mısın? Nereye kadar devam edecek bu?" diye sordu.

Sorduğu soruya sinirle gülümsemeye başladım ve üzerine basa basa tekrarladım. "Ben seni henüz cezalandırmadım, Arzu, henüz cezalandırmadım."

Arzu bir kez daha inanamayan gözlerle yüzüme bakarak odanın içini işaret etti. "Henüz cezalandırmadın mı? Poyraz, lütfen etrafına

bir bak, yaşadığım yere bir bak. Yaşadığım yeri, hatta tüm imkânları-
mı aldın benden," dediğinde sesi iyice cılızlaşmaya başlamıştı.

İşaret ettiği odada gözlerimi gezdirip, "Ben senin olan hiçbir şeyi
almadım senden. Ben sadece bana ait olanları aldım. Bana ihanet edip
evimde oturmaya devam edebileceğini düşünmüyordun herhâlde,"
diyerek yeniden ona odaklandım. "Ayrıca evinin nesi varmış? Sen za-
ten önceden de bu evde yaşamıyor muydun? Burası senin evin."

Aynı şekilde Arzu da bakışlarını odanın içinde gezdirip küçümser
bir ifadeyle burnunu kıvırdı. "O yıllar evveldi. Beynimden kazımak
istediğim yıllardı onlar. Ben artık burada yaşamak istemiyorum,
kendi imkânlarımla yaşamak istemiyorum."

Arzu'nun sözleri üzerine yüzüm, alaycı bir ifadeyle gerildi ve tek
kaşım anında havalandı. "İşte ben de tam olarak böyle tahmin et-
miştim, o yüzden şimdi hazırlansan iyi edersin. Uzun bir yolculuğa
çıkıyorsun."

Neyi kastettiğimi Arzu anında anlamıştı. Kekeleyerek, "Ne, nere-
ye gidiyorum? Na-nasıl yani?" diye sorunca soğuk bir gülümsemeyle
karşılık verdim.

"Ben sana Melis'ten de Eylül'den de uzak durmanı söyledim ama
sen ne yaptın? Bildiğini okumaya devam ettin." Ona doğru bir adım
attım. "Hâlbuki hayatına devam etsen, ailemden uzak dursan, biraz
sonra çıkacağın yolculuğa hiç çıkmayacaktın. Beni tanıyorsan, ki ta-
nıdığını çok iyi biliyorum, bana yapılan bir hatayı karşılıksız bırak-
madığımı da bırakmayacağımı da iyi biliyorsun. Kısacası Arzu, yanlış
yaptın! Bugün okula giderek ve sevdiğim kadını üzerek sen çok bü-
yük bir yanlış yaptın."

Arzu korkuyla yüzüme bakmaya devam ederken bedenini tama-
men bana çevirdi ve adımlarını yavaş yavaş geriye doğru atmaya
başladı. "Bana ne yapacaksın, Poyraz?"

"Madem sen kendin uzak durmuyorsun, o hâlde ben seni ailem-
den uzak tutmak zorunda kalacağım. Bugünden itibaren Beşiri'de
yaşamaya başlayacaksın."

Arzu duydukları karşısında afallayıp, "Beşiri mi? Ben orada tek
başıma ne yapacağım?" diye sordu.

Çok kısa bir an düşünürmüş gibi duraksadım. Onu can evinden nasıl vuracağımı iyi biliyordum. "Bu senin problemin Arzu ama uzun zamandır orada inşa etmeye çalıştığımız bir okul vardı. Nihayet tamamlandı ve ikinci dönemle birlikte öğrenciler eğitim hayatına başladı. Eğer istersen ve okulun da izni olursa oradaki çocuklara gönüllü annelik yapabilirsin."

Sözlerim üzerine Arzu sinirle gülümseyip kendini işaret etti. "Ben mi yapacağım? Gönüllü annelik yani, öyle mi?"

"Evet. Sen değil miydin çocuklara çok düşkün olduğunu söyleyen?"

Başını şiddetle salladı. "Bu koca bir saçmalık, Poyraz, ben hiçbir yere gitmiyorum."

Ters bakışlarımı yüzünde gezdirip yoğun bir kararlılıkla gözlerine odaklandım. "Nefesini boş yere tüketmeden hazırlanırsan iyi edersin, zira uzun bir yolculuk seni bekliyor," diyerek adımlarımı kapıya yönelttim.

Arzu ise hızla önüme geçip ıslanmaya başlayan gözleriyle yalvarırcasına, "Poyraz, lütfen, ben orada tek başıma yaşayamam, sana söz veriyorum bir daha asla okula gitmeyeceğim, asla onların karşısına çıkmayacağım," dedi. "Affet beni, ne olur gönderme oraya."

Koluma uzanınca hızlıca kolumu geriye çektim. "Senin en büyük yanlışın ne biliyor musun, Arzu? Sen hep benim seni cezalandırmaya çalıştığımı zannettin, oysaki seni hiçbir zaman cezalandırmadım. Ben sadece seni hayatımda istemedim o kadar ama sen, bunu söylememe rağmen hiç anlamadın."

Arzu, beceriksiz bir çabayla titreyen dudaklarını araladı fakat konuşacak gücü bulamayınca yeniden kapatmak zorunda kaldı.

Arzu'nun sessiz kaldığını görünce kapıya doğru ilerledim ve çıkmadan önce omzumun üzerinden son bir kez ona baktım. "Hazırlanman için 15 dakikan var. Seni götürecek olan araba ve adamlarım, kapının önünde bekliyor olacaklar," diyerek Arzu'nun evinden çıktım ve beni bekleyen arabama doğru yürümeye başladım.

Eve vardığımda ise Eylül ile Melis'i, Melis'in odasında keyifle sohbet ederlerken buldum. Sevdiğim kadının menekşelerinin mutlulukla parladığını görmek, rahat bir nefes vermeme sebep oldu. "Kahkaha sesleriniz koridordan duyuluyordu. Bu mutluluğunuzun sebebini neye borçlusunuz?"

Her ikisini de öptükten sonra yanlarına oturunca Melis, keyifle oturduğu yerden kalkıp kucağıma tırmandı. "Baba, biliyor musun, bugün Bade ile Emir kavga edip küsmüşlerdi ama annem onları kitap okuyarak barıştırdı."

Her ne kadar Emir'in adını duymak yüzümün asılmasına sebep olsa da Melis'in soluksuz heyecanını ve mutluluğunu görmek içimi ısıtıyor, onun ağzından duyduğum her anne kelimesiyle ehlileşiyordum.

Eylül, "Biz buna kitapların gücü diyoruz," deyince bakışlarımı ona çevirdim.

Melis de gülümseyip, "Kitapların bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum," dedi.

Eylül, Melis'e doğru hafifçe eğildi. "Eğer kitaplara bakmasını bilirsen, işte o zaman kitapların gerçek güçlerini keşfedebilirsin."

Melis gülümseyerek başını salladığında onu öptüm ve kucağımdan indirdim. "Hadi sen şimdi üzerini değiştir, sonra birlikte yemeğe ineriz."

"Olur, baba."

Ayağı kalkıp Eylül'ün eline uzandım. "Gel benimle."

Eylül başını tasdik edercesine sallayınca onunla birlikte Melis'in odasından çıkıp adımlarımı odama yönlendirdim. Odaya girer girmez hızlıca merdivenlere yönelip aşağıya indim ve Eylül'le birlikte terasa çıktım.

Eylül de merakla telaşımı anlamaya çalışıyordu. Eylül'ün meraklı bakışlarına tebessüm edip gözlerinin üzerinden öptüm. "Güneşin kızıl parıltılarını izlemeni istiyorum," diyerek karşı tarafı işaret ettim.

Bu saatte evin bu bölümünden güneşin batışı muazzam görünür, insanın ruhuna kısa süreliğine de olsa huzurunu bırakıp giderdi.

Eylül, güneşin batışını görünce gülümsedi ve kolumun altına girerek güneşin batışını izlemeye başladı. "Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum."

"Hep görmeni istemiştim ama bir türlü denk gelmedi."

Eylül başını kaldırıp içimi titreten menekşelerini gözlerime değdirdi. "Bundan sonra fırsat buldukça birlikte izleyelim mi?"

Güzel yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarının üzerinden usulca öptüm. "Sen iste hep izleyelim."

Eylül, önce gülümsese de sonrasında gözleri endişeyle bezendi. "Bu sabah apar topar gidince seni çok merak ettim, Poyraz. Kötü bir durum yok değil mi?"

Başımı belli belirsiz iki yana salladım. "Bir sorun yok, hallettim."

Eylül yeniden gülümserken burnunun ucundan şefkatle öptüm ve elini bırakmadan koltuğa doğru ilerleyip Eylül'ü de yanıma çekerek koltuğa oturdum. Bir süre aramızda sessizliği paylaştıktan sonra, "Arzu çok canını sıktı mı?" diye sordum. Eylül derin bir iç çekince canını çok fazla sıktığını anladım. Keyifsizce soluyup onu göğsüme bastırdım. "Ne dedi sana?"

Eylül, kısa bir müddet daha sessiz kaldıktan sonra başını göğsümden kaldırıp tedirgin bir ifadeyle gözlerime baktı. "Ne dediğinin bir önemi yok. Önemli olan, benden neden bu kadar nefret ettiği? Ben ona ne yaptım ki? Hiçbir zaman beni, senin ya da Melis'in yanına yakıştıramadı, benden hep nefret etti."

Eylül'ün isyanıyla ona anlamlı bir bakış attım. Bu sorunun cevabını ona söylemeyi istemesem de bunun aramızda daha fazla gizli kalmasını istemiyordum. Yaslandığım yerden doğrulup ellerine uzandım ve sıcak ellerini avuç içlerimin arasına aldım. "Arzu..." Bunu dile getirmek bile midemin bulanması için yeterliydi. "Handan'ın ölümünün ikinci günüydü ve Arzu o gün, hiç beklemediğim bir anda bana ilgi duyduğunu söyleyerek ileri gitmeye çalıştı," dememle Eylül'ün menekşeleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Na-nasıl? Ama o..." diyerek hayretle başını iki yana salladı. "Bu olmamalı, hayır hayır, bu hiç doğru değil, olmamalı..."

Belli belirsiz gülümseyip ellerini tek elime aldım ve boşa çıkardığım elimle yüzüne düşen saçlarını geriye itekledim. "Arzu gibi insanlar için doğru ya da yanlış çok önemli değildir, onlar için sadece sonuç önemlidir."

Eylül'ün kaşları yeni idrak ediyormuşçasına yavaşça çatıldı. "Ben şimdi anlıyorum bana neden öyle baktığını ve benden neden bu kadar nefret ettiğini. Aklıma öyle bir ihtimal gelmiş olsa da kondurmamıştım, olamaz demiştim, onlar kardeş demiştim, ah ne aptalım!" deyince parmaklarımı yumuşak dudaklarının üzerine bastırdım.

"Şştt! Aptal falan değilsin," diyerek avuç içimi bu defa kalbinin üzerine bastırdım. "Sadece burası çok temiz."

Eylül'ün soluk alışverişleri gitgide hızlanırken iyice öfkelendiğini anlayabiliyordum. "Sonra n'oldu peki?"

Gözlerimizi aynı hizaya getirerek, "Hiçbir zaman umduğunu bulamadı," dediğimde kollarını göğsünde bağladı ve huysuzca, "Melis için mi yanında olmasına izin verdin yani?" diye sordu.

"Arzu hiçbir zaman benim yanımda olmadı. Evet, Melis için eve geliyordu ama biz çok az karşılaşıyorduk. Karşılaştığımızda da Melis dışında konuşmuyorduk. Ta ki Melis okula başlayana dek... Okula Melis'i o götürdüğü için daha sık gelmeye başlamıştı."

Eylül *anladım* dercesine başını sallamıştı ki birden duraksayıp iyice kaşlarını çattı. "Şimdi onun sana o gözle baktığını düşündükçe..." dedi ve sinirle nefes alıp cümlesinin devamını getirmedi.

Onun bu hâlleri içimi eritmişti. Keyifle sırıttım. "Nasıl gözle?" Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp sıcak nefesini içime çekerek boğukça mırıldandım. "Benim sana baktığım gibi mi?"

Eylül sessiz kalırken vücudunun ince ince titremeye başladığını görünce içime tutku dolu bir his yayıldı. Dudaklarımı boynuna yaklaştırıp usulca sürtmeye başladığımda bedeninin kasıldığını hissettim ve daha fazlasını istercesine boynunu gün yüzüne çıkardığını gördüm. Keyfim tamamen yerine gelmişti. Büyük bir minnettarlıkla boynunu öpmeye başladım.

Bir süre sonra Eylül boynunu geriye çekip yarı öfke yarı tutkuyla harmanlanmış bakışlarını gözlerime dikti. Ardından hiç beklemediğim bir anda alt dudağıma uzanıp hafifçe ısırdı. "Kimse benim baktığım gibi bakamaz sana, kimse benim gördüğüm gibi göremez seni. Bir tek benim sesim ulaşır senin kulaklarına, senin gökyüzüne yalnızca ben sığar, benliğinden bir tek ben taşarım," dedi ve yanım-

dan kalkıp kucağıma oturdu. "Neden biliyor musun? Çünkü biz aynı bedenin ruhunda var olmaya çalışan bir bütünüz. Birbirimize aitiz ve sonsuza dek ait olacağız," diyerek sıcak dudaklarıyla dudaklarımı aç bir tutkuyla kavradı.

1 HAFTA SONRA

EYLÜL

Bir hafta su gibi akıp giderken Cesur ile Beren'in nikâhının kıyılacağı gün gelip çatmıştı.

Kahvaltıda ise Poyraz ile Demir'e, Cesur ile Beren'in nikâh işlemleri sırasında yaşadıkları ufak tefek sorunları anlatıyordum.

Bir süre sonra sessizce ve durgun hâliyle önündeki tabağıyla oynayan Melis'e takıldı gözlerim. Aynı şekilde bu durum Poyraz'ın ve Demir'in de ilgisini çekmiş, tüm gözler onun üzerine çevrilmişti.

"Bu sabah canın kahvaltı yapmak istemiyor mu?"

Sorduğum soruyla Melis başını iki yana salladı. "Karnım aç değil," dediğinde Poyraz hızla araya girdi. "Bir sorun mu var Melis, yoksa hasta mı oluyorsun?"

Poyraz'ın sorusu üzerine Melis yavaşça başını kaldırdı ve dolmuş gözleriyle babasına baktı. "Hayır, hasta olmuyorum, sadece Cesur abim," diyerek başını yeniden tabağına eğdi.

"Cesur abine n'olmuş?"

Melis, kararsız bir ifadeyle dudaklarını kıpırdatmaya çalıştı fakat konuşamadan yeniden sessizliğe gömüldü. Konuşmaktan çekindiği her hâlinden belli oluyordu. Melis'i konuşturmak için, "Keyifsizliğinin sebebinin, Cesur abinin bugün evlenecek olmasıyla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordum.

Melis, belli belirsiz başını salladı ve başını kaldırıp babasına baktı. "Cesur abim evlenince artık onu göremeyecek miyim, baba?"

"Onu da nereden çıkardın?"

"Banu ablam ile Burçin ablam, Cesur abimin evlenince bu evde yaşamayacağını söyledi. Ben ayrılık istemiyorum ki, Beren öğretmenim de burada yaşasa olmaz mı?" diye sorduğunda, Poyraz'ın belli belirsiz sabır çektiğini, gergin bir ifadeyle alnını ovmaya başladığını gördüm. Banu ile Burçin'in, Melis'in yanında her şeyi konuşmalarından ciddi anlamda rahatsızlık duymaya başladığı açıkça belli oluyordu.

Dudaklarını sert bir dil hareketiyle ıslatıp, "Cesur abini görmeye devam edeceksin. Yanımızdan ayrılmıyor, sadece geceleri kendi evine gidecek. Ayrıca başka evde yaşamak istemeleri kendi tercihleri. Bize de onların bu tercihine saygı duymak düşer," dedi.

Poyraz'ın cümlesini tamamlamasıyla Melis'in bir anda gözleri sevinçle parladı. "Yani onu yine her gün görebilecek miyim?"

Demir hızla araya girdi. "Elbette göreceksin papatyam, hiçbir şey değişmeyecek, merak etme."

Melis, "Yaşasın!" diye bağırınca Demir'le birlikte hâline gülmeye başladık. Bizim aksimize Poyraz'ın bu duruma fazlasıyla sinirlendiği belli oluyordu.

Kahvaltıdan sonra Poyraz ve Melis'le birlikte, Cesur ile Beren'in nikâhlarının kıyılacağı salona doğru yola koyulduk. Demir de İlayda'yı almak için bizden önce çıkmıştı.

Nikâh salonuna geldiğimizde ise Demir'le İlayda'nın çoktan geldiğini gördük. Onların yanında da Yasin ile Serpil vardı. Onlara doğru ilerlediğimizde bakışlarım Süleyman Efendi'de takılı kaldı. Beklediğimin aksine ağzının kulaklarında olduğunu gördüm.

Beren ile Cesur da hem mutlu hem de tedirgin görünüyorlardı. Her ikisinin de bir aksilik çıkmasından korktuğu, sabırsız hâllerinden belliydi. Nikâh memurunun gelmesiyle beraber yerlerimizi alırken içeriye bir anda Kader girince tüm gözler ona çevrildi.

Kader, "Ay, yettim yettim," diyerek avuç içini göğsünün üzerine bastırdı ve soluk soluğa nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Kapının

önüne ruhsuz ruhsuz bir sürü adam dikmişler, derdimi anlatana kadar göbeğimden çatladım ayol, anlamıyorlar bir de. Soğuk nevaleler ne olacak?" Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ay bunlar böyleyse patronlarını düşünemiyorum bile."

Üzerindeki şaşkın bakışların ablukasında hızlıca boş koltukların birine oturduğunda, Melis, Kader'e bakarak sessiz sessiz kıkırdadı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım fakat Poyraz benim aksime bir hayli gerilmiş, kaşlarını çatmıştı.

Nikâh memurunun uyarıcı öksürüğüyle bakışlarımızı Kader'den çektik ve nikâh memurunu dinlemeye başladık. Klasik ritüellerden sonra önce Beren'e, ardından Cesur'a sorusunu sordu. Onların *evet* cevabıyla nikâh memurunun bakışları Poyraz'la bana dönerken Kader'in sesi yeniden duyuldu. "Ayağına bas kız, ayağına bas."

Beren, Kader'e gülümsediğinde nikâh memuru önündeki defteri Beren'e uzattı. Beren imzaladıktan sonra Cesur da imzasını atıp defteri bize uzattı. Bizim imzalamamızla birlikte de nikâh memuru evlilik cüzdanını Beren'e teslim etti.

Beren'in cüzdanı Kader'e göstermesiyle Kader gözyaşlarını tutamazken Melis de hâlâ kıkırdayarak Kader'i izlemeye devam ediyordu.

Nikâhın sonunda, nikâh memuru yanımızdan ayrılınca hep birlikte Beren ile Cesur'u tebrik ettik. İkisinin de gözleri mutluluktan parlıyordu.

"Darısı sizin başınıza," diyen Serpil'e çevirdim bakışlarımı.

Heyecanla küçük bir nefes verip bana aşkla bakan Poyraz'ın maviliklerine baktım. "Evet, az kaldı. Yarın annemler gelecek, üç gün sonra kına gecesi olacak. Hafta sonu da düğün."

"Kına gecesi otelde olacaktı değil mi?"

"Evet, otelde olacak."

Serpil'le konuşmamızın arasına giren Yasin, "Sen Egeliydin değil mi, Eylül? İzmir davulları da olacak mı?" diye sorunca bakışlarımı ona çevirdim. Eğlenerek Poyraz'a bakıyordu. "Sizin oralarda çok meşhurmuş diye duydum, doğru mu?"

"İzmir ve çevre illerinde daha yaygındır aslında. Bu konuda annemi çok zor ikna ettim. Olması için çok uğraşmıştı."

Yasin'in keyifli bakışları hayal kırıklığıyla yer değiştirirken bu defa Poyraz, keyifle Yasin'e bakmaya başladı. İkisinin arasında sürekli tatlı bir atışma vardı.

"Neden ama? Poyraz'ı İzmir davullarıyla oynatmayı çok isterdim."

Poyraz elini sertçe Yasin'in omzuna attı ve kuvvetli bir şekilde omzunu sıktı. "Sen onu sadece rüyanda görürsün, dostum."

3 GÜN SONRA

EYLÜL

Kına gecesinin olacağı gün, evde büyük bir hareketlilik vardı. Annem neredeyse tüm eşi dostu çağırmış, ev misafirlerle dolmuştu.

Bu üç günlük süre zarfında ise Poyraz'ın tüm çabalarına rağmen ailemle birlikte daha önce kaldığım eve geri gelmiştim. Saatler geçtikçe de heyecanım had safhaya tırmanıyordu. Akşamüzerine doğru odamda moda ekibinden gelen ekiple beraber elbisemin son rötuşları tamamlanırken yanımda İlayda ile Beren vardı.

"Eylül, çok güzel oldun, bence harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Poyraz Bey, seni bu gece mutlaka görmeli. Akşama baskına gelecekler mi?"

Beren'in sorusuyla hüzünle içimi çektim. "Bilmiyorum, dün sabah yine apar topar yurt dışına gitti ve henüz dönmedi. Yetişebilir umarım."

Beren, destek vermek istercesine gülümsedi. "Eminim yetişecektir, içini ferah tut."

Başımı sallayıp aynada kendime bakmaya devam ettim. İlerleyen saatlerde de evdeki misafirler otele götürülürken annem de onlara eşlik edince evde Beren ve İlayda ile birlikte kalmış, Cesur'u beklemeye başlamıştık.

Beren çalan telefonuyla bakışlarını telefonuna çevirdi ve Cesur'la kısa bir konuşma yaptıktan sonra İlayda ile bana döndü. "Cesur aşağıda bizi bekliyor, hadi."

Beren'e başımızı salladığımız sırada odamın kapısı tıklatılınca şaşkınlıkla birbirimize baktık. Evde bizden başka birinin kalmadığını zannediyordum.

Kapının yavaşça açılmasıyla beraber sevdiğim adam içeriye girince nefesimi tuttum. Beyaz gömleğinin düğmeleri açılmış, saçları dağılmıştı. Yorgun bakışları da tüm geceyi uykusuz geçirdiğini gösteriyordu.

Beni görür görmez yorgun bakışları yavaşça parlamaya başladı ve bakışlarına belli belirsiz bir tebessüm eşlik etti. Beren'le İlayda da Poyraz'ın bende takılı kalan bakışlarına gülümseyip sessizce odadan çıktılar. Onların çıkmasıyla Poyraz yanıma doğru geldi ve aramızdaki mesafeyi kapattıkça özlediğim kokusuyla ciğerlerim bir kez daha hayat buldu.

Hırıltılı çıkan boğuk sesiyle, "Menekşem," diye fısıldayıp dudaklarını boyun girintime bastırdı. "Kelimelere dökülemeyecek bir güzelliğin var, eşsiz görünüyorsun."

Kollarımı kaldırıp Poyraz'ın boynuna doladım. "Gelmemenden çok korktum."

"Benim sana gelmemi sadece ölüm engelleyebilir."

Korkuyla kaşlarımı çattım, onun varlığına böylesine ihtiyacım varken onsuzluğu düşünmek dahi istemiyordum. Kollarımı çözüp avuç içlerimi sakallarının üzerine yasladım. "Dudaklarının arasından o kelimenin dökülmesini istemiyorum," diyerek dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım.

Dakikalar sonra otele geldiğimizde heyecandan elim ayağım birbirine karışıyor, dilim damağım kuruyordu. Derin bir nefes alıp heyecanımı yatıştırmaya çalışırken İlayda ve Beren'le birlikte kınanın yapılacağı salona girdim.

Kırmızının hâkim olduğu mekân, oldukça şık ve konforlu görünüyordu. Oturmam için özel bir taht hazırlanmış, tahtın çevresi kırmızı tüllerle donatılmıştı. Tahta doğru uzanan uzun, kırmızı bir halı

serilmişti yere. Halının her iki yanında kırmızı örtülerle ve tüllerle süslenmiş masa ile sandalyeler vardı.

Yavaşça içeriye doğru ilerledim ve bir süre sonra kendimi gecenin eğlencesine bıraktım. Gecenin ilerleyen saatlerinde ise sevdiğim adam ile arkadaşları da eğlenceye eşlik edince, hayatımda hiç hissetmediğim kadar eğlendiğimi hissettim.

"Sen ağzın kulaklarında kiminle mesajlaşıyorsun öyle bakalım?"

Serkan, telefonundan başını kaldırıp ona muzipçe bakan İlayda'ya bakarak sırıttı. "Bir arkadaşımla mesajlaşıyorum."

"Hım," dedi İlayda son harfi uzatarak ve elindeki kahvenin birini Serkan'a uzattı. "Bugün çok yorulduk. Bence güzel bir yorgunluk kahvesini hak ettik."

Serkan kahveyi alıp yeniden telefonuna dönünce, İlayda merakla Serkan'a bakmaya devam etti. Serkan'ı işe aldığı günden beri onu ilk kez telefonuyla bu kadar ilgilenirken ve ağzı kulaklarında görüyordu. "Özel bir arkadaş mı?"

Serkan yeniden başını kaldırıp İlayda'nın ilgili bakışlarına baktı ve İlayda'nın sorularından kaçamayacağını anlayınca telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı. "Özel sayılır, yeni tanıştık," dediğinde İlayda muzip bir tavırla gözlerini kıstı.

"Yeni bir aşk mı doğuyor yoksa?"

"Beren'den umudumu tamamen kestiğime göre her an her şey olabilir."

İlayda, keyifle kahvesini yudumladı. "Çok özel değilse nasıl tanıştığınızı öğrenebilir miyim?"

Serkan, İlayda'nın meraklı hâllerine yeniden sırıtmaya başlayıp, "Tıpkı meraklı küçük kız kardeşime benziyorsun," dedi. İlayda, Serkan'ın sözleriyle başını mahcupça öne eğince Serkan daha da sırıttı. "Aslında bir arkadaş ortamında tanıştık diyebilirim, sonra konuşacak çok ortak noktamız olduğunu keşfettik ve görüşmeye başladık. Eğlenceli bir kız."

İlayda, bakışlarını tutundurduğu yerden kaldırıp dostça bir ifadeyle Serkan'ın yüzüne baktı. "İnan ki senin adına çok sevindim, umarım en kısa zamanda onu burada görebilirim."

Serkan, kahvesine uzanıp tedirgin bir ifadeyle yerinde kıpırdadı. "Sizin Demir'le nasıl gidiyor? Son günlerde çok sık gelemiyor gibi."

İlayda, Serkan'ın tavırlarındaki tedirginliği anlamayınca dikkatle ona bakmaya başladı. "Evet, gelemiyor. Poyraz Bey, iş dolayısıyla çok sık yurt dışına çıkmaya başladı. Demir de çok fazla şirketten ayrılamıyor."

Serkan, "Anlıyorum," diyerek bakışlarını kaçırınca, İlayda elindeki kahve fincanını bıraktı ve meraklı bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Ne?"

Serkan bakışlarını yeniden İlayda'nın gerginlikten titremeye başlayan gözleriyle buluşturdu. "İlayda, benim sana söylemem gereken bir şey var ama keyfinin kaçmasından korkuyorum."

İlayda, Serkan'ın sözleriyle iyice meraklanırken o sırada kapı açılınca içeriye giren kalabalık müşteri grubuna doğru kısa bir bakış attı ve yeniden Serkan'a döndü. "N'oluyor, Serkan? Korkutuyorsun beni."

Serkan, keyifsizce içini çekti. "Bu sabah, sen gelmeden önce yine sana çiçekler geldi. Sen yoksun diye almak istemedim."

İlayda'nın gözleri korkuyla büyüdü. "Yine isimsiz miydi?"

Serkan, tasdik edercesine başını salladı. "Evet, isimsizdi."

İlayda, "Peki bu defakiler neydi?" diye sorduğunda Serkan'ın *bilmiyorum* anlamında dudaklarını kıvırdığını görünce hüzünle omuzları düştü ve çaresizce başını sağa sola salladı. "Bunlardan da Demir'in haberi olmayacak Serkan, duydun mu beni? Ne bunlardan ne de daha önce gelen çiçeklerden Demir'in haberi olmayacak."

Cümlesini tamamladığında Serkan'ın yüzünün bembeyaz olduğunu ve Serkan'ın, tam arkasındaki bir noktaya soluksuz baktığını fark edince arkasında Demir'in olduğunu anladı ve sertçe yutkunup gözlerini kapattı.

"İlayda!"

Demir'in sert sesiyle gözlerini aralayıp derin bir nefes alarak yavaşça arkasını döndüğünde, bakışları öfke tufanıyla sarmalanmış bir

Demir'le karşı karşıya geldi. Dudaklarını aralayıp bir şey söylemek istese de Demir'in yüzündeki ifadeden dolayı dudaklarını kapattı ve yeniden yutkundu.

Demir ise öfkeden iyice kısılmış gözlerini İlayda'nın yeşillerine dikti ve buz gibi bir sesle, "Sana çiçek gelmeye devam mı etti?" diye sordu.

İlayda, "Demir, ben şey," dese de cümlenin devamını getiremeyince sözcükler dilinde kesik bir tat bırakarak Demir'e ulaşamadan kayboldu.

Demir, İlayda'nın sessizliğiyle daha da gerilince sert bir nefes alıp ciğerlerini doldurdu ve dişlerini sıkmaya başladı. "İlayda, ben doğru mu anlıyorum? Ben sana çiçek geldi mi diye sorduğumda sen benim gözlerimin içine baka baka gelmediğini söyleyerek bana yalan mı söyledin yani?"

İlayda, kendini köşeye sıkışmış gibi hissettiğinde birden çok daha yoğun bir his çalkaladı kalbini. Demir'i kaybedeceği hissine kapıldı ve bu kuvvetli his, nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde boğazını sıktı. Panikle, "Demir, ben senin canının sıkılmasını istemediğim için söyleyemedim," dedi.

Demir, İlayda'nın cevabıyla şaşkınlıkla İlayda'ya bakıp sinirden gülmeye başladı ve öfkeden tamamen kararan gözlerini İlayda'nın yüzünde gezdirdi. "Peki, böyle öğrenince ne oldu? Sence daha mı iyi oldu?" İlayda'nın sessiz kalıp başını öne eğdiğini görünce öfkeyle, "İlayda, kaç kez çiçek geldi?" diye sordu. İçindeki kıskançlık ateşi, alev olup bedenini yakarken sevdiği kadının ona yalan söylemiş olması büyük bir hayal kırıklığına uğramasına sebep olmuştu.

İlayda, Demir'in üzerine basa basa sorduğu soruyla ürkekçe başını kaldırdı ve Demir'in öfkeden iyice kasılmış yüzüne baktı. Demir ona ilk kez bir yabancıymış gibi bakıyordu. Titremeye başlayan nefesini yavaşça verdi. "Senin bildiğinin dışında bugün gelenle birlikte iki kez daha gelmiş oldu."

Demir ise inanamayan gözlerle İlayda'ya bakıp başını hayretle sağa sola salladı. "2 kez geldi ve ben senin az önceki konuşmalarına şahit olmasaydım, sen bana göz göre göre yalan söylemeye devam

edecektin demek," dedikten sonra sakinleşebilmek için arkasını dön-
dü ve hızlıca pastanenin kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Demir'in arkasını dönüp ilerlemeye başlamasıyla da İlayda ru-
hunun boşluğa düştüğünü hissetti. Vakit kaybetmeden hızlıca pe-
şinden ilerleyip onu durdurmak için pastaneden dışarıya çıktı lakin
Demir çoktan arabasına binmişti. Adımlarını daha da hızlandırıp
arabanın yanına vardığında, "Demir, konuşabilir miyiz bu konuyu,
nereye gidiyorsun?" diye sorsa da Demir çoktan gazı kökleyip ilerle-
meye başlamıştı.

Demir'in gidişiyle içindeki ağlama isteğini güçlükle bastırmaya
çalıştı ancak usulca akmaya başlayan gözyaşlarının yanaklarını ıs-
lattığını hissedince başarısız olduğunu anladı ve elinin tersiyle göz-
yaşlarını silmeye uğraştı.

"İlayda Hanım, lütfen çok fazla dışarıda kalmayın ve içeriye girin."

O sırada yanına gelen uzun boylu korumanın sesi kulaklarını çın-
lattığında, umutsuzca başını sallamaktan başka seçeneği kalmadı.

EYLÜL

Kına gecesinin yorgunluğunu yavaş yavaş üzerimizden atıp ailemle birlikte akşam yemeği için Poyraz'ın evine giderken heyecandan içim içime sığmıyordu. Bir yanım ise sürekli diken üzerinde duruyor, her an babamla Poyraz arasında olası bir tartışma yaşanmasından dolayı endişe duyuyordu.

Neyse ki bu süreçte Alihan yanımdaydı ve babamla Poyraz arasında bir duvar vazifesi görüyor, çıkması olası aksilikleri bir şekilde bertaraf etmeyi başarıyordu.

Düşüncelerimden Poyraz'ın sesiyle çıktığımda merakla kısılmış maviliklerini üzerimde gezdirdiğini gördüm. "Bu akşam fazlasıyla dalgınsın menekşem, canını sıkan bir durum mu var?"

Poyraz'ın tedirginliğini alabilmek için tebessüm ettim. "Öylesine dalmışım sevgilim, bir sorun yok. Bir şey mi sormuştun?"

Poyraz, yavaşça başını iki yana sallayıp dışarısını işaret etti. "Hayır, evimize geldik." Poyraz'ın sözleriyle bakışlarımı arabanın camından dışarıya çevirdiğimde evin önünde durduğumuzu ve annemle babamın arabadan indiğini fark ettim. Şaşkınlıkla etrafıma bakmaya devam edince Poyraz tedirgin bir ifadeyle, "Emin misin iyi olduğuna?" diye sordu.

Sonunda pes edip içimdeki sıkıntıyı dürüstçe Poyraz'a da söyledim. "İyiyim, sadece son günlerde evliliği çok düşünüyorum, yani bir aksilik çıkmasından çok korkuyorum. Bu da sürekli dalgın olmama sebep oluyor."

Poyraz'ın tedirgin bakışları, yerini şefkatli bakışlara bırakırken elime uzandı ve sıcak dudaklarını avuç içime bastırdı. "Sakın korkma, hiçbir aksilik çıkmayacak." Birden şefkatli bakışları hızlı bir şekilde yoğun bir tutkuyla yer değiştirdi. "Biz evleneceğiniz ve ben o gece seni sabaha kadar uyutmayacağım."

Poyraz'ın erkeksi sesine ilk önce kasıklarım tepki verdi ve sızısı, çağlayan gibi içime karıştı. Huysuz bir ifadeyle kaşlarımı çatıp ailemi işaret ettim. "Arsızlaşma, Poyraz, şimdi duyacaklar," diyerek Poyraz'ın yoğun bakışlarının ablukasında arabadan indim. Poyraz da benim aksime arkamdan arsızca sırıtmaya ve kızarmaya başlayan yanaklarımla eğlenmeye devam ediyordu.

Poyraz'ın bakışlarını görmezden gelerek usulca annemin yanına ilerledim ve bahçeyi büyük bir beğeniyle inceleyen bakışlarına çevirdim bakışlarımı. "Çok güzel, değil mi?"

"Şu âna dek gördüğüm en güzel bahçe diyebilirim."

"Sen bir de arka taraftaki gölü gör anne, tek kelimeyle muazzam."

Annem gülümseyince koluna girdim ve içeriye doğru ilerlemeye başladım.

İçeriye girer girmez ise Melis koşarak yanımıza geldi ve minik kollarını belime doladı. "Anne, seni çok özledim."

Melis'in ağzından çıkan her *anne* kelimesiyle içim titriyor, aynı zamanda hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar güçlü hissetmeme sebep oluyordu. İçimi çekerek dudaklarımı başının üzerine bastırdım. "Ben de seni çok özledim, inan bana kınadan beri burnumda tütüyorsun."

Melis sözlerimi idrak eder etmez babasına doğru kısa bir bakış attı. "Babam da senin için *burnumda tütüyor* dedi kendi kendine ama ben onu duydum," diye fısıldayınca yeniden yanaklarımın yandığını hissettim.

"Hoş geldiniz, Eylül."

Melis'e zoraki bir şekilde gülümserken arkamda duyduğum sesle başımı çevirdim, karşımda gülümseyerek bana bakan Güneş'i gördüm. Önce şaşırsam da şaşkınlığımı kısa sürede üzerimden atıp aynı samimiyetle gülümsedim. "Senin burada olduğunu bilmiyordum."

Güneş, bir an içerideki tüm bakışların üzerinde olduğunu hissedince kızarmaya yüz tutmuş yanaklarını genişçe gülümsemesiyle örtbas etmeye çalıştı ve ürkek bakışlarını Poyraz'a çevirdi. "Poyraz abim, aile yemeği olacağını söyledi."

Güneş'in sözleri üzerine Poyraz'a bakıp minnetle gülümsedim ve sevdiğim adamın kalbine bir kez daha hayran kaldım.

Yanımda hareketlilik hissedince bakışlarımı yanıma çevirdiğimde Alihan'ın da içeriye girdiğini, isteme gecesinde olduğu gibi pürdikkat Güneş'e bakakaldığını gördüm. Güneş, annemle babamın eline uzandığı sırada Poyraz'a belli etmeden Alihan'ı dürtünce, Alihan ters bakışlarını bana çevirdi ve öfkeyle karışık bir fısıltıyla dudaklarını araladı. "Ne var?"

"Çok dikkat çekiyorsun, daha önce hayatında hiç mi kız görmedin?"

Alihan cevap vermek yerine ters ters yüzüme bakmakla yetinirken izlendiğimiz hissine kapılınca bakışlarımı Alihan'dan çekip Poyraz'a doğru çevirdim ve Poyraz'ın ters bakışlarının Alihan'ın üzerinde gezindiğini gördüm. Benim ona baktığımı fark edince ters bakışlarını Alihan'dan çekip belli belirsiz gülümsedi. Ardından yemek odasını işaret etti.

Hep birlikte sessiz bir şekilde yemek odasına geçtik. Yemeğe geçmeden önce Poyraz, babamla ve Alihan'la oturup sohbet etmeye başlayınca anneme dışarıdaki muazzam gölü göstermek için annemi, Güneş ve Melis'le birlikte terasa çıkardım.

Annem karşısında süzülen gölü görünce hayran hayran bakmaya başladı. Bakışları karşısında gülümsemeden edemedim. "Dediğim kadar varmış değil mi?"

"Gerçekten de çok güzelmiş."

Melis hızlıca araya girip ilerideki kamelyayı işaret etti ve hüzünle dudaklarını büktü. "Aslında oradan göl daha güzel görünüyor ama babam gece oraya gitmemize izin vermiyor."

Annem merakla Melis'e dönüp, "Neden?" diye sorunca Melis omuzlarını silkti.

"Geceleri güvenli değilmiş," dedi ve birden parlamaya başlayan gözlerini bana çevirdi. "Ama annem kaza yaptıktan sonra bu eve geldiğinde babamı ikna etti ve biz üçümüz gece kamelyaya çıktık."

Başımdan aşağı bir kova soğuk suyun boca edildiğini hissettim. İşte şimdi bitmiştim. Annemin Tunç olayından da Melis'e söylediğimiz kaza yalanından da haberi yoktu. Ağzım kalbimde korkuyla anneme döndüğümde, tam da beklediğim gibi dehşete düşmüş yüz ifadesiyle karşı karşıya kaldım. "Ne kazası, Eylül?"

Annemi sakinleştirmek için hızlıca ellerini tuttum. "Annem, vallahi önemsiz bir kazaydı. Geçti gitti, yok bir şeyim."

Lakin annem bana inanmamıştı. "Eylül, n'oldu?"

"Ufak bir kaza oldu, direksiyon hâkimiyetini kaybettim ama hiçbir şey olmadı."

Annem telaşla bakışlarını üzerimde gezdirmeye başlayınca Melis başını öne eğdi. Bakışlarımı Melis'in üzerinden çekmeme annemin sesi sebep oldu. "Ne zaman oldu peki? Neden bize haber vermedin?"

"Yeni değil, oldu bayağı. Önemsiz bir kaza olduğu için sizi telaşlandırmak istemedim."

"Ah be kızım, kazanın önemsizi mi olur? Hız yaptın ve bana verdiğin sözü tutmadın, değil mi?"

Anlaşılan o ki annem kızgınlığı geçene kadar sitem edecekti. "Annem, lütfen, şimdi sırası değil ve gerçekten bir şeyim yok."

Annem öfkeyle nefesini verip başını olumsuzca salladı. "Bu konunun kapanmasını istemiyorum, her ayrıntısını bilmek istiyorum," deyince Güneş beni kurtarma ihtiyacı içinde hızlıca araya girdi.

"Artık yemeğe geçelim mi? Eminim Canan Teyze, Nesrin Sultan'ın yemeklerine bayılacak."

Güneş'in kurtarıcı sözlerine sıkı sıkıya tutunup, "Güneş haklı, bence de bir an önce yemeğe geçelim," dedim.

Annem isteksizce başını sallayınca sessizce Güneş'e teşekkür ettim. Güneş ise belli belirsiz gülümseyip annemle birlikte içeriye girdiğinde, Melis elimden tuttu ve mahcup bir sesle, "Çok özür dilerim," dedi.

Melis'in mahcup ifadesi karşısında dizlerimin üzerine çökerek onunla aynı hizaya geldim. "Benim kabahatim, bunu söylememen gerektiğini sana söylemeyi unutmuşum. Kendini boş yere suçlama."

"Ama sana çok kızacak değil mi?"

Bu sorunun cevabını çok iyi bildiğim için derince içimi çektim. "Bu konu hakkında daha fazla üzülmeni istemiyorum tatlım, merak etme, onunla konuşacağım. Aramızda herhangi bir tatsızlık yaşanmayacak."

Melis başını sallayınca ayağa kalktım ve birlikte içeriye girdik. Bizim içeri girmemizle beraber yemek için servis de başlamıştı. Her zamanki sandalyeme oturmadan önce Poyraz'a ithafen, "Demir yok mu?" diye sordum.

Poyraz'ın kaşları, Demir'e kızgın olduğunu belli edercesine çatıldı ve başını sağa sola salladı. "Bir işi çıktı."

Poyraz'ın cevabı beni tatmin etmese de daha fazlasını öğrenemeyeceğimi bildiğim için sessizce sandalyeme oturdum.

Yemek ilk etapta sessiz başlasa da ilerleyen dakikalarda Alihan, Poyraz'ın sorularına maruz kalınca sessizlik kırılmaya başlamıştı. "Demek çalıştığın şirketin burası için yeni projeleri var ve sen bu projelerin başında bulunmak için Türkiye'ye yerleşeceksin."

Alihan kaçamak bakışlarını Güneş'in üzerinden çekip Poyraz'a döndü. "Evet, bir süre burada yaşayacağım."

Poyraz huzursuz bir sesle, "Peki daha önce böyle bir proje hazırlığı var mıydı yoksa yeni mi gündeme geldi?" diye sorup başını tabağından kaldırdı ve dikkatle Alihan'a bakmaya başladı. Dikkatli bakışlarından Alihan'ın mimiklerini okumaya çalıştığını anlamıştım.

Alihan, "Uzun bir süredir böyle bir proje gündemde vardı," diyerek üzerine sıcak başmışçasına parmaklarını tişörtünün yakasına götürüp çekiştirmeye başlayınca, Poyraz'ın mavilikleri anında kısıldı.

Sert bir ifadeyle, "Anlıyorum," dedikten sonra yeniden tabağına döndü.

"Seyit baba, Asil nasıl oldu?"

"Daha iyi kızım, merak etme, aklın burada kalmasın."

Güneş, dudaklarının arasından rahat bir nefes üfleyip, "Ona iyi bak, Seyit baba, n'olur. Ben yarın erkenden geleceğim," deyince Seyit babasının gülme sesini duydu.

"Tamam kızım, hiç şüphen olmasın."

Güneş, az da olsa rahatlamış bir ifadeyle telefonunu kapatıp arkasını döndüğünde Alihan tarafından izlendiğini görünce korkuyla irkildi ve dudaklarının arasından firar etmeye çalışan çığlığı avuç içiyle bastırarak güçlükle zapt etti.

Alihan ise Güneş'in korktuğunu anlayınca hızlıca iki elini omuz hizasında yukarı doğru kaldırdı. "Korkma, benim." Sanıyordu ki Güneş sadece boş bulunduğu için korkmuştu. Bilmiyordu ki en derin yaralarının kaynağının, kişisel alanına zorla giren insanlardan dolayı olduğuydu. Bilmiyordu ki böylesine basit bir ânın, Güneş'in ömrüne bedel olduğuydu.

Güneş, sakinleşmek için küçük nefesler vermeye çalıştı ama işe yaramıyordu, damarlarında can yerine büyük bir korku geziniyordu. Geri geri adımlamaya başladı. "Neden beni izliyorsun, amacın ne? Benden ne istiyorsun?"

Sorduğu soruya eş zamanlı Alihan'ın yüzünü şaşkınlık kapladı ve ona doğru bir adım attı. Attığı adım, Güneş'i çıldırmanın eşiğine bir adım daha yaklaştırmıştı. Bembeyaz kesilmişti.

Alihan, Güneş'in fenalaşmaya başladığını fark edince anında adımlarını durdurdu. "Bir amacım yok, geçerken konuşmalarına kulak misafiri oldum ve Asil'in kim olduğunu merak ettim, hepsi bu. Lütfen sakin ol."

Güneş, Alihan'ın yanından bir an önce gitmesini istediği için kaybolmaya yüz tutmuş sesiyle, "Asil'in kim olduğu seni ilgilendirmez, lütfen şimdi gider misin?" diye sordu. Alihan ona bu kadar yakınken nefes alamıyor, alevlerin içinden geçiyormuş gibi hissediyordu. Sanki liklerine kadar yanıyordu.

Lakin beklentisine tezat bir davranışla Alihan ona doğru bir adım atınca, nöbet geçirir gibi sarsıldı ve pusuda yatan gözyaşlarının sü-

zülmesine izin vererek, "Lütfen bana zarar verme, dokunmaya kalkma," dediğinde büyük bir günahın bedeli gibi sesi iyice yok olmuştu. Yeniden zorladı kendini. Bu defa şans yüzüne güldü ve olduğundan daha yüksek çıkan sesiyle tehdit etmeye çabaladı. "Eğer bir adım daha atarsan avazım çıktığı kadar bağırırım. Uzak dur benden, yaklaşma bana!"

Alihan'ın, dudaklarından dökülen her kelimeyle afalladığını görebiliyordu. Hiç ummadığı tepkisine şaşkınlıkla bakıyor, ne yapacağını bilemez bir hâle bürünüyordu.

Alihan yeniden ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı ve geriye doğru adımladı. "Hey hey hey, sakin ol tamam mı? Sana zarar falan vermeyeceğim. Bak uzaklaştım, yaklaşmıyorum."

Biraz daha uzaklaştıktan sonra Güneş'in sessizliğinin uzadığını, daha doğrusu sakinleşmek için kendince verdiği savaşını görünce bakışlarını yanaklarından süzülen gözyaşlarına sabitledi. "Gerçekten kötü bir niyetim yoktu, sana benden hiçbir kötülük gelmez. Neden sana zarar vereceğimi düşünüyorsun ki?" diye sordu.

Ne diyebilirdi ki ona? Nasıl anlatırdı? Basit bir karşılaşmanın bile rüzgârın titrettiği cılız bir yaprak gibi onu titrettiğini hangi harflere sığdırabilirdi?

Güneş, kaderinin revası olarak gördüğü azabını kalbine mühürledi ve titreyen dudaklarını güçlükle kontrol altına alıp başını öne eğdi "Lütfen," diye inledi. "Lütfen git."

Alihan'ın kabullenişi kulaklarını doldurdu. "Tamam, gidiyorum

Eğdiği başını Alihan gidene kadar kaldırmamakta kararlıydı ar Poyraz'ın, "Güneş!" diye bağırdığını duyunca başını hızlıca kaldır ve Poyraz'ın onlara doğru sert adımlarla geldiğini gördü. Öfkeli b kışlarının ablukasına Alihan girmişti ve gözlerini ondan ayırmad yürüyordu.

Güneş, Poyraz'ı görür görmez yıkılmaya yüz tutmuş beden ayakta kalabilmesi için büyük bir gayret dalgası yayıldı ve bah bekleyen bir toprak misali huzuru içinde ağırladı. Can havliyle doğru yürüyüp yanına vardığında güven bulduğu kollarının aras sığındı.

Korkudan çırpınan kalp atışlarının sesi, Poyraz'ın göğüs kafesini dövüyor, bu durum Poyraz'ı daha da öfkelendiriyordu. Öfkesi sesine de yansıdı ve doğruca hedefini buldu. "Neler oluyor burada?"

Poyraz'ın sorduğu soruyla odaya büyük bir sessizlik yayıldı. Odayı sadece Poyraz'ın güçlü soluklarının sesi dolduruyordu. Alihan'ın sessizliği uzayınca, Güneş saklandığı boyunduruktan başını kaldırdı ve Alihan'a doğru kısa bir bakış attığında sabit bir şekilde onları izlediğini gördü. Sonunda Poyraz'ın kollarının arasından çıktı.

Kendi korkularının bedelini Alihan'ın üzerine yıkmak, onu daha fazla zor duruma sokmak istemiyordu çünkü Poyraz'ın ona zehrini akıtacağını çok iyi biliyordu. "Bir şey yok, geçerken karşılaştık ve o sadece merhaba demek istemiş," dedi lakin gizlemeye çalıştığı gözyaşları, doğruyu söylemediğini kanıtlarcasına kirpik uçlarında çırpınıyordu.

Sözlerinin bir etkisinin olmadığını Poyraz'ın sert çıkan sesiyle anladı. "Hadi sen terasa çık, ben birazdan geleceğim."

Güneş tedirginice yüzüne baktığında Poyraz itiraz etmemesini istercesine kaşlarını kaldırdı. Güneş de sessiz bir yenilgiyle başını sallayıp gitmeden son bir kez Alihan'a baktı. Hâlâ ona bakıyordu fakat gözlerine korkudan ziyade karmakarışık bir ifade ve büyük bir pişmanlık bulanmıştı. Yeniden başını öne eğip yanlarından uzaklaştı.

Güneş yanlarından uzaklaşınca Poyraz, sakin kalabilmek için derin bir nefes alıp elini kaldırdı ve parmağını Güneş'in arkasından doğrulttu. "Ben tüm hayatımı, Güneş'in yüzünde ufacık bir tebessüm oluşsun diye değiştirdim ve bu uğurda nelerden vazgeçtiğimi, neleri hiçe saydığımı hayal dahi edemezsin," diyerek Alihan'a daha da yaklaştı. "Ve sen, sevdiğim kadının kardeşi de olsan eğer ki Güneş'in gözünden bir damla yaş akmasının sebebi olursan, işte o gün, senin o dünyanı başına yıkarım. İnan bana, bunu cidden yaparım."

2 GÜN SONRA

EYLÜL

Havaalanında korumalar eşliğinde hızlıca uçağa doğru ilerlerken bakışlarımı Melis'e çevirdim. Heyecandan yerinde duramıyor, neredeyse zıplayarak yürüyordu. Melis'in heyecanlı hâllerine gülümserken kapılardan geçtik ve bizi bekleyen uçağa doğru ilerlemeye devam ettik.

Uçağa bindiğimizde ise Poyraz yanımızdan kısa bir süreliğine ayrılınca Melis'le uçakta baş başa kaldık. Heyecanının benim sesime de yansımasına izin vererek, "Çok heyecanlı görüyorsun," dedim.

"Evet, çok heyecanlıyım, nihayet Kanada'ya gidebiliyoruz."

"Hım, orayı çok mu seviyorsun bakalım?"

Melis ağzı kulaklarında, "Hem de çok... Oradaki evin çok güzel dağ manzarası var. Oraya gittiğimiz zaman amcam beni hep o dağa götürüyor, orada harika vakit geçiriyoruz," dedi ve birden aklına gelen düşünceyle omuzlarını düşürdü.

Gözlerimi merakla kısıp, "N'oldu tatlım?" diye sordum. "Neden boynun büküldü?"

"Ben seninle de o dağa gitmek istiyordum ama biz gittiğimizde orada gece olacak ve yarın da sizin düğününüz olacak. Ayrıca düğünden sonra babamla o evde kalmayacakmışsınız. Neden bizimle aynı evde kalmıyorsunuz ki?"

Melis'in beklemediğim sorusuyla bir an için ne diyeceğimi bilemeyip etrafa kaçamak bakışlar attım. Diyecek mantıklı bir yalan bula-

mayınca da ağzımın içinde gevelercesine, "Düğün boyunca yorulduğumuz için biraz sessiz bir yerde dinlenelim istedik," dedim.

Melis'in başını salladığını görünce ona belli etmeden nefesimi verdim. En azından daha fazla terletecek sorular sormayacaktı.

Melis keyifsizce, "Evet, o ev çok sessiz. Orada kimse yaşamıyor, çalışanlar da yok, sadece ara ara babam kullanıyor o evi," dediğinde bu defa, beni terletmek yerine şaşırtmıştı.

"Yalnız mı gidiyor o eve, neden ki?"

Melis *bilmiyorum* anlamında ellerini iki yana açıp, "Amcam söylemişti, babam yalnız kalmak istediği zaman hep o eve gidermiş," deyince başımı salladım. Az çok Poyraz'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım.

İçim hüzünle kıyıldığı sırada Poyraz yanımıza gelince Kanada'ya uzanan yolculuğumuz başlamış oldu.

Ertesi sabah erkenden konsoloslukta nikâh işlemlerimiz hallolurken, evin büyük bahçesi de kapatılıp Melis'in özel isteğine göre kar temasıyla hazırlanmaya başlamıştı. Dışarıda yoğun hareketlilik de son sürat devam ediyordu.

Aynada kendime baktım. Poyraz'ın özel olarak getirdiği moda ekibiyle odada da gelinliğimin son provası yapılıyordu. İlayda yanımda mutsuz bir şekilde somurtmaya devam edince ona doğru dönüp, "Demir'le hâlâ aranız düzelmedi mi?" diye sordum.

İlayda, keyifsizce içini çekip başını sağa sola salladı. "Hayır, yani tam olarak değil. O günden sonra telefonlarıma çıkmamıştı, eğer bu gece düğününüz olmasaydı kolay kolay yanıma geleceğini de zannetmiyordum. Zoraki bir yolculuk oldu diyebilirim."

Beren, İlayda'nın karşısına geçip bilmiş bir ifadeyle kollarını göğsünde bağlayarak, "Ben sana saklamaman gerektiğini söylemiştim değil mi?" deyince, İlayda bıkkınlıkla nefes aldı.

Bedenini tamamen bana çevirdi. "Üzülmesini istemediğim için söylememiştim. Sen söyle, Eylül, sen olsan böyle bir şeyi söyleyebilir miydin?"

İlayda'nın sorusuyla bir an, hiç tanımadığım birinden çiçek geldiğini ve çiçeği gördüğü anda Poyraz'ın yüzünde oluşacak ifadesini düşündüm. Düşüncesi bile içimin ürpermesine sebep olunca gözümün önüne gelen görüntüleri silmeye çalıştım. "Bana hiç sorma. Bu konuda birbirimize çok benziyoruz. Ben de Poyraz'ın üzülmemesi için bir şeyleri sakladığımda hep daha kötüsüyle karşılaşıyorum ve asıl bu şekilde yaparak onu daha çok üzdüğüme şahit oluyorum."

Sözlerim üzerine Beren yeniden araya girdi. "İşte bu yüzden kızlar, bu konularda sevdiğiniz adamlara yalan söylemeyin çünkü yalan yalanı doğuruyor ve işler daha da çıkılmaz bir hâle bürünüyor."

İlayda, huysuzca yüzünü buruşturup, "Of Beren, yine çok haklısın," dediğinde Beren ile birlikte İlayda'nın hâline gülmeye başladık.

Bizim aksimize Güneş, konuşulanlardan soyutlanmış bir hâlde dışarıyı izliyor, son birkaç gündür fazlasıyla sessiz duruyordu. Onunla sessizliğinin nedenini konuşmak istesem de bu konuyu ısrarla kapatıyordu. Yemeğin yenildiği gece her ne olduysa Güneş erkenden odasına çekilmiş, gece boyunca bir daha odasından hiç çıkmamıştı. Alihan ise eve döner dönmez Güneş'in geçmişte ne yaşadığını öğrenmek için ondan hiç beklemediğim bir öfkeyle beni soru yağmuruna tutmuş, yaşadıklarını öğrenemedikçe kendini yiyip bitirmişti ve o günden beri evin içinde sürekli gergin bir Alihan boy göstermişti.

Sıkıntıyla nefes alıp Güneş'i izlemeye devam ettiğimde odanın kapısı açılınca annemle birlikte içeriye giren Melis'e baktım. Melis, tıpkı Elsa karakteri gibi buz mavisi, simli, uzun bir elbise giymiş, üzerine de tülden bir pelerin geçirmişti. Karakterin saçı gibi sarı saçlarını ördürmüş, başına taç taktırmıştı.

Giydiği mavi elbise, gözlerinin mavisini daha da ortaya çıkarırken etrafında usulca döndü. "Nasıl olmuşum, Elsa'ya benzemiş miyim?"

Melis'i baştan ayağı süzüp beğeniyle gözlerimi kıstım. "Elsa'dan bile güzel olmuşsun, bayıldım."

Melis'in yüzü daha da aydınlandı. "Sen de çok güzel olmuşsun anne, babam da sana bayılacak."

Melis yine ve yeniden herkesin içinde yanaklarımı kızartmayı başartmıştı. Kaçamak bakışlarımla anneme baktım. Konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, "Misafirler geldi mi anne?" diye sordum.

Annem başıyla onayladı. "Evet, herkes geldi."

Dümdüz bir sesle, "Ya Alihan geldi mi?" diye sorup bakışlarımı Güneş'e çevirdiğimde, Güneş'in dakikalar sonra ilk defa bakışlarını dışarıdan ayırıp bize çevirdiğini gördüm.

"Az önce geldi, hazırlanıyor o da."

Anneme başımı salladığım sırada Güneş bakışlarını önce yere eğdi, ardından yeniden dışarıya çevirdi. İlayda ve Beren'in de bakışları Güneş'in üzerinde gezinirken annemin gözleri de benim üzerimden ayrılmadan dolmaya başlamıştı. "Ayağa kalk da sana bir bakayım kızım."

Aynanın karşısındaki oturduğum yerden ayağa kalkıp tıpkı Melis gibi usulca etrafımda döndüm. Halter yaka, dar kesim, ince dantel detayları olan sade ve zarif bir gelinlik tercih etmiş, saçımı da ensemde sade bir topuz yaptırmıştım. "Nasıl olmuşum?"

Annemin gözleri daha da doldu. "İnci çiçeği gibi narin ve zarif olmuşsun, güzel kızım," diyerek yanıma geldi, bana sıkıca sarıldı.

İlayda hızlıca araya girip, "Lütfen ama, zaten dokunsalar ağlayacak durumdayım, lütfen böyle yapmayın. Hem ağlamak, ağlamayı getirir, unutmayın," diyerek yüzünü eliyle serinletmeye çalıştı.

Annemle İlayda'nın hâline gülümseyip birbirimizden ayrılınca annem, "İlayda haklı kızım, ben artık gitsem iyi olacak, misafirlerimizi daha fazla yalnız bırakmayayım," diyerek odadan çıktı.

Annem dışarıya çıkınca yeniden aynanın karşısına oturdum ve saçlarımın son dokunuşlarının yapılmasını izlemeye başladım. Melis de yanıma oturup muzip bakışlarını İlayda'ya çevirdi. "Cesur abim ile Beren Öğretmen'im evlendi. Annemle babam da evleniyor, sıra amcamla sende."

İlayda sesli bir şekilde iç çekince gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "O biraz zor gibi, Melisciğim."

Melis merakla, "Neden zor olsun ki? Asıl en zor benim evlenmem," deyince hepimiz şaşkınlıkla Melis'e baktık.

"Nasıl yani?"

Melis elini kaldırıp parmaklarıyla üç rakamını gösterdi. "Benim evlenmem çok zor çünkü Emir'in karşısında tam üç tane kıskanç adam var."

"Kimmiş onlar?"

Melis, "Tabii ki babam, amcam ve Cesur abim. Yazık Emir'e," deyince üçümüz de birbirimize baktık ve sesli bir şekilde gülmeye başladık. Bizim kahkahalarımızı duyan Güneş de başını bize doğru çevirdi. Buruk bir şekilde tebessüm ettiğinde, Beren araya girdi. "Melis gerçekten de doğru söylüyorsun, Emir'in çok yol katetmesi gerekiyor ama biz size yardım ederiz."

Melis, mest olmuş gibi başını yana eğince daha fazla sevimli hâllerine dayanamayıp onu öpmek için kucağıma çektim.

Dakikalar sonra herkes odadan çıkınca odanın kapısı açıldı ve sevdiğim adam, kusursuz fiziğiyle içeriye girdi. Ona özel dikilmiş olan simsiyah takım elbisesi içinde bana doğru yürürken oldukça çekici bir görüntüsü vardı.

Poyraz yavaşça yanıma gelip tam karşımda durdu ve gözünü dahi kırpmadan, kıymetli bir inciye bakar gibi gözlerimin içine bakmaya başladı. "Seni gördüğüm ilk günden beri hep gelinlikle görmeyi hayal etmiştim. Hayalimi gelinliğinle süslemiştin. Hayalimin gerçekleştiği güne şükürler olsun," diyerek sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. Çok geçmeden alnını alnıma dayayıp içime işleyen ılık nefesiyle fısıldadı. "Aklımı başımdan alacak kadar güzel olmuşsun, bakmaya kıyamadım."

Poyraz'ın fısıltısı içimi titrettiğinde tebessüm edip alt dudağımı dişledim. "Sevgili kocam da dudak ısırtacak kadar çekici olmuş."

Dişlediğim dudağımdan dolayı boğuk çıkan sesimle Poyraz alnımda ayrılıp sevdiğim ukala mimiklerini yüzüne takındı. "Asıl

birkaç saat sonra ben sana dudak ısırtacağım," diyerek dudaklarını dudaklarıma sürttü ve dişlediğim dudağımı dişlerimin arasından kurtardı.

Poyraz'ın dudakları işkence edercesine dudaklarıma sürtmeye devam edince sertçe yutkundum. Bu da Poyraz'ın daha da hoşuna gitti ve arsız sırıtışını yüzünde genişletti. Benimle eğlenmeye devam etmemesi için yüzümü huysuz bir ifadeyle buruşturunca, Poyraz sonunda pes edip cebinden çıkardığı kutuyu açtı ve elime uzandı. Kutunun içindeki özel tasarım yüzüğü görünce ağzım açık kaldı. Yüzükte, gözyaşı şeklinde iki adet büyük elmas vardı. İki elmasın rengi de tıpkı gözlerimin rengi gibi menekşe rengindeydi.

Poyraz kutunun içerisinden çıkardığı yüzüğü parmağıma takıp, "Tasarımında bizzat yer aldım. Üç farklı uzmanla çalıştık," dedi.

Hayranlıkla parmağımdaki yüzüğe baktım. Fısıltıya yakın bir sesle, "Poyraz, bu... Bu çok güzel," deyince Poyraz olumsuzca başını sallayıp yeniden elime uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Senin kadar değil," dedi, sonra odanın çıkışına doğru ilerlemeye başladık.

Poyraz'la beraber aşağı indiğimizde tüm gözler bizim üzerimizdeydi. Dans edeceğimiz alana gelir gelmez Poyraz, yavaşça bedenini bana çevirdi ve güçlü eliyle belimi kavrayıp diğer eliyle de elimi tuttu. Böylece ilk dansımız başlamış oldu.

Gece boyunca eğlenmeye devam ederken ara ara Poyraz kulağıma yaklaşıp, "Yeter artık, daha fazla dayanamayacağım. Gidelim," dedikçe aklımı başımdan alıyor, heyecandan sürekli kalbimin çarpmasına sebep oluyordu. Biraz daha böyle devam ederse gecenin sonunu göremeden hastanelik olacaktım. Poyraz'a belli etmeden heyecanımı dizginlemeye çalıştım.

Nihayet gecenin sonu geldiğinde Yasin, Poyraz'ı deli etmekle meşguldü. Poyraz'ın yanından bir saniye bile ayrılmıyordu. Bizimkilerle vedalaştıktan sonra arabaya binmeye çalıştığımızda Poyraz'ın sırtına sertçe vurunca, Poyraz'ın belli belirsiz Yasin'e küfür savurduğunu ve tehdit ettiğini duydum. Yasin, Poyraz'ı sinir etmenin verdiği

hızla keyifli bir hâlde Serpil'in yanına geri dönüp Poyraz'a el sallamaya başladı.

Poyraz da yeniden bir şeyler homurdanarak arabaya bindi ve arabayı çalıştırdığı gibi hızla gazı kökledi. "Bu adam eninde sonunda benim elimde kalacak."

Poyraz'ın homurtusuna gülmeye başladığımda ters bakışlarını bana çevirdi. Gülmemi durduramadığımı görünce o da gülümsedi ve elime uzanıp dudaklarına götürdü.

Yaklaşık bir saat sonra ise cam, beton ve ahşabın kombinasyonu ile inşa edilmiş evin önünde durduk, inceler bakışlarımı evde gezdirdim. Ev, hayal ettiğimden bile güzeldi, insanın içini sıcacık yapan bir enerjisi vardı. Bakışlarımı evin üzerinden ayırmadan arabadan indiğimde kendimi Poyraz'ın kucağında buldum. Ağzım kulaklarımda, cevabını bile bile, "Poyraz, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Poyraz, önce dudağıma baktı, ardından gözlerime bakıp, "Âdettendir," diyerek dudağıma ufak bir öpücük kondurdu.

Dudaklarımdan ayrılır ayrılmaz eve doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açıp evin içine girdiğimizde saatlerdir bastırmaya çalıştığım heyecanım yeniden gün yüzüne çıktı. Poyraz'ın heyecanımı anlamaması için kucağından indim.

Poyraz'ın dikkatli bakışları üzerimde geziniyordu. Sakin bir sesle, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sorduğunda heyecanımı anladığını anlamıştım.

"Sanırım sert bir kahve içmek istiyorum."

Poyraz, belli belirsiz tebessüm etti ve elimden tutup mutfağa doğru ilerledi. Mutfağa girdiğimizde beni sandalyeye oturtup kahveyi hazırlamaya başladı. Poyraz'ı baştan aşağı süzerek, "Sen mi yapacaksın?" diye sorduğumda tekrardan sırıttı.

"Güzel kahve yaparım."

"Acaba Poyraz Bey'in mükemmel olmadığı herhangi bir alan var mı?"

Poyraz sırıtmaya devam ederken kahveyi bırakıp yanıma geldi ve önümde diz çöküp kucağımdaki ellerime uzandı. "Sanırım iyi bir veli olmadığım konusunda hemfikiriz, Öğretmen Hanım."

Sahte bir şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. "Ah, evet. Bir an bunu unutmuşum. Hayatım boyunca gördüğüm en sinir bozucu velim siz siniz."

Poyraz'ın sorgularcasına tek kaşı havalandı. "Demek en sinir bozucu?"

"Evet, hatta en kuralcı, en katı, en sert ve en disiplinli velim de sizsiniz."

"Ama olması gereken oydu."

"Yine de kurallarınızdan eninde sonunda taviz vereceğinizi size söylemiştim ve sonunda o tavizi bana verdiniz."

Poyraz, gülümseyerek başını iki yana salladı. "Haklısınız, Öğretmen Hanım çünkü bu dünyada bana önünde diz çöktürtebilecek tek kişi sizsiniz," diyerek göz kırptı ve ayağa kalkıp yeniden kahvenin başına geçti.

Kahve hazır olduğunda ikimiz de karşılıklı oturuyorduk fakat tek kelime etmiyorduk. Poyraz, kendine kahve yapmamıştı. Pürdikkat beni izliyor, kahvemi bitirmemi bekliyordu. Yoğun bakışları karşısında terlediğimi hissettim. Hem oyalanmak istiyor hem de Poyraz'ın sabırsızlığına kayıtsız kalmak istemiyordum.

İçimde kıvranan şehvet gibi ben de iki yana kıvranarak aramızdaki sessizliği kırma gayretiyle, "Galiba sen kahve içmek istemiyorsun," dedim.

Gözleri tek bir anlığına dudaklarımdan ayrılıp menekşelerimi buldu. "Hayır." Bakışları tekrar dudaklarıma indi; tıpkı yukarı çıkıp yutkunuşuyla aşağıya kayan âdem elması gibi. "Bir an önce yukarı çıkmak istiyorum," dedi net bir sesle.

Sanırım kaçma çabalarım buraya kadardı. Zaten kasıklarımdaki sızı da Poyraz'dan yanaydı, bir an önce yukarı çıkmamı söylüyordu. Daha fazla kayıtsız kalamayacağımı fark ettiğimde ayağa kalktım. "İstediğin buysa sana eşlik etmekten zevk duyarım."

Poyraz'ın gözlerinden tehlikeli parıltılar geçti ve o parıltılar eşliğinde kısa bir müddet bedenimi baştan ayağa süzdü. "Kesinlikle," dedi. Sesini titreten sert soluğu aramızda dağıldıktan hemen sonra, "Kesinlikle," diye tekrar etti. "Büyük bir zevk duyacaksın."

İçinden arzu dolu yoğun hislerin geçtiğini, bakışının değdiği her noktada, diline dolanan her söz, kelimelerini titreten her bir soluğu oldukça belli ediyordu. Bedenimi süzen bakışları, kasıklarımdaki sızıyı daha da arttırdı. Bedenim, bakışlarıyla bile alarma geçmeye başlamıştı. Onu tüm ilkel dürtülerimle, kuruyan dudaklarının susuzluğunu en mahremimde gidermek istediğim gibi, sabırsızca tıpkı onun beni istediği gibi istiyordum.

Ona doğru bir adım atınca Poyraz tüm heybetiyle yavaşça ayağa kalktı ve elimi büyük avucuna hapsettiği gibi mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldi. Ne acelemiz varmış gibi hızlı yürüyor ne de yolun tadını çıkarmak istercesine yavaş yürüyorduk. Az sonra ne yaşayacağımı, nasıl bir haz alacağımı bilmeden yürümeye devam ederken gözlerimin önüne gelen görüntüler yüzünden nefesim, gitgide kontrolümün dışına çıkmaya başladı. Buna son verebilmek için başımı Poyraz'a çevirdim. Kontrol edemediğim soluklarımın sesinin, Poyraz'ın yüzüne şehvet dolu bir tebessümün yerleşmesine sebep olduğunu gördüm. "Acele etme," dedi. "Nefesini kesebilmem için önümüzde birkaç adım daha var."

Bu beni daha da heyecanlandırdı ve vücudumu esir almaya başlayan sızıyı tüm şiddetiyle, daha önce farkında olmadığım doruklarıma tırmandırdı. Tepkisiz kalamadım ve elimde olmadan alt dudağımı ısırmaya başlayınca sırtımı bir anda duvarda buldum. "Ya da şimdi," dedi ve aceleci bir hareketle tek eliyle kavradığı bileklerimi yukarı kaldırıp başımın üzerinde duvara yasladı. "Hemen burada, sırtın duvarda." Elini belime bastırıp sert bir hareketle beni kendine çekti. "Bacakların belimde, çırılçıplak, terden sırılsıklam olana kadar..." Sözlerinin devamını kasıklarıma baskı yapan şişkin duran pantolonu tamamlıyordu. "Menekşem." Dudaklarını, dudaklarımın üzerinden yavaşça sürterek, yanağımdan kulağıma doğru ilerletti. "Korkuyor musun?"

Sıcak dudaklarının tenime sürtüşü, alevlenmeye başlayan kanımı harlayınca gözlerimi kapatıp nefesimi yavaşça dışarıya üfledim. Sesim çıkmıyordu. Sanki bedenimdeki ateş, ses tellerimi eritmişti.

"Canını yakarım diye korkuyor musun?"

Poyraz'ın boğuk hırıltısıyla gözlerimi aralayıp koyulaşmaya başlayan gözlerine baktım. Aldığım titrek nefes göğsümü doldurmayınca kendime zaman kazandırmak, biraz da heyecanımı dağıtabilmek amacıyla, "Hayır," dedim heyecanlı olmasına gayret ettiğim bir tonda. "Daha çok, heyecandan bayılırsam vadettiğin zevki yaşayamam diye korkuyorum."

Poyraz'ın, yoğun arzudan dolayı kısılmaya başlayan bakışlarına, hafifçe kıvrılan dudakları eşlik etti ve bileklerimi bıraktı. "O zaman daha fazla oyalanmayalım." Parmakları, yaslandığım duvarın hemen yanındaki kapının kulpuna ulaştı. Elimi tuttu, açtığı kapıdan birlikte içeriye girdik.

Poyraz, odayı loş ışıklarla aydınlatınca bakışlarımı odada gezdirmeye başladım. Odanın duvarlarının neredeyse tamamı, aynalı cam filmle sarılmış, dışarıdaki muazzam görsel şölenin içeride yaşanmasına sebep olmuştu. Dışarıda yoğunluğunu artıran kara bakarken camın önüne yavaşça ilerledim. Işığın altında dans eden kar tanelerine gülümseyip, "Burası gerçekten de harika," diyerek bedenimi Poyraz'a çevirdim. Çevirdiğimde ise Poyraz'ı bıraktığım yerde üzerindeki ceketini çıkarmış, elleri pantolonun cebinde beni izlerken gördüm. İçimi görürcesine bakan bakışları karşısında kasıklarımda yeniden hissetmeye başladığım sızıyla, dudaklarımı aralayıp ufak bir nefes verdim. "Bana niye öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Sanki..." diyerek sustum ve dudaklarımı ıslatıp, "Sanki çıplakmışım gibi," diye devam ettim cümleme.

Poyraz'ın arzu dolu bakışlarının ağırlığı, tenimi deler geçercesine üzerimde gezindi. Erkeksi sesiyle hedef saptırmadan, "Zaten şu an seni çıplak görüyorum," dedi. Bedenimdeki ateşe inat utanma hissi kendini belli edince kollarım, istemsizce bedenimi kapatma çabasına girdi. Kollarım bedenimi kapatınca da Poyraz'ın arzudan kısılan mavilikleri gözlerime kilitlendi ve boğuk sesi, tenimi okşayan rüzgâr misali içimi titretti. "Teninin keşfedilmedik zerresini bırakmamak için önümde duran her engeli parçalamak, seni çırılçıplak görmek istiyorum."

Ahlâksız bir sıcaklık tüm uzuvlarımı yaladığında, utanma hissi üzerimden ince bir tül gibi sıyrıldı. İçimde gitgide artan tutkudan cesaret alarak, "Sonra?" diye sordum.

Poyraz'ın âdem elması aşağı yukarı yavaşça hareket etti ve dolgun dudaklarını ağır bir hareketle ıslattı. "Her zerrende dudaklarımın keşfe çıkmasını ve tenine kazınmayı istiyorum."

Sesi, göğsümün ortasına ok gibi saplanınca göğüs kafesimi şişirdi. Kalp atışlarımın hızı, kulaklarımı uğuldatıyordu. Soluk soluğa, "Ya sonra?" diye bir kez daha sordum.

Bu defa Poyraz'ın göğsü sertçe şişti ve bakışlarıyla yatağı işaret etti. "Derinliğini ve sıcaklığını keşfetmeyi istiyorum."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi dışarıya verdim. Poyraz'la aramızda tehlikeli bir oyun başlatmıştık. Kazanan doyumsuz bedenlerimiz olacak, kalplerimize taşacaktı. Oyunu sürdürme ihtiyacı içinde bakışlarımı alev topuna dönmüş maviliklerden ayırıp, geniş ve konforlu görünen yatağa çevirdim. Yatakta gezinen bakışlarımı ağır ağır Poyraz'a çevirip, "Orada mı?" diye sordum.

Poyraz, doyumsuzluğunu belli edercesine başını iki yana salladı. "Bu odanın her köşesinde sıcaklığını hissetmek istiyorum."

Sesinin tınısında, omurgamı titretecek bir arzu vardı. Sesindeki arzu, bacak arama akınca hevesle dudaklarımı ıslattım. Karşılığında Poyraz da dudaklarını ıslattı ve bana doğru ağır adımlarla adımlamaya başladı. Yaklaştıkça odayı saran varlığıyla üzerime sıcaklık basarken içimde iyice harlanan yangından dolayı tenimin de kızardığını hissedebiliyordum.

Yanıma vardığında eşsiz kokusu, gizli bir duman gibi hiçbir ön uyarı vermeden içime sızdı. Tenime dokunmadan önce çok kısa bir an yüzümü süzdü. Aklından ne geçtiğini anlamak çok kolaydı. Aslında kendi ateşiyle oynuyordu. Beni incitmemek için sabırsızlığını dizginlemeye çalışıyordu. Yüzümdeki bakışları dudaklarımda sabit kalınca parmakları da önce dudaklarıma, akabinde yanağıma sürtündü. Çok geçmeden yanağımda gezinen parmakları yavaşça saçlarıma karıştı ve saçlarımdaki tokaları çözdü. "Saçlarının çıplak teninde dağılışını izlemek istiyorum." Saçlarım omuzlarıma dökülürken Poyraz, "Bu

gece," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Tenim tenine çarparken her sarsılışında saçlarının dalgalanmasını izleyerek bile boşalabilirim."

Poyraz'ın sesi, doğallığını tamamen kaybetmişti. Ağzından çıkan her kelime, yoğun bir şevk barındırıyor, direkt bacak arama saplanıyordu. Kıvranmamak için kendimi sıktım ve gırtlağımın gerisinde beliren iniltiyi sertçe yutkunarak gidermeye çalıştım. Poyraz, dikkatle yutkunma hareketimi izledi ve başını eğerek boynumdaki küçük çukura, sıcak dudaklarını bastırdı. Sıcak dudaklarının tenimdeki hükmü daha fazlasını istememe sebep olunca, hükmün devamı için başımı geriye eğdim.

Poyraz, boynuma sürttüğü sıcak dudaklarıyla dokunduğu her yerde sıcak bir iz bırakıp dudaklarıma ulaştı ve dudaklarımın üzerine tüy gibi bir öpücük bırakıp geri çekildi. Gözlerime tırmanan bakışları artık durmayacağını söylüyordu. Tahminimde yanılmadım da... Ben daha ne olduğunu anlayamadan dudakları sertçe dudaklarımı kavradı. İliklerime kadar işleyen ateşle Poyraz'ın öpüşüne karşılık verdiğimde, Poyraz boğukça hırladı ve parmaklarını canımı acıtmayacak şekilde saçlarımın arasına geçirip, dudaklarını daha sert bastırıp aç tutkusuyla ayaklarımı yerden kesti. Ayakta kalabilmek istercesine sıkıca kollarına tutundum. Kasıklarımı zorlayan erkekliği gibi her bir kası taşa dönmüş gibi sertti. Kendimi o sertliğe bastırdığımda yoğun bir açlıkla tüketilen dudaklarım bir anda serbest kaldı, boşluğa düşmüş gibi hissedip kollarını daha da sıkı kavradım.

Poyraz, kızaran dudaklarıma bakıp dudaklarımın üzerine sert bir nefes verdi. "Hep bu anı hayal etmiştim." Dudaklarının arasından şevkle harmanlanarak kopan fısıltı, ılık bir esinti gibi içimi okşadı. "Ama yetmiyor... Hayalimden daha güzelsin." Saçlarımı kavrayan parmaklarını, saçlarımın arasından yavaşça sırtıma indirdi, alnını alnıma yasladı. "Daha fazlasını istiyorum." Sırtımda gezinen parmakları, fermuarıma ulaştı ve fermuarı aşağıya doğru yavaşça çekmeye başladı. Başlıyorduk... Kalp atışlarım heyecandan delirmiş gibi atmaya başlayınca gizlenmek istercesine ona biraz daha sokuldum.

Poyraz ise sırtım açıldıkça boşta kalan parmaklarını, ezici bir baskıyla sırtımda gezdirdi. Kuvvetli soluklarının sesini, kulaklarımı çın-

latan kalp atışlarımın arasından güçlükle duyabiliyordum. "Teninin kuru kaldığı son gecen." Ona daha da sokulunca Poyraz, sokulduğum yerden beni çıkardı ve gözlerimin içine bakarak parmak uçlarını gelinliğimin yaka kısmından geçirdi. "Birkaç saniye sonra ve ömrünün geri kalan her gecesinde, dilim her bir noktanı ıslatacak."

Oysa dilinden önce sözleri en mahremimi ıslatmıştı bile.

Ciğerlerine güçlü bir soluk çekerken gelinliğimin askılarını da aşağıya çekmişti. Birden gün yüzüne çıkan beyaz sütyenimde şehvetli bakışlarını gezdirip dudaklarını susamış gibi ıslattı ve üzerime eğilip köprücük kemiğime dolgun dudaklarını bastırdı. Tenimde hissettiğim ıslak dudaklarıyla irkilirken Poyraz, geriye çekilip belimde kalan gelinliğe baktı. Ardından gelinliğimi kavradı, önümde diz çökerek gelinliği belimden aşağı çekti. Beyaz dantelli külotum ortaya çıkınca yeniden beliren utanma hissiyle geriye gitmeye çalışsam da Poyraz gitmeme izin vermeden gelinliği tamamen üzerimden çıkardı. Ayakkabılarımı da...

Ayağa kalkmak yerine önümde diz çökmeye devam edip dudaklarını bacaklarıma sürterek kasıklarıma ulaştı ve külotumun üzerinden derin bir nefes çekti içine. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" Sıcak nefeslerini ve ıslak dudaklarını kasıklarımın üzerine bastırmasıyla titreyerek ürpermem aynı anda oldu. Kısa bir süre sonra Poyraz'ın dudaklarının sürtünüşüne parmakları da eşlik etti ve parmakları bacaklarımda sürterek gezinmeye başladı. Her dokunuşunda yanıyor, karşısında eriyerek yok oluyordum sanki.

Bir süre dudaklarıyla kasıklarımı ve göbeğimi talan ettikten sonra yavaşça ayağa kalkıp, arzudan tamamen koyulaşmış maviliklerini gözlerime kilitledi. Boğuk fısıltısı dudaklarıma eziyet ederken, "Teninin kokusu nefes kesici," dedi, parmakları gömleğinin düğmelerine gitti.

Açılan her düğmesinde kas boğumları ortaya çıktıkça alt dudağımı dişlemeye başladım. Kasıklarımdaki sızının gitgide şiddetini arttırması ise heyecanımı bastıramamama sebep oluyordu. Poyraz, düğmelerini tamamen açtığında gömleğinin açılan kısmından Grifon dövmesi göründü, parmaklarımı dövmenin üzerine bastırıp ha-

reket ettirdim. Her dokunuşumda parmaklarımın altındaki bedeni kasıldı, âdem elması aşağı yukarı yavaşça hareket etti. Haz dolu bir tebessümün dudaklarıma yayılmasına izin vererek gömleğinin yakalarını kavradım, gömleğini omuzlarından sıyırdım. Heybetli gövdesindeki Griffon dövmesine bakıp Poyraz'a daha da sokuldum ve bu defa dudaklarımı dövmenin üzerine bastırdım. Dudaklarımı bastırmamla Poyraz daha fazlasına dayanamıyormuşçasına kendini geriye itti ve elimi tutarak yatağa doğru ilerlemeye başladı.

Yatağın yanına gelir gelmez yatağa oturup beni sabırsızca kucağına çekti. Dudakları dudaklarımı anında içine alırken yoğun bir açlıkla, beni soluksuzca tüketmeye başladı. Destek almak istercesine çıplak omuzlarına sıkı sıkıya tutunduğumda boğazımdan firar eden iniltiye engel olamadım. İnlememle birlikte Poyraz hırlayarak dudaklarımdan güçlükle koptu ve nefes nefese, "Böyle inlemeye devam edersen yatağı kırmaktan kendimi alıkoyamam," dedi.

Gözlerim kocaman açılınca şehvetle gülümseyip alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Canımı yakmayacak şekilde çekiştirip bıraktığında belimde gezinen parmakları sırtıma tırmandı ve beklemediğim bir anda sütyenimin kopçasını tek hamlede serbest bıraktı. Göğüslerimi sıkı sıkıya saran bez parçası anında gevşerken Poyraz sütyenimi hızlıca bedenimden sıyırdı. Göğüslerim gün yüzüne çıkınca beni ilk kez çıplak görmesinden dolayı utanma hissi tüm bedenimi yoğun bir şekilde esir aldı ve göğüslerimi, kollarımla kapatma isteğiyle dolup taştım.

Kollarımı, göğüslerimin üzerine nafile bir çabayla kapatmaya çalışırken göğüslerimi kapatamadan Poyraz engeline takıldım. "Hayır," diyerek kollarıma uzandı. Kararsız bir şekilde Poyraz'ın şehvetten kısılmış gözlerine baktım. Erkeksi bir hırıltıyla, "Görmek istiyorum," dedi ve kollarımı yavaşça aşağıya indirdi. Ardından, "Kendini bana bırak, sadece ânın tadını çıkar," diyerek derin nefes alıp mavilikleri direkt göğüslerime sabitledi. Mavilikleri göğüslerime değince dudaklarının arasından belli belirsiz bir şeyler mırıldanıp sertçe yutkundu. Çok kısa bir süre sonra parmaklarını göğüslerime ulaştırıp

göğüslerimin üzerinde daireler çizmeye başladı. "Hayalimden bile ötesin."

Dokunuşları göğüs ucumda yoğunlaşınca hissettiğim hazla, boğazımdan yeniden firar etmeye çalışan iniltiyi güçlükle zapt edip gözlerimi kapattım. Her dokunuşunda harlanan ateşim, göğüs uçlarımda Poyraz'ın sakallarını hissedince alev aldı. Alevi sindiremeden Poyraz, göğüs ucumu ıslak dudaklarının arasına alınca bu defa kendime yenildim, dudaklarımın arasından boğuk bir iniltinin kopmasına izin verdim. Daha önce böylesini hissetmediğim haz, tüm vücudumu aç bir tutkuyla titretince parmaklarım, Poyraz'ın saçlarının arasına karıştı ve başını daha da göğsüme basturmama sebep oldu. Poyraz da tutkuma büyük bir memnuniyetle karşılık vererek diğer eliyle de diğer göğsümü talan etmeye, hareketlerini derinleştirmeye başladı.

Kesik nefeslerimizin ardı arkası kesilmezken göğsümden ayrılıp beni yatağa yatırdı ve bacaklarımı aralayarak üzerime uzandı. Heybetli gövdesine ıslanmış göğüs uçlarım değince yeniden ürperip bedenimi hafifçe ona doğru kaldırdım.

Poyraz, aldığım hazzın farkındaydı, gülümseyerek kulağıma yaklaştı. Sıcak nefesi saçlarımın arasına karıştığında, "Bu gece uyumak yok," diyerek dudaklarının rotasını boynuma çevirdi.

Küçük öpücüklerini tenime kazıyarak göğüslerime indi ve tekrardan göğüslerimi yoğun tutkusuyla talan etmeye devam etti. İçimdeki ilkel dürtü, her dudak darbesiyle daha fazlasını istiyordu. Onun bedenindeki sabırsızlık, benim tenime karışmıştı. Vücudum ihtiyaçla kasılıyordu.

Poyraz, içimdeki sabırsızlığı anlamış gibi göğüslerimden ayrılıp dudaklarını tenimde sürterek kasıklarıma indi. Kasıklarımı arka arkaya öperken bir anda parmakları çamaşırımı kavradı ve o an duyduğum tek ses, yırtılma sesi oldu.

Gözlerim şaşkınlıktan irice açıldığında utanmama bile fırsat kalmadan Poyraz iyice bacaklarımı araladı ve arzudan tutkuya bulanmış mavilikleriyle, "O gün yanımda çamaşırlı kalamayacağını söylerken ciddiydim," diyerek ilişkiye yeni başladığımızda beni iç

çamaşırlı gördüğü güne atıfta bulunup, dudaklarını bu defa bacak aramda gezdirmeye başladı.

Çok geçmeden dudaklarının rotasını mahrem bölgeme ulaştırıp hareketlerini derinleştirdi, yataktan kaldırdığım başımı yeniden geriye düşürdüm. Parmaklarım, altımdaki yumuşak çarşafı sıkıca kavradı ve o dakikadan itibaren dudaklarımdan firar eden inlemelerimi durduramamaya, her darbesiyle kasılmaya başladım.

Ben inledikçe Poyraz'ın dudaklarının hareketleri daha da derinleşiyor, kadınlığımın üzerinde gezen dudaklarıyla aklımı yitirme noktasına geliyordum. Bir süre sonra dudaklarındaki ateş, içimde yanan ateşi doruklarıma ulaştırınca kendimi patlayacakmışım gibi hissetmeme sebep oldu.

Kanımın gürleyen sesi kulaklarımı uğuldatırken o hengâmede zar zor Poyraz'ın boğuk hırıltısını duydum. "Bırak kendini," dedi ve dişlerini hafifçe tepe bölgeme geçirdi.

Poyraz'ın son hareketiyle belim yükseldiğinde aynı anda tüm kaslarım da titremeye başladı. Hissettiğim titreme, yüksek bir tepeye çıkıyormuşum gibi nefesimi kesiyordu. Zirveye ulaştığım an zevkten dağılacağımı biliyordum. Poyraz dişlerini bir kez daha geçirmişti ki zirve bana kucak açtı ve yukarı çektiği gibi boşluktan aşağıya bıraktı. Tek yapabildiğim Poyraz'ın adını haykırmak oldu.

Poyraz büyülenmiş gibi beni izleyip alt dudağını ısırdı. "Bunu bir daha görmek istiyorum."

Mahmurlaşmış bir ifadeyle sevdiğim adama baktığımda söylediklerini idrak edemiyordum. Kaslarım gevşemiş, bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Ta ki Poyraz'ın dudaklarını, bacak aramda hissedinceye dek... Tek kelime edemeden içimdeki ateşi yeniden alevlendirdi ve tüm bedenimin bir kez daha yükselmesine sebep oldu.

Dakikalar sonra içimde yanan ateş, beni bir kez daha etrafa saçtığında Poyraz'ın adını haykırarak kendimi serbest bıraktım. Nefes nefese sarsılmaya devam ederken Poyraz ise bana aç bir hayvanın avına baktığı gibi bana bakıyordu. "Kesinlikle yatağı kırma sebebim olacaksın," dedi ve hızlıca bacak aramdan çıkıp ayağa kalktı. Üzerin-

dekilerden parçalarcasına kurtulup üzerime uzandı. "Şimdi sıra birlikte."

Sertleşmiş erkekliği kasıklarıma sertçe baskı uygulayınca bu defa utanma hissinin yerine korku tohumları ekilmeye başlamıştı. Bakışlarımdan korktuğumu anlayan Poyraz da yeniden kulağıma yaklaştı. "Canını yakmayacağım ve az önce hissettiklerinden çok daha fazlasını hissedeceğinin sözünü veriyorum," diyerek kısılmış mavilikleri-ni gözlerime çevirdi.

Başımı salladığımı görünce de saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı ve bacaklarımı daha da aralayıp hafifçe geriye gitti. Parmakları yeniden kadınlığımı bulmuştu. Çok kısa bir an ıslaklığa sürttükten sonra kadınlığımdaki parmakları erkekliğini buldu ve başını, içime girebilecek şekilde ayarlayıp üzerime eğildi. Ardından parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip sert bir soluk vererek yavaşça içime girmeye başladı.

İçimi dolduran basıncı hissettikçe patlayacakmışım gibi bir hisle dolup taştım ve Poyraz'ın parmaklarımın arasındaki elinden güç almak istercesine sıkıca tutunmaya çalıştım. Poyraz'ın dudakları da anında dudaklarımı kavradı ve önündeki engeli aşıp ona alışmamı beklemek için kıpırdaman öylece durarak usulca dudaklarımı öpmeye başladı.

Poyraz'ın içimdeki varlığına gitgide alışıyordum. Kadınlığımdaki doluluğu bedenim minnetle karşılıyor, zevk almaya başlıyordum. Kanımı coşturan bir hazla öpüşlerine karşılık verince Poyraz da yavaş yavaş hareketlendi. Hareketleri hızlanmaya başladıkça içimdeki kuvvetli basınç nefesimi kesti ve kalp atışlarım, kalbimi parçalamak istercesine çırpınmaya başladı.

Hızlı soluklarımız ve seslerimiz odada yankılandığında tüm kaslarım yeniden şiddetle kasıldı. Hatta daha yoğun, daha şevk dolu bir şiddetle kasılıyordum. Poyraz beni doldurdukça kalbimden taşıyordum. Bu defa kendimi tutamadım, tırnaklarımı Poyraz'ın sırtına geçirmemle uçurumdan düşüyormuşçasına aşağı savrulduğumu hissettim.

Benim savrulmamla birlikte Poyraz'ın bedeni de kasılırken onun da savrulduğunu hissettim. Çok geçmeden nefes nefese bedenini üzerime bıraktı. İkimiz de nefes nefeseydik ve Poyraz'ın sert solukları çıplak göğsüme çarpıyordu.

Kısa bir süre kıpırdaman öylece durduk. Vücudumdaki sızı şeklindeki titremelerin geçmesini bekliyordum ama bir saniye bile azalmadan devam ediyordu. Poyraz anlamış gibi üzerimden kalkıp yanıma uzandı ve titreyen vücudumu sarmalayıp bedenine çekerek dudaklarını alnıma bastırdı. "Menekşem," diye fısıldarken alnımı bir kez daha öptü. Maviliklerini zevkten iyice mahmurlaşmış gözlerime kenetleyip, "Emsalsiz bir tadın var," dedi.

Poyraz'ın boğuk fısıltısı, kadınlık gururumu okşayınca gülümsedim ve güvenli kollarının arasından çıkıp üzerine uzandığımda göğüs uçlarım çıplak tenine değdi. Üzerimden garip bir ürperti geçti. Anlamıştım ki ona doymamıştım, onu yeniden istiyordum.

Arsız düşüncelerimin arasında Poyraz'ın parmakları da sırtımda çoktan gezinmeye başlamıştı. Mavilikleri tedirginlik dolu bir ifadeyle gözlerimin içine kilitlendi. "Canın acıdı mı?" diye sorduğunda sesinde samimi bir endişe vardı. Başımı iki salladığımı görünce de dudağıma uzanıp usulca öptü. "Bu gece için en büyük korkum, canını acıtmaktı."

Dürüstçe, "Aslında seni, içimde ilk hissettiğimde acıyacağını zannettim ama sen kıpırdamayınca çabuk alıştım ve hissettiğim tek şey dizlerimi titretecek kadar kuvvetli olan zevkti," dedim.

Poyraz, arsızca sırıtıp gözlerini kıstı. "Ama şundan emin olabilirsin ki kıpırdamadan durmak, hayatım boyunca geçirdiğim en eziyet dolu birkaç saniyeydi."

İçimde harlanmaya hazır ateş, kıvılcımlarını arttırınca bir kez daha aynı hazzı yaşayabilmek için aynı arsızlıkla sırıtıp, elimi dövmesinin üzerinde gezdirmeye başladım. "Sabrını zorlayacak kadar güzel miydi yani?"

"Tahmin bile edemezsin."

Parmaklarım gezindikçe kasıklarımın altındaki sertleşmeyi yeniden hissetmeye başlıyordum. "Hım, o kadar güzeldi yani?"

Poyraz da bana doymadığını belli edercesine, "Bir soru daha sorarsan tekrardan o güzelliği keşfe çıkacağımdan emin olabilirsin," dedi.

"Bu bir tehdit mi yoksa ödüllendirme şekli mi?"

Poyraz, oynadığım oyunu fark edince yüzündeki arsız tebessümünü genişletti. "Sen soru mu sordun?"

Sahte bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Aa, soru mu sordum?" dememle birlikte parmaklarını sırtımdan kalçalarıma indirdi.

"İkinci sorunu da sordun."

"Soru sormaya devam edersem n'olacak ki?"

Poyraz dudağıma uzanıp dudaklarını sürttü ve ağzımın içine boğukça fısıldadı. "Yani her soru sorduğunda beni içinde bulacaksın."

Dudaklarımı dişleyip, "Kaç soru sorsam acaba?" diye yeniden sorduğumda Poyraz kalçalarımı sıkıca kavrayıp ani bir hareketle sırtımı yatakla buluşturdu.

"Bence bana sabaha kadar soru sor."

EYLÜL

Yüzüme vuran güneş ışığı gözlerimi aralamama sebep olurken, sırtımda kadife yumuşaklığı hissi yaratan yatağa daha da gömülerek üzerimdeki örtüyü yüzüme doğru çekiştirdim. Üzerimdeki örtüyü çekmemle birlikte göğüs uçlarımda hissettiğim karıncalanma hissiyle ürperince çıplak olduğumu anımsadım ve tamamen gözlerimi araladım. Gözlerimi aralar aralamaz Poyraz'la dün gece yaşadıklarımız hızlıca gözlerimin önüne geldiğinde, yanaklarıma hücum eden kanla beraber aptalca bir gülümseme yayıldı yüzüme ve başımı sevdiğim adama çevirdim lakin yanımda yoktu. Kısa bir şaşkınlıkla yanımdaki boşluğa baktım. Ardından yatağın içinde yavaşça oturur pozisyona geçip üzerimdeki örtüyü göğüslerime siper ederek bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye başladım.

Oda dün gecenin izlerini taşıyordu. Yerdeki parçalanmış iç çamaşırlarıma bakıp başımı sağa sola sallayarak gülümsedim ve üzerimdeki örtüyü bırakıp yataktan çıktım. Bakışlarımın odağı, Poyraz'ın yerdeki gömleğiydi. Gömleği yerden alıp üzerime giydikten sonra banyoya ilerledim.

Saniyeler içinde içeriye girdiğimde bakışlarımı antrasit rengindeki mermer duvarlarda ve mobilyalarda gezindirirdim. Banyonun her köşesine Poyraz'ın elinin değdiği açıkça belli oluyordu. Yine kendinden bir parça bırakmıştı. Banyoyu incelemeye devam ederken bakışlarım, boy aynasındaki yansımama kayınca sırıttım. Yanaklarım

pembemsi duruyor, gözlerim ilk kez böylesine parlıyordu. İçimi mutlulukla çekip lavaboya doğru ilerledim.

Banyodaki işlerimi hallettikten sonra odadan çıktım ve evin içinde Poyraz'ı aramaya başladım. Kulağıma gelen seslerin rotası mutfağı işaret edince adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Mutfak kapısından içeriye baktığımda ise gördüğüm manzara, gözlerimin irice açılmasına sebep oldu. Poyraz tüm ciddiyetiyle masayı hazırlıyordu. Üzerimdeki şaşkınlığı hızlıca atıp genişçe gülümsedim ve onu baştan aşağı alıcı gözüyle süzmeye başladım.

Bacaklarını saran siyah bir eşofman altı giymiş, geniş omuzlarını ve heybetli gövdesini çıplak bırakarak kusursuz fiziğini cömertçe gün yüzüne sermişti. Poyraz'ın fiziği alt dudağımı dişlememe sebep olduğunda Poyraz da hazırladığı Fransız tostlarına yöneldi. Henüz geldiğimi fark etmemişti ya da belli etmiyordu. Yavaşça mutfağa girip masaya doğru ilerledim ve masadaki peynir tabağına uzandım. Peyniri ağzıma attığım sırada Poyraz, sevdiğim maviliklerini bana doğru çevirip kıstı ve iç gıdıklayıcı bir ses tonuyla, "Ama seni ben uyandıracaktım," dedi.

Ağzımdaki peyniri yutup gülümsedim. "Belki de böyle mükellef bir kahvaltının başmimarını çalışırken izlemeye şahit olabilmek için uyanmışımdır, kim bilir?" Poyraz masaya doğru kısa bir bakış atıp sırıttı ve yeniden hazırladığı tostlara geri döndü. Poyraz'ın hazırladığı tostlar yüzünden burnuma dolan enfes kokuyla dudaklarım ıslattım. "Mutfakta bu kadar başarılı olduğunu bilmiyordum."

Poyraz, kızarttığı ekmekleri tavadan çıkarıp servis tabağına dizdi ve adımlarını bana çevirdi. Yanıma gelir gelmez maviliklerini önce çıplak ayaklarımda, sonra çıplak bacaklarımda, en sonunda da gömleğin açık kalan düğmelerinin arasından görünen göğüslerimin üzerinde gezdirip, sertçe yutkunarak elindeki tabağı masaya bıraktı. Gözleri dün geceki gibi alev almaya başlamıştı. İç yakan bir fısıltıyla, "Sadece karıma layık bir kahvaltı hazırlamaya çalışıyordum," diyerek güçlü eliyle belimi sardı ve beni sert bedenine yaslayıp dudaklarını boynuma sürterek derince kokumu içine çekti. "Günaydın menekşem."

Poyraz'ın tenimde gezen dudaklarıyla tüm uzuvlarım yanmaya başlayınca kısılmaya yüz tutmuş sesimle, "Günaydın sevgilim," dedim.

Poyraz'ın yumuşak dudakları kulağıma doğru yaklaştı. "Emsalsiz tadın hâlâ dudaklarımda." Belimde gezinen parmaklarını aşağıya doğru yavaşça indirdi. Poyraz'ın parmakları çıplak kalçama ulaşınca kalbim delice bir heyecanla çırpınmaya başladı. Poyraz'ın da bedeni hissedilir derecede kasıldı ve başını hafifçe geriye çekip, arzudan alev topuna dönmüş maviliklerini gözlerime kenetledi. "Senin içinde çamaşır yok mu?"

Öylesine aç ve yakıcı bir tutkuyla bakıyordu ki gözlerime, o bakışlarının karşısında belli belirsiz yutkunup başımı olumsuzca salladım. "Hayır çünkü dün gece sevgili kocam onları parçaladı."

Poyraz, dudaklarına haz dolu bir tebessüm yerleştirip kalçamı yavaşça sıktı. "Çok aç mısın?"

"Sabahları çok iştahımın olmadığını biliyorsun," dememle birlikte Poyraz'ın maviliklerinde, dün geceki tehlikeli parıltılar kendini yeniden belli etti.

"Bu iştahsızlığını sevebileceğim hiç aklıma gelmezdi." Ne demek istediğini boğuk çıkan sesi yüzünden anlayamamıştım. Aklım tamamen seks yapma arzusuna odaklanmıştı. Anlamsızca Poyraz'a bakmaya başlayınca yüzündeki çapkın ifadesiyle, "Sabah sporumuzu kahvaltıdan sonra yapmayı planlıyordum ama sanırım kahvaltı biraz daha bekleyebilir," diyerek beni ani bir hareketle omzuna alıp mutfağın kapısına doğru ilerledi.

Poyraz'ın omzundan baş aşağı sarkarken gömlek kalçamdan yukarıya doğru sıyrılınca gömleği çekiştirerek açıkta kalan kalçamı kapatmaya çalıştım ve utanmanın verdiği hisle huysuzca homurdandım. "Poyraz, ne yapıyorsun, beni nereye götürüyorsun?" diye sorarak çırpınmaya başladım.

Poyraz beklemediğim şekilde, "Toprağına kök salmaya götürüyorum, belki bir meyvemiz olur," deyince kısa bir anlığına duraksayıp çırpınmayı bıraktım.

Poyraz yeniden baba olmayı ve ikimizden bir parçanın can bulmasını istiyordu. Günün birinde ikimize ait bir bebeğin olmasını çok

istesem de Poyraz'ın bu konuda ne düşündüğünü bilmediğim için kendi içimde bu isteği bir süreliğine bastırmaya çalışıyordum. Şimdiyse onun da bir bebeğimizin olmasını istediğini bilmek, yüzüme sersem bir gülümsemenin yayılmasına sebep olmuştu. Aklıma açılan kalçam gelince hayal âleminden hızlıca çıkıp yeniden gömleği çekiştirmeye başladım. Gömleği çekiştirmekte başarılı olamayınca da gömleği bırakıp ellerimle yüzümü kapattım ve avuçlarımın arasından boğuk çıkan sesimle, "Poyraz, gömlek yukarıya sıyrıldı, eminim şu an çok komik görünüyorum," dedim.

Poyraz'ın şehvetle dolu gülümseme sesi kulaklarımı doldurdu. "Yoo, buradan bakınca çok seksi görünüyorsun."

Poyraz'ın arsız sözlerine ilk tepki gözlerimden geldi ve kocaman açıldı. Ellerimi hızlıca yüzümden çekip omzunda daha da çırpınmaya başladım. "Poyraz bakmasana, çok ayıp."

"Dün gece yeterince gördüm zaten ve bundan sonra da büyük bir zevkle görmeye devam edeceğimden emin olabilirsin," diyerek yatak odasının kapısını açıp doğruca yatağa ilerledi.

Yatağın yanına gelir gelmez beni yavaşça yatağa bırakıp altındaki eşofmandan parçalarcasına kurtuldu ve üzerime doğru eğilip yatağa yatmamı sağladı. Islak dudaklarını dudaklarımın çevresine sürtüp kışkırtıcı bir yavaşlıkta üzerimdeki gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Açtığı her düğmenin ardından gün yüzüne çıkan tenime sıcak dudaklarını bastırırken, tüm uzuvlarımın büyük bir arzuyla onu istediğini hissediyordum ve bu hisle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

İçimde yaktığı ateş büyüyünce kollarımı boynuna dolayıp saçlarını kavradım ve sert bir nefes vererek, "Poyraz, lütfen aç artık şu düğmeleri," diye inledim.

Poyraz, bunu duymayı bekliyormuş gibi arsızca sırıttı. "Sabırlı ol, vahşi kedim," diyerek içimdeki alevi harlamaya devam etti.

İlayda, evin karşısındaki dağın eteklerinde tek başına ilerlerken aynı zamanda da eline aldığı karları amaçsızca sağa sola atıyordu.

Parmak uçlarının gitgide uyuşmaya başladığını hissedince eldiven almadığı için kendi kendine söylenmeye başladı. O sırada duyduğu sesle başını sese çevirdi ve sesin geldiği karla kaplı gelin olmuş ağaca baktı. Ağaçta oluşan hareketlilikle birlikte üzerindeki karlar, toz bulutu şeklinde aşağıya doğru süzülünce kalp atışları korkuyla çarptı. Ağaçta bir şey vardı ve bunu onu fazlasıyla ürkütmeyi başarmış- sesli bir nefes verdi. "Neyse ki sadece kuşlarmış," diyerek yürümeye devam etti.

Bir süre sonra arkasında Demir'in sesini duymasıyla boş bulundu ve dudaklarının arasından firar eden kesif çığlığın dağda yankılanmasına engel olamadı.

İlayda'nın çığlığıyla Demir hızlıca yanına vardı ve o an, ona olan tüm kızgınlığını unutarak korkusunu almak istercesine sıkıca sarmaladı sevdiğini. Sarmaladıkça kokusunu nasıl özlediğini iliklerine kadar hissetti. Bu his, kalbinde derin bir sızının belirmesine sebep oldu. "Amacım korkutmak değildi, özür dilerim."

İlayda, Demir'in sıcaklığıyla yeniden hayat buldu, hayat kaynağına doğru iyice sokuldu. "Sorun değil," dediğinde Demir'in kollarının bedeninden ayrılmasıyla ve aralarındaki mesafeyi açmasıyla üşüdüğünü hissetti.

"Burada ne arıyorsun?"

Demir'in ruhsuz bir ifadeyle konuştuğunu görünce huysuzca kaşlarını çatıp ilerlemeye devam etti. "Dağın zirvesine tırmanmayı, sonra da kendimi oradaki aç hayvanlara yem etmeyi planlıyorum."

Demir, İlayda'nın cevabına şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp peşinden ilerledi. "Bu dâhiyane planın sebebini öğrenebilir miyim?"

İlayda yürümeye devam ederken arkasını dönüp peşinden gelen Demir'e baktı. "Çünkü sevgilim doğru dürüst yüzüme bakmıyor, benimle konuşmuyor. Ben de daha fazla özlemine dayanamıyorum, o yüzden kendimi aç hayvanlar için feda edeceğim," diyerek yeniden önüne döndü.

Demir ise İlayda'nın sevimli hâlleri karşısında belli belirsiz tebessüm etti. "Güzel bir fedakârlık şekli ama bunun için zirveye kadar

yorulmana gerek yok. Biraz daha ilerlemeye devam edersen zaten bi. razdan yem olmuş olacaksın."

İlayda bir adım daha atmıştı ki Demir'in sözlerini duyunca oldu. ğu yere çakılıp kaldı ve yanına gelen Demir'e çevirdi korku dolu yeşil. lerini. "Nasıl yem olacağım?"

Demir gülme istediğini güçlükle bastırıp, "Burası vahşi bir or. man. Karşına herhangi bir aç hayvanın çıkması için zirveye kadar tırmanmana gerek yok. Biraz daha ilerlemeye devam edersen karşı. laşmış olacaksın," dediğinde İlayda etrafa ürkek bir bakış attı.

"Emin misin?"

Demir onaylarcasına başını sallayıp, "Bunun için ekoloji bilmeye gerek yok, ayrıca karınlarının çok aç olduğundan da eminim," dedi. İlayda'nın bedeninin korkuyla ürperdiğini görünce de alayla sırıttı. "Tabii bu senin için sorun olmamalı, sen nasılsa fedakârlık etmeye hazırsın."

İlayda, Demir'in eğlendiğini anlar anlamaz öfkeyle kaşlarını çattı. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

Demir, masum olduğunu belli edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ben suçsuzum. Fedakârlık edeceğini söyleyen sendin."

İlayda, kaşlarını daha sert çatıp, "Burada blöf yapmaya çalışıyorum, anlasana," dediğinde İlayda'nın aksine Demir'in yüzündeki sırıtışı genişledi.

"Ne için?"

"Ne için olacak, tabii ki beni affetmen için."

Demir, "Blöf yaparak mı kendini affettireceksin yani?" diye sorunca, İlayda hüzünle omuzlarını düşürüp çok kısa bir müddet etrafına baktı.

Ardından yeşilleri, yeniden sevdiği adamın bakışlarına değerken sesindeki titremeye engel olamayıp, "Şimdi insanların sevdiği birinden ayrıldığı zaman neden saçma sapan davrandıklarını daha iyi anlayabiliyorum. O *kaybettim* düşüncesindeki çırpınışlarını daha derinimde hissedebiliyorum," dedi.

Demir'in tek kaşı sorgularcasına kavislendi. "Ama biz ayrılmadık ve sen beni kaybetmedin." Böyle bir ihtimal zihninin hiçbir köşesinde yer edinmemişti, edinmeyecekti de.

"Bana günlerdir çok soğuk davranıyorsun ve haberin olsun, bu da ayrılmak kadar çok can yakıyor."

"Bunun sebebini biliyorsun. Sana çok kızgınım."

Demir'in sözleriyle İlayda, hüzünle içini çekti ve samimiyetine inanmasını istercesine sevdiği adamın gözlerinin içine odaklandı. "Özür dilerim. Hata yaptım, çok pişmanım. Biliyorum, senden saklamamalıydım ama o an saklamanın mantıklı olabileceğini düşünerek gaflete düştüm," dedi ve Demir'le arasındaki kısacık mesafeyi kapattı. "Çok üzgünüm, Demir. Gerçekten amacım seni üzmemeye çalışmaktı ama elime yüzüme bulaştırdım ve inan ki dersimi aldım. Bir daha asla senden bir şey saklamayacağım, affet beni artık."

Demir ise İlayda'nın titremeye başlayan göz bebeklerine bakıp derince içini çekti. "Beni gerçekten de hayal kırıklığına uğrattın, arkamdan iş çevirmeni beklemezdim," der demez İlayda ağlamaklı bir ifadeyle fısıldadı.

"Öyle deme, öyle deme lütfen."

Demir, "Dürüstlük," diyerek duraksadı ve dudaklarının arasından küçük bir nefes vererek ellerini ceplerine koydu. "Dürüstlük, bir ilişkinin temel taşlarından bir tanesidir. Bana göre oldukça önemlidir. Bence her ne olursa olsun, ne yaşanılırsa yaşanılsın her zaman doğru olan söylenmelidir. Çünkü güven giderse her şey gider, her şey biter, İlayda. Güven yerini şüpheye bıraktığı an, o ilişki yaşanmaz hâle gelir," dedikten sonra bakışlarını titreyen yeşillerde gezdirmeye devam etti. "O yüzden lütfen bir daha bana yalan söyleme. Bizim aramızda gizli saklı olmasın, bana karşı her zaman dürüst ol. Ne yaşarsan yaşa dürüst ol. Bizim aramızda yalana yer olmasına izin verme çünkü ben asla izin vermeyeceğim."

"Haklısın, bir daha senden bir şey saklamayacağım."

Demir, İlayda'nın ağlamaklı ifadesine daha fazla dayanamayıp ellerini ceplerinden çıkardı ve parmaklarını İlayda'nın koluna dolayıp, "Gel buraya," diyerek sıkıca sarıldı. Dudaklarını, İlayda'nın ba-

şının üzerine bastırıp kokusunu büyük bir özlemle içine çekti. "Çok özledim."

İlayda da kollarını Demir'in beline dolayıp başını sevdiği adamın göğsüne yasladı. "Gerçekten özür dilerim, Demir," dedi ve hissettiği huzursuzluktan dolayı hızlanan kalp atışlarının, sıkıca sarmalandığı bedende yavaşlamasını bekledi.

Demir de İlayda'nın başının üzerinden bir kez daha öperken parmakları İlayda'nın çenesini kavradı ve başını göğsünden ayırıp yüzüne bakmasını sağladı. "Yalnız cezalısınız, İlayda Hanım."

"Ne cezası?"

Demir, bakışlarını İlayda'nın dudaklarında gezdirip, "Bir süre her istediğime katlanmak zorunda kalacaksınız," dedi.

İlayda, Demir'in arzulu bakışları karşısında belli belirsiz yutkundu. "Ne gibi istekler ki bunlar?"

Demir, İlayda'nın sorusuyla bakışlarını dudaklarından çekip gözlerine kenetleyerek çenesini okşamaya başladı. "İkimizi de mutlu edecek istekler olduğundan emin olabilirsin," diye fısıldayıp parmaklarını İlayda'nın çenesinde sabitledi ve başını yana eğip günlerdir burnunda tüten dudaklara kapandı.

EYLÜL

Poyraz'la birlikte eve doğru giderken üzerimde garip bir gerginlik vardı. Ellerim, hissettiğim bu gerginlikten dolayı buz gibi olmaya başlamıştı. Başımı çevirip Poyraz'ın yan profiline baktığımda, benim aksime onun son derece rahat olduğunu ve tüm dikkatini, geçtiğimiz karla kaplı yola verdiğini gördüm.

Dudaklarımı büküp başımı yeniden yola çevirdiğimde Poyraz'ın sesini duydum. "Deminden beri neden kıvranıyorsun?"

Poyraz'ın sorusuyla başımı yeniden Poyraz'a çevirip kararsız bir ifadeyle dudaklarımı araladım. "Sence de tüm bunlar çok saçma değil mi?" diye sorunca, Poyraz yoldaki bakışlarını bana çevirdi.

"Saçma olan ne?"

Derin bir nefes alıp ağlamaklı bir ifadeyle, "Poyraz, ben çok utanıyorum," dedim.

Poyraz ise dikkatli bakışlarını üzerimden çekip çok kısa yola baktıktan sonra yeniden bana döndü. "Neden utanıyorsun?"

"Birazdan eve varacağız, herkes bizi karşılayacak ve hepsi dün gece ile az önce ne yaşadığımızı biliyor olacaklar."

Poyraz sırıtmaya başlayıp elime uzandı ve bakışlarını yola çevirmeden önce dudaklarını avucumun içine bastırdı. "Karı koca arasında yapılan en doğal şey sevişmektir, bunda utanılacak bir durum yok."

"Evet, normal zamanlarda hiç kimse karı kocanın ne zaman sevişiğini bilmiyor fakat evlendikleri ilk gecede sevişiklerini herkes

biliyor ve bu bana çok saçma geliyor." Sıkıntıyla yanaklarını şişirdim. Gözlerimin önüne annemle babam gelince gözlerimi kapatıp onların önümde beliren silüetinden kurtulmaya çalıştım. "Poyraz, ben gitmekten vazgeçtim. Geri dönelim lütfen," diyerek gözlerimi geri açtım.

Poyraz'ın yüzündeki sırıtışı keyifle genişledi. "Biliyorsun ki en başından beri ben, gitmeme taraftarıyım, bence de geri dönelim ve o yataktan hiç çıkmayalım."

Poyraz'ın sözleriyle huysuzca kaşlarımı çatıp ters ters Poyraz'a baktım. "Poyraz, ben neyin derdindeyim, sen neyin derdindesin?" dediğimde Poyraz'ın arabayı dolduran gülüşü içimi titretti.

Yaklaşık bir saat sonra eve geldiğimizde arabadan iner inmez babam bizi karşılarken bana doğru gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Hoş geldiniz kızım."

Ters giden bir şeylerin olduğunu anlayıp, "Sen iyi misin baba?" diye sorduğumda babam başını sallamakla yetinip Poyraz'a döndü.

"Biraz konuşalım."

Babamın bakışları bir kez daha beni buldu, gitmemi istercesine bakınca istediğini yapıp içeriye doğru yürümeye başladım. Çok geçmemişti ki beni kapıda heyecanla karşılayan Beren ile İlayda'nın imalı bakışlarına gözlerimi devirip içeriye girdim ve odaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Melis beni fark eder etmez oturduğu yerden hızlıca kalktı ve koşarak yanıma gelip minik kollarını belime doladı. "Hoş geldin anne."

Melis'in üzerine eğilip saçlarının üzerinden öptüm ve Melis'i bedenimden ayırıp onunla aynı hizaya geldim. "Nasılsın tatlım?"

"Çok iyiyim ama sizi çok özledim. Siz babamla dinlendiniz mi? Bir daha gitmeyeceksiniz değil mi?"

Melis'in sorularıyla Beren ve İlayda kahkahaya boğuldu, bense kızarmaya başlamıştım. Güneş de yüzündeki ufak tebessümüyle bizi izliyordu. Melis anlamsızca İlayda ve Beren'e baktıktan sonra bana dönüp, "Neden gülüyorlar ki?" diye sorunca ters bakışlarım, karşımda kahkaha atmaya devam eden ikiliyi buldu.

"Sanırım bugün ikisinin de keyfi pek yerinde. Demek ki dün gece düğünde çok eğlenince güne mutlu uyanmışlar."

Sözlerim üzerine İlayda zorla kahkahasını durdurdu. "Dün gece o kadar çok eğlendim ki düğün sonrası yaşadığım eğlenceyi ve bütün gece senin ne yaptığını düşünmekten gözüme uyku girmedi," deyince gözlerimi kısarak İlayda'ya tehditkâr bir ifadeyle baktım.

"Sen benim elime düşersin."

İlayda ve Beren gülmeye devam ederken içeriye annem girince ayağa kalkıp kaçamak gözlerle anneme baktım. Annem yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Hoş geldin kızım." Benden ayrılıp, "Artık dönsek iyi olacak, Eylül, baban çok sıkılmaya başladı. Sabahtan beri ne zaman gelecekler, ne zaman döneceğiz diye sora sora başımın etini yedi," deyince bakışlarımı yere tutundurdum. Poyraz'la sabah yaşadığımız kaçamaktan dolayı biraz geç kalmıştık ve bu yüzden onları bekletmek hem suçlu hissetmeme hem de utanmama sebep olmuştu.

"Arabadan iner inmez babamın bizi karşılama sebebi şimdi belli oldu, tamam, toparlanıp hemen çıkalım," dediğim sırada Melis araya girdi.

"Ama ben buradan hiç gitmek istemiyorum, biraz daha kalamaz mıyız?"

Melis'e gülümseyip usulca çenesini sıktım. "Üzgünüm tatlım ama bir an önce gitmek zorundayız çünkü yarın okul var." Melis başını sallayınca diğerlerine döndüm. "Toparlansak iyi olur," diyerek Melis'le birlikte odadan çıktım.

Saatler sonra ise eve geldiğimizde kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Bakışlarım çalan telefonuma kayınca annemin aradığını gördüm. Annemle kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapattım. Onlar da Almanya'ya dönmüşlerdi ve çok yakında Türkiye'ye kesin dönüş yapacaklardı. Buna her ne kadar Alihan'ın Güneş'e olan ilgisinin sebep olduğundan neredeyse emin olsam da bir süre sessizce Alihan'ı ve hislerini izleyecektim.

Üzerimdeki yorgunluğumu atmak için sıcak bir duşu içimde bir
detle arzulayınca Poyraz'la birlikte evim olacak yeni odama doğru
ilerlemeye başladım. Odaya girer girmez Poyraz'ın kolları bedenimi
sarmaladı ve beni kendine doğru çekti. Ardından sıcak dudaklarını
boynuma sürtüp usulca kulağıma fısıldadı. "Yuvama, hayatıma hoş
geldin, menekşem."

Poyraz'ın dokunuşu içimi titretirken sözlerinin tortusu, kalbimde
izini bırakmıştı. Gülümsemeye başlayınca Poyraz başını boynumdan
kaldırıp, dudaklarını alnıma bastırdı. Dudaklarını alnımdan ayırdık-
tan sonra da koyulaşmaya başlayan maviliklerini vücudumun her
zerresinde tek tek gezdirdi. "Banyoda yorgunluğunu almamı ister
misin?" diye boğukça fısıldayınca alt dudağımı dişledim ve parmak-
larımı üzerindeki siyah kot gömleğinin düğmelerine götürdüm.

"Nasıl alacaksın ki yorgunluğumu?" Gömleğinin ilk düğmesini
yavaşça açtım. Diğer düğmeye geçtiğimde parmaklarımın altındaki
bedeninin kasılmaya başladığını hissettim, Poyraz'ın konuşmasına
izin vermeden dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp nefesimi üfle-
dim. "Ne yapacaksın ki bana?"

Sorduğum soruya eş zamanda Poyraz'ın elleri kalçamı kavradı-
ğında odanın kapısı tıklatılınca hızla birbirimizden ayrıldık ve ikimiz
de başımızı kapıya çevirdik. O an Melis'in sesi kulaklarımıza doldu.
"İçeriye girebilir miyim?"

Kapının hemen yanında olduğumuz için Poyraz hızlıca kapıyı
açıp tedirginlikle Melis'e baktı. "Bir şey mi oldu?"

Melis tüm sevimliliğiyle bize bakıp, "Bu gece aranızda yatabilir
miyim?" diye sordu.

Poyraz'la birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra yeniden Melis'e
döndüm ve başımı salladım. "Evet, yatabilirsin," dememle Melis se-
vinçle yerinde zıplamaya başladı.

"Hemen pijamalarımı giyip geliyorum," deyip arkasını dönerek
koşmaya başladı.

Poyraz da arkasından, "Düşeceksin Melis, koşma," diye seslendi. Ardından bana döndü ve huysuz bir homurtuyla, "Acilen duşa girmem lazım, hem de soğuk bir duşa," diyerek banyoya doğru ilerledi.

Arkasından bakarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dakikalar sonra odaya yeniden gelen Melis'le birlikte yatağa girdiğimizde kendimi tamamen mayışmış hissediyordum.

Melis aramıza uzanıp önce babasını, sonra da beni öptü. Poyraz'la birlikte Melis'e doğru döndük ve ilk yattığımız gecedeki gibi ellerimizi ellerinin üzerinde birleştirdik. Uyku tatlı tatlı beni içine çektiğinde son anda Melis'in nahif sesini duydum. "Sizi çok seviyorum."

Ertesi sabah, okulun bahçesinde ilerlediğimde aklım Poyraz'daydı, yine bu sabah apar topar yurt dışına gitmek zorunda kalmıştı ve canı çok sıkkın görünüyordu. Tam kapıdan içeriye girecekken arkamdan Beren'in sesini duyunca bedenimi Beren'e çevirdim.

"Günaydın, yeni gelin."

Beren'in sözlerine gülümseyip, "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordum.

Beren de gülümseyerek koluma girdi. "Sana göre eskiyim ama," dedi, birlikte içeriye doğru ilerledik.

Öğretmenler odasına girince ise tüm gözler anında bana çevrildi ve Poyraz'la hafta sonu evlendiğimizi bildikleri için hepsi tek tek tebriklerini sunmaya başladı.

Tebrik merasimi bittikten sonra Beren'le birlikte masaya oturduğumuzda Oktay Hoca tam karşımıza oturdu ve bakışlarını Beren'e çevirdi. "Ee Beren, Eylül de evlendiğine göre sıra sende. En kısa zamanda bul birini de evlen artık."

Oktay Hoca'nın sözleriyle Beren öksürmeye başlayınca Beren'in hâline gülmeye başladım. Beren'in gerçekte kim olduğunun bilinmemesi ve güvenliği için Cesur'la evlendiği bilinmeyecekti.

Beren'in hâline gülmeye devam ederken içeriye Pınar Hoca girdi ve yanımıza gelerek Oktay Hoca'nın yanına oturdu. Ardından bakışlarını bana çevirip yüzünde oldukça sahte duran bir gülümsemeyle,

"Hafta sonu nasıl geçti, Eylül?" diye sorarak bakışlarını çok kısa bir anlığına parmağımdaki yüzüğe çevirdi. "Umarım güzel geçmiştir."

Oturduğum sandalyeye iyice yaslandım ve kollarımı göğsümde bağladım. "Tek kelimeyle mükemmel geçti."

Pınar Hoca'nın kavisli kaşları ağır ağır havalandı. "Keşke öğretmen arkadaşlarını da davet etseydin de o mükemmelliği biz de görebilseydik."

"Düğünü sadece aile dostları arasında yaptığımız için çok fazla kişiyi çağırmadık."

Pınar Hoca sözlerime başını sallamakla yetindiğinde Beren alayla sırıttı. "Birileri buna bozulmuş gibi."

Pınar Hoca, "Sen düğüne gittiğin için bunu anlamaman çok normal," diyerek ayağa kalktı ve çantasını alıp öğretmenler odasından çıktı.

Pınar Hoca çıkar çıkmaz Beren kulağıma eğildi. Keyifli gelen sesiyle, "Çok bozulmuş," dedi.

Beren'e zoraki bir tebessümle gülümsedim ve zilin çalmasıyla Beren'le birlikte ayağa kalkıp sınıflarımıza doğru ilerlemeye başladık. "Akşama eve geçmeden önce Melis'e birkaç kitap almak istiyorum. Gelmek ister misin?" diye sordum.

"Harika olur. Ne zamandır yeni bir kitap almak istiyordum ama bir türlü fırsatım olmamıştı, bu sayede almış olurum."

Beren'e başımı sallayıp sınıfıma girdim ve ilk dersimi anlatmaya başladım.

Akşamüzeri ise Beren'le birlikte okuldan çıkıp arabama doğru yürümeye başladık. Arabanın yanına varınca Beren arabaya bindi ve yüzüme sırıtarak baktı. "Poyraz Bey tek başına araba kullanman konusunda artık bir şey demiyor değil mi?"

Beren'in sorusuyla, sıkıntıyla içimi çektim. "Her ne kadar yaşamak zorunda olduğumuz hayatı ve çevresindeki tehlikeleri değiştiremiyor olsa da Poyraz bu konuya eskisinden daha ılımlı yaklaşmaya başladı. Sanırım Poyraz da bir şey olacak olduktan sonra kendi arabamda da onun arabasında da olabileceğinin farkına vardı," diyerek

arabayı çalıştırdım ve okulun bahçesinden çıktım. Ardından bakışlarımı beni takibe alan Serdar'a ve diğer korumalarının arabalarına çevirdim. "Tabii bu daha sıkı önlemler almadığı anlamına gelmiyor."

"O kadar olacak çünkü seven hiç kimse, sevdiğinin canının yanmasını istemez ve razı gelmez."

Beren'in sözleri üzerine Beren'e doğru kısa bir bakış atıp yeniden yola odaklandım. "Biliyor musun, Poyraz'ın hayatına girdiğim günden beri hiçbir zaman canımın yanmasından ya da ölmekten korkmadım. Tek korktuğum, bana bir şey olduğu takdirde Poyraz'ın yaşayacağı vicdan azabından boğulması ve üzülmesi oldu. Sadece bundan çok korkuyorum."

"Böyle düşünme lütfen, sana hiçbir şey olmayacak ve siz hep mutlu olacaksınız."

"Bunun garantisini kimse veremez, ayrıca yaşadığımız hayat ortada," diyerek yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim. "Poyraz'ın bir daha aynı yıkımı kaldırabileceğini hiç sanmıyorum."

"Eylül, lütfen şunu keser misin? Kötüyü düşünüp de evrene kötü enerji gönderme. Ben eminim, sizin uzun ve mutlu yıllarınız olacak."

"Umarım."

Dakikalar sonra alışveriş merkezine Beren'le birlikte girerken beni takip eden korumalar çoktan kalabalığın arasına dağılmış, bizi gizli bir etten duvar gibi sarmışlardı. Kitap mağazasına doğru adımlarımızı attığımızda Beren'in dikkatini kitap mağazasının tam karşısındaki şekerleme standı çekince heyecanla yerinde zıpladı. "Ay, canım nasıl tatlı çekti var ya, resmen ağzımın suyu aktı," diyerek şekerlemelere doğru ilerlemeye başladı. "Sen kitaplarını al, dönüşte de beni buradan al."

Beren'in ardından bakıp gülümseyerek başımı sağa sola salladım ve kitabevine girdim. Yaklaşık on, on beş dakika kadar kitabevinde vakit geçirdikten sonra aradığım kitapları bulunca kasaya doğru ilerledim. Kasaya ödemeyi yaptığım sırada bakışlarım şekerlemeci standında kendinden geçmiş bir hâlde şekerleri yiyen Beren'e takıldı.

Resmen kendini kaybetmiş gibi hem almaya hem de yemeye devam ediyordu.

Telefonum çalmaya başlayınca telefonumu çantamdan çıkardım ve çalan telefonuma baktım. Arayan kişi Poyraz'dı. Ağzım kulaklarımda telefonu cevaplayıp kulağıma götürdüğümde tüm korumaların bir anda huzursuzlaşmaya ve temkinli bir şekilde bana yaklaşmaya başladıklarını gördüm. Onların bu hâllerine anlamsızca bakakalırken Poyraz'ın telaşlı ve gergin sesi kulağıma doldu, içimi amansız bir huzursuzluk kapladı. "Eylül, şu an tam olarak neredesin?"

Kasadaki görevliye zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışıp kitapları aldım ve adımlarımı kapıya doğru yönlendirdim. Poyraz'a cevap veremeden Beren'in de telefonla konuştuğunu ve bembeyaz kesildiğini fark edince hissettiğim belirsizlik, kalbimin delice çarpmasına sebep oldu. "Dün sana bahsettiğim kitapları aldım, şimdi çıkıyordum," deyince Poyraz'ın dudaklarının arasından öfkeli ve çaresiz bir nida yükseldi.

"Ahh, kahretsin! Eylül, hemen oradan çık ve Serdar'ın arabasına bin!"

"Poyraz ne olu-"

Sert bir bedene çarpmamla birlikte elimdeki telefon yere düşünce sorduğum soru yarım kaldı. Önce telefonuma, ardından keyifli bir ifadeyle bakan zifiri gözlere çevirdim bakışlarımı. İri cüssesi, koyu kahverengi saçlarının arasına karışmış beyazlarıyla aşağı yukarı ellili yaşlarının ortasında olan bu adam, yanındaki korumalarla birlikte bana bakıyordu.

Bakışlarımı adamın delici bakışlarından zorlukla alırken yere düşen telefonumu almak için eğildiğimde, Serdar'ın ve diğer korumaların da anında yanımıza geldiğini gördüm. Etrafımızdaki tüm tuhaf bakışlar bizi bulduğunda, adamın yüz ifadesinin alaycı bir ifadeyle çerçevelendiğini fark ettim. "Umarım canınız yanmamıştır, Eylül Hanım."

Karşımdaki adamın dudaklarının arasından adımın dökülmesine oldukça şaşırmıştım. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

Karşımdaki adamın dudakları alayla kıvrıldı. "Ah, kabalığımı mazur görün, kadınlarla konuşmayı pek beceremem de." Genişçe sıntı ve gözlerinde oluşmaya başlayan tehditkâr parıltılarla, "Alışveriş merkezinin yakınlarından geçiyordum da burada olduğunuzu öğrenince size hayırlısı olsun demek için yanınıza uğramak istedim," diyerek elini uzatıp dudaklarını buz gibi bir ifadeyle araladı. "Ben Emin Sancaktar, eminim ismimi çok duymuşsunuzdur, Eylül Hanım. Ha bu arada size, Eylül Yıldırım mı demeliyim yoksa Eylül Kaya'mı?"

Karşımdaki adamın kim olduğunu öğrenmek, vücudumdan titreme geçmesine sebep oldu, beni öldürmek ister gibi bakan bakışlarından bakışlarımı zar zor ayırıp uzattığı eline baktım.

Sessizlik...

Karşımda bana beni öldürecekmiş gibi bakan adamın eline bakarken çevremdeki onca kalabalığın uğultusuna rağmen benim duyabildiğim tek ses, sessizliğin sesiydi ve kulağımın içinde çığlık atma isteği yaratacak kadar büyük bir gümbürtüyle yankılanıyordu.

Bense kulağımdaki feryada inat durgunca bakıyordum karşımdaki ele, tıpkı fırtına öncesindeki durgun toprak gibi. Tıpkı sessiz bir serzenişin enkazı gibi...

Fırtına öncesi sessizliği, bedenimin en ücra köşelerinde bile şiddetle hissederken tenimin de o sessizliğin girdabında solduğunu hissedebiliyordum ve bir an önce buradan gitmek, güven bulduğum limana koşarak sığınmak istiyordum.

Sessizliğin ardından tanıdık bir ses dolunca kulaklarıma, bakışlarımı önümde ısrarla durmaya devam eden elden çekip sesin sahibine çevirdim ve burnundan öfkeyle soluyan Yasin'i gördüm yanımda.

Şaşkınlıkla Yasin'e baktım, Yasin'in öfkeli bakışlarıysa çok kısa bir müddet Emin Sancaktar'ın bana uzattığı elinin üzerinde gezindi ve o öfkeli bakışlarını, karşımdaki adamın elinden ayırıp ölümü hissettiren zifiri karanlıklarına dikti. Çelik gibi bir sesle, "Poyraz hakkında bilmediğin bir şey daha var ki o da Poyraz'ın temastan hiç hoşlanma-

dığı. O yüzden indir o elini ve ona dokunmayı aklından bile geçirme," dedi.

Yasin'in sözleri üzerine Emin Sancaktar'ın yüz ifadesi yeniden alaycı bir ifadeyle gerildi ve dudakları da belli belirsiz alayı barındıran bir kıvrımla kıvrıldı. "Ne o, yoksa Poyraz sizi kendi korumalığından karısının korumalığına mı terfi etti, amirim?"

Yasin'in çenesi anında kaskatı kesildi ve sert bir ifadeyle dudaklarını ıslatarak bedenini tamamen ona doğru çevirip beni arkasına aldı. Yasin'in aramıza girip ona daha da yaklaşmasıyla da Emin Sancaktar'ın yanındaki tüm korumaların elleri, hızla bellerindeki silahlara giderken onlara eş zamanlı benim yanımdaki korumaların da elleri silahlarına gitti ve bana doğru iyice yaklaştılar.

Keyifle başlayan alışverişim, saniyeler içinde kopmaya hazır bir kıyamete zemin hazırlarken benimse tüm bu hengâmede yapabildiğim tek şey, bize doğru yürüyen Beren'in yanımıza gelmesini engellemek için başımı hafifçe sağa sola sallamak oldu. O sırada Yasin'in sesini duyunca bakışlarımı yeniden onlara çevirdim.

"Benim işim ne biliyor musun?" Düşünür gibi çenesini sıvazladı. "Benim işim, senin gibi itlerin karşısındaki masum insanları korumak ve yine senin gibi değmeyecek adamlar için ellerini kirletmesini engellemek."

Yasin'in sözleri, beklediğimin aksine Emin Sancaktar'ın yüzüne riyakâr bir ifade yerleşti ve aynı ifade dudak kıvrımlarının bittiği yerin de kırışmasına sebep oldu. "Beni çok yanlış tanıyorsunuz amirim, ben asla masumlara zarar vermem. Ne zaman gördünüz ya da ne zaman kanıtlayabildiniz ki bunu?" diye sorarak gözlerini kıstı ve üzerine basa basa, "Asla da kanıtlayamayacaksınız," dedi.

Yasin ise kendinden emin bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi. "Yaptığın işe göre fazla iddialı cümleler kuruyorsun."

"Elbette kuruyorum çünkü ben masum bir adamım."

Yasin, Emin Sancaktar'ın sözleriyle alay edercesine kahkaha atmaya başlayınca Emin Sancaktar'ın yüzü bu defa sinirle kasıldı ve sağ elini yumruk yaparak sıkmaya başladı.

Yasin de o sırada kahkahalarını durdurup, "Güldürme beni, Kerim. Sen sadece kendini zeki sanan pisliğin tekisin o kadar ama sonunda senin için özellikle hazırlattığım o hücrede tek başına sefil bir hâlde geberip gideceksin ve ben, o anları büyük bir keyifle izleyeceğim," dediğinde Emin Sancaktar başını olumsuzca salladı. Cevapla öfkelendiği ve kontrolünü sağlamakta güçlük çektiği belli oluyordu.

Öfkeyle kısılmış gözlerini tehditkâr bir şekilde Yasin'in üzerinde gezdirip, "Boşuna zahmet etmişsiniz amirim çünkü kimin nerede ve ne zaman öleceğini hiç kimse bilemez," dedi ve Yasin'in yeşil yüzünün ardındaki kaybolmuş bana baktı. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir şerefti, Eylül Hanım, en kısa zamanda yeniden görüşmek dileğiyle," diyerek arkasını döndü ve korumalarıyla beraber hızlıca gözden kayboldu.

Emin Sancaktar'ın ve korumalarının yanımızdan ayrılmasıyla birlikte rahat bir nefes verdiğimde, Yasin çattığı kaşlarıyla düşünceli bir şekilde onun arkasından bakmaya devam ediyordu. Sıkıntılı bir şekilde nefes alıp bakışlarını bana çevirdi. "İyi misin?"

"İyiyim ve seni görmeyi hiç beklemiyordum," diyerek üzerimdeki gerginliği atmak istercesine gülümsemeye zorladım kendimi.

Ben gülümseyince Yasin de gülümsedi. "Ben de beklemiyordum ve nasıl geldiğimi inan ki hiç anlamadım," diyerek göz kırptı ve elimdeki telefonu işaret etti. "Çılgına dönmüş bir kocan var. Bence daha fazla bekletmeden telefonlarına cevap vermelisin."

Yasin'in sözleriyle bakışlarımı hızlıca telefonuma çevirdiğimde Poyraz'ın defalarca kez aradığını gördüm. Telefonumdaki onca cevapsız çağrıyla gözlerim kocaman açılınca Yasin gülmeye başladı. "Serpil'in üst üste cevapsız çağrılarını görünce ben de aynı böyle oluyorum."

Yasin'e doğru tedirgin bir bakış atıp yanından biraz uzaklaştım ve telefonu kulağıma götürdüm. Telefon daha çalındığından bile emin olamadığım bir süre zarfında açılırken Poyraz'ın en büyük korkusunun, dudaklarında acıyla can bulduğunu duymak, yüreğimin parça-

lanmasına ve yaşadığım duygu selinin bir çığ gibi büyümesine sebep oldu. "O şerefsiz canını yaktı mı, Eylül?"

Poyraz'ın sorusuyla duygusal bir enkazın altına canlı canlı gö-müldüğümü hissettim. Gücümü toplayıp cevap vermek için dudak-larımı aralasam da ağlama isteği içimde fütursuzca yankılanınca sesim de yolunu bulamadan kayboldu. Benim sessizliğimle Poyraz derince içini çekince canının acısını damarlarımda hissettim. Sakin kalmaya zorladığı ses tonuyla, "Çok mu acıttı?" diye sorunca o gör-mese de başımı olumsuzca salladım.

Biraz daha sessiz kalmaya devam edersem yanlış anlamaya de-vam edecek, kendi kıyametini koparacaktı. "Hayır sevgilim, hiçbir şey yapmadı, zaten Yasin yanımdaydı," dediğimde, bu defa Poyraz cevap vermemişti fakat kulağıma belli belirsiz fısıltısı geliyordu.

Çok kısa bir süre sonra duyduğum fısıltılarının şükür fısıltıları ol-duğunu anlayınca yüreğime yağmur yağmaya başladı ve gözümden engelleyemediğim bir yaş süzüldü. Elimin tersiyle yanağımdaki yaşı silmeye çalışırken Poyraz, "Geliyorum menekşem, birkaç saat sonra yanındayım," dedi.

Boğazımda oluşan düğümü konuşmak için yutkunarak çözmeye çalıştım. Kısık çıkan sesimle zar zor, "Tamam," dedim. Ardından te-lefonu kapatıp Yasin'le Beren'in yanına ilerledim.

Beren, titreyen dudaklarının kontrolünü zor sağlayıp, "Eylül, iyi misin?" diye sorduğunda yüzünün bembeyaz olduğunu gördüm ve korkuyla ellerimi uzatıp buz gibi olmuş ellerini tuttum.

"Ben iyiyim ama sen hiç iyi görünmüyorsun, Beren."

Yasin de beni onaylarcasına başını salladı. "Ben de aynısını söyle-dim. Bir doktora gidelim mi?"

"Hayır, hasta falan değilim, doktora gerek yok. Neden böyle oldu-ğunu ben de anlayamadım, galiba biraz korktum."

Beren'in sözleriyle Yasin'in bakışlarına hızlıca şaşkınlık yerleşti ve inanamayan gözlerle Beren'e baktı. "Sen mi korktun? Benim tanı-dığım Beren fazla cesurdur ve kolay kolay korkmaz."

"Ama bu defa korktum."

Yasin, Beren'e inanamayan gözlerle bakmaya devam ettiği sırada Cesur'un bize doğru koşar adımlarla yürüdüğünü gördüm. Bakışlarının tek odak noktası Beren olurken Beren'in solgunluğunu fark etmiş olacak ki bakışlarındaki öfke gitgide yerini korkuya bıraktı ve koşmaya başladı. Yanımıza gelir gelmez nefes nefese, "Neyin var senin? O piçler sana bir şey mi yaptı? N'oldu?" diye telaşla haykırınca Beren de solgun bakışlarını ona çevirip sessiz kaldı. Beren'in sessizliği Cesur'u daha telaşlandırdı ve elleriyle karısının iki kolunu kavradı. "Beren, iyi misin? Neler oluyor?"

Cesur soluk bile almadan arka arkaya sorularını sormaya devam edince Yasin, elini Cesur'un omzuna atıp yavaşça sıktı. "Sakin ol delikanlı, kimse ona bir şey yapmadı. Sadece biraz korkmuş."

Şaşırma sırası bu defa Cesur'daydı. Kaşları şaşkınlıkla havalandı ve şaşkınlığının ses tonuna yansımasına engel olamayıp, "Sen mi korktun?" diye sordu.

Beren ise aynı sorudan sıkılmış olmalı ki öfkeyle kaşlarını çattı. "Niye, ben korkamaz mıyım? Bunda şaşıracak ne var ki? Ben de herkes gibi korkabilirim, sence bu normal değil mi?" Beren arka arkaya sorularını sıralarken sanki kendi içinde öfke patlaması yaşıyor, hırsını alamadıkça da ses tonunun kontrolünü kaybederek konuşmaya devam ediyordu. "Her insan korkabilir, bunda anormal bir durum yok. Ayrıca biz kadınlar, siz erkeklere göre etrafları böyle mafya babaları tarafından sarıldığında sizden çok daha fazla korkabiliriz, bunun nesi garip?" diye yeniden sordu ve bir anda bir gerçekliğe yeni uyanıyormuşçasına bakışları hayal kırıklığıyla dolup taştı. "Yoksa sen beni kadın gibi görmüyor musun, Cesur, ondan mı korkmama bu kadar şaşırdın?"

Beren'in beklenmedik soruyla Cesur'un yüz ifadesi tamamen değişti, afallamış bir hâlde Beren'e bakakaldı. Beren'in ne demek istediğini anlamak için kendi iç dünyasında büyük bir çatışmaya girdiğine neredeyse emindim. Ayrıca sadece Cesur değil, şu an ben de Beren'in ne demek istediğini ve neden böyle bir tepki verdiğini anlayamıyordum.

Beren, Cesur'un tepkisiz kaldığını görünce hırsla yanaklarını şişirdi ve arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Beren yanımızdan uzaklaşınca da Yasin araya girdi ve Beren'in arkasından öylece bakakalan Cesur'un sırtına yavaşça vurdu. "İnan bana suçlularla uğraşmak, kadınlarla uğraşmaktan çok daha kolay. Allah yardımcın olsun koçum."

Cesur omuzlarını düşürerek Beren'in arkasından yürümeye başlayınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp peşlerinden alışveriş merkezinin çıkışına doğru ilerledim. Yasin de adımlarını hızlandırdı ve yanıma gelerek benimle birlikte yürümeye başladı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Poyraz çok korktu, Eylül," deyince başımı ona çevirdim. Her zamanki şen şakrak hâlinin aksine durgunca önüne baktığını gördüm.

"Korkmuş," diyerek yeniden önüme dönüp ilerlemeye devam ettim.

Birlikte dışarıya çıktığımızda bizi bekleyen arabaya binerken Yasin de arabanın diğer tarafından binerek yanıma oturdu. "Geliyor değil mi?" Bahsettiği kişi Poyraz'dı. Başımı salladığımı görünce keyifsizce yüzünü buruşturdu. "Eminim dakikalardır ışınlanmayı deniyordur, başaramadıkça da önüne geleni yıkıp geçiyordur." Korkmuş gibi ellerini kollarına sardı. "İyi ki şu an onun yanında değilim, yoksa tüm hırsını benden alırdı," diyerek gülmeye başladı.

Aslında haklıydı. Yanında olsaydı Poyraz hırsını ondan alırdı. Dahası Poyraz ondan öfkesini çıkardığı zamanlarda Yasin buna gocunmak yerine aksine zevk alıyordu. Ayrıca koşullar ne olursa olsun daima birbirlerinin yanında oluyorlardı. Aralarında temeli sağlam olan bambaşka bir dostlukları vardı.

Aynı şekilde ben de gülümseyip, "Poyraz'la çok güzel bir dostluğunuz var. Nasıl tanıştınız?" diye sordum.

Yasin, bakışlarını kısa bir anlığına yüzümden ayırıp arkamdaki yola çevirdi ve parmakları çenesinin üzerindeki sakallarına gitti. Bakışlarında garip bir öfke belirmişti. Sıkıntıyla soluyup arkasına yas-

landı. "Aslında bu çok uzun bir hikâye ama babam sayesinde tanıştık diyebilirim."

"Dinlemek isterim."

Yasin küçük bir nefes aldı ve keyifsizce, "Babamın küçük bir dükkânı vardı," dedi. "Tüm gününü dükkânında geçiren, akşam olunca da evine dönen kendi hâlinde bir adamdı fakat zamanla değişmeye başlamıştı. Eve geç ve alkollü gelmeler, sabahları işe gitmemeler, elindeki avucundaki bütün paraların yok olması vesaire derken yavaş yavaş huyu da değişmeye başlamıştı. Sürekli bir panik ve gerginlik hâkimdi üzerine. Sanki birilerinden gizlenmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. Çok tuhaf davranmaya başlamıştı. Sonra bir sabah aniden dükkânını kaybettiğini, gitmek zorunda olduğunu söyleyerek evden çıkıp gitti ama gidişi çok sürmedi. Gecenin bir yarısı eve geri geldiğinde, daha doğrusu geri getirildiğinde neredeyse ölümle burun burunaydı. Feci bir şekilde dayak yemişti ve kırılmadık kemiği kalmamıştı. Bir süre ne olduğunu bile anlayamamıştık çünkü bilincinin yerine gelmesi günleri bulmuştu."

Yasin'i dinledikçe yüzüm istemsizce acıyla buruştu. Bir yanım ise konuyu nereye bağlayacağını merakla bekliyordu. Yasin içimdeki meraktan habersiz buruk bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. "Sonra nedenini öğrendik. Kumar oynamaya başlamış, her gece geç ve alkollü gelmesinin sebebi de ondanmış. Sürekli gittiği bir kumarhanede borca batmış, oradakilere borcunu ödeyeceğini söyleyip durmuş fakat geri ödeyemeyeceğini anlayınca da kaçmaya karar vermiş. Böyle adamlardan kaçmak zordur, kolay kolay kaçamazsın. Tabii babam da kaçmaya çalışırken yakalanınca borcunun bir kısmına karşılık hem dükkânını almışlar hem de uyarmak maksadıyla öldüresiye dövmüşler."

Yasin'in sözleri vücudumdan ürperti geçmesine sebep olmuştu. Ellerim istemsizce kollarımı sardığında, "Böyle olaylar yalnızca filmlerde olur sanırdım," dedim.

Yasin, yüzündeki buruk tebessümü bir an bile bozmadan gözleri me odaklandı. "Maalesef bunlar gerçek hayatta da var ve babamın hâle getirilmesine sebep olan adam, senin kayınpederindi."

İşte bunu duymayı beklemiyordum. Yasin'in sözleri kulağımda şiddetle yankılanınca dudaklarım şokla aralandı. "Nasıl yani? Adnan Kaya mı yaptı?"

Yasin tasdik edercesine başını salladı. "Evet, o yaptı, yani adamları yaptı."

Anlamadığım, yanlış giden bir şey vardı. "Ama siz Poyraz'la çok yakınsınız," diyerek sustum ve inanamayan gözlerle Yasin'e bakıp arkama yaslandım. "Nasıl olur?"

Yasin, "Evet, biz şimdi Poyraz'la çok yakınız ve bizim tanışmamıza da bu olay vesile oldu. Kaderin cilvesi işte," dedikten sonra az önceki hâllerinin aksine muzipçe sırıttı.

Merakla, "Sonra n'oldu peki?" diye sordum.

"O zaman daha küçüktüm, aşağı yukarı on iki ya da on üç yaşlarındaydım. Babamın o hâlini görünce hem çok korktum hem de içimi katıksız bir öfke sardı. Buna Adnan Kaya'nın sebep olduğunu öğrenince çocuk aklıyla ondan intikam almak istedim. Çocukları olduğunu öğrendiğimde kendimce bir plan yaptım. Düşündüm ki ben de onun oğlunu döversem ödeşiriz. Sonra bir gün Poyraz'ı gördüm ve başladım takibe ama aksi gibi hiç yalnız değildi, sürekli yanında korumaları vardı. Asla pes etmeden takibe devam ettim, eninde sonunda yalnız yakalayacağıma inanıyordum. Sonunda da yakaladım."

Poyraz'ın çocuksu hâllerini hayal etmek, yüzüme buruk bir tebessümün yayılmasına sebep oldu. Yasin de anlatmaya devam ediyordu. "Poyraz daha ne olduğunu anlamadan ona saldırdım. Ama adamın, daha o günden belliymiş sert kaya olduğu," diyerek gülmeye başladı. "Biz o gün orada nefesimiz tükenene kadar boğuştuk, yorgun düşünce de bıraktık kendimizi yola. İkimiz de nefes nefeseydik, konuşmuyorduk. Nefesini ilk toplayan Poyraz oldu ve ayağa kalkıp neden ona saldırdığımı sordu. Ben de tüm hikâyeyi anlattım. Anlattıkça babasından nasıl nefret ettiğine gözlerimle şahit oldum. Çok

başka bakıyordu, bir çocukta olmayacak kadar nefret vardı gözlerinde. Sonra hiçbir şey demeden çekti gitti ama o günden sonra her Allah'ın günü o kavga ettiğimiz yere gelmeye devam etti. İlk zamanlar yanına gitmedim, onu hep uzaktan izledim. Beni aradığını biliyordum, en sonunda cesaret edip yanına gittim. O günden sonra da bir daha hiç ayrılmadık. Kısacası canını yakmak için çıktığım bu yolda birbirimizin can yoldaşı olduk."

Onların dostluklarının altında böyle bir hikâye olmasını beklemiyordum. Buna hem şaşırmış hem de içim burulmuştu. "Peki ya Poyraz'ın babası, sizin arkadaşlığınıza neden engel olmadı?"

Yasin'in keyifli hâllerinin yerinde anında kavak yelleri esti. "Adnan Kaya, çocuklarına düşkün bir baba değildi. Eve pek uğramazdı bile. Uğradığında da sadece kavga kıyamet olurdu. Poyraz onun yüzünden hiç çocukluğunu yaşayamadı diyebilirim sana. O adamın tek bir amacı vardı, o da hep en güçlü olabilmek ve tüm yeraltı dünyasını yönetebilmek. Bu uğurda yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Hırs ve güç gözünü boyamıştı. Babam gibiler onun için sinek vızıltısıydı. Gün içinde kim bilir babam gibi daha kaç tane adamı o hâle getiriyordu. O yüzden babamı hatırlamadı bile. Benim kim olduğumdan da haberi yoktu, zaten Poyraz'la kavga etmekten Poyraz'ın hayatında kim var kim yok ona sıra gelmiyordu."

Adnan Kaya'nın tutumunun sadece Poyraz'a karşı olup olmadığını merak ediyordum. "Babası Demir'e de aynı mı davranıyordu?"

"Tahmin edersin ki Poyraz'la ilgilenmediği gibi Demir'le de ilgilenmedi, ona da babalık yapmadı ama Demir şanslıydı çünkü onun arkasında Poyraz vardı. Poyraz ona abilikten çok babalık yaptı, onu koruyup kolladı. Hâlâ bu konuda fazla hassastır, asla Demir'in tehlikeli bir işe girmesine müsaade etmez ama Demir'i en çok babasından ve onun sevgisizliğinden korudu. O yüzden Demir bugün daha duman, daha mutlu bir adamdır."

Yasin'in sözleri dudaklarımın titremesine sebep olunca hüzünle içimi çektim ve Yasin'in duyamayacağı bir fısıltıyla mırıldandım. "Poyraz ise daha mutsuz bir adam."

Hayat herkese adil davranmıyordu ve bu hayatta bazılarımızın sınavı daha ağır oluyordu. Poyraz'ın yaşadıklarını düşündükçe kalabilecek en masum hâlde kalmayı başardığını görebiliyordum. Onun yerinde başka biri olsaydı belki de çok daha farklı bir adama dönüşebilirdi.

Yasin'in sesiyle düşüncelerimden çıkarken ona baktığımda dostane bir ifadeyle bana doğru sıcacık gülümsediğini gördüm. "Sana teşekkür borcum var, değil mi?"

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Ne teşekkürü?"

"Poyraz'ın sana uzattığı eli geri çevirmediğin için gerçekten sana minnettarım, Eylül."

Yasin'in sözleriyle aynı sıcak ifadede gülümsedim. "Teşekkürü hak edecek bir şey yapmadım ben. Sadece o eli tutmazsam hayatım boyunca tamamlanamayacağımı anladım o kadar," dedim.

Yasin, gülümsemesini bozmadan bakışlarını yola çevirdi.

"Beren, durur musun lütfen?"

Beren, alışveriş merkezinden çıkarken arkasından koşarak gelen Cesur'a baktı ve direnmeyi bırakıp onu beklemeye başladı. Cesur yanına gelince de Cesur'un tedirgin yüz ifadesine bakıp derince içini çekti.

Cesur tedirginliğini atamamış, hatta Beren'in gidişiyle daha da telaşlanmıştı. "Beren, neyin var? Gerçekten iyi görünmüyorsun ve beni korkutuyorsun."

Beren bir kez daha içini çekip belli belirsiz başını sallamakla yetindi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Verdiği tepkinin saçmalığını düşündükçe kendine kızamadan edemiyordu. Cevap vermeden arabaya bindi ve şoför koltuğuna binen Cesur'a çevirdi bakışlarını. "Cesur, ben az önce olanlar için gerçekten özür dilerim, saçmaladığımın farkındayım."

Cesur'un parmakları, Beren'in yanağına ulaştı ve avuç içini yanağına basturdı. Beren de başını Cesur'un avuç içine doğru eğip gözle-

rini kapatınca, Cesur onun güzel yüzüne biraz daha yaklaştı. "Ben de özür dilerim, genelde seni bu tarz bir olayın içinden zar zor alırken birden *korktum* deyince şaşırdım ama amacım seni kırmak değildi."

Beren, kulağını okşayan sözlerle gözlerini aralayıp Cesur'un pişmanlık dolu gözlerine baktı ve dolmaya başlayan gözlerini umursamadan, "Bilmiyorum, Cesur. Ben bu defa gerçekten korktum, yani Eylül'ün karşısında o adamı görünce Eylül'e bir şey olmasından, Poyraz Bey'in yeniden geçmişe dönmesinden çok korktum," dedi.

Cesur, Beren'in gözlerinden yaşların süzüldüğünü görünce kaşlarını çatıp durdurmak istercesine başparmaklarını Beren'in göz pınarlarına bastırdı. "Ağlama lütfen."

Beren şiddetle başını iki yana salladı. "Poyraz Bey, Eylül'ün varlığından kimsenin haberi olmaması için uğraşırken en büyük düşmanı bir şekilde Eylül'ü öğrenmeyi başardı. Bu kadar basit işte. Beni de öğrenecekler, bizi de öğrenecekler. Biz de mutlu olamayacağız."

Beren'in dudaklarının arasından hıçkırık kopunca Cesur onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı ve sevdiği kadının başının üzerine art arda dudaklarını bastırdı. "Şştt! Sakin ol güzelim, geçti, kimse bize bir şey yapamayacak. Abimle Eylül'e de hiçbir şey olmayacak, sen merak etme."

Beren bir süre daha ağladıktan sonra sakinleşmeye başlayınca sarmalandığı bedenin arasından çıkmadan, "Cesur, biz hiç anne baba olmayalım, olur mu?" diye sordu.

Cesur ise Beren'in sorusuyla şaşkına döndü ve Beren'i bedeninden ayırıp yüzüne bakmasını sağladı. "Neden?"

Beren, arka arkaya burnunu çekip yaşlı gözlerini Cesur'un afallamış yüzüne çevirdi. "Sence de haksızlık olmaz mı? Sana ya da bana bir şey olursa bizim yüzümüzden o yarım büyümek zorunda kalacak."

"Öyle düşünmemelisin. Asıl böyle düşünürsen haksızlık yapmış olursun. Ben seninle birlikte yaşlanırken yanımızda sana benzeyen çocuklarımızın olmasını çok istiyorum."

Beren, Cesur'un huzur kokan sözleriyle dakikalar sonra ilk kez tebessüm etti. "Gerçekten istiyor musun?"

Cesur da başını sallayıp, "Evet, istiyorum," deyince, Beren huzursuzca, "Korkmuyor musun?" diye sordu.

"Korkuyorum, hem de çok korkuyorum ama aynı hatayı yeniden yapmak istemiyorum, sana geç kaldığım gibi ona ya da onlara da geç kalmak istemiyorum."

Beren, Cesur'un sözleriyle biraz daha gülümseyip yeniden sarıldı Cesur'un bedenine. Ardından koltuğuna geri dönüp kemerini taktı. "Bugün kendimi çok saçma bir şekilde duygusal ve yorgun hissediyorum. Sanırım biraz da jelibonlar mideme dokundu, midem de iyi değil."

"Ne jelibonu?"

"Regl olmak üzereyim ve az önce resmen tatlı krizim tuttu. Şekerlemeciyi görünce dayanamadım ama abartmışım."

"Çok mu yedin?"

Beren, "Hatırlamıyorum, o sıra gözüm dönmüş," diyerek gülmeye başladı fakat Beren'in aksine Cesur gülmüyordu.

"Bence hemen doktora gidelim, oradan eve geçeriz."

Beren bıkkın bir şekilde nefes aldı. "Doktorluk bir durumum yok, Cesur, birazdan bir şeyim kalmaz," dediği sırada Cesur arabayı çalıştırıp hareket ettirdi.

"Hiç itiraz istemiyorum."

"Cesur, ne diyeceğiz doktora? Çok jelibon yedim ve midemi bozdum mu diyeceğiz?"

"Evet, tam olarak bunu söyleyeceğiz."

"Bozana kadar aklın neredeydi derse o zaman ne diyeceğiz?"

"Hiçbir doktor öyle bir şey demez."

"Bu sebeple gidersek emin ol der. İnan bana Cesur, ben iyiyim ve söz veriyorum kötü olursam sana söyleyeceğim."

Cesur, Beren'e doğru bakıp tek kaşını kaldırdı. "Söz mü?"

Beren, "Söz," dediğinde, Cesur, Beren'in eline uzanıp dudaklarının üzerine götürdü ve usulca öptü.

Yeniden yola odaklandığında, "Çok mu yorgun hissediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Yine masaj yapmamı ister misin?"

Beren başını çevirip Cesur'un yan profiline baktığında sırıttığını gördü. Aynı şekilde sırıttı. "Dün geceki gibi mi?"

Cesur hızlıca başını Beren'e çevirdi ve bakışlarını sevdiği kadının gözlerine kenetledi. "Tam da dün geceki gibi."

Beren, "İşte buna asla hayır demem," diyerek sırıtınca Cesur da sırıtmaya başladı fakat tam o esnada Beren'in burnundan kan geldiğini görünce korkuyla frene bastı.

Beren de burnunda hissettiği ıslaklıkla elinin tersini burnuna bastırdı, elindeki kan izine baktı. Cesur, titremeye başlayan elleriyle Beren'in çenesi kavrayıp kaldırdı ve kanamaya devam eden kana baktı. "Neyin var, Beren, neden durduk yere burnun kanıyor?"

"Stresten kanamıştır muhtemelen."

Cesur'un anında kaşları çatıldı ve itiraz edilmesine tahammülü olmayan bir ses tonuyla, "Hemen hastaneye gidiyoruz," dedi.

Beren ise bu saatten sonra Cesur'u durduramayacağını bildiği için başını sallamakla yetindi.

EYLÜL

Kapıdan içeriye girer girmez odaya çıkmayı planlasam da mutfakta Melis'in sesini duyunca adımlarımı mutfağa çevirdim. Mutfağa girdiğimde ise mutfaktakileri akşam yemeği koşuşturmacası içinde bulurken Melis ile Ela'yı da masada buldum.

Ela, mutsuz bir hâlde oturuyor, Melis de türlü şirinliklerle onu neşelendirmeye çalışıyordu.

"Hoş geldin kızım."

Nesrin Sultan'ın sesiyle mutfaktaki tüm bakışlar bana dönünce başımla selamladım onları. "Hoş buldum, kolay gelsin," diyerek masaya doğru ilerledim. Masanın yanına gelince de elimdeki kitapları ve çantayı masanın üzerine bırakıp yanlarına oturdum. "Bir şey mi oldu, Ela? Neden bu kadar keyifsizsin?" diye sorduğumda Melis'in de Ela'ya bakıp belli belirsiz iç çektiğini görünce sebebini daha da merak ettim.

Ela hüzünlü bakışlarını bana çevirip keyifsizce dudaklarını araladı. "Sorun Serdar. Sözde bu akşam Poyraz Bey'le ilişkimizi konuşacaktı ve evlenmek istediğimizi söyleyecekti."

"Eee?"

Ela, "Eeesi az önce beni aradı ve bu gece konuşamayacağını, hiç doğru bir zaman olmadığını söyledi. Ben de kızdım ve yüzüne telefonu kapattım. Çünkü bu gece için çok hevesliydim. Kim bilir ne oldu da konuşmaktan vazgeçti," diyerek kollarını göğsünde bağladıktan sonra, kaçamak bakışlarıyla yüzüme baktı. "Geldi şimdi değil mi?"

"Evet, beraber geldik."

Yeniden kollarını çözüp masaya doğru hafifçe eğildi. "Haksız mıyım ama, Eylül? Daha neyi bekliyor anlamıyorum, beni oyalıyormuş gibi hissediyorum."

Serdar'ın, Emin Sancaktar olayından dolayı Poyraz'la konuşmak istemediğini anlamıştım fakat Melis'in yanında bunu Ela'ya açıklayamazdım. Ela'ya ne diyeceğimi bilmezken buna sebep olmak canımı sıkmıştı. Bugün o lanet olası alışveriş merkezine gitmeseydim hiç kimsenin canı sıkılmayacaktı. Başta Poyraz olmak üzere Beren'in, Cesur'un, Serdar'ın, Ela'nın ve çevremdeki herkesin bir şekilde canının sıkılmasına sebep olmuştum.

Hüzünle içimi çekip, "Mutlaka haklı bir sebebi vardır, bence önce onu dinleyip ona göre karar alırsan daha iyi edersin," dedim.

"Hah! Aklınla bin yaşa kızım, deminden beri aynı şeyi söylüyorum ama anlamamakta ısrar ediyor."

Nesrin Sultan beni desteklediğinde aynı şekilde Banu da destek çıktı. "Aklın yolu bir işte."

Ela da kararsız bir ifadeyle bana bakmaya başladı. "Öyle mi diyorsun?"

Ela'nın sorusuyla masadan kalkıp çantamı ve Melis'e aldığım kitapları elime aldım. "Bence yanına gidip konuşmalısın, konuşmadan bunu öğrenmezsin," diyerek Melis'e döndüm. "Hadi odana gidelim."

Melis de başını sallayıp ayağa kalktı ve elimden tutmasıyla birlikte mutfaktan çıktık. Dakikalar sonra odasına girdiğimizde doğruca çalışma masasına ilerledik. Elimdeki kitapları masanın üzerine bırakıp, "Buradaki kitapların hepsini okudum," dedim. "Aynı şekilde senin de okumanı istiyorum. Bir kısmını sen oku, bir kısmını da birlikte okuyalım. Sonra da kitaplardaki karakterleri bir nevi hayatımıza dâhil edelim."

Melis şaşkın bakışlarla bana bakarken kirpiklerini kırpıştırdı. "Nasıl yani?"

"Mesela günlük hayatta karşılaşacağımız ufak tefek sorunlar karşısında ya da çok keyifli bir anımızda kitaptaki karakterlerin nasıl

tepki verebileceğini konuşalım. 'Sence o kahraman böyle bir durumda ne yapardı?' gibisinden sohbet edelim. Ne dersin?"

"Eğlenceli duruyor."

"Eğleneceğimizden hiç şüphem yok," diyerek göz kırpınca Melis merakla kitapların sayfalarını karıştırmaya başladı.

Melis'in merakını keyifle izlemeye başlayıp belli belirsiz sırıttım. Çünkü bu sayede hem kitap okuma alışkanlığı kazandırabilecek hem de muhakeme yeteneğinin gelişmesine sebep olacaktım.

Melis kitaplarını karıştırmaya devam ederken üzerimi değiştirmek için odasından çıkıp kendi odama geçtim. Poyraz ise hâlâ gelmemişti fakat gelmesi an meselesiydi.

Üzerimi değiştirerek yatak odasındaki merdivenlere yönelip aşağıya indim ve terasa çıkıp temiz havayı içime çektim. Emin Sancaktar'ın gözlerindeki ifade gözlerimin önüne geldiğinde, o bakışların ruhumu esir almaması için gözümün önündeki görüntüleri silmeye çalıştım.

Bir süre sonra terasta üşüdüğümü hissedince içeriye girip yeniden yatak odasına çıktım. O esnada kapı sertçe açıldı ve Poyraz can havliyle içeriye girdi. Beni görür görmez gerçekliğime tutunmak istercesine maviliklerini vücudumun her zerresinde gezdirdi. Çok geçmeden derin bir nefes vererek birkaç adımda yanıma gelip sert bedenine sıkıca hapsetti beni.

Parmakları usulca saçlarımın arasında gezerken ağır ağır kapattım gözlerimi. Başımın altında hızlıca çarpan kalp atışlarının sesini duyabiliyor, gerginlikten kaskatı olmuş bedenini hissedebiliyordum. Parmaklarıyla okşamaya devam ettiği saçlarımın arasına burnunu da karıştırdı ve bir süre orada öylece kaldı. Yeniden can bulmaya çalışır gibi arka arkaya solumaya başladı.

Sessizliği beni gitgide ürkütüyordu. Kollarının arasında huzursuzca kıpırdanınca nihayet sözcükler dilinde can buldu. "Ne dedi sana?"

Sıkıca sarındığım bedeninden çıktım ve acıyla harmanlanmış maviliklerine baktım. Bakışlarının karşısında konuşmakta zorlan-

sam da küçük bir nefes verip, "Tebrik etmek için geldiğini söyledi," dedim.

Poyraz'ın göğsü sert bir solukla şiştiğinde dudaklarının arasından belli belirsiz bir küfür savurdu. Mavilikleri bu defa nefretle gölgelenmişti. Hırıltılı çıkan fısıltısıyla, "Çok korktun mu?" diye sordu ve avuç içini kalbimin üzerine bastırdı. "Buranın korkuyla çarpmasına sebep olduğu için..." Diğer elini de yanağıma tırmandırdı ve parmaklarını hafif bir dokunuşla gözlerimin üzerinde gezindirerek, "Buraya korku yerleştirdiği için, her bir kirpiğinin korkuyla titremesine sebep olduğu için bana hesap verecek," dedi kindar bir sesle.

Gözlerinde öylesine gerçekçi ve kendinden emin bir ifade vardı ki, o ifade karşısında hızlıca başımı sağa sola salladım. "Hayır, Poyraz, lütfen. Onun da amacı buydu zaten. Ona istediğini sakın verme."

Poyraz da bunun farkında olarak başını sallamakla yetindi sadece. Ne esti ne gürledi. Fazla durgundu. Ondan beklenmeyecek kadar durgundu.

Parmak uçlarımı yanaklarının üzerindeki sakallarının arasına karıştırarak usulca yanağını okşamaya başladım. Parmaklarım yolunu bulup dudaklarının üzerine gelince, "Neden bu kadar sessizsin, Poyraz?" diye sordum. Sessizliği beni korkutuyordu.

Poyraz, dudaklarının üzerindeki parmak uçlarımı öptü ve mavilikleriyle yüzümün her zerresini tarayıp gözlerimde durdu. "Kuytusuna sığındığım menekşem, sensizliğe alışamam, farkındasın değil misin?" dediğinde inkâr edercesine başımı sağa sola sallayıp alnımı alnına yaslayarak nefesini içime çektim.

"Alışmak zorunda kalmayacaksın çünkü ben hep senin nefesinde yaşayacağım."

Poyraz alnımdan ayrıldı ve kollarını belime dolayıp bir yemini fısıldar gibi fısıldadı. "Nefesinde yaşayacak, nefesimle yaşatacağım." Bedenine daha da bastırdı beni. "Canını yakmasına izin vermeyeceğim." Kollarının sıkı tutuşunu gevşetmeden dudaklarını başımın üzerine bastırıp birkaç dakika daha öyle kaldı. Hâlâ gerçekliğimi idrak etmeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Sonunda nefesini usulca verip, "O itin yanına geldiğini duyduğum an omuzlarıma akşam

çöktü sanki. Bir duş alıp kendime gelsem iyi olacak," diyerek beni bedeninden ayırdı ve dudaklarını başımın üzerine son bir kez basturıp banyoya doğru ilerledi.

Poyraz banyoya girdikten sonra içimi amansız bir huzursuzluk kapladı, boş boş odanın içinde bakışlarımı gezdirmeye başladım. Fazla durgun, fazla mutsuzdu. Ruhundan yaşama hevesi alınmış gibiydi. Kayıtsız kalmak istemiyordum. Onunla var olduğumu, onunla nefes alabildiğimi göstermek istiyordum. Kalbim ve adımlarım beni banyoya doğru götürmeye başlayınca derin bir nefes alıp banyo kapısının kulpunu sıkıca kavradım.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde ise Poyraz'ı arkası dönük bir hâlde duş kabininin içinde öylece durduğunu, çıplak bedenine suyun çarpmasına izin verdiğini gördüm.

Benim içeriye girmememle birlikte önce başını, sonra da bedenini bana doğru çevirdi ve maviliklerini gözlerime kenetledi. Poyraz gözlerimin içine bakmaya devam ederken parmaklarım, kazağımın etek uçlarını kavradı ve yavaşça üzerimdeki kazağımdan kurtuldum. Ardından parmaklarım pantolonumun düğmesine ulaştı. Düğmeyi açmamla birlikte pantolonumu da bacaklarımdan sıyırdım.

Poyraz maviliklerini üzerimden ayırmadan yanı başındaki diğer vanayı açtığında ben de sütyenimin kopçasını açıp sütyenimi de kollarımdan sıyırdım. Göğüslerimin açıkta kalmasıyla Poyraz'ın âdem elması aşağı yukarı hareket ederken üzerimdeki son parçadan da kurtulup Poyraz'ın yanına doğru ilerledim ve kabinin içine girip benim için açtığı kare şeklindeki ankastre duş başlığının altına girdim. Şimdi ikimiz de iki ayrı duş başlığı altında, çıplak bedenlerimize çarpan suların gerisinden gözlerimizin içine bakıyorduk.

Bir süre öylece durduktan sonra Poyraz, aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı. Parmaklarını belimdeki küçük çukurların üzerinde gezdirerek dudaklarını köprücük kemiğimin üzerine bastırdı. Dudaklarını bastırdığı yerden ayırıp saçlarımı yan tarafıma aldı. Açıkta kalan boynuma minik ısırıklar bırakarak yavaşça aşağıya indi ve önümde diz çöktü. Parmakları bacaklarımı kavrayınca gözlerimi kapatıp tenimdeki aç hükmüne büyük bir arzuyla teslim oldum.

POYRAZ

Gecenin ilerleyen saatlerinde, başıma giren keskin ağrı göz kapaklarıma eziyet edince avuç içimi alnıma bastırdım ve yaslandığım sandalyemde doğrulup kollarımı göğsümde bağladım. Ardından ağzımdan çıkacak kelimeleri sabırsızlıkla bekleyen adamlarıma baktım. Bir kısmı karşımdaki koltuklarda gergince otururken bir kısmı da ayakta hazırda bekliyorlardı. Demir de gözünü kırpmadan her hareketimi izliyordu. Onun aksine Cesur, yüzüme bakmadan gergince parmaklarıyla oynuyordu.

Yavaşça sandalyemden kalktım ve masanın önüne doğru yürümeye başladım. Attığım her adım odadaki sessizliği kırarken, aynı zamanda odadaki havayı daha da geriyordu. Tüm bakışların ablukasında masanın önüne gelince bedenimi masaya yasladım ve ellerimi ceplerime yerleştirip karşımdaki adamların yüzüne baktım. İçlerinden biri sayesinde, Emin köpeği bana son hatasını yapmıştı. "Yaklaşık 8 yıldır bana çalışıyorsunuz. Birlikte iyi günlerimiz de oldu, aranızdan çıkan çürükleri birlikte temizlediğimiz de oldu."

Kısa bir soluk almak için duraksadığımda odadaki tüm adamların, ağzımdan çıkacak kelimeleri gergince bekliyordu. Başımı olumsuzca salladım. "Ama bu defa olmadı. Bu defaki çok fazla. Bunun ne affı ne de telafisi olur." Yaslandığım masadan doğrularak dik bir konum aldım. "Beni tanıyorsanız, lafı uzatmayı sevmediğimi de biliyorsunuzdur." Ellerimi pantolonumun ceplerinden çıkarıp ayağa kalkmaları için işaret verdim.

Tüm adamlarım ayağa kalkınca da elimi belime götürüp silahı belimden çıkardım ve hızlıca silahın süngüsünü çekip, "Yapılan ihanetin bedelini de ödettiğimi çok iyi biliyorsunuzdur," diyerek silahı üzerlerine doğrulttum. İçimi bitiren keskin şüphe, damarlarımda öfkeyle çağıldıyordu. Adamlarımın şaşkın ve korku dolu bakışları karşısında buz gibi bir ifadeyle, "Şimdi aranızda bana ihanet eden kimliksiz ya da kimliksizler kim?" diye çıkıştım.

Sorduğum sorunun ağırlığı tüm şiddetiyle odada yankılanırken hiç kimsenin yüzünde mimik kımıldamadı. Onların sessizliği, ciğerlerimin öfkeli solukla şişmesine sebep olunca şiddetle yankılanan sesimin bir kez daha yüzlerine çarpmasına izin verdim. "Benim mi ortaya çıkarmamı istersiniz yoksa siz mi ötersiniz?"

Tek tek her birinin yüzüne baktım. Baktığım her yüz, başını öne eğince üzerlerine tuttuğum silahı yere indirdim. "Pekâlâ, o zaman ben çıkarmasını bilirim." Silahı, açtığım çekmeye geri bırakıp kapıya doğru ilerledim. Kapının yanına gelince de omzumun üzerinden son bir kez onlara baktım. "Ama şundan emin olun ki bulduğum gün, bana öldürmem için yalvaracağınız gün olacak!" diyerek çalışma odasından çıktım.

Hızlı adımlarımı merdivenlere yönlendirip odama doğru ilerlemeye başladım. Saat bir hayli geç olmuş, içimdeki sıkıntı pranga gibi boynuma dolanmış arsızca yoklayıp duruyor, canımı yakıyordu.

Odaya girdiğimde ise nefesinde yaşama tutunmaya çalıştığım sevdiğimi uyurken buldum. Göz altlarına değen kusursuzca sıralanmış kirpiklerinin, aldığı her nefesle birlikte titreyerek dans ettiğini görünce, büyülü bir tablo izlermişçesine karşısında kayboldum.

Bir süre sonra izlemeyi bırakıp hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum ve yanına uzandım. Uyandırmamaya çalışarak usulca onu kendime çektim. Ellerim saçlarının arasında gezinmeye başladığında burnumu boyun girintisine yasladım. Hayat bulduğum kokusunu defalarca içime çekip, "Rüzgârların kokunu almasına asla izin vermeyeceğim," diyerek Eylül'ü daha da bedenime bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah, daha ortalık aydınlanmadan zayıf melodi kulağımı tırmalayınca gözlerimi araladım ve komodinin üzerinde ısrarla çalan telefonuma baktım. Arayan Yasin'di. Kaşlarımı büyük bir keyifsizlikle çatıp telefonu sessize aldım ve Eylül'ü uyandırmadan sarmaladığım bedeninden ayrılıp buruk bir tebessümle yüzüne baktım. Ardından dudaklarımı saçlarının üzerine bastırıp yataktan kalktım ve telefonu elime alıp aşağıdaki odaya indim.

Sabırsızca telefonu cevaplayıp, "Söyle, ne buldun?" diye sorduğumda Yasin hüzünle içini çekti.

"Poyraz, haberler çok kötü."

"N'oldu?"

"Bu gece geç saatlerde veri tabanımıza bazı fotoğraflar düştü ama..."

Yasin'in tereddütlü ses tonu gitgide gerilmeme sebep oluyor, onun sıkıntıyla aldığı her soluğun sesi, hançer gibi göğsüme saplanıyordu. Sert bir soluk alıp, "Aması ne, Yasin? Uzatma da söyle!" dedim.

"Atıyorum şimdi sana fotoğrafları."

"Acele et."

"Tamam ama sakin olacaksın, söz mü?"

Sabrımı zorluyordu. Gözlerimi kapatıp sıktığım dişlerimin arasından sertçe tısladım. "At şu lanet olası fotoğrafları!"

"Tamam, atıyorum."

Yasin telefonu kapatınca beklediğim fotoğraflar saniyeler içinde ekranımda belirdi. Gelen fotoğrafları hızlıca açıp Emin Sancaktar'la Cesur'un defalarca kez yan yana gelmiş fotoğraflarına baktım.

EYLÜL

Gözlerimi yavaşça araladığımda gözlerimin önüne sevdiğim adamın heybetli ve ıslak vücudu girdi. Çıplak omuzlarından süzülen su damlacıkları, belindeki havlusuna doğru yol almış, ağır ağır sırtından aşağıya doğru süzülüyordu. Sessizliğe özen göstererek giyinme odasının kapısını araladı ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak dolabın önüne geçti. Dolabın önünde kıyafetlerini aramaya başlayınca da gözlerimi tamamen aralayıp onu izlemeye başladım.

Dolabın içinde gezinen kolunun hareketleri sertti, sırtındaki kaslar yay gibiydi. Bakışlarım, boşta kalan eline kayınca elini yumruk yapıp sıktığını gördüm.

Sebebini bilmediğim gerginliğine şaşkınca bakıp yatakta doğruldum. "Poyraz."

Poyraz, ona seslenmemle birlikte başını bana doğru çevirince yüzündeki gerginliğin, sırtındaki gerginliği aratmadığını gördüm. Çenesi kasılmış, bakışlarının ifadesi sertleşmişti.

Gözlerime değen sert bakışları anında şefkatli bakışlarla yer değiştirdi. "Benim yüzümden mi uyandın?" diye sorarak kapıya doğru yürüdü. Ardından parmakları kapının pervazına tutundu ve hafifçe öne eğildi. "Olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışmıştım, özür dilerim."

Uyanmama onun sebep olmadığını göstermek istercesine başımı sağa sola salladıktan sonra üzerimdeki örtüyü çekip yataktan çıktım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp maviliklerinin ablukasında

yanına doğru ilerledim. Yanına varınca parmaklarımı, kapıya yaslanan koluna dokundurdum ve yavaşça tenine sürterek gerginlikten kasılmış omuzlarına çıkarttım. Poyraz'ın da parmakları belime dolanırken ona tamamen sokulup dudaklarımı çıplak göğsüne bastırdım. Dudaklarımı bastırmamla içimde garip bir titreşim olduğunda Poyraz, çenemi parmaklarının arasına alarak başımı kaldırdı, yüzüne bakmamı sağladı. "Günaydın, menekşem."

Küçük bir kız çocuğu gibi kirpiklerim art arda birbirine çarptı. Gülümseyerek, "Günaydın sevgilim, ormandan mı geliyorsun?" diye sordum. Poyraz'ın tasdik edercesine başını salladığını görünce de huysuzca dudaklarımı büktüm.

"Uzun zamandır koşamıyorum. Keşke beni de uyandırsaydın, birlikte koşardık."

Poyraz tebessüm edip bükülen dudaklarımı iki parmağının arasına kıstırdı ve yüzüme doğru eğilip dudaklarımın üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Uyandırmaya kıyılamayacak kadar masum uyuyordun."

Poyraz, dudaklarımı serbest bırakıp parmaklarını yanağımda gezdirince yanağımda gezinen parmaklarıyla derince içimi çektim ve başımı yana eğerek tenimi okşayan parmaklara daha da bastırdım yanağımı. Akabinde yakışıklı yüzüne dikkatle bakmaya başladım. İçimi eriterek yüzümün her zerresini izleyen mavilikleri, gözlerime takılınca gözlerinin derinliklerindeki dalgınlığını fark ettim. "Poyraz, bir sorun mu var? Çok gergin ve dalgın görünüyorsun."

Poyraz'ın kaşları bir anda çatıldı ve sert sesinin nefesi, dudaklarıma çarptı. "Henüz ben de ne olduğundan emin değilim."

Dediğinden hiçbir şey anlamamıştım. "O ne demek?" diye sorduğumda, Poyraz sanki o soruyu hiç duymamışçasına, "Benimle yeniden karşılaşma yapmak ister misin? O günkü gibi," diyerek imalı bir şekilde göz kırpınca şaşkınlıkla ona baktım.

"Boks karşılaşması mı?"

Poyraz, onaylarcasına başını salladı. "Evet, boks karşılaşması." Bileğime uzandı ve parmakları arasındaki bileğimi biçimli dudakla-

nının üzerine götürüp, dudaklarını bileğimin iç kısmına sürttü. "Bi-
leklerin güçsüz, güçlendirmemiz gerekiyor."

Poyraz'ın sözleriyle tek kaşım anında kavislendi. "Bu demek olu-
yor ki aramızda tek karşılaşma olmayacak, doğru mu anlıyorum?"

Poyraz, boğuk bir hırıltıyla, "Olmayacak," diyerek bileğime ağır
bir tempoda minik öpücükler bıraktı. "Bundan sonra da hep olacak
ve seni kendini koruman için ben eğiteceğim."

Poyraz'ın demek istediğini şimdi anlamıştım. "Bunun sebebi
dünkü olay, değil mi?"

Poyraz başını salladığı sırada kapı çalınınca başımı kapıya çevir-
dim, Melis'in sesini duydum. "Anne, baba gelebilir miyim?"

Melis'in sesi duyulur duyulmaz Poyraz hızlıca benden ayrıldı
ve giyinme odasına girip kapıyı kapattı. Poyraz'ın odaya girmesiyle
adımlarımı kapıya çevirdim. Kapının yanına gider gitmez kapıyı açıp
sıcacık gülümsemesiyle bakan Melis'e baktım. "Günaydın anne."

Melis'in sıcak gülümsemesi içimi ısıtmıştı. Üzerine eğilip yana-
ğından öptüm. "Günaydın," dedim ve içeriye girmesi için kapının
önünden çekildim.

Melis içeriye girdikten sonra odaya kısaca bir bakış attı. Bedenini
bana çevirip, "Babam yok mu?" diye sordu.

"Gelir şimdi," diyerek giyinme odasını işaret edince Melis başını
salladı ve elindeki tokaları bana uzattı.

"Saçımı örer misin?"

Melis'e gülümseyip burnunun ucunu sıktım ve elindeki tokaları
alıp elimi sırtına yaslayarak onunla birlikte aynanın önüne ilerledim.
Aynanın önüne geldiğimizde Melis önündeki pufa oturunca arkasına
geçerek aynadaki yansımasına baktım. "Yine iki yana ayırıp örmemi
mi istersin?"

Melis, "Hayır, okuldaki kızlarda gördüm," dedi, ellerini kaldırıp
saçlarını küçük avuçlarının arasına aldı. "Saçlarını böyle toplamışlar
ve kuyruklarında örgü vardı," deyince gözlerim düşünceyle kısıldı.

"Hım... Sen hem atkuyruğu istiyorsun hem de örgü istiyorsun
öyle mi?"

"Galiba öyle."

"O zaman ben senin saçına önce sıkı bir atkuyruğu yapayım, sonra da kuyruğuna mısır örgüsü öreyim. Muhtemelen senin istediğin de o."

"Mısır örgüsü ne demek?"

"Daha sıkı bir örgü modeli. Örgü bittiği zaman görüntüsü mısır taneleri gibi incecik ve zarif görünüyor. Sanırım bu yüzden ona mısır örgüsü deniyor."

Melis anladığını belli etmek istercesine başını sallayınca dikkatli bir şekilde sıkıca topladım. Bir süre sonra Melis, "Saç örgüsü yapmak zor mu?" diye sorunca, "Aslında zor değil, eğer istersen sana da öğretebilirim, zamanla sen de örmeyi öğrenebilirsin," dedim.

"Çok isterim."

"O zaman yarından itibaren uzun saçlı bebeklerinin saçını örmekle başlayalım,"

Melis'le muhabbet ede ede bağladığım saçlarının uçlarını örerken Poyraz giyinme odasından çıktı ve kapının pervazına yaslanarak çok kısa bir müddet bizi izledi. Yüzünde de huzuru barındıran ufak bir tebessüm vardı. Yüzündeki tebessümünü bozmadan yanımıza geldi ve Melis'e bakıp, "Günaydın küçüğüm," diyerek yanağından öptü.

"Günaydın baba."

"Sesinizin cıvıltısı içeriye kadar geliyordu, ne konuşuyordunuz bakalım?"

Poyraz'ın sorusuyla Melis hevesle, "Annem, küçükken Alihan abiyi nasıl kızdırdığını anlatıyordu," diyerek kıkırdayınca, Poyraz bedenini bana çevirdi.

"Nasıl kızdırıyordun?"

Yüzüme olabildiğince masum bir ifade yerleştirip bakışlarımı Melis'in örmeye çalıştığım saçlarından çekmeden, "Böyle saç örmeyi, saça şekil vermeyi oldum olası çok sevmişimdir. Bu küçükken de böyleydi ama evde saçıyla uğraşabileceğim Alihan'dan başka kimse yoktu. Saçları kısa olduğu için ben de saçlarına tokalarla şekil vermeye çalışıyordum. Ne var yani renkli tokalarla saçlarına şekil vermeye çalıştıysam?" diyerek Poyraz'a kısa bir bakış attığımda gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Yeniden Melis'in saçlarına geri dönerek ör-

meye ve anlatmaya devam ettim. "Alihan da her seferinde beni babama şikâyet ediyordu. Babam en sonunda bizden bıkmıştı. Bir akşam elinde bir sürü uzun saçlı bebekle geldi ve 'kardeşini rahat bırak, bunlarla oyna' diyerek elindeki bebekleri bana verdi. Verdi vermesine ama ben Alihan'ın saçlarına toka takmaktan hiç vazgeçmedim çünkü ona çok yakışıyordu."

Poyraz sesli bir şekilde gülmeye başlayınca sesinin sıcak tınısı beni anında kendine çekti. Başımı hızlıca kaldırıp yeniden ona baktığımda büyülü gülüşünün karşısında belli edercesine içimi çektim. İçimi çektiğimi fark eden Poyraz'ın dudakları arsız bir ifadeyle gerildi ve üzerimde yarattığı etkinin farkında bir şekilde yüzüne sevdiğim mimiklerini takındırdı.

Huysuzca suratım asıldığında bakışlarım Poyraz'ın saçlarına kayınca muzipçe sırıtmaya başladım ve bakışlarım saçlarının üzerinde gezinmeye devam ederken, "Aslında renkli tokalar sana da çok yakışır, Poyraz," dedim.

Poyraz'ın gülümsemesi birden yüzünde soldu ve telaşlı bir ifadeyle bir adım geriye attı. "Sen ciddi misin?"

Poyraz'ın telaşlı yüz ifadesine dayanamayıp gülmeye başlayınca Poyraz, dudaklarının arasından belli belirsiz rahat bir nefes verdi. O sırada Melis araya girdi. "Umarım benim de saçlarına tokalar takabileceğim bir kardeşim olur," diyerek umutla bize baktı. "Olacak değil mi?"

Yanaklarım utandığımı belli edercesine ısındığında Poyraz iyice yanıma sokuldu ve Melis'in duyamayacağı bir fısıltıyla, "Ben bunun için elimden geleni yapıyorum ve yapmaya da büyük bir zevkle devam edeceğim," deyince dirseğimle karın boşluğunu dürttüm.

Poyraz ise çoktan arsızca sırıtmaya başlamıştı bile. Poyraz'a ters ters bakarken Poyraz'ın sırıtışı ile huzuru, çalan telefonuyla beraber hızlıca bozuldu ve anında kaşları çatıldı. Bakışlarını telefonundan ayırmadan yanımızdan ayrılıp aşağıdaki odaya indi.

Baş başa ya da üçümüzün birlikte olduğu zamanlarda kim olduğunu, işini, stresini, öfkesini ve omuzlarındaki yükünü kapı dışında bırakmaya çalışsa da hayat bir şekilde onu huzurundan koparıp

gerçeğin içine geri çekiyordu. Poyraz'ın arkasından bakmaya devam ederken dudaklarım hüzünle büzüldü ve yeniden Melis'in saçlarına döndüm.

Dakikalar sonra, Melis'in saçları bitince aynadaki yansımasına beğenen gözlerle baktığını ve memnuniyetle gülümsediğini gördüm. "Emir çok beğenecek."

Yüzündeki memnun ifadesine gülümsediğimde dudaklarından dökülen sözlerle gözlerim irice açıldı ve korkuyla bakışlarımı merdivenlere çevirdim. Poyraz'ı görmemek rahat bir nefes vermeme sebep oldu. "Dikkat et tatlım, babam seni duymasın."

Melis de bakışlarını babasının geleceği yöne çevirip derin bir oh çekti. "Bir an burada olduğunu unuttum," diyerek bedenini bana çevirdi ve parmak uçlarında yükseldi. Öpmek istediğini anlayınca üzerine eğilip yanağını öpmesine izin verdim. Yanağıma büyük bir öpücük kondurduktan sonra, "Teşekkür ederim anne," dedi ve ağzı kulaklarında koşarak odadan çıktı.

Melis'in odadan çıkmasıyla birlikte üzerimi değiştirmek için giyinme odasına yöneldiğimde Poyraz'ın hararetli bir şekilde telefonla konuştuğunu duydum. İçimi kaplayan garip bir huzursuzluk vardı. Tuhaf bir şekilde Poyraz'la beraber uçurumun kıyısından düşmek üzere olduğumuzu hissediyordum ve bu his, tüm benliğimde fütursuzca yankılanıyordu.

Poyraz yanıma geldiğinde sabahki gergin yüz ifadesinin yeniden yüzünde olduğunu gördüm. Dikkatli bakışlarım yüzünde gezinirken konuşmak için dudaklarımı araladığımda parmakları dudaklarımın üzerine kapandı ve konuşmamı engelleyip beni kendine çekti. Alnını alnıma dayayıp usulca nefesimi içine çekmeye başladı. Dudaklarını araladığında çıkan kırgın nefesi dudaklarımı sızlattı. "Bana biraz zaman tanı, menekşem. Ne yaparsam yapayım herkesin iyiliği için yapacağımı sakın unutma."

Poyraz'ın sözleri üzerine alnından ayrıldım. Olanları deli gibi merak etsem de çaresizce başımı sallamakla yetindim. "Sen öyle diyorsan tamam."

Poyraz beni yeniden sert bedenine çekti ve dudaklarını başımın üzerine bastırdı. Ardından parmakları usulca elimi kavradı, odanın kapısına doğru ilerledi.

Yemek odası geldiğimizde, Demir'le Melis'i kahvaltı masasında bulduk. Demir her ne kadar Melis'le keyifli bir şekilde sohbet ediyor gibi görünse de onun da Poyraz'dan kalır yanı yoktu, bakışlarının derinlerinde kendini belli eden büyük bir gerginlik yatıyordu.

Bizi fark edince sohbet etmeyi bırakıp başını bize çevirdi ve bakışlarının odağı ilk olarak Poyraz oldu. Anlayamadığım bir şekilde bakışlarıyla iletişim kurdular. Kaçamak gözlerle ikiliye bakmaya devam ettiğimde Poyraz'ın, Demir'e doğru belli belirsiz başını salladığını gördüm.

"Anne, dün gece yatmadan önce bana aldığın kitabı okumaya başladım."

Melis'in sesiyle başımı ona çevirdiğimde onun da dikkatlice beni izlediğini gördüm. Dikkatli bakışlarını üzerimdeki kıyafette, saçlarımda ve yüzümdeki hafif makyajda gezdiriyordu. Yerime oturup, "Hangi kitaba başladın?" diye sordum.

"Sinbad'a başladım."

"Çok güzel. O kitabı çok seveceğine eminim."

"Yeni başladım ama şimdiden sevdim."

Melis'e gülümsediğimde Demir araya girince ikimiz de başımızı ona çevirdik. "Papatyam, o kitap efsanedir, seveceğinden benim de hiç şüphem yok," diyerek bana baktı. "Günaydın, Eylül."

Demir'e de gülümseyip, "Günaydın," dedim ve başımı tabağıma çevirdim.

Kahvaltı, bilinmezliğin verdiği gerginlikten dolayı sessizce başladı, Melis olanlardan bihaber kendi dünyasındaki cıvıltısıyla, farkında olmadan kahvaltıya neşe katıyordu.

Kahvaltının sonuna doğru, Poyraz'ın sabahtan beri kaçıncı kez çaldığı belli olmayan telefonu yeniden çalarken Poyraz hızlıca masadan kalktı ve gergin bir ifadeyle odadan çıktı.

Poyraz'ın odadan çıkmasıyla beraber Melis'e döndüm. "Geç kalmadan biz de çıkalım."

Melis başını sallayıp masadan kalktı ve amcasının yanına giderek yanağından öptü. "İyi dersler papatyam."

Melis de gülümseyip, "Teşekkür ederim, amca," diyerek amcasının yanından ayrıldı.

"Sonra görüşürüz, Demir."

"Görüşürüz, Eylül, sana da iyi dersler."

Demir'e başımı sallayıp Melis'le beraber el ele evden çıktık ve Cesur'un bizi beklediği arabaya doğru ilerlemeye başladık. Cesur'a yaklaştıkça Cesur'un da tıpkı Poyraz ile Demir kadar gergin ve dalgın olduğunu fark ettim. Bakışlarının altında anlamlandıramadığım garip bir ifade vardı.

Dikkatle Cesur'un yüzünü incelediğimde Cesur'un sesiyle düşüncelerimden çıkmak zorunda kaldım. "Günaydın, Eylül."

Garip bir şekilde Cesur'un yüzüne bakmaya devam edip, "Sen iyi misin?" diye sorunca Cesur buruk bir tebessüm etti ve dizlerinin üzerine çökerek Melis'le aynı hizaya geldi.

"Prensesim, seni hep çok seveceğimi sakın aklından çıkarma olur mu?"

Her şeyi duymayı beklerdim ama Cesur'dan böyle bir cümle duymayı asla beklemezdim. Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Bu da ne demekti şimdi? Cesur, veda konuşması mı yapıyordu? Dikkatimi dağıtan, bir anda etrafımızı saran korumalar oldu. Neredeyse üç araba dolusu koruma, sağımda ve solumda eşit bir şekilde ayrılmış olarak dikiliyordu.

"Serdar!" Poyraz'ın sert sesiyle bakışlarımı Poyraz'a çevirdiğimde, Poyraz'ın etrafımızı saran korumalara öfkeyle baktığını gördüm. Üzerlerine atlayacakmış gibi bir duruşu vardı ama öfkesinin kime olduğu tam olarak belli değildi. Cesur da Poyraz'ı fark eder etmez hızlıca ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı.

"Günaydın abi."

Poyraz, Cesur'a cevap vermezken o sırada arabanın yanı başına Serdar dikilince Cesur, ifadesini anlamlandıramadığım bir şekilde Serdar'a baktı. Serdar başını öne eğince de yeniden Poyraz'a döndü.

"abi," dese de Poyraz'ın bakışlarındaki ifadeden dolayı cümlenin da vamını getiremeyip susmak zorunda kaldı.

Poyraz ise buz gibi soğuk bir ifadeyle, "Bugün Serdar bırakacak," deyince Cesur'un kaşları, bunu duymayı beklemiyormuş gibi hava landı.

Sadece Cesur'un değil, aynı şekilde benim de kaşlarım şaşkınlık la havalanmıştı. Neden Cesur'un değil de Serdar'ın bizi bırakmasını istediğini anlamaya çalışıyordum. Aramızda oluşan gergin sessizlik, Cesur'un yüzündeki şaşkınlığın sesine yansımasıyla son buldu. "Bir sorun mu var abi?"

Cesur'un sorduğu soruyla Poyraz'ın tek kaşı havalandı ve Cesur'a bir kez daha cevap vermeyip sert bir ifadeyle gövdesini şişirince, Cesur bir adım daha geriye adımladı. "Pardon abi."

Poyraz, çok kısa bir süre Cesur'a baktıktan sonra ters bakışlarını Cesur'un üzerinden çekip bana çevirdi ve benim şaşkın bakışlarımın karşısında arabaya binmemiz için gayet doğal bir tavırla arabanın içini işaret etti. Poyraz'a şaşkınlıkla bakmaya devam ederken Poyraz bir kez daha arabanın içini işaret edince sıkıntılı bir nefes alıp arabaya bindim. Benim binmemle birlikte Poyraz'ın da arabaya bindiğini görünce afallamış bir hâlde, "Poyraz, senin şehir dışında toplantın yok muydu?" diye sordum.

Poyraz, "Vardı ama iptal ettim, sizi okula ben bırakacağım," dediğinde bakışları, arabaya binen Serdar'a kaydı. Serdar'la dikiz aynasında göz göze gelince de hareket etmesi için işaret verdi.

Araba hızlıca Cesur'un yanından geçince bakışlarımı arkada kalan Cesur'a çevirdim, keyifsiz bir ifadeyle arkamızdan baktığını gördüm. Derin bir nefes alıp bakışlarımı yeniden Poyraz'ın gergin profiline çevirdim. Patlamaya hazır bir volkan gibi duruyor, kızgın lavları yakmaya hazır bekliyordu. Şu an için susmanın en iyisi olduğunu düşünerek önüme döndüm.

Poyraz'ın sessizliği bize de geçmiş, yol boyunca ne Melis ne de ben konuşmamıştık. Ara ara Poyraz'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de cevabını alamayacağım sorularım olduğu için sessiz kalmayı tercih etmiştim.

Dakikalar sonra okula geldiğimizde Serdar ile Melis'in arabadan inip ilerlemesini izlerken Poyraz'ın parmakları anında belime dolandı ve beni kendine çekti. Kollarının altındaki bedenimin gerginliğini hissedince daha da sıkı sarmalayıp dudaklarını boyun girintime yaslayarak derince soludu. "Merak etme menekşem, yaşanan ve yaşanacak olan her şey bizim iyiliğimiz için olacak."

Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya başlayınca dikkatli bakışlarından ne düşündüğümü anlamaya çalıştığını fark ettim. Çok geçmeden içimdeki karmaşayı görürcesine kaşlarını çatınca daha fazla dayanamayıp, "Poyraz, bu bilinmezlik gerilmeme sebep olmaya başladı. Neden Cesur'a..." dediğimde cümlenin devamını getiremeden dudaklarımı Poyraz'ın ağzının içinde buldum. Öylesine yumuşak ve narin öpüyordu ki sanki gerginliğimi içine çekiyor, gevşememe sebep oluyordu.

Zilin sesini duymamla birlikte Poyraz'ın dudaklarından koptum ve kötü kötü Poyraz'a bakmaya başladım. "Soru sormamam için güzel bir taktik yöntemi ama bir dahakine hazırlıklı olacağım," deyince Poyraz arabaya bindiğimizden beri ilk kez sırıttı ve ıslak dudaklarını dudaklarımın üzerine sürttü.

"Bu yumuşak şeylerin bana karşı koyabileceğini hiç sanmıyorum."

Poyraz'ın sözleri üzerine alt dudağını hafifçe dişledim. "Sen öyle san," diyerek göz kırpıp arabadan indim.

Yaklaşık beş dakika içinde öğretmenler odasına girdiğimde Beren'i oldukça sabırsız, bir o kadar da heyecanlı görünce şaşkınlıkla ona baktım. Beren beni fark eder etmez hızlıca oturduğu yerden ayağa kalktı ve sonra yanlış bir hareket yapmış gibi kaşlarını çatıp avuç içiyle alnına vurdu. "Off! Yavaş olsana kızım!"

Ona şaşkınlıkla bakmaya devam ederken yanıma gelir gelmez hızlıca koluma girdi. "Acilen konuşmamız lazım, gel benimle," diyerek benimle birlikte öğretmenler odasının çıkışına doğru ilerledi.

Beren'in yarı heyecanlı yarı korkulu hâli karşısında merakla, "Beren, ne oldu, beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Spor salonuna inelim, şimdi orası sessizdir, daha rahat konuşuruz."

Beni çekiştirmesine izin verdim ve birlikte alt kattaki spor salonuna indik. Salona iner inmez Beren'in kolumdaki elinden kurtuldum. "Biraz daha gizemli davranmaya devam edersen meraktan öleceğim, neler oluyor?"

Beren, çok kısa bir müddet bakışlarını dikkatle etrafında gezdirdi. Sanki birinin olup olmadığını görmek istercesine etrafı bakışlarıyla taradı ve salonda kimsenin olmadığından emin olunca birden boynuma atladı. "Eylül, ben anne oluyorum!"

Beren'in sözlerini idrak etmem birkaç saniyemi alsa da hızlıca kendimi toparladım. Dudaklarımdan firar eden çığlığı kontrol edemeyip sıkıca sarıldım ona. Ardından bedeninden ayrılıp mutluluktan parlayan gözlerinin içine baktım. "Beren bu, bu..." diyerek sustum ve yeniden sımsıkı sarıldım ona. "Bu harika bir haber!"

Dudaklarımdan fısıltı gibi çıkan sözlerle o da sıkıca sarıldı bana. "Evet ama..."

Bu kez Beren cümlenin devamını getirmemişti. Sessizliği uzayınca ondan ayrılıp hüzün yerleşmiş gözlerine baktım. "Aması ne?"

Beren, hüzünle omuzlarını düşürüp dikkatli bir şekilde parkenin üzerine oturunca yanına oturdum. "Doktor kese etrafı kanamalı dedi, yani düşük riski biraz fazlaymış. Bolca dinlenmem gerekiyormuş."

Beren'in söylediklerini dinlerken daha önce çalıştığım okuldaki öğretmen arkadaşımın yaşadıklarını anımsadım. Onun da tıpkı Beren gibi kesesinin etrafı kanamalıydı. "Üzülme, daha önce çalıştığım okuldaki arkadaşımın da kese etrafı kanamalıydı. Doktoru hemen tedaviye başladı, üç ay içinde kanaması bitmişti."

"Doktor bana da tedaviye başladı. Bolca dinlenirsem bir sorun kalmayacağını söyledi ama nasıl dinlenebilirim bilmiyorum, ayrıca bir sorun daha var."

"O nedir?"

Beren hüzünle, "Kimse benim evli olduğumu bilmiyor. Birkaç ay sonra karnım şişmeye başlayınca ne diyeceğim ben, hele ki öğrencilerime? Nasıl izah edeceğim onlara?" diyerek hüzünle elini kasıklarının üzerine götürdü ve sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Of! Sevincim

resmen kursağımda kaldı. Kimliğim ortaya çıkmasın diye uğraşır-ken şimdi işler iyice birbirine girecek gibi görünüyor. Ne yapacağım ben?"

Beren, yaş dolmaya başlayan gözlerini bana çevirdi ve sığınmak istercesine başını omzuma yasladı. Elimi kaldırıp Beren'in elinin ya-nına götürdüm. "Dur hemen doldurma gözlerini, buluruz bir yolu-nu. Hem bak sen üzülürsen bebeğe de yansırmış," diyerek boşta ka-lan avuç içimi karnına bastırdım. Kalp atışlarım birden heyecanla ve mutlulukla çırpındı. "Ne yani, ben şimdi teyze mi oluyorum?"

Beren de başını omzumdan kaldırıp buruk bir tebessümle gülüm-seyerek başını salladı. "Evet, kızımın en güzel teyzesi sen olacaksın."

Beren'in verdiği cevaba karşılık, "İçine kız mı doğuyor yoksa?" diye sorunca Beren tereddütsüz onayladı.

"Bence kız olacak ama tabii önce sağlıklı olsun."

"Evet, sağlıkla gelsin miniğim. Kaç haftalıkmış peki?"

"Doktor 5 haftalık olduğunu söyledi. Bu haftalar en riskli hafta-larmış, umarım sorunsuz atlatırım."

Beren'e başımı sallarken gözümün önüne Cesur'un yüz ifadesi geldi. Şimdi anlamıştım. Demek ki Melis'le veda eder gibi konuşması bu yüzdendi. Rahatlayarak gülümsedim. "Cesur öğrenince nasıl tep-ki verdi?"

Beren de aynı şekilde gülümsedi ve o anları düşünüyormuşçasına bakışlarını boşluğa tutundurdu. "Hayatının şokunu yaşadı sanırım, hiç beklemiyordu. Aslında ben de beklemiyordum, tam bir sürpriz oldu." Olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Dün eve giderken yolda burnum kanadı. Cesur da kanı görünce beni apar topar hastaneye götürdü. Doktordan her şeyi duymayı bekliyordu ama hamile olmamı asla. Bir süre boş boş doktorun yüzüne baktı. Donmuştu sanki ama sonra..." diyerek yeniden bana baktı. Gözleri dolmuştu. "Ama sonra öyle güzel gülümsedi ki onca yıldır tanıdığım adamın o şekilde gülümsediğine ilk kez şahit oldum ve ona orada bir kez daha âşık oldum."

Beren'in bakışları, mimikleri ve sözleri burnumun ucunu sızla-tınca sahte bir huysuzlukta kaşlarımı çatarak bakışlarımı Beren'in

kulaklarına indirdim. "Hadi annenin tüm hormonlarını altüst ettin, duygusallaştırdın ama benden ne istiyorsun? Beni de ağlatacaksınız şimdi."

Beren'in sesli gülüşü kulaklarımı doldurduğunda aklıma gelen düşünceyle gözlerimi kısıp, "Ha sen dün ondan o kadar saçmalamışsın." deyince, bu defa Beren huysuzca kaşlarını çattı.

"Aşk olsun, Eylül, saçmaladım mı ben yani? Gayet mantıklı konuşmuştum orada." Beren'e *emin misin* bakışları atarken Beren yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. "Tamam, kabul, belki biraz saçmalamış olabilirim ama bunda kızımın payı var." Birden durup bedenini bana çevirdi. "Sizin benden çok çekeceğiniz var, Eylül, üzgünüm," diyerek keyifli bir ifadeyle göz kırptı ve yeniden ilerlemeye başladı.

İlayda yorgun bir şekilde kendini sandalyeye bıraktı, Demir de onun arkasına geçti ve parmaklarını omuzlarına bastırarak sıkmaya başladı.

İlayda telaşlanarak Demir'in ellerinden kurtulmaya çalışsa da Demir'in engeline takılınca durmak zorunda kaldı. "Müşteriler var, Demir, ne yapıyorsun?"

"Sakin ol, kimse bize bakmıyor. Hem ayıp bir şey yapmıyorum ki, sadece yorulan sevgilimi biraz dinlendirmeye çalışıyorum."

İlayda, tenini okşayan parmaklarla yavaşça gevşediğini hissediyordu. "Çok düşüncelisin ama müşterilerin içinde yapmamalısın."

Demir, hiçbir ön uyarı vermeden kulağına doğru eğilerek keyifle, "O zaman bizi kimsenin göremeyeceği bir yere gidelim ve ben masajıma orada devam edeyim, olmaz mı? Rahatlatacağımdan emin olabilirsin," dediğinde, parmakları altındaki bedenin hafifçe titrediğini hissedince daha da keyiflendi.

İlayda, hızlanan soluğunu yavaşlatmak için arka arkaya derin nefes alıp, "Ne yapacaksın ki bana?" diye sorarak başını Demir'e çevi-

rince, Demir kendine ürkekçe bakan gözlerinin üzerinden öpmemek için kendini zor tuttu.

"Sen ne yapmamı istersen onu yapacağım."

"Nereye gideceğiz ki?"

Demir, İlayda'nın gitmek istediğini anlayınca, "Demek ki bu, kabul ediyorum demek," diyerek İlayda cevap veremeden eline uzandı ve İlayda ile birlikte tezgâha ilerledi. Ardından İlayda'nın çantası ile ceketini de eline alarak pastaneden çıktı.

"Demir, nereye gidiyoruz, pastane ne olacak?"

Demir, "Serkan burayı idare edebilir," dedikten sonra kapının önündeki arabasının kapısını açtı ve İlayda'nın binmesine yardımcı olup kendi de şoför koltuğuna oturdu.

İlayda, Demir'in heyecanlı hâllerini izlerken gülümseyerek, "Gerçekten nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda, Demir çoktan cebinden telefonu çıkarıp kulağına götürmüştü.

"Koya gidiyoruz, baş başa biraz deniz havası alalım." İlayda tam cevap verecekti ki Demir'in telefona cevap vermesiyle birlikte susmak zorunda kaldı. "Kaptanım, tekneyi hazırla, bir saate geliyoruz."

Yaklaşık bir saat sonra ise Demir, İlayda'nın tekneye binmesine yardımcı olduktan sonra kaptana dönüp, "Bundan sonrası bende kaptanım," dedi.

"İhtiyacınız olabilecek her şeyi hazırladım."

Demir, elini kaptanın omzuna atıp yavaşça sıktı. "Sağ olasın, kaptanım," diyerek tekneye bindi ve dümenin başına ilerledi.

Demir dümenin başına geçince, İlayda şaşkınlıkla, "Bunu kullanabildiğini bilmiyordum," dedi.

"Denizi ve denizin gizemli yerlerini keşfetmeyi seviyorum. O yüzden bunu öğrenmek zor olmadı."

İlayda belli belirsiz bir tebessümle Demir'in kolunun altına girdi. "Ben de her geçen gün seni ve senin için özel olan şeyleri keşfetmeyi seviyorum."

Demir, dudaklarını İlayda'nın başının üzerine bastırdı. "Benim özelimi görmek için özel bir çaba sarf etmen gerekmiyor, bunun için aynaya bakman yeterli."

İlayda, keyifle sırıtmaya başlayıp çenesini yukarıya kaldırdı. "Bilerinin romantik olmadığını sanıyordum," deyince, Demir de sırıtmaya başladı.

"Romantik olmaya çalışmıyorum, sadece ne hissettiğimi söylüyorum."

"Biraz daha böyle konuşmaya devam edersen seni öpeceğim."

Demir'in sırıtışı daha da genişlerken İlayda'nın dudaklarının üzerine eğildi. "Ne duruyorsun ki?" diyerek dudaklarını dudaklarının üzerine bastırdı.

Bir süre sonra Demir'in sevdiği koya geldiklerinde birlikte güverteye çıkıp durgun denizi izlemeye başladılar. Denizi izlemeye devam ederlerken Demir'in parmakları önce üzerindeki siyah deri ceketine gitti ve ceketini çıkarıp yere attı. Parmakları bu defa üzerindeki kazağın eteklerini kavradı. "Seni rahatlatmadan önce yormama ne dersin?" diye sorarak kazağını da üzerinden çıkardı.

İlayda'nın duydukları karşısında nefesi kesilmişti. Dudaklarından firar eden şaşkınlık dolu nidaya engel olamayıp, "Oha!" deyince son anda ne dediğini idrak edip hızla elini dudaklarına bastırdı. "Affedersin, öyle demek istememiştim," diyerek bakışlarını Demir'den kaçırdı.

Demir, İlayda'nın şaşkınlıktan açılan gözlerine ve kızarmaya başlayan yanaklarına baktığında gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gülümsemesini kontrol edebilince de hafif bir öksürükle boğazını temizleyip İlayda'nın yeniden yüzüne bakmasını sağladı. Denizi işaret ederek, "Yüzelim mi diye soracaktım, sen ne sandın ki?" diye sordu.

İlayda, Demir'in sorusuyla bir an boş bulunup, "Haa!" dedi ve bakışlarını Demir'in ilk kez çıplak gördüğü gövdesine sabitledi. "Sen soyunmaya başlayınca ben şey sandım..."

"Ne sandın?"

İlayda, Demir'in sorusuna tam olarak ne cevap vereceğini bilmiyordu. Şu an Demir karşısında çıplakken doğruyu söylemek konusunda kararsızdı. En sonunda lafı değiştirmenin doğru karar olduğunu düşünerek denize baktı. "Bu soğukta mı yüzeceksin?"

Demir, "Evet," deyince yeniden ona döndüğünde ayakkabılarını çıkardığını gördü. "Daha önce burada suya çok girdim, suyun içi

ılık," diyerek güvertenin ucuna ilerledi ve saniyeler içinde suyun içi-
ne atladı. Çok kısa bir süre suyun içinde kayboldu, İlayda da güverte-
nin ucuna gelip Demir'in çıkmasını bekledi.

Demir ise başını sudan çıkarınca, "Suyun içi çok güzel, bence gel-
melisin," dedi.

"Gelmeyi isterdim ama kıyafetlerim ıslanacak."

"Çıkar o zaman."

İlayda, arsızca sırıtmaya başlayan Demir'i görünce gözlerini ku-
sıp aynı şekilde sırıttı ve oyununa karşılık vermek için parmaklarını
pantolonunun düğmesine götürdü. Pantolonun düğmesini açar aç-
maz Demir'in telaşlı sesini duyunca daha da sırıttı. "Hayır, İlayda,
şaka yapmıştım. Buradan çok sık balıkçı tekneleri geçiyor. Soyunma
sakın, üzerindekilerle gel."

"Yanımda başka kıyafetim yok ama."

"Benim burada yedek kıyafetlerim var, kuruyana dek onlarla ida-
re edebilirsin. Nasılsa bugün akşama kadar buradayız."

"Burada mıyız?"

"Evet, hazır seni tek başına yakalamışken hemen bırakmaya hiç
niyetim yok. Geliyor musun?"

"Su soğuk değil, değil mi?"

Demir'in dudakları sinsi bir kıvrımla kıvrıldı. "Isıtacağıma söz
veriyorum."

İlayda kararsız bir ifadeyle Demir'in yüzüne baksa da başını tas-
dik edercesine salladı, üzerindeki ceketi ile ayakkabılarını çıkarıp su-
yun içine girdi. Başı sudan çıkar çıkmaz tüm bedeni anında Demir'in
çıplak kollarının arasına girdi. Suyun soğukluğu tüm bedenini titret-
mişti. "Su çok soğuk."

"Birazdan alışacaksın." Demir'in parmakları, İlayda'nın bacakla-
rını kavradığında İlayda gitgide suya alıştığını hissediyordu. "Hâlâ
çok soğuk mu?"

Demir bacaklarını beline dolaması için hareket ettirince, İlayda
bacaklarını Demir'in beline doladı. "Sanırım alışıyorum."

İlayda'nın sudan dolayı gözleri kızarınca yeşilleri iyice parladı.
Demir'in de karşısındaki manzara, nutkunun tutulmasına sebep ol-

muştu. "Birazdan tamamen alışacaksın," diyerek dudaklarına yaklaştı. "Ben ısıtacağım."

İlayda, Demir'in boğuk fısıltısıyla üzerinden titreme geçtiğini hissedince huysuzca kaşlarını çattı. "Ama sen böyle konuştukça ben daha çok titriyorum, yapma lütfen."

Demir anlamazlıktan gelip, "Ne yapmayayım, bunu mu?" diyerek İlayda'nın dudaklarını kavradı.

Bir süre sonra nefesleri birbirlerine yetmeyince birbirlerinden ayrıldılar, İlayda nefesini zar zor toplamayı başarıp Demir'in gözlerinin içine baktı. "Sürprizlerle dolusun, Demir. Sabah evden çıkarken denizde olmayı hiç hayal etmemiştim." Bakışlarıyla üzerindeki kıyafetleri işaret etti. "Ya da böyle sırılsıklam olmayı... Tıpkı sana sırılsıklam âşık olmayı tahmin edemediğim gibi." Demir'in öpmek için yeltendiğini görünce onu durdurdu ve gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Ben sana çok fena âşık oldum, Demir, benimle evlensene?"

Demir ise İlayda'nın sorusuyla önce şaşırsa da ardından sesli bir şekilde gülmeye başladı. "Sen bana evlenme teklifi mi ediyorsun?"

İlayda, umursamazca omuzlarını silkti. "Evet, ediyorum, bunda şaşırılacak ne var ki? İlla erkeğin mi etmesi gerekiyor?"

"Normal çiftlerde erkekler eder ama..."

"Sence biz normal bir çift miyiz? Hâlimize baksana. Kışın ortasında denizin içindeyiz."

Demir, "İyi ki de normal bir çift değiliz," dedi ve yeniden dudaklarını İlayda'nın dudaklarına yaklaştırıp sürttü. "Sizin gibi güzel bir kadının, beni kocası olarak görmesi benim için onurdur. Bu şerefe nail olabilmek en büyük hayalimken şimdi buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

İlayda dudaklarının üzerinde eziyet eder gibi gezinen dudaklarla içini çekti. "Eziyet etmeyi bırak ve beni öp artık."

İlayda'nın sözleriyle Demir arsızca sırıtıp, "Seve seve güzelim," diyerek dudaklarını kavradı.

POYRAZ

Motoryata doğru yol alırken ruhumda büyük bir boşluk hissediyor, kulaklarım uğursuzluğun sesine ev sahipliği yapıyordu. Bakışlarımı dışarıya çevirip rüzgârın şiddetle salladığı cılız ağaçlara baktım. Gövdelerini yere eğmelerine sebep olacak kadar şiddetli bir rüzgâr vardı dışarıda.

Havada uçuşan yapraklar ve tozlar bir sis tabakası gibi görüş alanımı bulanıklaştırınca, yeniden başımı öne çevirip bakışlarımı boşluğa tutundurdum. Gözlerimin önünde sürekli Cesur'la o itin fotoğrafları vardı. Nefret, tüm damarlarımda öfkeyle çağıldıyordu.

İçimden intikam yeminleri ederken derin bir nefes alıp gerginlikten dolayı ağırlaşmaya başlayan gözlerimi sıkıca kapattım. Yasin'le Demir'in bakışlarının ağırlığını ise rahatça üzerimde hissedebiliyordum. Arabaya bindiğimiz andan itibaren ikisi de sürekli dikiz aynasından beni izliyor, tehlikeli dünyanın faturasının bedelini nasıl ödeyeceğimi merakla beklediklerini bakışlarından belli ediyorlardı.

Yeniden derin bir nefes alıp gözlerimi araladığımda, motoryatın yakınına geldiğimizi görünce bakışlarımı dikiz aynasına çevirip Demir'e baktım. "Kenara çek."

Demir, belli belirsiz başını sallayıp sağa yanaştı ve arabayı durdurdu. Arabadan iner inmez yeni yeni yağmaya başlayan yağmur damlaları yüzüme çarptığında, rüzgârın soğuğunu yüzümde daha net hissettim. Hızlıca kabanımın yakalarını dikleştirip ıslanmış iskeleye doğru yürümeye başladım.

Güneş yeni batmış, hava kararmaya yüz tutmuştu. Rüzgâr öyle ne sert esiyordu ki ıslak iskeleye arka arkaya çarpmaya devam eden dalgalar, paçalarımızı da ıslatıyor, rüzgârın ve dalgaların sert uğul tusu kulaklarımızın içinde şiddetle yankılanıyordu.

Motoryatın önüne gelince adımlarımı durdurup dalgalı denize baktım. Çok fazla dalga vardı ve hızlanmaya başlayan yağmur, dalgaları daha da kamçılıyordu. Açılmak için çok yanlış bir gündü. Düşünceyle kısılan bakışlarımla dalgaları izlemeye devam ederken Yasin'in elini omzumda hissettim. "Hazır mısın?"

Yasin'in sorusuyla bakışlarım daha da kısıldı. "Zaman doldu," dedim ve motoryatın içine doğru adımlarımı attım.

Motoryata girdiğimde, tüm adamlarımı beni beklerken buldum. Kendi aralarında oluşturdukları ufak uğultu, benim içeriye girmemle yok olmuş, hepsinin gergin bakışları anında üzerime çevrilmişti.

8 yıldır birlikte çalıştığım, canımı emanet ettiğim adamlarım, şimdi tam karşımda başları önde, el pençe divan duruyor, haklarında vereceğim hükmü bekliyorlardı. Onları bu sebeple karşıma almak içimdeki boşluğu büyütürken aynı zamanda Emin Sancaktar'a olan öfkemi her saniye daha da perçinliyordu. Ellerimi kabanımın ceplerine yerleştirip dudaklarıma soğuk bir tebessümün yayılmasına izin verdim. "Beyler, denize açılmak için harika bir gün, değil mi?"

Hiç kimseden ses çıkmazken bakışlarımı tek tek sadece öldürmek için eğitilen adamların üzerinde gezdirdim. Hepsi soğuk ve acımasız birer katildiler. Yapacaklarını yapar, arkalarına bile bakmazlardı lakin ihanet, yanlarına uğramayacak kadar uzak bir kelimeydi.

Üzerlerinde gezinen bakışlarım Cesur'un üzerinde sabitlendi, bakışlarımı Cesur'un üzerinden çekmeden alaycı bir ifadeyle, "Dümenin başına geç Demir ve bizi ufak bir gezintiye çıkar," diye emrettim.

Demir de aynı alaycı ifadesiyle kulaklarımı doldurdu. "Memnuniyetle," diyerek yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Demir yavaşça uzaklaştığında Yasin de köşeye doğru ilerleyip sırtını motoryatın köşesine yasladı. Cebinden çıkardığı sigarasını dudaklarının arasına götürdü. Çakmağından arka arkaya çıkan sesler,

içerideki ölüm sessizliğini anında kırdı ve insanı irrite edecek kadar yüksek çıkmaya başladı.

Çakmak seslerinin son bulduğu sırada motoryat hareket etmeye başlayınca hırçın dalgaların şiddeti daha da hissedildi ve ayakta sabit kalabilmek gitgide zorlaştı.

Motoryattaki herkes, ayakta durabilmek için kendince bir çabaya girmişti. Olabildiğince zemine sert basmaya çalışıyorlardı. Nihayet Cesur, bakışlarını üzerinde hissedince başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktı. Keskin bir soğuklukla, "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz değil mi?" dediğimde diğer adamlarım da eğdikleri başlarını kaldırıp yüzüme baktılar.

Benim sesimin yankılanmasına tezat kimseden ses çıkmıyor, herkes gergin bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam ediyordu. Ellerimi ceplerimden çıkarmadan omuzlarımı dikleştirerek onlara doğru bir adım attım. "Biliyorsunuz ki insanların bolca kötülük yaptığı acımasız bir dünyada yaşıyoruz. Çoğu zaman yapılan kötülükler cezasız kalabiliyor ama..." Cümlenin devamını getirmek yerine çok kısa bir müddet tek tek yüzlerine baktım. Onların gergin sessizliği daha da gerilmeme sebep oluyordu. "Ama siz, benim dünyamda bana yapılan kötülüğün cezasız kalmayacağını bilmeliydiniz. Yani asıl bilmeniz gereken buydu." Başımı sağa sola salladım. "Görüyorum ki aranızdan biri, bunu unutarak bana savaş açma gafletine düşmüş."

Adamlarımın gergin solukları gitgide artarak kulağıma dolmaya başlayınca ellerimi kabanımın cebinden çıkardım ve parmaklarım belimdeki silahı kavradı, hızlı bir şekilde namlunun ucunu üzerlerine doğrulttum. "Ve benimle savaş demek, ölüm demektir."

Üzerlerine doğrultulan silahla hiçbirinin yüzünde mimik oynamadı, üzerlerinde gezdirmeye başladığım namlunun ucu Cesur'un üzerine gelince durdum, insanı rahatsız edecek kadar sakin bir tonla, "Öne çık!" dedim.

Hiç kimsenin beklemediği isimle tüm bakışlar anında Cesur'a döndü. Yüzlerinden hiçbir ifade okunmayan adamların yüzü, şimdi şaşkınlık doluydu ve kendilerince sebebini anlamaya çalışıyorlardı.

Cesur'un yüzünde ise bambaşka bir şaşkınlık vardı. Afallamışça suna yüzüme bakıyordu. Öne çıkması için çenemle önünü işaret edin ce yüzündeki ifade ses tonuna da yansıdı. Şaşkınlık dolu bir tonyla zar zor, "Abi," dedi.

Dişlerimi sertçe sıkıp dişlerimin arasından tıslayarak, "Ne abisi lan? Çık öne!" diye haykırdım.

"Abi n'oluyor?"

Cesur'un sorusu karşısında sinirle gülmeye başladım. "Sen artık ölü bir adamsın, Cesur, olan bu," diyerek silahı yeniden belime koydum ve üzerimdeki kabanı çıkarıp yere fırlattım. Ardından Cesur'un öne çıkmasını beklemeden sert adımlarla üzerine yürüdüm.

Üzerine yürüdüğümü gören Cesur'un bakışları da irice açıldı. "Abi," dediğinde çoktan yanına varmıştım.

Çenesini sıkıca kavradım. "Sakın bir daha bana abi deme, sakın!"

Cesur, konuşmak için dudaklarını hareket ettirdi lakin çenesini sıkan parmaklarım yüzünden ne dediği anlaşılmamıştı. Parmaklarımı gevşetip yüzünü sertçe geriye ittim. İtilmenin ve dalgaların etkisinden dolayı tökezlerken yere düşmeden onu yakalayıp sıkıca yakasından tuttum. "Ulan nasıl bana ihanet edersin, nasıl o şerefsizin köpeği olursun?"

Cesur, söylediklerime inanmamamı istercesine başını şiddetle sağa sola salladı. "Ne ihaneti? Ben asla sana ihanet etmem, ölürüm de etmem."

"Asla ihanet etmezsin öyle mi?" Cesur'un sıkıca kavradığım yakasını bırakıp başımı Yasin'e çevirdim.

Yasin, ona bakmamla birlikte başını sallayıp yaslandığı yerden sırtını ayırdı ve elindeki sigarasını yere atıp ayağının ucuyla yanan sigarasını ezdikten sonra yanımıza geldi. Soğuk bakışlarını Cesur'un üzerinden çekmeden fotoğrafları Cesur'a gösterdi. Cesur eline aldığı fotoğraflara bakmaya başladığında Yasin, "Bu fotoğraflar bu sabah veri tabanımıza düştü," dedi.

Cesur, anında kaşlarını çattı. "Bu fotoğraflardaki ben değilim, bunlar montaj," diyerek bana bakınca öfkemi kontrol altına alabil-

mek için kendimi sıkmaya çalıştım. Sesimi sakin tutmaya çalışsam da bedenim kontrolümün dışında tepkiler veriyordu.

"Bu ne demek oluyor, Cesur? Senin o piçle ne işin olur?"

Cesur, gerginlikle başını sağa sola salladı. "Yemin ederim bu fotoğraftaki ben değilim, ben o adamla hiç yan yana gelmedim. Bu fotoğraflar doğru değil, oyun bu."

Yüksek çıkan sesimle onu susturdum. "Oyun oynayan biri varsa o da sensin, Cesur! Bunca senedir o yavşağın köpekliğini yapmak için mi yakınımda durdun?"

Cesur'un yüz ifadesi garip bir şekilde kasıldı. Dişlerini sıktığı çenesindeki kaslarından açıkça belli oluyordu. "Bu fotoğraflara inanıyorsun ve bana bakışlarım yeniden Yasin'i buldu.

Yasin cebinden çıkardığı kayıt cihazının düğmesine vakit kaybetmeden basınca, motoryatı Cesur'un ve Emin Sancaktar'ın sesi doldurdu.

"Patron, dediğim gibi Eylül şimdi okuldan çıktı, alışveriş merkezine doğru gidiyor."

"Poyraz iti dönmedi henüz değil mi?"

"Bugün şanslı günündesin, onun dönmesi saatlerini alacak."

"Güzel. Öyleyse tanışalım bakalım şu herkesten sakladığı, güzel olduğunu iddia ettiğin karısıyla."

"Yalnız patron, hatun biraz fazla ürkek, çok üzerine gitme."

Hatun? Ürkek? Güzel?

Motoryatı dolduran seslere daha fazla tahammül edemeyince sıktığım yumruğumu Cesur'un yüzüne geçirmemle Cesur geriye doğru savruldu. Saatlerdir içimde tuttuğum öfkem, benliğimden taşmıştı. Eylül hakkında konuşulanları duymak tüm kontrolümü kaybetmeme sebep olmuştu. Yeniden Cesur'un üzerine doğru yürüdüm ve yumruğumu çenesinin altına geçirdim. "Ne demek lan hatun? Senin o dilini kökünden sökerim! Sen kime benim karım için güzel diyebiliyorsun, öldürürüm seni!"

Cesur, ağzındaki kanı tükürüp acı çekercesine yüzüme baktı. "Abi ben o itle hiç konuşmadım, bunların hiçbiri doğru değil."

Cesur'un yakasına bir kez daha asılırken, "Abi deme, demedim mi lan sana?" diyerek sırtını motoryatın duvarına çarptım.

Motoryattaki herkes, nefesini tutmuş bir hâlde Cesur'un yalvarışlarıyla benim delirmiş hâlimi izliyorlardı. Yasin soğukkanlılıkla araya girip, "Boşuna çırpınıyorsun, Cesur, yolun sonuna geldin," deyince, Cesur başını iki yana salladı.

"Doğruyu söylüyorum, neden bana inanmıyorsunuz?"

Yasin yeniden kayıt cihazına bastı ve motoryatı bir kez daha Cesur'la Emin Sancaktar'ın sesleri doldurdu.

"Poyraz hâlâ kızını benim bilmediğimi sanıyor öyle mi? Mezarlık ona ders olmadı mı? Aslında mezarlıkta alacaktık kızını. Gerçek bir baskın ve bumm! Küçük kız elimizde."

"Patron yapma, kız masum."

"Siktir lan, sana mı soracağım? En kısa zamanda o kızı getirmeni istiyorum. Derisini kendi ellerimle yüzeceğim o veledin."

Emin itinin sözleri kalbimi sökercesine sızlatınca ellerimi hızla Cesur'un boğazına geçirip sıkmaya başladım. "Canına mı susadın lan sen? Hiç mi ortaya çıkmayacak sandın? Ecdadınızı sikerim lan, asıl ben sizin derinizi yüzerim!"

Kontrol edemediğim öfkem, Cesur'un nefesini kesmek üzereydi. Yüzü kızarmış, bakışlarının odağı kaymıştı. Hızlıca ellerimi boğazından çektiğimde Cesur dizlerinin üzerine düştü ve arka arkaya öksürmeye başladı. Öksürüklerinin arasından zar zor çıkan sesiyle, "Ben suçsuzum, ben hiçbir şey yapmadım!" diye inledi.

Cesur'un sözleri üzerine Yasin bir kez daha araya girdi. "Fotoğraflar ve ses kayıtları sistemimizde incelendi, üzerlerinde hiçbir şekilde oynama yok."

Cesur bir kez daha inkâr edercesine başını salladı, kısılmaya yüz tutmuş sesiyle, "Ben asla ihanet etmem," deyince belimdeki silahı çarıp üzerine doğrulttum.

Üzerine doğrultulan silahla tüm korumaların gözleri korkuyla büyüdü. Cesur da ellerini zemine sabitleyip bedenini geriye çekmeye başlayınca, yüzümü buruşturup tükürürcesine konuştum. "8 yıl önce benim ne yaşadığımı sen görmedin mi lan? Neler yaşadığıma

sen kendi gözlerinle şahit olmadın mı? Mevsimimi değiştiren adama nasıl itaatlik edersin? Hadi beni siktir et, asıl sen Melis'e nasıl kıyabildin? Onu annesiz bırakan piçin nasıl köpeği oldun?"

Sözlerim üzerine Cesur'un gözlerinin dolduğunu görünce fiziki anlamda kalbimin acıdığını hissettim. Hayatımın siyah renginden tiksiniyordum!

Cesur ise sesinin titremesini umursamadan, "Ben sana asla ihanet etmem," deyince Yasin son bir kez daha kayıt cihazını çalıştırdı.

"İstiyorum, o itin kadınını da kızını da istiyorum."

"Patron, şu an yapamam, getiremem. Sürekli etraflarında adamlar var. Ufacık bir hatamda beni öldürürler."

"Eğer bana onları getirmezsen asıl ben seni kendi ellerimle öldürürüm, duydun mu?"

"Tamam, sakin ol, ilk fırsatta ikisini de ayaklarının önüne atacağım. Tamam mı?"

Motoryatta yankılanan seslerin devamını benliğim kaldıramayınca gözlerimi sıkıca kapattım ve silahın emniyetini çekip yeniden gözlerimi açtım. Tüm gücümle dişlerimi sıkarken Cesur'un kalbinin üzerine nişan aldım. "Aileme dokunmaya cüret edeni bu defa yaşatmam!" diyerek tetiğe bastım. Silah sesine eş zamanlı Cesur'un dudaklarından acı bir feryat döküldüğünde yeniden tetiğe bastım. Ardından bir kez daha...

Beyaz gömleğinden sızmaya başlayan kanı görünce acıyla yutkundum ve yanı başımda dikilen Yasin'e dönüp silahı ona uzattım. "Cinayeti üstlenecek birini bul!"

Yasin başını salladığında kapıya doğru yürümeye başladım. Kapının yanına varınca ise çıkmadan önce omzumun üzerinden donmuş bir hâlde bana bakan adamlarıma baktım. "Bu itin cesedini de bir an önce yok edin ve Beren'i yakın izlemeye alın. Emin Sancaktar'la ya da adamlarıyla en ufacık irtibatını görürseniz onu da öldürün!"

POYRAZ

Parmaklarım, çalışma masasının üzerinde gergin bir şekilde tempo tutarken, zamanı âdeta iliklerime kadar hissettiren saatin sesi de parmaklarımın ucunda can bulan ritme eşlik ediyordu. Hava aydınlanmak üzereydi ve açık pencereden rüzgârla birlikte içeriye doğru yavaş yavaş süzülerek giren güneşin ışıkları da odanın karanlığını kırmaya başlamıştı.

Kaç saattir burada oturduğumu bilmiyordum. Zihnimden silinmek bilmeyen Cesur'un dolmuş gözleri, vicdanıma eşi benzeri olmayan bir işkence yaptıkça gözüm uyku nedir bilmemiş, soluğu karanlık dünyamın soğuk yüzünü yansıtan çalışma odasında almıştım.

Aldığım her nefes, çöl sıcağı gibi ciğerlerimi kasıp kavurunca bakışlarımı tempo tutan parmaklarımdan çektim ve aydınlanmaya başlayan odanın içinde gezdirmeye başladım. Bakışlarımın değdiği her noktada tek bir gerçek yankılanıyordu benliğimde. Bu odanın soğuk yüzü bendim. Duvarları, benim resmimdi.

Zihnimde dolaşan düşüncelerimi bir sis bulutu gibi dağıtan telefonun rahatsız edici sesi kulağımı tırmalamaya başladığında, bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye son verip telefonuma çevirdim. Arayan Yasin'di ve ben ilk kez onun telefonunu cevaplamak istemiyordum, yeni bir gerçeği daha duymak istemiyordum.

Bir müddet Yasin'in adında takılı kaldı gözlerim. Yasin de ısrarla aramaya devam ediyordu. Telefona cevap vermeyince aramasına son verdi. Ardından yeniden aramaya başladı.

Dakikalarca telefonuma bakmaya devam ettim. Yasin'in kaçıncı arayışıydı bilmiyordum, ben de ısrarla ekranda beliren ismi izlemeye devam ediyordum.

Yasin pes edince telefonu kendimden uzaklaştırıp bakışlarımı yeniden odanın içinde gezdirmeye başladım. Odanın içini incelemeye devam ederken bu defa odanın kapısı tıklatılınca bakışlarımı kapıya çevirdim.

Kapı arka arkaya iki kez çalındıktan sonra kapının metal kulpu yavaşça aşağıya doğru indi ve kapı ağır çekimdeymişçesine aralanmaya başladı. Çok geçmeden İhsan Efendi içeriye girerek tedirgin bakışlarını, darmadağın olmuş yüzümde gezdirdi. "Beyim, Serdar oğlum kapıda. Müsaitsen seninle görüşmek istiyor."

İhsan Efendi'ye başımı sallamakla yetindim ve onun odadan çıkmasıyla birlikte içeriye giren Serdar'a bomboş gözlerle baktım.

Serdar da içeriye girer girmez başını önüne eğdi ve ellerini, el pençe divan bağlayarak biraz kararsız biraz da gergin bir ifadeyle tam karşımda durdu. Hissettiği huzursuzluk ise âdeta bedeninden yayılıp bana çarpıyordu. "Poyraz Bey, İhsan Efendi'den burada olduğunuzu öğrenince gelmek istedim. Bilmeniz gereken bir sorun var." Başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktı.

"Nedir?"

Sorduğum soruyla sıkıntılı bir nefes alıp vereceği kötü haberin odada yankılanması için dudaklarını araladı. "Az önce Beren Hanım'ı takip eden adamlarımızdan haber geldi," diyerek sustu ve hızla bakışlarını kaçırdı.

Serdar'ın sessizliği uzamaya başladıkça içime aniden tuhaf bir huzursuzluk çöreklendi ve bu huzursuzluk, sabırsız bir gerginlikle sesimin odada rahatsız edici bir sesle aksetmesine sebep oldu. "Ve?"

Serdar, şiddetle yankılanan sesimi duyunca yüzünde oluşan belli belirsiz bir korkuyla yüzünü buruşturup yeniden bakışlarını bana çevirdi. "Poyraz Bey, Beren Hanım intihar etmiş."

Serdar'ın dudaklarından dökülen kelimeler, soğuk bir yel gibi odanın içini doldurunca üzerine yaslandığım masadan doğruldum ve oturduğum yerden hızlıca ayağa kalkıp sert adımlarla Serdar'ın

yanına giderek karşısına dikildim. Çatılı kaşlarımı bozmadan yüksek çıkan sesimle, "Nasıl intihar etmiş, başına diktiğim adamlarım o sırada neredeymiş?" diye çıkıştım.

Serdar bir kez daha yüksek çıkan sesime yüzünü buruştururken geriye doğru bir adım atıp soluksuz konuştu. "Muhtemelen Cesur'un haberini alındıktan sonra etmiş. Cesur'u görmek istemiş ama adamlarımız izin vermeyince evine geri dönmüş. Birkaç saat sonra da komşuları silah seslerini duyunca polise haber vermişler. Kapısı kilitliymiş, polisler kırarak içeriye girmişler. Girdiklerinde Beren Hanım'ın cesediyle karşılaşmışlar. Bir elinde kendi silahı, diğer elinde de Cesur'un fotoğrafı varmış. Yasin Bey, şu an ekibiyle birlikte olay yerindeler."

Böyle bir haberi duymayı kabul etmiyormuşçasına parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Saçlarımı sıkıca kavrayan parmaklarımı serbest bırakıp, yüzündeki dehşet ifadesiyle beni izleyen Serdar'ın yakasına asıldım. "Ulan ben o adamları Beren'in başına ne diye diktim? Nasıl silah sesine müdahale etmezler? Nasıl?"

Serdar öfkemden nasibini alırken kısık çıkmaya başlayan sesiyle, "Onlar dışarıda apartmanı izliyorlarmış, polisler eve gelince bir terslik olduğunu anlamışlar," diyerek susunca yakasını bırakıp onu geriye ittim.

"Hepsinin canına okuyacağım, bana bunun hesabını tek tek verecekler!" Serdar hızlıca başını sallayınca öfkeli bakışlarımı üzerinden çekmeden daha kontrollü çıkan bir sesle, "Cesur'un cesedini ne yaptınız?" diye sordum.

"Yasin Bey, otopsi için adli tıp kurumuna sevk etti."

"Cinayeti üstlenecek birini buldunuz mu?"

"Bulduk, Poyraz Bey."

Serdar'a başımı sallayıp bedenimi pencereye doğru çevirdim ve biraz olsun nefes alabilmek için pencerenin yanına ilerledim. Çok geçmeden Serdar'ın odadan çıktığını açılan, ardından kapanan kapının sesiyle anlayınca da dudaklarım tebessümü barındıran bir ifadeyle yukarıya doğru kıvrıldı.

Telefonumun sesi bir kez daha odayı inletince başımı telefonuma çevirdim ve Yasin'in yeniden aradığını gördüm. Telefonu elime aldığımda dudaklarım daha da kıvrıldı. Telefonumu sessize alıp cebime koydum. Birkaç saat de olsa huzurla uyuyabilecektim.

Çalışma odasından çıkıp koşar adımlarla odama, yani hayat bulduğum aydınlığıma yürümeye başladım. Odaya girer girmez bakışlarım onu bulurken belli belirsiz bir tebessümle sevdiğim kadını izledim. Yastığının üzerine yayılan siyah saçları, yatağını en güzel renkleriyle süslüyordu. Üzerindeki örtü beline kadar sıyrılmış, bacağının biri örtünün altında, diğeri de örtünün üzerindeydi. Yüzü de huzursuzluğa teslim olmuştu, tedirgin bir ifadeyle uyuyordu.

İfadesi içimi titretirken odadaki nefesini içime hapsedip hızla üzerimdekilerden kurtuldum ve usulca yanına uzandım. Onu kollarımın arasına çekip burnumu boyun girintisine gömdüğüm sırada uyku mahmuru sesini duydum. "Poyraz."

Eylül'ün sesiyle başımı boynundan kaldırıp yüzüne baktım. Önce narin parmaklarının tersini dudaklarının üzerine bastırıp esnedi, ardından bakışları saati buldu. "Yeni mi geliyorsun?" Başımı salladığımı görünce uzun kirpiklerini huysuzca kırpıştırdı. "Yemeğe de gelmedin, aklım tüm gece sendeydi."

Bakışlarındaki huzursuzluğu içime ilmek ilmek işleyince onu göğsümün üzerine çektim ve başımı yastığın üzerinden kaldırıp burnunun ucundan öptüm. "Biliyorum ama bu sondu."

Kaşlarını çatıp, "Neler oluyor, Poyraz? Kilitli kapılarını bana ne zaman açacaksın?" diye sorduğunda içimdeki karanlık ormana sinsi bir ateş düşürdü. Ne yapmam gerektiğine karar vermek için kısa bir süre sessiz kalıp, uzun uzun tedirgin bakan menekşelerine baktım. Onu daha fazla bilinmezliğin sığ sularına atıp boğmak istemiyordum. Onu üzerimden indirip yatakta doğruldum. "Anlatacağım ama önce görmen gereken bazı fotoğraflar var."

Eylül başını sallayınca yataktan çıkıp telefonumun yanına ilerledim. Eylül ise yatağın kenarına oturup ayaklarını aşağıya sarkıttı ve sabırsızca göstereceğim fotoğrafları beklemeye başladı. Telefonu

aldıktan sonra yanına ilerleyip önünde diz çöktüm. "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Söylediğim sözler üzerine Eylül'ün çehresi anında gerginlikle kasıldı ve kesik kesik soludu. "O ne demek?"

Gerginliğini almak istercesine üzerine uzanıp dudaklarımı alnına bastırdım, sonra da Cesur'un fotoğraflarını göstermeye başladım. Gösterdiğim her fotoğrafta Eylül'ün gözünden süzülmeye başlayan yaşları görünce telefonu bıraktım ve bu defa dudaklarımı sicim gibi akan gözyaşlarının üzerine bastırdım. "Ama sana söz menekşem, her şeyi eskisinden güzel yapacağım."

İlayda, sabah erkenden pastaneye geldiğinde Serkan'ı yerleri paspaslarken buldu ve kocaman gülümsemesiyle, "Günaydın, Serkan. Kolay gelsin," dedi.

Serkan da başını paspasladığı zeminden kaldırıp İlayda'ya baktı. "Günaydın, hoş geldin."

İlayda başını sallayıp tezgâhın arkasına doğru ilerledi ve üzerindeki ceketi çıkardı. "Bu sabah uyuyakalmışım, neyse ki müşteriler gelmeden gelebildim."

"Yapma ama İlayda, sen patronsun. İstediğin saatte gelebilirsin. Ben zaten burayı idare ediyorum."

İlayda yeniden gülümseyip başını sağa sola salladı. "Ben burayı iş yerim olarak görmüyorum ki kendimi patron gibi hissedeyim. Burası benim yuvam, ben burada huzur buluyorum. O yüzden sabah erkenden kalkıp gelmek bana külfet olmuyor."

Serkan'ın bakışlarında belli olurcasına hayranlık oluştu. "İşini aşkla yapıyorsun, seni takdir ediyorum."

İlayda, Serkan'a gülümsediği sırada Demir'in içeriye sertçe girmesiyle irkilirken, Demir'in, Serkan'ın üzerine doğru yürüdüğünü gördü. Ondan sonrası çok hızlı gelişti. Demir'in, Serkan'ı masaların üzerine doğru savurmasıyla birlikte ağzından engel olamadığı bir çığlık koptu.

İlayda'nın çığlığı pastaneyi inletirken Demir'in de sert yakarışı çığlığına eşlik etti. "Öldüreceğim ulan seni!"

Demir, hırsını alamayınca Serkan'ın üzerine doğru yeniden yürüdü ve Serkan'ı düştüğü yerden kaldırıp çehresine kafasını geçirdi. Serkan bir kez daha yere savrulunca hırsla üzerine çıkıp kanamaya başlayan burnuna yumruğunu geçirdi. "Yediririm lan sana o çiçekleri!"

İlayda, hızlıca Demir'le Serkan'ın yanına gidip Demir'i durdurmaya çalıştığı sırada Demir'in söylediklerini duyunca olduğu yerde donup kaldı ve duyduklarını idrak etmeye çalıştı.

Demir de öfkeyle bağırmaya, aynı zamanda Serkan'a yumruk atmaya devam ediyordu. "Ortaya çıkmayacak mı sandın? Kimsin lan sen, hangi amaçla o çiçekleri gönderdin?"

İlayda duyduklarını sindirmeye çalışırken transa geçmiş bir hâlde karşısındaki ikili izlemeye devam etti. Eli ayağı boşalmış öylece onlara bakıyordu.

Demir, "Konuşsana ulan!" diyerek bir yumruk daha atınca, Serkan yediği darbelerin arasından zar zor sesini buldu.

"Meltem Hanım istedi."

Demir'in kulaklarında Meltem'in adı çınlayınca kısa bir süre afallayıp Serkan'a vurmayı bıraktı. İlayda ise Demir'in aksine afallamak yerine Serkan'a bakarken dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. Meltem'den böyle bir hamleyi bekliyordu ve şaşırmamıştı. Kalbine ağır gelen, Serkan'ın bu işe dâhil olmasıydı.

Demir üzerindeki şaşkınlığı hızlıca atıp Serkan'ın üzerinden kalktı ve yakasını kavradığı gibi bir kez daha karşısına dikti. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Elimde kalmadan önce konuş!"

Serkan'ın, burnunda hissettiği acıya daha fazla dayanacak gücü yoktu, öyle ki gözlerinin kardığını hissediyordu. Titreyen dudaklarını güçlükle zapt edip, "Bir gece pastane çıkışı Meltem Hanım yolumа çıktı ve beni arabasına aldı. Seni çok sevdiğini, yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Senin de onu sevdiğini ama İlayda'nın gözünü boyadığını söyledi. Senin gözünü açmak ve bu hayatta tek amacı pasta yapmak olan bir kadından seni kurtarmam için bana çok para

vereceğini söyledi. Dediği gibi de burada bir yılda alacağım paranın katbekatını verdi. Benim de paraya ihtiyacım var, kabul etmekten başka şansım yoktu. Üzgünüm," dedi.

Demir, Serkan'ın sözleriyle iyice sinirlerinin boşaldığını hissediyor, bu his onu gülmeye zorluyordu. Güldükçe sesi de kontrolünü kaybetti ve gülüşü gitgide ürkütücü bir hâl aldı. Kahkahaların arasında boynunu sertçe sağa sola yatırdı. "Demek başka şansın yoktu!" diyerek kafasını Serkan'ın yüzüne geçirdi.

Kırılan burundan çıkan ses, İlayda'nın yeniden çığlık atmasına sebep oldu, bu darbe Serkan'ı da çoktan karanlığa itmişti.

EYLÜL

Okulun bahçesine girdiğimde bakışlarımı önümde duran devasa binaya çevirdim. Binanın her köşesine Poyraz'ın sihirli parmakları dokunmuştu, her köşe onun izlerini taşıyordu.

Binaya bakmaya devam ederken okula geldiğim ilk günü anımsadım. Ne hayaller kurarak başladığım okuldan, daha akşamına büyük bir hayal kırıklığıyla geri dönmüştüm. Arzu ile Engin'in kurduğu tuzağa düşmüş, ilk dakikalardan Poyraz'dan nefret etmiştim. Sonra Beren'in dostluğuna sığınmış, huzur bulabilmiştim. Dostluğuyla dağları delebilecek gücü içimde hissetmiştim. Şimdi ise Beren'in yokluğunda bu koca binada kimsesiz kalacaktım. Ufacık bir sıkıntımda onun ardına sığınamayacaktım.

Gözlerime hücum eden yaşları büyük bir çabayla geri göndermeyi başardım ve binanın içine doğru yürümeye başladım. Saniyeler içinde öğretmenler odasına girdiğimde Osman Bey'in, daha önce Beren'in yerine gelen Derya Hanım'ı, öğretmen arkadaşlara bir kez daha takdim ettiğini gördüm.

Odaya girmemle birlikte konuşmasını böldüğüm için başımı özür dilemek mahiyetinde sallayıp sessizce yerime ilerledim ve Oktay Hoca ile Pınar Hoca'nın karşısına oturdum. Pınar Hoca'nın bakışlarındaki zafer parıltıları şaşırmama sebep olduğunda Oktay Hoca'nın sesiyle bakışlarımı Oktay Hoca'ya çevirdim. "Eylül, sen Beren'in neden istifa ettiğini biliyor musun?"

Oktay Hoca'nın sorusuna eş zamanlı Seher Hoca da aynı soruyu Osman Bey'e sordu. "Osman Bey, Beren dönemin ortasında neden istifa etti? Okulla ilgili hiçbir sorunu yoktu, dün çok mutluydu."

Osman Bey, Seher Hoca'nın sorusuyla sıkıntılı bir nefes aldı. "Beren Hanım'ın babası rahatsızlanmış ve tedavisine yurt dışındaki bir hastanede devam edilecekmiş. Beren Hanım da babasını yalnız bırakmak istemiyor, o yüzden öğretmenlik mesleğine bir süreliğine ara verdi."

"Rahatsızlığı ciddi bir durum mu?"

"Öyleymiş."

Seher Hoca başını salladığında, Oktay Hoca araya girdi. "Babasının Beren'den başka kimsesi yoktu, mecbur Beren bakacak. Çok üzüldüm, umarım bir an önce şifa bulur."

Tüm öğretmenler, Oktay Hoca'nın söylediklerini desteklerken Pınar Hoca'nın zafer dolu bakışları garip bir şekilde benim üzerimdeydi.

Zilin çalmasıyla birlikte ayaklanınca Pınar Hoca da ayaklandı ve benim ilerlememle o da peşimden geldi. Ardından adımlarını hızlandırıp yanımda yürümeye başladı. Gözlerindeki zafer parıltılarının sesinin tınısına da yansımasını umursamadan, "Senin adına çok üzüldüm, Eylül, artık yalnız kaldın," dedi.

İma etmek istediğini anlayamayınca kaşlarımı çattım ve adımlarımı durdurup yüzüne baktım. "Yalnız kaldın derken?"

Pınar Hoca da adımlarını durdurup bedenini bana çevirdi. "Bu okulda Beren'den başka kimseyle arkadaş değildin ya, Beren gittiğine göre artık yalnızsın, onu diyorum."

Sözlerini öylesine keyifli bir ifadeyle söylemişti ki dudaklarının her hareketi sinirlerimi zorlamaya başlamıştı. "Beren'den başka kimseyle arkadaş olmadığım kanısına nasıl vardın peki?"

"Hadi ama Eylül, kimi kandırıyorsun, hiçbiri seni arkadaşı olarak görmüyor, sen de biliyorsun."

"Seni sevmedikleri gibi mi?"

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle birlikte Pınar Hoca'nın keyifli yüz ifadesi birden değişti. "Beni sevmedikleri gibi mi?"

Başımı tasdik edercesine sallayıp, "Bu okulda seni kimse sevmiyor ki," dedim.

Pınar Hoca'nın yüz ifadesi tamamen değişti ve yüzü sert bir ifadeyle gerildi. "Asıl sen bu kanıya nasıl vardın?"

Sorduğu soruyla bu defa keyiflenme sırası bendeydi. "Hadi ama hocam, kimi kandırıyorsun, sen de biliyorsun ki hiçbiri seni sevdiği için seninle muhatap olmuyor çünkü samimi değilsin, kendinden başka kimseye değer vermiyorsun. Onlar da bunun farkında. Sırf bu yüzden herkes sana hak ettiğin şekilde yaklaşıyor, yani samimiyetsizce. Bence sen, benim yalnız kalıp kalmayacağımla ilgileneceğin kadar kendi yalnızlığına dönüp bakmalısın."

Pınar Hoca hırsla nefes alarak öfkeli bakışlarını gözlerime kenetledi. "Dua et okuldayız ve ben derse geç kalıyorum," dedi ve arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı.

Pınar Hoca'nın arkasından bakmaya devam ederken derince içimi çektim. Beren'le dostluğumu kıskanan, Beren gittiği için yalnız kalmama sevinen bir zavallıydı o.

Pınar Hoca'nın arkasından başımı sağa sola sallayıp sınıfıma doğru ilerledim. Tam sınıfıma gireceğim anda Beren'in sınıfının kapısında Beren'in silüeti belirince sızlamaya başlayan burnumu çektim. Onun yokluğuna alışmak tahminimden çok daha fazla zor olacaktı.

Derin bir nefes alarak sınıfıma girdim. Girdiğimde ise bakışlarımın ilk odağı Melis oldu. Emir ve Bade ile birlikte kahkahalar eşliğinde sohbet ediyor, etrafına parıltısını saçıyordu.

Melis'in gülen yüzüne içim ezilerek bakmaya başladım. Cesur'un yokluğu, en çok onu üzecek, hatta sarsacaktı. Benimse minik kalbinin, Cesur'un yokluğuna ne kadar dayanabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarımı Melis'in üzerinden çektim ve masama doğru ilerleyip ilk dersime başladım.

Okul çıkışı eve döndüğümüzde, Ela bizi kapıda sevinçle karşıladı. İçeriye adımımızı atar atmaz Melis'i kucakladığı gibi etrafında kısa bir tur döndürdü, akabinde bana doğru gelip hızlıca boynuma sarıldı.

Melis'le birlikte Ela'nın sevincine şaşırırken Ela boynumdan ayrıldı. Heyecanının sesine de yansımasına izin vererek, "Serdar'la barıştım," dedi ve benim daha konuşmama izin vermeden yeniden söze girdi. "Ama sor nasıl barıştım?"

Melis'le birbirimize doğru kısa bir bakış attıktan sonra Ela'ya dönüp, "Nasıl barıştınız?" diye sordum.

"Serdar barışmak için kapıma gelince yüz vermedim. İlişkimizi tamamen bitirdiğimi söyledim."

"Ee?"

Ela, "Eesi, onun da paçaları tutuşunca bu sabah soluğu Poyraz Bey'in yanında almış, ilişkimizi açıklamış. Poyraz Bey de izin vermiş. Kısacası bu hafta sonu nişanımız var," diyerek yeniden boynuma atladı.

Öylesine mutlu, öylesine heyecanlıydı ki sıkıca sarıldığı bedenimin üzerinde kalp atışlarını rahatça hissedebiliyordum.

"Oley be!" Melis'in heyecanlı sesi kulaklarımızı doldurduğunda aynı şekilde ben de Ela'ya sarıldım.

"Sizin adınıza gerçekten de çok sevindim, zaten bu zamana dek saklamanız hataydı. Poyraz size bir şey demezdi ki, aksine destek olurdu."

Ela bedenimden ayrılıp, "Biliyorum ama bunu Serdar'a bir türlü anlatamıyordum, demek ki korkutmak lazımmış," diyerek gülmeye başlayınca Melis'in meraklı bakışları bize döndü. "Nasıl yani? Korkutunca n'oluyor ki?"

Melis'in sorusuyla Ela ile göz göze geldik. Melis'e ne diyeceğimi düşünürken Ela benden önce davrandı. "Bazen her istediğimizi rahatça yaptırabiliyoruz, olan bu."

Melis'in gözlerinden anında parıltılar geçti. "O zaman bu çok güzel," deyince Ela'ya kötü kötü baktım ve Melis'in önünde diz çökerek rahat göz teması kurabilmek için onunla aynı hizaya geldim.

"Hayır tatlım. İnsanları korkutmak, istediklerini korkutarak yaptırmak çok yanlış, hatta bencilce bir davranıştır. Çünkü bu karşı ta-

rafa isteklerimizi zorla kabul ettirmektir, doğru değildir," diyerek yeniden Ela'ya doğru ters bir bakış atıp Melis'e döndüm. "Ela abla-nın burada yapmaya çalıştığı, çok istediği bir şeyi Serdar abinin de istediğini bildiği için bir adım atmasını sağlamak olmuş. Bu nadiren kabul edilebilir olsa da her koşulda yanlış bir harekettir, karşı tarafı zor durumda bırakabilir. Şimdi şöyle düşün, yapmayı istemediğin bir şeyi biri sana zorla ve korkutarak yaptırsa bu hoşuna gider miydi?"

Melis, başını olumsuzca salladı. "Gitmezdi."

"Evet, işte bu yüzden güzel ve doğru bir davranış değil."

"Anlıyorum."

"Hadi sen şimdi odana çık, ben birazdan yanına geliyorum."

Melis yanımızdan uzaklaşınca ayağa kalkıp Ela'ya döndüm. Ela da benden önce hareket edip, "Eylül, sen şimdi öyle söyleyince çok pişman oldum. Ne yani, ben Serdar'ı zor durumda mı bıraktım?" diye sordu pişmanlık dolu bir sesle.

"Serdar'ı zor durumda mı bıraktın onu bilmiyorum ama Melis'in yanında bu şekilde konuşmanın doğru olmadığını biliyorum. Melis şu an herkesi rol model alabilecek bir yaşta ve yapılan her davranışı, doğru bir davranış olarak kabul ediyor. Onun yanında konuşurken daha dikkatli olmalıyız."

Ela mahcup bir ifadeyle başını öne eğdi. "Haklısın, Eylül. Patavatsızlık yaptım ama bir dahakine daha dikkatli olacağım."

"Sevinirim," dedim ve odama doğru ilerlemeye başladım.

Odaya girdiğimde ise üzerimdekilerden hızlıca kurtulup üzerime spor kıyafetlerimi geçirdim. Birazdan Poyraz gelecek ve bileklerimi güçlendirmek için ilk eğitimimize başlayacaktık.

Aynanın karşısında kendime bakarken dakikalar sonra sevdiğim adam içeriye girince bedenimi ona çevirdim. Poyraz'ın bakışları da benim üzerimdeydi. Arzu dolu bakışları üzerimde dolaşmaya başlayınca içimde oluşan heyecanla gülümsedim. "Hoş geldin sevgilim."

Poyraz hızlıca yanıma gelip beni bedenine çekerek dudaklarımın üzerine uzun bir öpücük bıraktı. "Hazır mısın?"

Poyraz'a başımı sallayıp muzipçe sırıttım. "Yani, bu seferki karşılaşmayı velim yerine kocamla yapacak olmak kendimi daha hazır hissettiriyor."

Poyraz sırıtarak parmak uçlarını açıkta kalan göbeğimin üzerinde hareket ettirdi. Göbeğimin üzerinde gezinen parmaklarıyla soluklarım hızlanmaya başlayınca Poyraz alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirdi. "Karşılaşmamıza burada mı başlasak?"

Poyraz'ın kora dönüşen mavilikleri sertçe yutkunmama sebep olunca ondan uzaklaşıp banyonun kapısına doğru ilerledim. "Olmaz çünkü sen başladın mı durmuyorsun ve biz şimdi sevişmeye başlarsak, bugün bu karşılaşmayı asla yapamayız."

Kapıyı açıp banyoya girdiğimde Poyraz'ın arkamdan homurdanarak söylendiğini duydum. Poyraz'ı delirtmeye bayılıyordum. Dudaklarım keyifle kıvrılırken banyonun kapısını kapatıp lavaboda hararet basan yanaklarımı ıslattım. Saniyeler sonra banyodan çıktığımda ise Poyraz'ın da üzerini değiştirdiğini gördüm. Tıpkı karşılaşma yaptığımız gün gibi baştan aşağı simsiyah giyinmişti. O gün dış görünüşünü incelerken onun için düşündüklerim aklıma gelince sırıtmaya başladım.

Poyraz Bey, siyah bir eşofman altı giymiş, üzerine de tüm bedenini saran siyah bir tişört giymişti. Bu adam bilerek mi dar giyiniyordu yoksa içindeki kas yığını mı giydiklerinin dar görünmesine sebep oluyordu bilmiyordum ama kesinlikle çok çekici görünüyordu. İstemsizce alt dudağımı dişledim. Gömlek giydiğinde ucu görünen siyah dövmesi de giydiği tişörtle iyice gün yüzüne çıkarken boynundaki dövmesi de tamamen belli olmuştu ve kanat şeklini andırıyordu.

Bir an içimdeki bir dürtü, dövmenin tamamını görmeyi çok istedi.

Şimdilerde dövmenin tamamını görmüş olmak yüzümde şapşalca bir gülümseme oluşturunca Poyraz, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

Poyraz'ın sorusuyla düşüncelerimden çıkıp, "Hiç," dedim ve Poyraz'ın yanına ilerleyip parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. "Hadi inelim."

Poyraz'ın başını sallamasıyla birlikte odadan çıkıp aşağıya indik.

Kapıdan dışarıya çıktığımızda Poyraz'ın yüzüne bilindik, ruhsuz ve sert ifadesi yerleşirken beni fark eden tüm adamları anında başlarını öne eğdi. Derince soluduğumda Poyraz'ın hızlı adımları sayesinde müştemilata çoktan girmiştik. Poyraz kapıyı kapatıp beni karşılaşma yapacağımız yerin ortasına getirdi.

Bakışları bir kez daha üzerimde gezinince, "Adamlarının hepsinin başı önündeydi," dediğimde Poyraz cevap vermedi.

Keyifsiz bir nefes alarak tam karşıma geçti. "Boksu bildiğin için en başından başlamayacağım ama patlayıcı kuvvetini arturacak egzersizlerle başlayacağız, kas gücünü arttırmamız lazım."

Poyraz'a başımı sallayıp Poyraz'la birlikte ilk olarak ısınma hareketlerine başladık. Yeteri kadar ısındıktan sonra kum torbasının yanına ilerledik.

Poyraz, kum torbasının karşısına geçip eline geçirdiği boks eldivenleriyle gardını aldı. "İlk olarak JAB* ve PUNCH** vurup çıkacaksın," diyerek kum torbasına arka arkaya vurmaya başladı. Çok kısa bir süre sonra bana dönüp, "Sıra sende," dedi.

Poyraz'a yeniden başımı sallayıp gösterdiği şekilde kum torbasına vurmaya başladım. Soluklarım iyice hızlandığında Poyraz, "Güzel," diyerek araya girdi. "Şimdi de önce on tane JAB yapmanı, ardından on tane de PUNCH yapmanı istiyorum," dedi ve sol elime uzandı. "Yalnız bu defa daha güçlü vurmanı istiyorum, güce tam basmalısın."

Huysuzca yüzümü düşürdüm. "Poyraz, uzun zaman oldu, hamladığımı hissediyorum."

"Merak etme, bir iki gün sonra bu hissi tamamen kaybedeceksin ama öncesinde biraz yorulacaksın."

Poyraz'a bir kez daha başımı sallayıp istediği şekilde kum torbasına vurmaya başladım. On tane sağ ve sol direk vurduktan sonra Poyraz yeniden kum torbasının karşısına geçti. "Yine güçlü bir şekilde ama bu defa gövdeye doğru vurmanı, sonra da yanlara doğru sol ve sağ kroşe vurmanı istiyorum."

* Sol direk.

** Sağ direk.

İlk olarak Poyraz söylediği şekilde kum torbasını yumrukladı, ondan sonra da gösterdiği şekilde ben yumruklamaya başladım. Aynı zamanda gitgide yorulmaya başladığımı hissediyordum.

Nefes nefese kalınca Poyraz sırıtmaya başladı. "Bugün ilk gün diye şınav çektirmiyorum ama yarından itibaren her kombinasyon sonrası şınav çekmeni de isteyeceğim ve vuruş sayılarını her geçen gün arttıracağım."

Duyduklarım karşısında gözlerim irice açılırken nefesimi zar zor toparladım. "Anlaşıldı, sen beni epey yoracaksın."

"Bunlar daha ne ki? Hadi şimdi de birlikte çalışmaya başlayalım."

"Olur, başlayalım."

Sözlerimi bitirir bitirmez Poyraz'la birlikte minderin üzerine çıktık ve karşılıklı birbirimize döndük. Poyraz'a bakmaya devam ettiğimde karşılaşma yaptığımız gün ve aramızda geçenler bir kez daha aklıma gelince sırıtmaya başladım.

Arka arkaya ataklar yapsam da o her seferinde çevik hareketlerle yumruklarımdan kurtulmayı başarıyordu.

Ona yaklaştığım esnada kol hareketimi bileğiyle durdurup kolumdan tuttu ve beni bedenine çekti. "Birincisi, her zamanki gibi çok soru soruyorsunuz, Eylül Hanım, bu kadar soru sormamalısınız," dedi ve kolumu bıraktı.

Ondan kurtulur kurtulmaz yeniden saldırıya geçtim, o ise sadece benim yumruklarımı savuruyor, atak yapmıyordu.

"Çok yavaşsınız, Poyraz Bey."

Sözlerim üzerine hafifçe tebessüm etti. Ben yumruklarla saldırmaya devam ederken o, bileğimi havada tutup sırtıma doğru kıvırdı. Diğer elini de omzuma koyup ensemden kulağıma doğru konuştu. "İkincisi, rakibinizi asla hafife almayın."

Ensemde hissettiğim kuvvetli nefesiyle baştan ayağa titrediğim sırada beni yeniden bıraktı ve bu defa saldırıya o geçti. Yumruklarını zor savuruyor, yüzüme yumruğunu yememek için direniyordum. O ise yumruklarından kurtulmama izin veriyor, ağırdan alıyordu. Aksi takdirde darbelerinden kurtulmam mümkün değildi.

Çok yorulmuştum ve karşılaşmayı bir an önce bitirmek, onu yere sermek istiyordum ve bu istediğimi gerçekleştirmek için bacağımı kaldırıp göğsünün ortasına doğru hamlede bulundum. Bacağımı kaldırmamla birlikte ayak bileğimden sımsıkı tuttu ve ani bir refleksle, düşmemem için de diğer eliyle kolumdan tuttu. Aynı zamanda düşmemek için ben de kendimi sıkıyordum ama dayanmam mümkün değildi. Ayak bileğimi yavaşça bırakması için melül melül gözlerine bakmaya başladım, sert bıraktığı taktirde minderi boylardım.

Bakışlarımdan etkilenmiş olacak ki ılımlı bir şekilde bakmaya başlayınca, rahatlayarak kendimi sıkmayı bırakma aptallığı gösterdim. O da bunu fırsat bilip ayak bileğimi ve kolumu sertçe bırakarak dengemi kaybetmeme sebep oldu.

Yere düşerken kendimi kurtarma ihtiyacı içinde parmaklarımı bileğine sardım lakin kendimi kurtarmak yerine kendimle beraber onu da yere çektim. Saniyeler içinde sırtım minderi sertçe boyladı ve Poyraz Bey'in heybetli vücudu da benim üzerimde kaldı. İtiraf etmeliydim ki bu canımı yakmıştı. Resmen ezilmiştim.

Poyraz Bey de ezdiğini tahmin etmiş olmalıydı ki ağırlığını üzerimden aldı fakat beklediğimin aksine üzerimden kalkmadı. İkimiz de nefes nefeseydik ve nefeslerimiz birbirine karışmıştı. O kadar yakındık ki birbirimize, alnındaki belli belirsiz çizgileri görüyordum. Göz kenarlarındaki çizgilerini de. Burnu, dolgun dudakları, birbirine karışmış bıyık ve kısa sakalları...

Tüm bunlar yüzünde o kadar muhteşem bir görüntü yaratmıştı ki kalp atışlarımın durmadan çarpmasına sebep oluyor, tamamen akımına kapılmamı sağlıyordu. Kokusu da büsbütün benliğime işlemişti artık. Onu soluyordum. O ise gözünü kırpmadan gözlerime bakıyordu. Dişlerini sıktığını yanaklarından anlıyordum.

"Ve üçüncüsü, Eylül Hanım, asla rakibinize güvenmeyin."

"Evet, seni bekliyorum, gardını kapatmamı sağla ve içeriye girerek karaciğerime doğru vur."

Poyraz'ın sözleriyle düşüncelerimden çıkıp gardını kapatması için arka arkaya ataklar yaparken, "Yalnız sevgilim, karaciğerine vuramam," dedim.

"Neden?"

Poyraz'ın gardını indirmesiyle birlikte omzuna doğru vurdum. "Birincisi boksta soru sorulmaz, Poyraz Bey, fazla merak iyi değildir ama yine de söyleyeyim, karaciğer hassas organdır, kıyamam."

Poyraz gözlerini kısıp bakmaya başlayınca arka arkaya saldırıyı devam ettim. Poyraz yumruklarımı savurduğunda aynı zamanda gülmeye de başlamıştı. "Yorulduğunuzu sanıyordum, Eylül Hanım."

Poyraz'a cevap vermeyip vurmaya devam ederken, hızlı ataklarım karşısında Poyraz gardını kapattığında keyifle, "İkincisi, rakibinizi asla hafife almayın, Poyraz Bey," dedim.

Poyraz ne yaptığımı anlamış, bir kez daha gözlerini kısmıştı. "Dejavu yaşıyorum, Eylül Hanım, sanki o günün intikamı alınıyor."

Ataklarımı durdurup masum bir ifadeyle yüzüne baktım. "Aşk olsun, hiç öyle şeyler yapar mıyım?" diye sorduğumda bu defa Poyraz saldırıya geçti.

Her ne kadar yine yumruklarından kaçmama fırsat tanısa da bulduğum ilk fırsatta ona doğru bir adım attım ve sol omzuma bile bile yumruk atmasına sebep oldum. Aldığım darbenin etkisiyle dengemi kaybedip yere düşünce acıyla inledim. Poyraz da telaşla yanıma çöktü. "Menekşem, iyi misin?"

İnlemelerimin arasından, "Çok acıyor," deyince Poyraz'ın kaşları çatıldı.

"Neden bunu yaptın?" diye sordu ve elindeki eldivenlerden hızlıca kurtuldu. "Çok canın yandı mı? Özür dilerim, yumruğu savurabileceğini düşünmüştüm. Asla vurmak istememiştim," diyerek vurduğu yere dudaklarını bastırdı.

Her ne kadar canım yanmış olsa da gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimi Poyraz'ın gövdesine dayayarak sertçe geriye doğru itmeye başladım. Ellerimi gövdesinden çekmeyerek sırtının minderle buluşması için bastırmaya devam ederken sırtının minderle buluşmasıyla birlikte Poyraz'ın şaşkın bakışları karşısında üzerine oturdum. "Ve üçüncüsü, Poyraz Bey, asla rakibinize güvenmeyin."

Poyraz'ın üzerindeki şaşkınlığı atması kısa sürdü ve gülmeye başladı. "Bu yaptığına hilekârlık denir, ayrıca canını yakmama sebep oldun, bunu bir daha sakın bana yapma."

Poyraz'ın gövdesindeki elimi çekip ağrıyan omzumun üzerine yerleştirerek sıktım. "İtiraf etmeliyim ki elinin bu kadar ağır olabileceğini tahmin etmemiştim."

Poyraz beni kucağından indirmeden doğruldu ve parmakları önce omzumun üzerindeki elimi indirdi, ardından parmakları askılarını kavradı. Askımı usulca aşağıya doğru indirdiğinde sıcak dudakları omzumun üzerine bastırdı. Dudaklarıyla irkilmemle birlikte Poyraz, dudaklarını omzumun üzerinden ayırmadan yüzüme baktı. Çok geçmeden dudaklarını boynumdan sürtmeye başlayarak yavaşça dudaklarımın üzerine geldi. Alev topuna dönmeye başlayan maviliklerini gözlerime kenetleyip, "Kendimi affedemeyeceğim şeyler yaptırtma bana, menekşem," diyerek usulca dudaklarımı kavradı.

Yavaşça başlayan öpücüğüne karşılık vermemle birlikte dudak darbeleri sertleşti ve parmakları sabırsızca diğer askımı da aşağıya doğru çekti. İçimde yaktığı ateşi, her dudak darbesiyle harmanlamaya devam edip beni tüketmeye devam ederken güçlükle dudaklarımdan koptu. Soluk soluğa etrafına baktı. Az ilerimizde duran kumandayı fark eder etmez ona uzandı. Eline aldığı gibi pencereye doğru tutarak aralık duran perdeleri tamamen kapattı.

Elindeki kumandadan hızlıca kurtulduğunda eş zamanlı olarak parmakları da üzerimdeki cropun etek kısmını kavradı. Kollarımı yukarıya kaldırmamla birlikte üzerimden yırtarcasına çıkardı. İçime sütyen giymediğim için göğüslerim anında gün yüzüne çıkınca Poyraz, sertçe yutkunup gözünü kırpmadan, aç kalmış gibi göğüslerime bakmaya başladı.

Poyraz'ın aç bakışları, alt dudağımı dişlememe sebep olmuştu. Yanaklarım, içimde yanan ateşle birlikte daha da ısındığında, "Sana kolaylık olsun diye içime sütyen giymedim," dedim.

Poyraz bakışlarını anında göğüslerimden çekip parmaklarını göğüslerime yaklaştırdı. Gözlerimin içine bakıp işaret ve başparmak-

larının arasına göğüs uçlarımı sıkıştırarak sıkmaya başladı. "Bu yar-
dımseverliğini fazlasıyla sevdim."

İnleyeceğim sırada dudaklarımı sertçe kavrayınca ağzının içine
inlememe sebep oldu. Parmaklarının arasındaki kışkırtıcı darbele-
riyle inlemeye devam ederken aynı arzuyla dudaklarına karşılık ver-
dim. Bir süre sonra hissettiğim yoğun açlıkla kendimi Poyraz'a bas-
tırınca Poyraz, güçlükle dudaklarımdan koptu. Nefes nefese, "Sabırlı
ol, vahşim kedi," dedi. Ardından ıslak dudaklarını göğüs oluğumdan
sürtmeye başlayarak göğsümün ucuna geldi ve etrafına diliyle dai-
reler çizdi. Avucunun ortasını ise boşta kalan göğsümün üzerine da-
yayarak avuç içini göğüs ucuma sürtmeye başladı. Boşta kalan diğer
elini de destek olmak istercesine belime dayadı.

Poyraz'ın belime dayanan eliyle birlikte hafifçe geriye doğru eğil-
dim ve göğsümde yaptığı darbelerine daha fazla yer açtım. Poyraz'ın
dudakları diğer göğsümle yer değiştirdiğinde dudaklarımı sertçe
dişleyip parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek başını daha da
göğsüme bastırdım. İçimdeki titreşim, hızlanan soluklarımla birlik-
te beni dağıtmaya hazırlanırken, Poyraz göğsümden ayrıldı ve beni
üzerinden indirerek sırtımın minderle buluşmasını sağladı.

Parmakları taytımın lastiklerini kavrar kavramaz taytı hızlıca ba-
caklarımdan sıyırdı. İç çamaşırımı görünce hayal kırıklığıyla iç ge-
çirdi. "Burada da yardımseverliğini konuşturmanı isterdim," diyerek
parmaklarını bu defa iç çamaşırımın üzerinde gezdirmeye başladı.

Kasıklarımın üzerinde hissettiğim parmakları yüzünden daha
fazlasına sabrım kalmadığı için yattığım yerden doğrulup Poyraz'a
yaklaştım. Parmaklarımı tişörtünün uçlarına sardığım gibi aceleyle
üzerinden sıyırdım. Gözlerinin içine bakıp, "Bana eziyet etmekten
hoşlandığının farkındayım ama benim daha fazlasına sabrım yok,"
diyerek eşofmanına uzandım.

Poyraz arsızca sırıtarak beni izliyordu. Tamamen çıplak kaldığın-
da yeniden uzanmamı sağladı ve iç çamaşırımı çıkarıp bacak arama
girdi. "Her hâlinle aklımı başımdan almayı başarıyorsun ama vahşi
bir kediye dönüştüğünde benim için paha biçilmez oluyorsun." Üze-
rime uzanıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Eritiyorsun

"Beni bu hâle getiren sensin. Seni sürekli arzulamama, hep daha fazlasını istememe sebep oluyorsun."

Poyraz'ın eli kadınlığıma ulaştığında parmak uçlarında hissettiklerinden hoşlandığını belli edercesine sırıttı. "Fazlasıyla belli oluyor, çoktan hazırsın," diyerek usulca içime kaydı ve dudakları dudaklarımı örttü.

Dudakları dudaklarımı esir aldığında elleri de bedenimi esir almıştı. Göğüslerimden aldığım zevkin farkındaydı, hareketlerinin hedefinin çoğunluğu göğüs uçlarımdı. Parmak uçlarının arasındaki göğüs uçlarımı delircesine sıktığı sırada bedenimin hâkimiyetini tamamen kaybettim ve dudaklarımdan kopan sesli inlemelere engel olamadım. İçimdeki ateş hiç sönmeyecekmiş gibi yanıyordu. Sürekli harlanıyor, alev alev yanıyordum. Poyraz'ın her seferinde kendini içime itmesiyle de kendimden geçmek üzereydim.

Kalçalarım Poyraz'ın hareketlerine eşlik ederken destek almak istercesine ellerimi sırtına yerleştirdim. Poyraz istediğimi vererek daha da hızlanmaya başladı ve içimdeki ateşi zirveye tırmandırdı. Tüm vücuduma yayılan titreşimler boğazımda can bulunca, Poyraz'ın dudaklarımdan ayrılmasıyla birlikte dudaklarımın arasından yüksek sesli bir inleme koptu, tüm bedenim artçı bir sarsıntıyla sarsılmaya başladı.

Poyraz'ın da devam eden gelgitleri yavaşlamıştı. Son defa gidip gelmesiyle birlikte kendini üzerime bırakıp dudaklarını boynuma bastırdı. Az önce müştemilatı dolduran sesli inlemelerimizin yerini artık soluklarımız dolduruyordu. Kalp atışlarımın normale dönmesi için derin nefesler almaya çabaladım. Poyraz ise hâlâ içimdeydi ve bu demek oluyordu ki kalp atışlarımın normale dönmesi çok kısa bir süreliğineydi.

3 AY SONRA

EYLÜL

"Bu kahve yeni tarifin mi?"

Ağzımın içinde dağılan kahvenin mükemmel aroması kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olduğunda, parmaklarımın arasındaki sıcak fincanı bir kez daha dudaklarımla buluşturup bakışlarımı İlayda'nın şaşkın bakışlarına çevirdim.

"Hayır, devamlı içtiğin kahveyi içiyorsun yine."

İlayda'nın cevabıyla kaşlarım çatıldı. Dilimi damağıma bastırarak kahvenin aromasını bir kez daha hissetmeye çalıştım. Dilimde can bulan tat, hızlanan kalp atışlarımın çarpıntıya dönüşmesine sebep olunca, "Emin misin? Sanki farklı bir tadı var," dedim.

"Evet, eminim, hatta sen seviyorsun diye içine yine Hindistan cevizi yağı ekledim."

"Gerçekten mi?"

İlayda başını salladığında fincanı bir kez daha dudaklarımın arasına götürdüm ve Hindistan cevizinin yoğun kokusu burnuma dolar dolmaz fincanı masanın üzerine bıraktım. Yüzümü buruşturup, "Evet, haklıymışsın. Bir an yeni tarifin sanmıştım, heyecan yaptım."

İlayda, derince içini çekti. "Malûm, son olaylardan sonra Demir birine güvenip de pastaneye kimseyi almadı. Bu süreçte ikimiz de çok yorulduk. Açıkçası yeni tarifler denemek için pek fırsatım olmadı."

İlayda içini çekmeye devam edince masa üzerindeki eline uzanıp destek olmak istercesine elini sıktım. "Haklısın, ikiniz de çok yorul-dunuz, çok yıprandınız ama artık bitti. Yalnız itiraf etmeliyim ki bu yoğunluğunuz Melis'i bile etkilemişti çünkü Demir eve uğramaz ol-muştu. Önceleri kahvaltıda onu görürdük, son günlerde kahvaltıda bile görememiştik."

"Evet, Demir benden de çok yoruldu. Yaklaşık üç aydır doğru dü-rüst şirkete bile gitmedi. Toplantıları dışında sürekli buradaydı. Ya üzerinde takım elbise vardı ya da önlük. Resmen ikiye bölündü."

"Üzerine havalar ısınınca yoğunluğunuz daha da arttı tabii."

İlayda sözlerimi tasdik edercesine başını salladı ve sandalyesine yaslanıp diğer masalardan sipariş alan Miray ile Yiğit'i işaret etti. "Neyse ki artık onlar var ve ikisi de çok becerikli. Onlar sayesinde üzerimizdeki yoğunluk epey azaldı."

İlayda'nın sözleri üzerine bakışlarımı Miray ile Yiğit'in üzerine çevirdim. Miray, aşağı yukarı yirmili yaşlarında, minyon tipli, sevimli bir kızdı. Yiğit de yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu, zayıf, genç bir adamdı. "Memnunsun değil mi?"

"Yiğit, daha önce yazlık beldelerdeki otellerde çalıştığı için yo-ğunluğa alışkın. Hiçbir zorluk yaşamadı, eli çok hızlı. Miray'ın ise ilk iş deneyimi olmasına rağmen Yiğit ona çok yardımcı oldu ve çabuk öğrenmesine sebep oldu. İkisi iyi bir uyum yakaladı. Bu gidişle biz pastanede olmasak bile pastaneyi idare edebilecek boyuta gelecekler ama yine de bunları söylemek için çok erken."

Bakışlarımı ikilinin üzerinden çekip, "Doğru söylüyorsun. Her ne kadar ikisi de efendi birine benzese de tüm bunları konuşmak için çok erken," dediğimde İlayda da bakışlarını Miray ve Yiğit'in üzerin-den çekip tiksinircesine yüzünü buruşturdu.

"Serkan da efendi birine benziyordu ama paranın kokusunu ala-na dek sürdü efendiliği."

İlayda'yı dinlemeye devam ederken önümde duran kahvenin kokusu beni bir kez daha içine çekince fincanı yeniden elime aldım. "Serkan'dan bir haber var mı?" diye sorup kahvemi yudumladım.

İlayda, başını sağa sola salladı. "Hayır, yok. O gün Serkan bayıltınca Demir onu aldı ve doğruca arabasına götürdü. Nereye gittiğini sorduğumda da Meltem'e gittiğini söyledi. Geri döndüğünde ise ne Meltem'i ne de Serkan'ı hiç anmadı, anmama da izin vermedi. Hem çok öfkeliydi hem de çok üzgün."

"Hazmedemedi değil mi?"

"Meltem benim için demiş ya, 'bu hayattaki tek amacı pasta yapmak olan bir kadın' diye, Demir buna çok kırıldığını düşünerek resmen üzerime titredi. Camdan bir bebekmişim gibi davranmaya başladı. Böyle bir muameleyi kendi yüzünden gördüğümü düşündü. Bence hâlâ vicdan azabı çekiyor."

"Evet, onu ben de fark ettim. Evdeyken de bu konuyu konuştuğumuzda yaşadığı o vicdan azabını rahatça hissedebildim."

İlayda, gözlerini merakla kısıp, "Sen Meltem'le Serkan'a ne olduğunu öğrenebildin mi?" diye sorduğunda tam cevap verecektim ki yanı başımıza gelen Miray yüzünden susmak zorunda kaldım.

Miray, önümdeki boş fincanı aldı ve gülümseyen bakışlarını gözlerime çevirdi. "İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Miray'a aynı şekilde gülümseyerek, "Bir kahve daha alabilirim," dediğimde İlayda araya girdi. Miray'a bakıp, "Hindistan cevizi yağını ben eklerim, fazla olduğu zaman içemiyor," dedi.

Miray başını sallayıp yanımızdan uzaklaşınca İlayda yaslandığı sandalyesinden doğruldu ve kollarını masanın üzerine yaslayıp masaya doğru hafifçe eğildi. "Poyraz Bey'in ağzını aradın mı hiç?"

"Aramam mı? Ama bil bakalım ne dedi?" İlayda meraklı bakışlarını gözlerimde gezdirince sesimi kalınlaştırıp Poyraz'ı taklit etmeye başladım. "Başkalarının işlerine karışmıyoruz, Eylül." İlayda ses tonuma ve ifademe güldüğünde aynı şekilde ben de gülümsedim. "Maalesef Poyraz'la hiç dedikodu yapılmıyor."

"Ama Meltem'in şirketle ilişkisi kesilmiş değil mi?"

"Öyleymiş."

İlayda sıkıntılı bir nefes alıp yanaklarını şişirdi. "Of! Benim yüzümden şirket iyi bir avukatını kaybetti."

"Seninle ne alakası var? Tüm bunlar senin suçun değil ki. Herkes yaptığı hatanın bedeli bir şekilde öder. Meltem de yaptığı hatanın bedelini ödedi."

"Bilmiyorum, Eylül, bu olay karmakarışık hissetmeme sebep oldu. Umarım bir daha böyle olaylar yaşamayız ve Yiğit ile Miray bize ihanet etmez."

İlayda'nın sözleriyle bakışlarımı yeniden Yiğit ile Miray'a çevirdim. "Bence etmezler, hem onlar Demir'in sınavlarından geçti. Demir emin olmasa şu an burada çalışıyor olmazlardı," dediğimde İlayda ayağa kalktı.

"Orası öyle tabii. Demir bu defa işini şansa bırakmadı. İkisini de 7/24 izletiyor."

İlayda kahveme Hindistan cevizi yağı eklemek için tezgâha doğru ilerlemeye başlayınca telefonuma gelen bildirimle mesaja baktım. Mesaj Alihan'dandı. Mesajını okur okumaz ağzım kulaklarıma vardı. Bir hafta sonra tamamen Türkiye'ye kesin dönüş yapacaktı. Annem ile babam da bir süre daha Almanya'da kalmaya devam edecek, ardından onlar da kesin dönüş yapacaklardı.

Akşamüzeri ise eve geldiğimde kendimi oldukça bitkin hissediyordum. Üzerimdekilerden hızlıca kurtulup duşun altına girdim ve bir süre suyun bedenimi canlandırmasını bekledim. Duştan çıktıktan sonra aynanın karşısına geçip saçlarımı kurutmaya başladım. Makinenin yüzüme vuran sıcaklığı beni iyice mayıştırdı, üzerime ağırlık çökünce kendimi yatağın içinde buldum ve derin bir uykuya teslim oldum.

Yanağımın üzerinde gezinen parmaklar beni uykumdan çekince huysuzca kıpırdanıp yanağımın üzerindeki parmaklardan kurtulmaya çalıştım. Parmaklar yeniden yanağımın üzerinde gezinmeye başlayınca da gözlerimi araladım ve karşımda Poyraz ile Melis'i gördüm. İkisi de gülümseyerek beni izliyordu.

Gözlerimi aralamamla birlikte Melis yanağımın üzerindeki parmaklarını geri çekti. "Uyanabildin sonunda."

Melis'in sözleri üzerine bakışlarımı saate çevirdiğimde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Saatlerdir uyuyordum!

Bakışlarımı saatten ayırıp yeniden Poyraz ile Melis'e döndüm. "Neden beni daha önce kaldırmadınız?" diye sordum sitem dolu bir sesle.

Sesim, uykunun etkisiyle hastaymışım gibi çıkınca Poyraz'ın kaşları anında çatıldı ve parmaklarının tersini alnımın üzerine bastırdı. "Sesin kötü çıkıyor, hasta mı oluyorsun?"

"Hayır, olmuyorum, sadece fazla uyumuşum."

Poyraz parmaklarını alnıma bastırmaya devam ederken kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. Beni duymazlıktan gelip parmaklarının yerini sıcak dudaklarına bıraktı. Alnıma değen dudaklarla gözlerimi yavaşça kapattım. Poyraz'ın bir anda alnımdan ayrılmasıyla da boşluğa düşer gibi oldum ve gözlerimi aralayıp tedirgin yüz ifadesine baktım. "Biraz ateşin var. Kemal'i arıyorum hemen, gelip seni muayene etsin."

Poyraz yanımdan kalkmaya yeltendiği sırada elinden tutup kalkmasına engel oldum. Ardından yatağın içinde doğrulup sırtımı yatağın başlığına yasladım. "Poyraz, dur lütfen, ben iyiyim. Ateşim de yok, sana öyle gelmiş."

"Eylül, sıcaksın, ayrıca sen bu saatte uyumazsın, ilk kez bu şekilde uyuduğunu görüyorum."

Melis de Poyraz'ın sözlerini desteklemek istercesine başını sallayarak araya girdi. "Evet anne, ben de ilk kez gördüm, çok derin uyuyordun. Babam yemek için seni kaldırdı ama uyanmadın."

Melis'in sözleriyle Poyraz'a yeniden baktığımda çatık kaşlarıyla ve tedirgin ifadesiyle yüzümü incelemeye devam ettiğini gördüm. Onu rahatlatmak istercesine yatağın üzerinde duran eline uzanıp avucunun içine elimi bıraktım. "Bugün okuldaki etkinlikler beni biraz yordu. Eve gelince de uyuyakalmışım, hepsi bu."

Bir anda midemde hissettiğim hareketlilikle boşta kalan diğer elimi karnımın üzerine götürerek hüzünle dudaklarımı büktüm.

"Yalnız çok acıkmışım. Uyumak iyi geldi, dinlenmişim ama yemeği kaçırmış olmama üzüldüm."

Poyraz derince içini çekti ve avucunun içindeki elimi dudakları nın üzerine bastırıp bıraktı. "Melis'i yatırayım, sonra da yemek yemen için birlikte aşağıya inelim," diyerek ayağa kalktı.

Poyraz'a başımı salladığımda Melis'in itiraz dolu sesini işittim. Boynunu bükmüş, yavru bir kedi misali babasının gözlerinin içine bakıyordu. "Ama baba, yarın tatil."

"İtiraz yok, Küçük Hanım. Yarın tatil olduğu için bu saate kadar ayaktaydın. Daha fazla uykusuz kalmamalısın."

Poyraz kollarını açınca Melis tereddütsüz bir şekilde yatağın üzerinde ayağa kalktı ve Poyraz'ın kollarının arasına yerleşti. "Ama benim daha uykum gelmedi."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz esnemeye başlayınca Poyraz güldü. "İşte ben de tam olarak aynısı düşünüyordum."

Melis esnemeye devam ederken pes etmiş bir hâlde omuzlarını düşürdü ve oldukça masum bir ifadeyle başını bana çevirip, "İyi geceler anne," dedi.

Melis'in masum ifadesi içimi sıcacık yapmıştı. İçimdeki öpme isteğine kayıtsız kalamayarak yatakta tamamen doğrulup Melis'e uzandım, usulca yanağından öptüm. "İyi geceler, güzel kızım."

Melis'in ağzı kulaklarına vardığında aynı şekilde Poyraz da gülümsedi. "Birazdan geliyorum," diyerek Melis'le birlikte odadan çıktı.

Onlar odadan çıkınca bakışlarım yeniden saati buldu. Saat gece yarısını geçmek üzereydi ve bu saate kadar nasıl uyuduğumu hâlâ anlamış değildim. Uyuşuk bir hareketle komodinin üzerindeki telefonuma uzandığımda Poyraz'ın defalarca kez aradığını gördüm ve kaşlarımı çattım. "Nasıl bir uykuysa telefonun çaldığını bile duymamışım," diyerek kendi kendime söylenmeye başladım ve yüzümü yıkamak için yataktan çıktım.

Dakikalar sonra ise Poyraz yeniden odaya geldiğinde az önceki huzursuz ifadesinin hâlâ yüzünde durduğunu gördüm. Kaşları çatılmış, mavilikleri endişeyle kısılmış, kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerine düşmüş, hareketsiz bir hâlde beni izliyordu.

Poyraz'ın üzerimdeki bakışları beni gitgide tedirgin edince, "Hasta olmayacağım merak etme, boş yere telaş yapıyorsun," dediğimde öfkeyle homurdandı ve iki adımda yanıma gelip dudaklarını bir kez daha alnıma bastırdı.

"Boş yere telaş yapıyorum öyle mi?" Dudaklarını geriye çekince kirpiklerimin ardından endişeli maviliklerine baktım. Poyraz da çatılı kaşlarını bozmadan beni baştan aşağı süzdü. "Karımı defalarca kez arıyorum ama ona ulaşamıyorum. Sonra içimi bir anda esir alan huzursuzluk beni yiyip bitirirken Ela'dan uyuduğunu öğreniyorum. Eve geldiğimde huzursuzluğumun biteceğini düşünüyorum fakat yanılıyorum. Seni çok derin bir uykuda buluyorum, uyandırmaya çalışmama rağmen tepki vermediğini görüyorum. Şimdi de aç uyumana gönlüm razı gelmediği için uyandırdığımda sesinin kötü olduğunu duyuyorum ve ateşinin olduğunu fark ediyorum. Sence de tedirgin olmam normal değil mi?"

Poyraz'ın tedirginliği, içimin hüzünle kıyılmasına sebep olmuştu. Aramızdaki kısacık mesafeyi tamamen kapattım ve parmak uçlarımı kısa sakallarının arasına karıştırıp çenesinin üzerinde sabitledim. "Haklısın sevgilim ama sadece bugün biraz okulda yoruldum o kadar. İnan bana kendimi iyi hissediyordum lakin önce yemek yemem lazım."

Poyraz, küçük bir nefesle içini çekip belli belirsiz tebessüm etti ve yüzündeki parmaklarımı ellerinin arasına aldı. "Hadi mutfağa inelim."

Başımı sallayınca Poyraz'la birlikte odadan çıktık ve mutfağa doğru ilerlemeye başladık.

Ayak seslerimiz boş koridoru doldururken, "Herkes yattı mı?" diye sorduğumda Poyraz, "Evet, odalarına çekildiler," dedi.

"Geç oldu tabii."

Poyraz cevap vermeyip sessiz kalınca birlikte sessizliği paylaşıp yürümeye devam ettik. Bir süre sonra aklıma yemekte sarma olduğu gelince ağzım sulanmaya başladı ve bitmiş olabilme ihtimaliyle adımlarımı durdurup panikle başımı Poyraz'a çevirdim. "Poyraz."

Adımlarımı durdurunca Poyraz da adımlarını durdurdu ve heybetli bedenini bana çevirdi. "Efendim?"

"Sarmanın hepsini yemediniz değil mi? Bana da ayırdınız." Sor. duğum soru Poyraz'ı oldukça şaşırtmış olmalıydı ki çok kısa bir süre endişeyle yanan gözlerimin içine baktı. Ardından gülmeye başladı. Poyraz'ın gülmesiyle kaşlarımı çatıp huysuzca omuzlarımı silktim. "Komik bir şey söylemedim ki, neden gülüyorsun?"

Huysuzluğum ses tonuma da yansıyınca Poyraz daha da gülmeye başlayıp elimi bıraktı ve parmakları kollarımı sardı. Karşımda gülmeye devam etmesi, huysuz bir çocuk gibi hissetmeme sebep oluyordu. İçimdeki huysuzluk gitgide artınca kollarımdaki parmaklarından nafile bir çabayla kurtulmaya çalıştım.

Ben kurtulmaya çalıştıkça Poyraz daha sıkı sardı ve beni kendine çekerek burnumun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sen sarmayı o kadar çok mu seviyorsun?"

Poyraz'ın öpücüğü kurtulma çabalarıma son verdiğinde, sorduğu soruya başımı hızlıca salladım. "Evet, özellikle de böyle bol limonlu olunca," diyerek dudaklarımı ıslattım.

Garip bir şekilde limonlu sarmanın tadını ağzımın içinde hissediyordum ve bu his midemin ezilmesine sebep oluyordu. Dudaklarımı ıslatmaya devam ederken Poyraz, ıslattığım dudaklarıma uzanıp alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekiştirip bıraktı. "Merak etme, senin için ayırttım."

Yüzümde engelleyemediğim kocaman bir tebessüm oluşunca Poyraz da hâlime gülümseyerek başını sağa sola salladı. Parmaklarını yeniden parmaklarımın arasına geçirip beni çekiştirerek ilerlemeye başladı. "Hadi seni bir an önce doyuralım."

Mutfağa girdiğimizde gözlerim ilk olarak tezgâh üzerindeki bir tabak dolusu sarmaya kaydı. Hızlıca Poyraz'ın elinden kurtuldum ve soluğu tabağın yanında aldım. Elime aldığım sarmayı hızlıca ağzıma atıp tabağı kucakladığım gibi doğruca masaya doğru ilerledim.

Poyraz da buzdolabına yönelip dolabın kapağını açtı. "Sadece sarma yemeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Poyraz'a başımı sallayıp, "Yoo, düşünüyorum," diyerek bir tane daha sarmayı midemle buluşturdum.

Ağzımın içindeki muhteşem tat iştahımı daha da kabarttığında yemeye devam ettiğim sarmaların azalmaya başladığını görünce, "Poyraz, bu tabaktan başka sarma var mı, yoksa hepsi bu mu?" diye sordum.

Poyraz başını dolaptan kaldırdı ve ciddi miyim diye yüzüme bakmaya başladı. Tuhaf bakışları, anlamadığım bir şekilde azalan tabakla yüzüm arasında gidip geliyordu.

Poyraz'ın bakışlarını görmezden gelerek omuzlarımı silktim. "Yetmez ama bunlar." Poyraz derin bir nefes alıp bakışlarıyla tezgâh üzerindeki diğer tabağı işaret edince gülümsemeye başladım. "İşte şimdi gönül rahatlığıyla yiyebilirim," diyerek sarmaları yemeye devam ettim.

Poyraz, tuhaf bakışlarını üzerimden çekmeden diğer sarma tabağının yanına gitti ve tabağı alarak yanıma geldi. Tabağı masanın üzerine bıraktıktan sonra yanı başıma oturarak beni izlemeye başladı. Çok geçmeden, "Bu gece fazlasıyla iştahlısın," deyince başımı gömüldüğüm tabaktan kaldırıp yüzüne baktım.

Bir kolunu sandalyenin kolçağına yaslamış, diğer kolunu da masanın üzerine yaslamış hâlimi keyifle izliyordu. "Söz konusu sarma olunca bazen kendimi kaybettiğim doğrudur. Sen de ister misin?"

Parmaklarım arasındaki sarmayı Poyraz'a uzatınca Poyraz'ın tereddütsüz bir şekilde sarmayı ağzına almasıyla birlikte şaşkınlıkla ona baktım. "Hemen de yedin ama insan bir itiraz ederdi, ben belki nezaketen uzatmıştım. Niye hemen yiyorsun sarmamı?"

Poyraz'a söylenmeye devam ede ede kötü bakışlarımı üzerinden çekip yeniden tabaktan aldığım sarmayı ağzıma götürdüm. Poyraz tam o esnada benden önce davranıp onu da parmaklarımın arasından aldı ve sırıtarak yemeye başladı. "Çünkü senin elin değince daha tatlı oluyor."

Huysuzca kaşlarımı çattım ve önümdeki tabağı masadan alıp sıkıca kucağıma hapsettim. "Aklından bile geçirme, Poyraz, bunların hepsi benim," dediğimde Poyraz'ın mutfağa dolduran kahkahası, çatılan kaşlarımı anında düzeltti ve içime huzuru serpti. İçim yavaş

yavaş erirken titrek bir nefes alarak gülüşüne hapsolmanın keyfini çıkarmaya başladım.

Hayran bakışlarımı üzerinde hisseden Poyraz da kahkahasını durdurup sevdiğim ukala mimiklerini takındı yüzüne. Yüzünü boynuma yaklaştırıp sıcak nefesini boynuma üfledi. Sıcak nefesi beni efsunlaştırınca boynumda hissettiğim minik ısırıklarla gözlerimi kapattım.

Poyraz tenime bıraktığı izlerle kulağıma doğru yaklaştı ve dudaklarını kulağıma sürttü. "Biraz daha böyle sevimlilik yapmaya devam edersen seni masanın üzerine yatırmam an meselesi." Poyraz'ın hırıltılı sesi, nefesimi tutmama sebep olmuştu. Kulak mememi hafifçe ısırmasıyla birlikte gözlerimi aralamaya çalıştığımda boğuk fısıltısı bedenimi titretti. "Nefesini ver."

Tuttuğum nefesimi yavaşça dudaklarımın arasından bıraktım ve hararet basan yüzümü serinletmek için elimle yüzümü yelleme ye başladım. Poyraz da karşımda arsızca sırıtınca yüz ifadesi, içimde yaktığı ateşin daha da harlanmasına sebep oldu.

Beden dilim kendimi ele vermiş olmalı ki Poyraz hırıltılı bir nefes aldı. Kendini zor tuttuğunu üzerimde gezinen arzu dolu bakışlarından anlayabiliyordum ve karnımı doyurmamı beklediğinin farkındaydım.

Poyraz'ın bakışlarından etkilenmemeye çalışarak kucağımdaki sarmayı masanın üzerine bırakıp yeniden yemeye başladım. Bir süre sonra aramızdaki sessizlik uzayınca, "Yemekten sonra Melis'le ne yaptınız?" diye sordum.

Poyraz sandalyesine yaslanıp kollarını sert gövdesinin üzerinde bağladı. "Birlikte biraz kamelyada oturduk ve sohbet ettik. Seni anlattı sürekli. Dersleri nasıl işlediğini, öğrencilerinle olan iletişimini, gün içinde neler yaptığınızı, sana anne dememek için kendini zor tuttuğunu anlatıp durdu."

Poyraz'ın, Melis'i anlatırken gözlerinde oluşan şefkatli bakışları içimi ısıtıyor, hayranlıkla maviliklerini izlememe sebep oluyordu. "Kamelyada oturmasına izin var mı artık?"

"Ben yanında olduğum sürece istediğini yapmakta özgür."

"Tüm gece orada mı oturdunuz?"

"Hayır, sonra içeriye geçip birlikte onun istediği bir filmi izledik ve ballı süt içtik."

Poyraz belli belirsiz yüzünü buruşturunca gülmeye başladım. "Süt içmek faydalıdır."

"Hâlâ tartışmaya açık bir konu."

"Bence azı karar çoğu zarar, her şeyde olduğu gibi."

Poyraz sözlerime başını salladığında bitirdiğim sarmaların tabağını ileriye iteledim. "Keşke uyumasaydım ve keyifli gecenize eşlik edebilseydim."

Poyraz yaslandığı sandalyesinden doğrulup parmaklarını yüzüme yaklaştırdı. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına götürürken, "Son günlerde kendini fazla yoruyorsun," dedi.

"Havalar ısınmaya başladıkça okul içi etkinlikler de artmaya başladı. İster istemez yoruluyorum."

Poyraz yüzümü sıcak ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma yaklaşıp nefesimi derince içine çekti. "Yorgun hâlini gördükçe nefessiz kaldığımı hissediyorum," dediğinde sözlerine tebessüm ettim.

"Bunlar ufak tefek yorgunluklar, ben iyiyim."

Poyraz da belli belirsiz bir tebessüm edip, "Yarın çiftliğe gitmek ister misin? Melis'e de biraz değişiklik olur," diye sordu.

"Harika olur, hem Melis'in son günlerde kafasını dağıtacağı aktivitelere fazlasıyla ihtiyacı var."

Birden Poyraz'ın yüzündeki tebessümü silindi ve yanaklarımın üzerindeki ellerini iki yana düşürdü. Yanaklarımın üzerindeki sıcaklığın gitmesiyle üşüdüğümü hissetmiştim.

Poyraz benden uzaklaşıp, "Melis'in alışması biraz zamanını alacak," dedi keyifsizce.

"Bence Melis ne kadar güçlü bir kız olduğunu bize kanıtladı. Cesur olayını beklediğimizden daha büyük olgunlukla karşıladı."

Cesur'un adını anmamla Poyraz kaşlarını çattı ve bakışlarını hızlıca etrafımızda gezdirdi. Ardından başını geriye yatırıp gözlerini kapattı ve dudaklarının arasından sert bir nefes verdi. "Melis ilk kez

alıştığı birinin yokluğuyla karşı karşıya kalıyor. Cesur'u çok seviyor. du. Yokluğu onu etkiledi."

"Melis en büyük desteği senden aldı, Poyraz. Yanında olarak bu süreci çok iyi idare ettin, ona güç verdin. En az hasarla atlatmasına yardımcı oldun."

"Sen olmasan bunu başaramazdım."

Poyraz konuşmaya devam ettiği sırada mutfağı telefon sesi dol. durunca bakışlarım Poyraz'ın masa üzerinde duran telefonuna kay. dı. Fakat çalan telefon, o telefon değildi.

Poyraz da başını dik konuma getirdi ve cebinden iş telefonunu çıkarıp ekranda beliren isme baktığında yüz ifadesi anında gerildi.

Poyraz'ın yüzü gerilince bakışlarım merakla ekrana kaydı ve ek. randa gördüğüm isimle neye uğradığımı şaşırdım. Arayan kişi daha önce Poyraz'ın şirketinde karşılaştığım Sinem Kule'ydi.

Poyraz, kusursuzca sıralanmış kirpiklerinin ardındaki öfkeli ma. viliklerini ekrandan çekip bana çevirdi. Göğsünü sert bir solukla şişi. rerek telefonu kulağına götürdü ve soğuk bir ses tonuyla telefonuna cevap verdi. "Buyurun, Sinem Hanım?"

Poyraz'la yan yana oturduğum için kadının sesini gayet net duya. biliyor, duyduğum sesle elimde olmadan irrite oluyordum.

"İyi akşamlar, Poyraz Bey. Kusura bakmayın, sizi bu saatte rahat. sız ediyorum ama beni tanıyorsunuz, ben işimi titizlikle yapan bir kadınım. Az önce elime geçen evraklarda, yönetim kurulunuzun im. zalamış olduğu sözleşmenin bir tanesinde sizin imzanızın eksik ol. duğunu fark ettim. Sizi bu yüzden aramak zorunda kaldım."

Kadının sözleriyle Poyraz'ın kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. "Bunun için beni aramanıza gerek yoktu, Sinem Hanım. Asistanım sözleşmeyle ilgileniyor, eksikliği ona bildirmeniz yeterliydi."

Poyraz sözlerini bitirir bitirmez Sinem'in kahkahası kulaklarımı çınlatınca tırnaklarımı avuç içlerime bastırmaya başladım.

"Aşk olsun, Poyraz Bey, benim muhatabım yalnızca sizsiniz. Baş. kası beni ilgilendirmiyor, hem bu vesileyle sizin de sesinizi duymuş oldum, fena mı oldu? İtiraf etmeliyim ki sesinizi duymak beni son derece memnun etti."

Sinem'in sözlerini idrak etmemle birlikte tırnakladığım avuç içlerimi serbest bıraktım ve elimi sertçe masaya vurarak ayağa kalktım. Poyraz ise bana bakarken kaşları şaşkınlıkla havalandı. Çok geçmeden Sinem yeniden bir şey söylemiş olmalıydı ki kaşları bir kez daha çatıldı. Sert denilebilecek bir tonda, "Yarın asistanınız, asistanına sözleşmeyi iletsin, Sinem Hanım ve siz de, bundan sonra hangi bir problemde benimle değil, asistanımla iletişime geçin. Ayrıca beni bu saatte aramanız hiç profesyonelce bir davranış değildi. Ben işinde profesyonelliğe önem veren insanlarla çalışmayı tercih ederim. İyi geceler," diyerek telefonu kapattı. Ardından bakışlarını gerginlikten kasılmış yüzüme çevirip telefonunu masaya bıraktı.

Her ne kadar Poyraz'ın, Sinem'in aramasını beklemediğini ve bu duruma şaşırdığını görsem de içimde harmanlanıp kavrulan kıskançlığa engel olamıyor, beni içten içe ele geçirmesine izin veriyordum. Kaşlarımı olabildiğince çattım. Ses tonumu kontrol edemeyip öfkeyle, "Poyraz, bu kadın seni neden bu saatte arıyor?" diye çıkıştım.

Mutfakta yankılanan sesimle Poyraz ayağa kalkıp tam karşıma geçti. Benim aksime daha sakin bir ses tonuyla, "Sözleşmede imzam eksikmiş, o yüzden aramış," dediğinde sinirle gülmeye başladım.

"Poyraz bu kadın çocuk mu kandırıyor? Saat gece yarısını çoktan geçti, nasıl seni bu saatte arayabilir? Neden aramak için sabahı beklemiyor?"

Poyraz, öfkeyle yanan gözlerimi görünce sakinleştirmek istercesine ellerini kaldırıp avuç içlerini iki yanağıma bastırdı ve parmak uçlarını saçlarımın arasına karıştırdı. "Emin ol bir daha aramayacaktır."

Poyraz'ın sözleri, sakinleştirmek yerine öfkemi iyice kamçılamış, beynimin içinde dönüp dolaşan onlarca zehirli düşüncenin mantığımı saf dışı bıraktırmasına sebep olmuştu. "Ona karşı net konuştuğun için seni bir daha bu saatte aramayacak değil mi?"

Poyraz başını sallamaya başlayınca da bir adım geriye gittim ve yüzümdeki ellerinin boşluğa düşmesine sebep oldum. Sesim kontrolünü yeniden kaybederken dudaklarımı sert bir ifadeyle araladım. "Şimdiye kadar neden net konuşmadın peki?"

Poyraz'ın kaşları anlamadığını belli edercesine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, madem net konuştuğun için seni bir daha aramayacak, o zaman niye şu âna kadar net konuşmadın? Bu saatte arama cesaretini nereden aldı bu kadın?"

Dudaklarımın arasından dökülen her kelimeyle aramızda anında buz gibi bir hava esti ve o soğukluk iliklerime kadar işledi. Poyraz'ın da yüz ifadesi tamamen değişirken maviliklerine deli bir öfke yerleşti. "O cesareti benden mi aldığını düşünüyorsun?"

O cesareti Poyraz'dan almadığına adım gibi emin olsam da içimdeki kıskançlığın, sözlerimin içine çöp boşaltmasına bir türlü engel olamıyordum. Sessizliğim uzayınca Poyraz'ın gözlerindeki öfke bir anda silindi, kırgınlıkla yüzüme bakmaya başladı. Başını duyduklarına inanmıyormuşçasına sağa sola sallayıp kırgınlık dolu tınısıyla, "Hâlâ bendeki Eylül'ün farkında değilsin," dedi ve arkasını dönüp mutfaktan ayrıldı.

Poyraz'ın mutfaktan çıkmasıyla omuzlarım hüzünle aşağıya düştü ve dudaklarımın arasından kırgın bir soluk can bulup çıkarken bomboş gözlerle arkasından baktım. Kırgın bakışları, zehirli bir ok gibi yüreğime saplanmış, saman alevi olan öfkemi rüzgârında yok etmişti sanki.

İçimi onu kırmış olmamın hüznü esir alınca masaya doğru ilerledim ve boşalan tabağı uzanıp elime aldım. Tabağı suyun altına tuttuktan sonra bulaşık makinesini açtım. Makineye tabağı bırakmak için eğildiğimde ise midem ağzıma gelince tabağı güçlükle makinenin içine bırakıp doğruldum. Burnuma dolan kötü kokuyu bertaraf etmek için arka arkaya derin soluklar aldım.

Aldığım derin soluklar işe yaramıştı. Mutfaktan çıkıp Poyraz'a yetişme telaşı içinde hızlıca odaya doğru ilerledim. Hızlı adımlarıma kalbimin gümbürtüsü de eşlik ediyor, aldığım kesik soluklar kulaklarımı tırmalıyordu.

Çok kısa bir süre içerisinde odaya girdiğimde bakışlarım her yerde Poyraz'ı aradı. Onu odada göremezken duyduğum seslerle banyoda olduğunu anlayınca giyinme odasına girip dolabın karşısına ge-

Sevgili parmaklarımı gömleklerinin arasında dolaştırmaya başladım. ve gömleğini dolaptan çıkarıp üzerimdekilerden kurtuldum dından giyinme odasından çıkıp banyonun kapısına ilerledim. Az- sümün altında büyük bir gümbürtüyle çarpan kalp atışlarımı biraz olsun yatıştırabilmek için derin bir nefes aldım ve titreyen elimi kal- dırıp kapının kulpuna uzandım.

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde Poyraz'ı küvetin içine girmiş, başını geriye yaslamış, gözleri kapalı bir hâlde buldum. Banyoya girmemle birlikte maviliklerini aralayıp başını yasladığı yerden kaldırdı.

Bakışlarımız değer değmez gözlerine kenetlendim. "Özür dilerim, Poyraz. Nefesine ihtiyacım var, güzünde kaldığımda boğuluyorum."

Poyraz sessizce bana bakmaya devam ederken yanına doğru iler- ledim ve parmaklarımı küvetin yanına yaslanmış koluna değdirdim. Parmak uçlarım yavaşça kolundan omzuna doğru yol aldığında, Poy- raz'ın da parmaklarımın altında kasılan bedenini rahatça hissedebi- liyordum. Parmaklarım omzuna ulaşınca parmaklarımı kaldırmayıp omzunun üzerinde diğer koluna doğru sürtmeye devam ettim.

Parmaklarımı yolun sonuna gelince kolunun üzerinden çektim ve Poyraz'ın karşısına doğru ilerledim. Karşısına gelip bedenimi ona çevirdiğimde diz kapaklarım soğuk küvete değdi. Diz kapaklarımın üzerinde hissettiğim soğukluk, bedenimdeki titremeyi arttırdığında titreyen parmaklarıma güçlükle komut verip gömleğin üzerine gö- türdüm, ağır ağır düğmelerini açmaya başladım.

Poyraz'ın kısılan bakışları da yüzümle açılan her düğme arasında gidip geliyor, soluk seslerime soluklarının sesi karışıyordu. Nihayet son düğmeyi açmamla birlikte gömleği omuzlarımdan sıyırdım, aşa- ğıya doğru süzülmesine izin verdim. Gömleğin yere düşmesiyle bir- likte ayağımı kaldırıp küvetin içine soktum. Ardından diğer ayağımı da sokup dizlerimi kırarak yavaşça suyun içine girdim ve Poyraz'ın üzerine doğru eğildim.

Göğüs uçlarım, ıslak gövdesine değdikçe tenim ona kazınmak için can atmaya başladı. Sertçe yutkunup avuç içimi Poyraz'ın göğ-

süne yasladım ve hızla çarpan kalp atışlarının, avucumun içinde can bulmasını içimde huzurla ağırladım.

Poyraz ise hiçbir tepki vermeden beni izlemeye devam ediyordu. Titreyen dudaklarımı araladım. "Buranın yalnızca benim için attığını biliyorum ama seni, aynı cümle içerisinde dahi başka bir kadınla yan yana anınca aklımı yitirecek gibi oluyorum ve saçmalıyorum." Titreyen nefesim Poyraz'ın dudaklarına çarpmaya devam ederken onun okyanusu andıran mavilikleri de benliğimi delip geçmeye devam ediyordu. "Sen sadece benimsin, Poyraz, bana aitsin. Senin sesini duymak o kadını ya da başka kadını değil, yalnızca beni memnun eder. Başkasına izin vermem, anladın mı?"

Poyraz gözlerimin içine bakmaya devam ederken elimi çıplak göğsünden indirdi. Parmakları belimi kavrayıp beni hızlıca bedeninin üzerine çekti. Dudaklarımı sertçe kavrayan dudaklarla boğazımda çırpınan inleme Poyraz'ın ağzına dolunca Poyraz da hırladı ve vahşi bir hayvanın açlığında dudaklarımı tüketmeye başlayıp bedenimi iyice sararak hızlıca ayağa kalktı.

Ayağa kalkar kalkmaz elleri kalçalarımı kavrayınca bacaklarımı beline doladım ve bir saniye bile ara vermediği tutkulu dudak darbelerine karşılık vermeye devam ettim.

Poyraz'ın öfkesiyle tutkusu birbirine karıştığında küvetin içinden çıkıp sert adımlarıyla banyonun kapısına doğru ilerlemeye başladı. Sabırsızlığı ve tutkusu beni daha da heyecanlandırıyor, kalp atışlarım onun göğsünü şiddetle dövüyordu.

Poyraz, açık bıraktığım kapıdan çıkıp sabırsızca yatağa doğru yürüdü. Yatağın yanına varınca beni yatağın ucuna bırakarak önümde diz çöktü. Ardından başı bacak arama girdi. Poyraz'ın dilinin kadınlığıma ulaşmasıyla birlikte sırtımı yatakla buluşturdum ve kendimi ona bıraktım.

Yaptığı dil darbeleri kendimden geçmeme sebep oldukça sürekli bedenimin altındaki yumuşak çarşafı sıkıyor, belimin havalanmasına engel olamıyordum. Nefesim kesilmek üzereydi, bedenim gitgide kasılmaya başlıyordu. Poyraz daha fazla dayanamayacağımı anlayınca başını kaldırdı. Hızlıca üzerime uzanıp, "Henüz değil," dedi

Islak dudakları göğüs uçlarıma kapanırken usulca içime girdi. Göğüs uçlarımda devam ettiği dil darbelerine gelgitleri de eklenince öylesine yoğun haz vermeye ve hissettiğim zevk, iliklerime kadar işlemeye başlamıştı ki bir süre sonra hissettiğim tutkudan dolayı gözlerim dolmuştu.

Çok kısa bir süre sonra gözyaşlarımı tutamayıp yanaklarımdan süzülmesine izin verdiğimde Poyraz da göğüs uçlarımı bıraktı ve dirseklerini iki yanıma bastırıp dudaklarımı öpmek için yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözyaşlarımı fark etmesiyle birlikte anında hareketlerini durdurup panikle yüzüme baktı. "N'oldu? Canını mı yaktım?"

Poyraz'a cevap vermek istesem de sorduğu soru sebepsizce hıçkırıklara boğulmama sebep olmuştu. Hıçkırarak ağlamaya başlayınca Poyraz iyice panikleyip içimden çıkarak doğruldu ve benim de doğrulmamı sağlayıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim, amacım asla canını yakmak değildi."

Poyraz, pişmanlık dolu tınısıyla özür dilemeye devam ederken beni kollarının arasına aldı. Sıkıca sarmalayıp özür dilemeye devam etti. "Özür dilerim, istemeden oldu, çok mu sertti?"

Poyraz'ın kollarının arasından çıktım ve parmaklarımı daha fazla özür dilememesi için dudaklarının üzerine bastırdım. Poyraz, dudaklarının üzerindeki parmaklarımı öpmeye başladığında hıçkırıklarımı bastırabilmek için derin bir nefes alarak başımı sağa sola salladım. "Hayır, canımı yakmadın."

Poyraz, kafası karışmış bir şekilde yüzüme baktı ve parmaklarımı öpmeyi bırakıp dudaklarının üzerinden çekti. "Neden ağlıyorsun o zaman?"

Poyraz'ın sorduğu soru yeniden ağlamama sebep olmuştu. Garip bir şekilde ağladıkça ağlayasım geliyordu. Poyraz'ın gitgide hâlimden endişe duyduğunu fark edince ağlamamı güçlükle bastırdım. Titreyen dudaklarımı aralayıp, "Çünkü sen çok iyi sevişiyorsun, beni fazlasıyla tatmin ediyorsun ve ben şu an mutluluktan ağlıyorum," deyince Poyraz yüzünü geriye doğru çekti ve ciddi miyim diye yüzüme bakmaya başladı.

Ciddi olduğumu anlayınca dudakları tebessümle kıvrılıp kıvrıl-
mama tereddüdünü yaşadı. "Gerçekten bunun için mi ağlıyorsun?"
Burnumu çeke çeke başımı salladığımı görünce de daha fazla daya-
namayıp gülmeye başladı ve beni kucağına çekerek yeniden kolları-
nın arasına kaldı. Dudaklarını başımın üzerine bastırıp, "Bunun için
üzülsem mi sevinsem mi bilemedim şimdi," dedi.

Poyraz gülmeye devam ettikçe yaptığım saçmalıkla gecenizi
mahvettiğimi düşünüp başımı göğsünden ayırdım ve çenemi yukarı-
ya doğru kaldırıp yüzüne baktım. "Tüm konsantrasyonunu bozdum
değil mi? Çok özür dilerim."

Poyraz'ın dudakları arsızca kıvrıldı. "Benim konsantrasyonum
asla bozulmaz," dedi ve hiç ön uyarı vermeden dudaklarımın üzerine
tutkuyla kapandı.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda kendimi Poyraz'ın göğsünün
üzerinde, kollarının arasında buldum. Başımı göğsünden ayırıp ku-
sursuz yüzüne bakmaya başladım. Yüzünde uzun zamandan beri ilk
kez gördüğüm huzurlu bir ifade vardı, sanki gülümsüyordu.

Bir süre sessizce yüzünü izlemeye devam ettim. Bakışlarım boy-
nuna kayınca ise gözlerim şokla açıldı. Boynunda bir sürü tırnak izim
vardı. Bakışlarım kollarını takip ederken kollarında ve gövdesinde de
tırnak izlerimin olduğunu gördüm. Tıpkı gözlerim gibi açılan ağzımı
kapatmak için avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım.

Ben ne yapmıştım öyle? Ne ara kendimi bu kadar kaybetmiştim?

Yanaklarım utançla ısındığında midemde hissettiğim hareket-
lenme avuç içimi dudaklarımdan ayırmama sebep oldu ve Poyraz'ı
uyandırmak için parmaklarımı biçimli dudaklarının üzerinde gez-
dirdim.

Poyraz dokunuşlarımla gözlerini aralayınca dudaklarının üzerine
tüy gibi bir öpücük kondurdum. "Günaydın sevgilim."

Poyraz gülümseyerek yüzüme baktı ve aynı şekilde o da dudaklarının üzerine öpücüğünü bıraktı. "Günaydın," dediğinde parmakları çoktan çıplak kalçamın üzerinde dolaşmaya başlamıştı.

Boynundaki tırnak izime kısa bir bakış atıp mahcup bir ifadeyle dudaklarımı büktüm. "Poyraz, her yerinde tırnak izlerim var, özür dilerim."

Poyraz kalçamın üzerindeki elini yukarıya kaldırdı ve kolunun üzerindeki izlerime bakıp sırıtmaya başladı. "Dün gece çok ateşliydin, izlerini gururla taşıyacağım."

Poyraz'ın sözleri yeniden utanmama sebep olunca başımı hızlıca boyun girintisine soktum. Boğuk çıkan sesimle, "Öyle şeyler söyleme, utanıyorum," dediğimde Poyraz'ın gülme sesi kulaklarıma doldu.

Poyraz, başımı boyun girintisinden kurtarıp yüzüne bakmamı sağladı. "Boğulacaksın şimdi orada."

"Sen de öyle şeyler söyleme o zaman."

Poyraz gülmeye devam ederken bakışları saate kaydı. "Hafta sonu olmasına rağmen erkencisin."

"Evet çünkü o kadar acıktım ki midemde hissettiğim kramplardan dolayı uyanmak zorunda kaldım."

Acıkmış olmamın Poyraz'ı mutlu edeceğini düşünmüştüm ama yanılmam uzun sürmedi. Bir anda gülümsemesi soldu ve şaşkınlıkla, "Sabahları zorla kahvaltı yaptırdığım karım mı bana bunu söylüyor?" diye sordu.

Sorduğu soruyu tasdik edercesine başımı salladım ve üzerinden kalktım. "Biliyorum, sabahları iştahım olmaz ama bu sabah kendimi çok aç hissediyorum."

Poyraz'ın şaşkın bakışları ablukasında yataktan çıkıp banyoya girdim. Banyoya girer girmez keyifli bir müzik açarak kendimi suyun altına bıraktım. Ilık su üzerimdeki uyku sersemliğini anında almış, daha canlı hissetmeme sebep olmuştu. Çok geçmeden Poyraz banyonun kapısını açtı ve çıplak bir hâlde yanımdaki duşun yanına geldi. Bana bakmayıp önce suyu açtı, ardından avuç içlerini siyah seramiğe yaslayarak suyun bedenini ıslatmasına izin verdi. Akan sular Poy-

raz'ın bedenine çarptıkça kasıklarımda inanılmaz bir baskı hissettim ve dün geceyi yeniden yaşamak istediğimi fark ettim.

Bakışlarımı vücudunda dolaştırdım. "Aslında o kadar da aç değilim, belki biraz daha burada va-" Sözlerimi tamamlayamadan Poyraz hızlıca başını bana çevirdi ve kolunun üzerinden bakıp arsızca sırıttı.

Poyraz'ın bakışları içimi titretirken beni kendine doğru çekti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ayaklarımı yerden kesti.

Dakikalar sonra ise Melis'in odasına indiğimizde Melis'in çoktan uyandığını gördük. Melis odaya girmemizle hızlıca babasının kucağına koştu. Poyraz'ın onu kucağına almasıyla birlikte yanağından öptü. "Günaydın baba," dedi, ardından bana döndü. "Günaydın anne."

"Günaydın, güzel kızım."

Poyraz araya girip, "Kahvaltıdan sonra çiftliğe gideceğiz, at binmeyi özlemişsindir diye düşünüyorum," deyince Melis'in gözleri sevinçle büyüdü ve Poyraz'ın boğazına sımsıkı sarıldı.

"Yaşasın! At binmeyi çok özlemiştim."

Melis'ten böyle bir cümle duymayı asla beklemiyordum. Şaşkınlıkla, "Sen ata binmeyi biliyor musun?" diye sordum.

Melis, babasının boynundan ayrılıp gözlerini yüzüme çevirdi. "Evet anne, biliyorum. Babam, Güneş ablamla birlikte ikimize öğretmişti. Sen de biliyor musun?"

Tenimin ürperdiğini hissettim. "Hayır anneciğim, bilmiyorum ve bilmeyi de kesinlikle istemiyorum."

Melis şaşkınlıkla bakıp, "Neden?" diye sorduğunda şaşkınlığı ses tonuna da yansımıştı.

"Çünkü atlardan korkuyorum."

"Ama atlar bir şey yapmaz ki. Hem babam varken bence hiç korkma, o seni korur."

Poyraz, Melis'in sözleriyle iyice keyiflendi ve onu tasdik edercesine başını salladı. "İşte babasının kızı," diyerek Melis'in başının üzerinden öptü. "Hadi bakalım küçüğüm, annenin karnı çok acıkmış önce kahvaltı yapalım, sonra da çıkalım."

Melis başını hevesle salladı, bense nihayet kahvaltı yapabilecek olmama sevindim. Hep birlikte yemek salonuna indik ve Demir'i masada gazete okurken bulduk.

"Günaydın, Demir."

Demir, beni duymasıyla başını okuduğu gazeteden kaldırırken Melis babasının kucağından indi, koşarak amcasının yanına ilerledi, kucağına tırmanıp yanağından öptü. Benimse gözlerim masada takılı kalmıştı. Hemen yerime geçip oturdum ve tabağımı doldurup onları beklemeden yemeğe başladım. "Günaydın, Eylül. Afiyet olsun."

Demir'in sözleriyle başımı tabağımdan kaldırdığımda Demir'le Melis'in hâlime güldüğünü gördüm. Yanaklarım utançla kızardı. Onların aksine Poyraz da kıstığı bakışlarıyla pürdikkat hâlimi izliyordu. Bakışlarımız buluşunca tepki vermeyip yerine oturdu. "Herkese afiyet olsun," dedi.

Melis de amcasının kucağından indi ve yerine geçip oturdu.

Sessizce başlayan kahvaltıda bir süre sonra Poyraz'ın üzerimdeki bakışlarından etkilenmemeye çalışarak Demir'e baktım. "Bu akşam için bir aksilik yok değil mi? İlayda akşam yemeğine gelecek."

"Evet. Birazdan pastaneye gideceğim, akşama birlikte geleceğiz."

Melis araya girip heyecanla, "Amca, akşam gelirken bana pasta getirebilir misin?" diye sorunca, Demir, önündeki çayından bir yudum aldı.

"Tabii ki getiririm papatyam ama yine Nesrin Sultan'ın gönlünü sen alacaksın ona göre."

"Alırım amca, sen yeter ki İlayda ablamın pastalarından getir."

Melis ile Demir'in muhabbeti yüzümü güldürürken yeniden tabağıma gömüldüm. Poyraz'ın keskin bakışlarıysa hâlâ üzerimdeydi ve anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni izliyordu.

Kahvaltıdan sonra çiftlik evine geldiğimizde Güneş bizi kapıda karşıladı, Melis koşarak çiçeklerin yanına gitti. Poyraz da peşinden ilerledi.

"Hoş geldiniz, Eylül, çok özlemişim sizi."

Güneş'e sıkı sıkı sarıldım. "Ben de çok özledim seni, daha sık gel melisin."

"İstiyorum ama siz bütün gün okuldasınız, o yüzden gelemiyorum."

"Okulların kapanmasına az kaldı. Önümüzdeki ay tatile giriyoruz, o zaman bolca vakit geçiririz."

Güneş'le birbirimizden ayrıldık ve birlikte çitlere doğru ilerledik. Çitlerin yanına vardığımızda Poyraz ile Melis'e çevirdik bakışlarımızı. Poyraz, Melis'i ata bindirdikten sonra atın yularından tutup atla birlikte ilerlemeye başladı.

Bir süre sessizce onların keyifli hâlleri izledim. İkisinin yüzünde de huzurlu bir ifade vardı. Aynı huzurlu ifadede içimi çekerken, "Poyraz ile Melis buraya sık gelirler miydi?" diye sordum.

"Melis beş yaşına girince Poyraz abim onu da buraya getirmeye başladı. Ben de o zamanlar yeni yeni ata binmeyi öğreniyordum. Zamanla ikimize de at binmeyi öğretti."

Poyraz'ın katı kuralları, Güneş'in anlattıklarıyla uyuşmuyordu. Şaşkınlıkla, "Melis'i çok fazla dışarıya çıkarmadığını sanıyordum," deyince Güneş beni anında tasdikledi.

"Evet, çıkarmıyordu çünkü korkuyordu. Buraya da kendi geldiği zamanlarda getiriyordu. Bazen Melis'e yakın olmayı çok istiyordu. Öyle anlarda kendine yenik düştüğünde soluğu burada alıyordu."

Poyraz'ın geçmişte yaşadığı çırpınışlarını duydukça kalbim ağrıyordu. İçimi az önceki huzura tezat bir solukla doldurup Poyraz'la Melis'in keyifli hâllerini izlemeye devam ettim.

Güneş de onları izlemeye devam ederken yeniden dudaklarını araladı. "Burayı kolay kolay kimse bilmez. Poyraz abim ondan dolayı burada rahat ve huzurlu."

Bu konu zihnimi sürekli meşgul ediyordu çünkü bazen, kimsenin bilmemesi imkânsız geliyordu. "Gerçekten kimse bilmiyor mu?"

"Hayır. Daha doğrusu benim kimliğimi kimse bilmiyor. Seyit babamla Sevgi annemin kızı olarak bilir herkes. O yüzden güvenli."

"Ya Arzu?"

Güneş, Arzu'nun adını duyunca önce duraksadı, ardından konuşmaya devam etti. "Biz onunla bir iki kez karşılaştık ve o, buraya hiç

gelmedi. O da bilmez aslında benim kim olduğumu. Çalışanların kızı olduğum için de yüzüme bakmaz açıkçası."

Arzu'nun herkese bir böcekmiş gibi bakan bakışları gözlerimin önüne gelince yüzümü buruşturdum. Güneş de yüz ifademi görünce gülmeye başladı. Çok geçmeden gülümsemesine eşlik etmeye başladığımda Poyraz ile Melis'i izlemeye devam ettim. İkisi de atın üzerindeydi ve Melis'in cıvıltısı kulaklarımıza kadar geliyordu.

O sırada Melis bize dönüp el sallayınca Güneş ile birlikte aynı anda el salladık.

"Melis çok şanslı. Senin gibi bir kadın çıktı karşısına, her çocuk bu kadar şanslı olmuyor."

Başımı Güneş'e çevirdiğimde yüzünde acı bir tebessümle Melis'i izlediğini gördüm. Kalbindeki kırıklar, sesinden çığlık çığlığa yankılanıyordu sanki.

Ona baktığımı hissedince Melis ile Poyraz'dan bakışlarını çekmeden, "Ama ben de şanslıyım çünkü benim de karşıma da Poyraz abim çıktı ve elimden tuttu. Beni o hayattan kurtardı. Yeni bir hayat, bir aile verdi. Kendi hayatını tehlikeye attı ve tüm bunları hiçbir karşılık beklemeden yaptı. Hayatım boyunca ona minnettar kalacağım," dedi.

Güneş'in sözleriyle başımı yeniden sevdiğim adama çevirdim. İçinde taşıdığı kocaman kalbiyle geçmişte olduğu gibi bugün de dokunduğu yere mucizesini bulaştırmaya ve hayat kurtarmaya devam ediyordu, devam edecekti.

Poyraz'a bakıp iç geçirirken Poyraz hissetmiş gibi başını bana çevirdi ve göz kırptı.

Ona gülümseyerek yaslandığım yerden doğrulup kolumu Güneş'in omuzlarına doladım ve onu kendime çekti. "Sen çok güçlü bir kızsın, Güneş. İyi ki de Poyraz karşına çıkmış, çok güzel bir aile olmuşsunuz."

"Çok güzel bir aile olduk."

Güneş'ten ayrıldım, bakışlarım bir kez daha Poyraz'ı bulduğunda Güneş, "Aile demişken..." dedi, sonra sustu.

Güneş cümlesini yarıda kesince bakışlarımı Poyraz'dan çektim ve tekrardan Güneş'e baktım. Sanki yanakları kızarmış, yüzüne anlam landıramadığım bir kararsızlık gelmişti. "O akşam yemekte baban Türkiye'ye yerleşeceklerini söylemişti, geldiler mi?"

Güneş'in çekinerek sorduğu sorusuyla yanaklarının kızarma se bebini şimdi anlamıştım ve o gece, Türkiye'ye yerleşeceklerini ba bam değil, Alihan söylemişti. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve Güneş'in tepkisini merak edip dikkatlice yan profiline bakmaya başladım. "Annemle babamın işleri uzadı, o yüzden biz süre daha Almanya'da kalmaya devam edecekler."

Güneş, hızlıca başını bana çevirdi. Oldukça keyifsiz bir sesle, "Yaa, öyle mi? Üzüldüm," dedi ve söylediğini son anda idrak ediyor muş gibi toparlamaya çalıştı. "Yani ailenin yanına hemen gelemeye cek olmasına üzüldüm."

"Ben de üzüldüm ama neyse ki Alihan haftaya gelecek, bir nebze de olsa onunla hasret giderebileceğim."

Güneş'in yüzünden tebessümü andıran bir ifade geçtiğinde hızlı ca başını Poyraz ve Melis'e çevirdi. "Adına sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim ve kısa bir es verip Güneş'i izlemeye devam ettim. "Hatırlıyor musun? Buraya ilk kez geldiğimde sana Alihan'ın atları sevdiğini ve benim attan nasıl düştüğümü anlatmış tım." Güneş sessiz kalıp başını sallamakla yetinince konuşmaya de vam ettim. "O gün de dediğim gibi, Alihan'ın atlara tutkusu var, belki bir gün o da buraya gelir."

Güneş bana döndüğünde gözleri endişeyle açılmıştı. "Buraya mı? Olmaz," diyerek başını şiddetle salladı. "Yani Poyraz abim izin vermez."

Güneş'e gülümseyerek başımı Poyraz'a çevirdim ve onu baştan ayağı süzdüm. "Kim bilir belki Poyraz'ı ikna edecek bir yol bulunur." Güneş cevap vermek yerine sessiz kalınca Melis ve Poyraz'ı izlemeye devam ettik.

Dakikalar sonra Melis, babasının yardımıyla attan indi ve koşarak yanımıza geldi. Arkasından Poyraz da onu takip ederken Melis nefes nefese yanımızda durdu. "Anne, hadi biraz da birlikte ata binelim."

Melis'in sözleriyle gözlerim korkuyla açıldı ve bakışlarımı Melis'in hemen arkasında duran Poyraz'a çevirip başımı panikle sağa sola salladım. "Asla olmaz, yine düşmek istemiyorum."

Poyraz, çitlerin üzerindeki elime uzandı. Güven veren bir sesiyle, "Ben yanındayken düşmene izin vermem, korkma, düşmeyeceksin," dedi.

"Olmaz, Poyraz. Atlar ileri seviyede duyusal yeteneklere sahip hayvanlardır ve bindiğim at, korktuğumu anladığı anda huzursuzlaşacaktır. Belki de ben üzerindeyken kaçmaya çalışacaktır. Bir at tarafından kaçırılmak istemiyorum."

Poyraz ağzı kulaklarında, "Söz veriyorum hiçbir atın karımı kaçırmasına izin vermeyeceğim," deyince Melis ve Güneş de gülmeye başladılar.

Kararsız gözlerle bir atlara bir de Poyraz'a baktım. Poyraz, "Hadi," deyince tedirginlikle, "Tamam ama sen de bineceksin, tek başıma binmek istemiyorum," dedim.

"Olur."

Derin bir nefes alıp çitlerin etrafından dolandıktan sonra Poyraz, Melis ve Güneş ile birlikte atların yanına ilerledim. Güneş atına binerken Melis de Poyraz'ın yardımıyla diğer atın üzerine bindi ve Güneş'le birlikte etrafımızda dolaşmaya başladılar.

Poyraz, Melis'in arkasından seslenerek, "Yanımdan uzaklaşmadan," diye uyardı. Melis başını sallayınca da elimden tutup siyah atın yanına doğru ilerledi.

Çok geçmeden hissettiğim korkudan dolayı elini sertçe sıkınca adımlarını durdurup bana döndü. Yüzümü avuç içlerinin arasına aldı ve burnumun ucundan öpüp, "Bana güven, hiçbir sorun yaşamayacaksın. Tek istediğim korkunu yenebilmek ama bindiğin anda rahatsız olursan hemen geri ineceğiz," dedi güven veren bir sesle.

Başımı sallayınca yüzümü bıraktı ve yeniden elimden tutup yürümeye devam etti. Benimse bu heyecan karnımı acıktırmıştı. "Poyraz."

"Efendim?"

"Yalnız çok gezmeyelim olur mu? Ben acıkmaya başladım, bir an önce yemek yemek istiyorum."

Poyraz adımlarını bir kez daha durdururken bedenini bana çevirdi ve şaşkınlıkla, "Acıkmaya mı başladın?" diye sordu.

"Evet."

Poyraz'ın mavilikleri anında kısıldı. "Eylül, sen iyi misin?"

"İyiyim, sadece son günlerde biraz fazla acıkıyorum o kadar."

Poyraz'ın dikkatli bakışları çok kısa bir müddet üzerimde gezindi ve sonra birden yüzü aydınlanmış gibi bir ifadeyle aramızdaki mesafeyi açarak beni baştan ayağı süzdü. Bakışlarına eş, dudaklarına tebessüm yerleştiğinde ata bakıp, "Biz bu korkunu yenmeyi bir süre erteleyelim," dedi.

Şaşırma sırası bendeydi. Şaşkınlıkla Poyraz'a, "Neden bir anda fikrin değişti?" diye sordum.

Poyraz ise yeniden ata baktı. "At biraz huysuz görünüyor ve ben işimi şansa bırakmak istemiyorum," diyerek gülümsedi. "Hadi yemek yiyelim."

"Olur."

Poyraz ağzı kulaklarında Melis'e döndü. "Yemek vakti, birazdan devam ederiz." Melis başını sallayınca da Melis'i attan indirmek için birlikte yanına doğru ilerlemeye başladık.

Akşamüzeri eve döndüğümüzde Poyraz ile Melis bahçede kaldıklarında beni yine yemek kokuları esir almıştı. Doğruca mutfağa ilerledim. Mutfağa girer girmez Nesrin Sultan'ın yine tüm marifetlerini sergilediğini gördüm ve hızla yemeklerin başına ilerledim.

"Hoş geldin kızım, akşam yemeği için hazırlanıyordum. Misafiriniz varmış, özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Hayır sultanım, hepsi leziz görünüyor, ellerine sağlık."

Nesrin Sultan gülümseyip, "Şimdiden afiyet olsun," dediğinde pişmiş yemekleri işaret ettim.

"Yemekten önce ben bir tabak alabilir miyim?"

"Olur kızım ama yemek öncesi iştahını kesmesin?"

"Hayır, kesileceğini hiç sanmıyorum çünkü son günlerde doymak nedir bilmiyorum."

Nesrin Sultan, hâlime gülümseyerek başını salladı ve hazırladığı tabağı masanın üzerine bıraktı. Anında soluğu tabağın yanında alıp iştahla yemeye başladım. Nesrin Sultan da yeniden işinin başına döndü.

Bir süre sonra yemeğimi bitirince masadan kalkıp makineyi açmaya yeltendim fakat o an, Nesrin Sultan'ın müdahalesiyle karşılaştım. "Sen bırak kızım."

Nesrin Sultan'ı dinlemeyip makineye eğildim. "Altı üstü bir taba-" Daha cümlemi tamamlayamadan aynı koku midemi altüst edince hızla doğruldum. Acı çeker gibi yüzümü buruşturup, "Siz bunun deterjanını mı değiştirdiniz?" diye sordum.

"Hayır kızım, aynı deterjan."

Arka arkaya derin soluklar alıp midemin yatışmasını bekledim. Ardından tezgâh üzerindeki suya uzanıp bir bardak su doldurdum. Bardağı dudaklarıma götürüp, "Emin misin? Çünkü dün de aynısı oldu bugün de. Kokusu midemi altüst etti," dediğimde Nesrin Sultan cevap vermek yerine dikkatlice beni süzdü.

Bardağı tezgâh üzerine bırakmamla birlikte bana doğru bir adım atıp, "Kızım yanlış anlamazsan bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Tabii ki, buyur sultanım."

Nesrin Sultan mahcup bir ifadeyle, "Şey," diyerek sustu ve hafif bir öksürükle genzini temizledi. "Siz Poyraz Bey'le korunuyor musunuz?"

Sorusu ve karşımdaki mahcupluğu yanaklarımın ısınmasına sebep olduğunda bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Bilemedim çünkü neden bunu sorduğunu anlamamıştım. Bakışlarımı kaçırıp, "Hayır," dememle Nesrin Sultan, "Son günlerde iştahının arttığını söyledin, anladığım kadarıyla koku hassasiyetin de başlamış, acaba hamile olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

Korunup korunmadığımızı sorma sebebini anlayınca gülümsemeye başladım ve bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Haa, yok sultanım, gelmesine daha va-" Nesrin Sultan'a cevap verirken olmam

gereken tarih aklıma gelince yüzümdeki gülümseme hızla soldu ve gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Bugün ayın kaçı?"

"Ayın yirmi dördü."

Nesrin Sultan'ın verdiği cevapla, kalp atışlarım anında çarpıntıya döndü. Hızla arka cebimdeki telefonu çıkardım ve telefonun takvim uygulamasına girdim. Gözlerim daha da açılırken başımı telefonumdan ayırıp karşımda merakla bakan Nesrin Sultan'a baktım. "2 hafta gecikmişim."

Mutfakta yankılanan sesimle Nesrin Sultan'ın meraklı ifadesinin yerini anında kocaman bir gülümseme aldı. "Şimdi Melis kuzum, abla mı olacak?" diye sordu kulaklarıma nahif bir melodi gibi gelen sesiyle. Ardından nahif melodiyi anımsatan o sesi, iyice sıcaklarıma, aynı zamanda ellerimin titremesine yol açtı.

Ellerimdeki titreme hızla bedenime de yansıyınca ayakta kalabilmek için titreyen elimle tezgâha tutundum ve zemine baktım. Zemin ayaklarımın altından kayıyordu sanki, girdap gibi boşluğuna çekiyordu beni.

Tezgâha tutunduğumu gören Nesrin Sultan da hızla yanıma geldi ve sımsıkı kolumu tuttu. "Aman kızım, iyi misin?"

Derin bir nefes alıp, "Sanırım iyiyim," dediğim sırada Nesrin Sultan hızlıca arkamdaki suya uzandı. Bardağa su doldurduğu gibi dolu bardağı bana uzattı. Titreyen parmaklarıma güçlükle komut verip bardağı elinden aldım. Dudaklarıma doğru götürürken, "Daha önce hiç gecikmemiştim, hamile olabilir miyim?" diye sordum, benim bile kulaklarıma zar zor gelen sesimle.

Sesimi kaybetmiş gibiydim, sarhoş gibiydim. Ben, bende değilmiş gibiydim...

Nesrin Sultan da zor duyduğu sesimi anlayabilmek için bir süre yüzüme baktı, ardından demek istediğimi anlamış olmalıydı ki kendinden emin bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi. "Büyük bir ihtimalle hamilesin ama kan tahlili kesin sonucu verecektir. O yüzden bir an önce Poyraz Bey'le doktora giderseniz iyi edersiniz."

Poyraz Bey'le doktora giderseniz iyi edersiniz... Poyraz Bey'le doktora giderseniz iyi edersiniz...

Nesrin Sultan'ın sözleri defalarca kafamın içinde tekrarlanırken yüreğimi de ateşe vermişti sanki. Poyraz'ın yeniden baba olmayı istediğini bilsem de şu an ona koşup hamile olabilme ihtimalimin olduğunu söylemeyi istesem de bunu emin olmadan ona yapamazdım. Hamile olmadığım takdirde boş yere ümitlenmesine sebep olup, delicesine sevdiğim o maviliklerinde hayal kırıklığını görmeyi yüreğim şiddetle reddediyordu. Ruhum bunu kaldıramazdı.

Düşüncelerim arasında suyu ağır ağır içtim. Bitmiş bardağı Nesrin Sultan elimden aldığında, "Öncesinde idrar testi yapsam belli olur mu? Emin olmadan Poyraz'ı boş yere ümitlendirmek istemiyorum," dedim.

Nesrin Sultan, bir süre sessiz kaldı ve tezgâhın üzerine bıraktığı bardaktan çıkan ses, aramızda asılı kalan sessizliği bozduğunda, düşünceli bakışları boşluğa tutundu. Kısa bir müddet o boşlukta bir şeyler ölçüp tarttıktan sonra bakışları, bir kez daha beni buldu. "Vallahi kızım bizim zamanımızda öyle şeyler yoktu, varsa da biz bilmiyorduk, yapmadık ama şimdiki gençlerden bu testleri çok duydum. Belli oluyormuş."

Nesrin Sultan'ı dinlemeye devam ederken daha önceki okulumda hamile kalan arkadaşımın da idrar testiyle hamile olduğunu öğrendiğini anımsayınca, içimdeki heyecanı bastırabilmek için derince soludum ve Nesrin Sultan'a başımı sallayarak mutfaktan çıkıp odaya doğru ilerlemeye başladım.

Beynimin içinde milyonlarca ses vardı sanki ve her biri, beni bambaşka hayallere sürüklerken benim o sesleri susturmam pek mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Susturmayı içimde şiddetle reddettim.

Kesik kesik soluklar vererek bakışlarımı kasıklarıma indirdim. Titreyen parmaklarım kasıklarıma ulaştı, avuç içimi yavaşça üzerine bastırdım. Ve işte o an tarifi mümkün olmayan bir huzur, içime fütursuzca yayılınca adımlarımı durdurup gözlerimi kapattım.

Gerçekten de sevdiğim adama ait bir can taşıyor olabilir miydim? Bedenim, minik bir cana yuva olabilir miydi? Tüm o yorgunluğa, uyku

hâline ve iştaha bana tutunmaya çalışan minik bir mucize sebep olmaya olabilir miydi?

İçimden sevinç çığlıkları atmak gelirken gözlerimi açtım. Boşta kalan diğer elimi, boğazımda çırpınan çığlığın dışarıya çıkmaması için dudaklarımın üzerine bastırdım. Ardından telefonumu çıkarıp İlayda'yı aradım ve odaya doğru yürümeye devam ettim.

Telefon üçüncü çalınışında açıldığında İlayda'nın keyifli sesini duydum. "Efendim, güzel gözlüm?"

"İlayda, Demir yanında mı?"

Heyecanlı çıkan sesim, İlayda'yı tedirgin etmiş olmalıydı ki keyifli gelen sesi anında endişeyle yer değiştirdi. "Evet, yanımda. N'oldu?"

"Tamam, şimdi sana söyleyeceklerimi Demir'e çaktırmıyorsun, anlaştık mı?"

Sözlerimi duyan İlayda, arka arkaya öksürmeye başladı. Öksürüklerinin arasından, "Bu şimdi mi söylenir?" dedi içine kaçmış gibi gelen sesiyle.

"İlayda, lütfen, çok önemli."

İlayda, derin bir nefes alıp, "Tamam," dedi ve sesi telefondan gitgide uzaklaşırken zor duyduğum sesiyle Demir'e bir şeyler geveledi-ğini anlayabildim.

Çok kısa bir süre sonra sesini yeniden net bir şekilde duyunca söylediklerine gülümsemeden edemedim. "Tebrik ederim, Eylül. Sayende adama ayaküstü on tane yalan söyledim."

"Üzgünüm ama önemli olmasa gerçekten mecbur bıraktırmazdım."

İlayda, sahte bir öfkeyle homurdandı. "Umarım önemlidir, bir saniye bekle, arka odaya geçiyorum," diyerek sustu ve saniyeler içinde, "Şimdi müsaitim, anlat bakalım n'oldu?" dediğinde ben de yatak odamın önüne gelince hızlıca içeriye girdim. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım.

İlayda'yı heyecanlandırmadan bunu ona söylemeyi istesem de içimdeki heyecana yenik düşerek bir çırpıda, "İlayda, ben galiba hamileyim," deyince, İlayda sözlerimi idrak eder etmez tiz bir çığlık attı.

Çığlığı bir anda boğuklaşınca da Demir'e yakalanmamak için elini dudaklarının üzerine bastırdığını anladım. Çığlığını kesmeyi ba-

şarabildiğinde ise heyecanına öfke karışan bir sesle, "Eylül, bak bu eğer şakaysa," dediğinde cümlesini tamamlamasına izin vermedim. "Sence bunun şakası mı olur?"

"Ha sen ciddisin?"

İlayda'nın sözleri, gözlerimi devirmeme sebep olmuştu. "Elbette ciddiyim, iki hafta gecikmişim ama emin olmak için senin yardımına ihtiyacım var. Gelirken bana idrar testi alabilir misin?"

İlayda, anında itiraza geçti. "Çok isterdim ama olmaz, Eylül. Yanımda Demir varken nasıl eczaneye giderim? Gitmek istediğimde de ne istersen ben sana alırım eczaneden diyerek beni engelleyecektir zaten."

İlayda isteğimi net bir dille reddedince sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim ve yaslandığım kapıdan doğruldum. "Hadi ama İlayda, sen bir yolunu bulursun, lütfen."

Ses tonumdaki çırpınış, İlayda'yı etkilemeyi başarmış olmalıydı ki sıkıntılı sesi kulaklarımı doldurduğunda aynı zamanda yüzümü gülümsetti. "Of! Tamam, o testi bir şekilde alacağım ama testin sonucunu ilk bana söyleyeceksin ona göre."

Sanki İlayda karşımdaymış ve beni görüyormuş gibi hevesle başımı salladım. "Tamam, sen yeter ki o testi getir. Ne zaman geliyorsunuz?"

"Birazdan çıkacağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktım ve aynanın karşısına geçip yeniden kasıklarıma baktım. Avuç içim bir kez daha huzuruna yaslandığında keyifle gülümsedim. "Umarım gelmişsindir, minik mucizem."

Bir süre sonra yeniden aşağı indim, bahçeye çıkacağım sırada elinde bir bardak limonatayla Nesrin Sultan karşımda belirdi. "Zencefilli limonata yaptım kızım, limon hem mideni yatıştıracaktır hem de sana iyi miktarda c vitamini sağlayacaktır."

Nesrin Sultan'a minnetle gülümseyip elinden bardağı aldım ve bir yudum içtim. Limonatanın ferah tadı ağzımın içinde yayılırken, "Hım, ellerine sağlık sultanım, harika olmuş. Yalnız limonatayı elim. de görünce Melis'in de canı çeker. Ona da yapalım, öyle gideyim yan. larına."

"Merak etme, Ela az önce Poyraz Bey'le ikisine götürdü."

Nesrin Sultan'ın sözleri üzerine olduğum yerde huzursuzca k. pırdandım. Çekingen bir ifadeyle, "Şey, Ela'ya söylemedin değil mi? Emin olmadan kimsenin bilmesini istemiyorum, özellikle Poyraz ve Melis'i boş yere heveslendirmek istemiyorum," deyince Nesrin Sul. tan tedirginliğimi anlamış olacak ki hafifçe tebessüm edip anne şef. katiyle sırtımı sıvazladı.

"Merak etme kızım, kimseye bir şey söylemedim. Hem bu senin özelin. Bunun haberini vermek senin hakkın."

"Teşekkür ederim sultanım."

"Hadi hadi, daha fazla bekletme, Poyraz Bey seni sorup duruyordu."

Nesrin Sultan'a başımı sallayıp bahçeye çıktım ve Poyraz ile Me. lis'in yanına doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça Melis'in sevinç çığlıkları ve ardı kesilmeyen kahkahaları kulaklarımı dolduruyordu. Babası ile çığlık çığlığa frizbi oynuyor, bahçenin içinde sürekli sağa sola koşuşturuyordu.

Onları gülümseyerek izlerken yanlarına varınca Melis oyunlarını yarıda kesip bana döndü. "Anne, bak nasıl atıyorum," diyerek frizbiyi Poyraz'a doğru fırlattı.

"Mükemmelsin kızım."

Melis, Poyraz'ın geri attığı frizbiyi yakalamaya çalıştığında ya. naklarının kıpkırmızı olduğunu fark edince annelik içgüdüsüyle eli. mi yanağının üzerine bastırdım. "Koşmaktan yanakların kızarmış" diyerek terleyip terlemediğini anlamak için elimle sırtını kontrol ettim.

Elime ıslaklık gelince elimi geri çektim ve telaşlı çıkan sesimle, "Ayrıca çok terlemişsin, rüzgâr da çıkmaya başlamış, biraz daha oy. namaya devam edersen hasta olacaksın," dedim.

"Bir şey olmaz anne, biraz daha oynamak istiyorum."

Melis, bir kedi misali gözlerimin içine baktığı sırada Poyraz da yanımıza geldi ve o da Melis'in sırtını kontrol etti. Kaşları çatıldığında, "Annen haklı, Melis. Çok terlemişsin, hemen üzerini değiştirmen lazım," deyince Melis yardım istercesine gözlerimin içine odaklandı. "Biraz daha oynayalım."

Melis, babasını ikna etmem için gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde Poyraz'ın telefonu çalmaya başlayınca Poyraz yanımızdan biraz uzaklaştı. Onun uzaklaşmasıyla birlikte dizlerimin üzerine çöküp Melis'le aynı hizaya geldim. "Geldiğimizden beri babanla oynuyorsunuz değil mi?"

"Evet ama ben hiç yorulmadım ki, biraz daha oynayalım lütfen."

Melis'in sözlerine gülümseyip başımı iki yana salladım. "Ama çok terlemişsin. Eğer üzerini hemen değiştirmezsen rüzgâr hasta olmana sebep olacak ve hasta olursan uzun bir süre oyun oynamayacaksın. Hazır havalar yeni yeni ısınıyorken bence bu güzel günleri hasta bir şekilde yatarak değil, birlikte oyun oynayarak geçirelim."

Melis, "Hasta olmak istemiyorum," diyerek yüzünü buruşturunca hafifçe burnunun ucunu sıktım.

"Ben de hasta olmanı hiç istemiyorum, o yüzden bir an önce odana çıkıp üzerini değiştirelim, sonra da amcan ve İlayda ablan gelene kadar bahçede keyif yapalım, olmaz mı? Oyun oynamaya da yarın kaldığımız yerden devam ederiz, hem baban yarın seninle birlikte uçurtma yapacakmış."

Melis'in gözleri bunu duymayı beklemediğini belli edercesine kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladığımı görünce de gülümseyerek yanağımdan öptü. Ardından bakışlarını babasına çevirdi. "Babamı da öpüp teşekkür etmek istiyorum."

"Üzerini değiştirdikten sonra öpersin, hem o da telefon görüşmesini bitirmiş olur."

Melis kabul eder etmez çöktüğüm yerden ayağa kalkıp elimdeki limonatayı sehpanın üzerine bıraktım. Bakışlarım Poyraz'ı bulduğunda onun da keskin bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm.

Anlamsızca yüzüne baktığımı görünce de kaşlarını çattı ve telefonu kulağından uzaklaştırıp bakışlarıyla bedenimi işaret etti. "Ani eğilip kalkıyorsun, dikkat et."

Poyraz'a anlamsızca bakmaya devam ederken Melis elimden tutunca başımı sallamakla yetindim ve Melis'le birlikte odasına doğru ilerlemeye başladım.

Bir süre sonra Melis, "Anne, sana bir şey sormak istiyorum," deyince bakışlarımı ona çevirdim ve dalgın bir şekilde attığı adımlarını izlediğini gördüm.

"Tabii ki sorabilirsin."

Küçük bir nefes aldı ve bakışlarını, onu merakla izleyen bakışlarıma çevirdi. "Siz hiç babamla kavga ediyor musunuz?"

Melis'ten böyle bir soru duymayı beklemediğim için sorusu afallamama sebep olmuştu. Dün gece mutfakta Poyraz'a bağırarak söylediğim sözler aklıma gelince de onları duymuş olma ihtimali içimi huzursuzlukla doldurdu. Bakışlarımı hızlıca kaçırıp bozguna uğramış bir sesle, "Neden böyle bir soru sordun?" diye sordum.

Melis'in küçük nefesinin sesi yeniden kulaklarımı doldurdu. Kırgındı, üzgündü ve fazlasıyla masumdu. "Dün Bade anlattı. Babası yurt dışından gelmiş ve annesiyle çok kavga etmiş. Bade de üzülmüş. Ben de korktum. Siz babamla hiç kavga etmeyin olur mu?"

Neyse ki kavgamızı duymamıştı. Bu içimi rahatlatırken son sözlerinin ağırlığı ise içime oturmuştu. Bakışlarımı yeniden Melis'e çevirdim ve elini bırakıp kolumu omzuna dolayarak başının üzerinden öptüm. "Bazen anne ve babalar, bazı konular hakkında tartışabilirler. Aslında bu doğaldır çünkü hepimiz zaman zaman anlaşmazlıklar yaşayabiliriz ve bu anlaşmazlıkları konuşarak tatlıya bağlayabiliriz. Önemli olan sesimizi yükseltmeden, kötü kelimeler kullanmadan, kontrolümüzü kaybetmeden bunu karşı tarafa anlatabilmemizdir. Eminim Bade'nin anne ve babası da anlaşmazlıklarını tatlıya bağlamışlardır. Bir daha Bade'nin yanında daha dikkatli olacaklardır."

"Umarım çünkü Bade çok üzülmüş."

Bade'nin dünkü yüz ifadesi gözümün önüne gelince derince içimi çektim. Dün bir sıkıntısı olduğunu anlamış, ne kadar konuşmaya

çalışsam da bana açılmasını sağlayamamıştım. Annesiyle konuşmadan önce birkaç gün daha gözlemlemeye karar versem de artık annesiyle konuşmam gerektiğini Melis sayesinde anlamıştım.

Yaklaşık 15 dakika sonra, Melis'in üzerini değiştirip yeniden Poyraz'ın yanına döndüğümüzde, Poyraz'ı hâlâ telefonla konuşurken bulduk. Melis'le birlikte bahçeye doğru ilerledik ve kendimizi koltuğa bırakıp Poyraz'ı izlemeye başladık. Oldukça hararetli bir konuşma yaptığı hareketlerinden belli oluyordu, ayrıca keyfi kaçmış görünüyordu.

Bir süre sonra telefon görüşmesini sonlandırıp yanımıza geldi ve aramıza oturup Melis'i kucağına alırken kolunu kaldırıp beni de göğsüne çekti. "Çiftlikten geldikten sonra yanımıza gelmen uzun sürdü."

Poyraz'ın sözleri kalp atışlarımın yeniden hızlanmasına sebep olmuştu. Ona belli etmeden elimi kasıklarımın üzerine bastırdım. "İlayda ile biraz sohbet ettik."

Poyraz şaşkınlığını belli eden bir sesle, "Zaten İlayda birazdan buraya gelmeyecek mi?" diye sordu.

Poyraz'ın göğsünden ayrılıp sehpanın üzerindeki limonatayı elime aldım. "Biz kadınlar, konuşacak bir konu her zaman buluruz. Saatlerce aynı yerde dursak bile birbirimizden ayrıldığımız andan itibaren, sanki az önce yan yana duran biz değilmişiz gibi saatlerce telefonda da konuşmaya devam edebiliriz."

Sözlerimle Poyraz'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve elimdeki limonatayı dudaklarıma götüremeden elimden alıp, "Siz kadınları anlamak gerçekten güç," diyerek limonatadan bir yudum aldı.

Şaşkınlıkla Poyraz'a baktım. "Poyraz, ne yapıyorsun? O benim limonatam."

Melis ise hâlime kıkırdamaya başlamıştı.

Poyraz da Melis'in kıkırdamasına gülümseyip, "Şekerli mi değil mi diye kontrol ediyorum," diyerek limonatayı bana geri uzattı. "Değilmiş, içebilirsin."

Poyraz'a şaşkınlıkla bakmaya devam ederken aklıma gelen ihtimalle gözlerim şokla açıldı. Büyük bir ihtimalle Poyraz hamile olmamdan şüpheleniyordu.

Poyraz'a belli etmeden üzerimdeki şaşkınlığımı atmaya çalışı-
gımda Melis araya girip, "Baba, yarın birlikte uçurtma mı yapaca-
ğız?" diye sorunca Poyraz imalı bir şekilde önce bana, ardından Me-
lis'e baktı.

"Bunun, yarın için sana sürpriz olmasını istiyordum ama bunu
sana annen mi söyledi?"

Melis başını sallar sallamaz Poyraz yeniden bakışlarını bana çe-
virdi, hızla bakışlarımı ondan kaçırdım ve oturduğum yerden hafifçe
aşağıya doğru kayıp limonatamı içmeye başladım.

Yaklaşık iki saat sonra, Demir ile İlayda eve geldiklerinde umutla İlayda'nın gözlerinin içine bakıyordum. İlayda kiti aldığını dair başını sallayınca rahat bir nefes verip gülümseyerek ona sarıldım.

Avuç içlerimi sırtına bastırıp onu kendime çektim. Kulağına doğru fısıldayarak, "Çantanda mı?" diye sordum.

Aynı şekilde İlayda da ellerini sırtıma bastırdı. "Evet, çantamda."

Melis'in sesiyle birbirimizden ayrıldığımızda Melis'in elindeki pasta kutusuna baktım. Melis de amcası ve İlayda'ya bakıyordu. "Çok teşekkür ederim, pastayı hemen mutfağa götürüyorum."

Melis adımlarını mutfağa çevirince Demir arkasından sırıtarak seslendi. "Bol şans, papatyam."

Demir'in sesini duyan Melis de yeniden bize döndü ve amcasına göz kırpıp mutfağa girdi. Onun mutfağa girmesiyle birlikte biz de yemek odasına doğru ilerlemeye başladık.

Poyraz ile Demir önden ilerlediklerinde İlayda'yla rahatça konuşabilmek için adımlarımızı yavaşlattık. İlayda onların duyamayacağı şekilde, "Güzel gözlüm, gerçekten hamile misin? Şimdi benim yeğenim mi olacak?" diye sordu heyecanlı heyecanlı.

"Bilmiyorum ama büyük bir ihtimalle hamileyim, sadece emin olmadan Poyraz'ın bilmesini istemiyorum."

"Testi ne zaman yapacaksın?"

"Yemekten sonra Melis'i yatırmak için yanınızdan ayrıldığımda yapacağım. Poyraz'a da baş başa kalınca söylerim ya da hemen söylerim, bilmiyorum."

İlayda'nın parmakları, heyecandan buz tutmuş elime dokundu. "Poyraz Bey'in tepkisini çok merak ediyorum ama bence baş başa kalınca söyle. Yani bence bu özel olmalı."

İlayda'nın sözleriyle keyifsizce iç çektim. "Aslında Poyraz çok tepki vermeyecek gibi."

"Nasıl yani?"

"Sanırım hamile olduğumdan şüpheleniyor. Çünkü hamileymişim gibi davranmaya başladı."

"Poyraz Bey bu, ben beklerim valla."

İlayda'ya gülümserken birlikte içeriye girdik ve doğruca bizi bekleyen masaya ilerledik. Karnım yine zil çalmaya başlamıştı. Yemeklerin kokusu burnuma doldukça sanki hepsinin tadını ağzımın içinde hissediyordum.

İştahım gitgide kabardığında büyük bir sabırla servisin yapılmasını bekledim ve diğerlerinden sonra başlamak için kendimle büyük bir savaş vermeye çabaladım. Nihayet herkes yemeye başlayınca da konuşulan muhabbetten soyutlanarak ve Poyraz'ın üzerimden çekmediği bakışlarının ablukasında yemek yemeye başladım.

Yemekten sonra hep birlikte kamelyaya çıktık ve Melis'in bugünkü at macerasını keyifle dinlemeye başladık. Bir süre sonra Melis esnemeye başladığında Poyraz onu yatırmak için kalkmaya yeltenince onu durdurdum. Ayağa kalkarak, "Ben yatırırım," dedim.

Poyraz başını sallarken Melis, Demir ile İlayda'ya iyi geceler dedikten sonra babasını öptü ve elimi tuttu. Birlikte eve doğru ilerledik.

Odasına girdiğimizde ise içim içime sığmıyor, sabırsızlığım içten içe beni tüketiyordu. Bir an önce testi yapmak, sonucu görmek istiyordum. Heyecanlı soluklarım odayı doldurduğunda Melis'in yatağının üzerine oturdum. Melis üzerini değiştirip yanıma gelince birlikte yatağına uzandık ve yarım kalan kitabını okumaya başladı

Bir süre sonra Melis uyuyunca kitabını kapattım ve onun uyumasını mamaya özen göstererek saçlarının üzerinden öptüm. Kalbimden ve tağından kalkarak sessizce odasından çıktım.

Hızlı adımlarımın rotası, yemek odasıydı. Kimseye görünmeden yemek odasına geçip Ilayda'nın koltuk üzerinde duran çantasını aldım. Yeniden titremeye başlayan parmaklarımla çantasının içinden kiti aldım ve çantayı bırakır bırakmaz yatak odama doğru hızlarla ilerledim. İlerledikçe göğsümün altında çağıldayan ses, nefesimi kesiyor, adımlarımı birbirine karıştırıyordu. Sakinleşebilmek için adımlarımı durdurup arka arkaya derin nefesler aldım. Bir yanım hayal kırıklığına uğramaktan korkarken diğer yanım yanılmadığımı söylüyordu.

İçimdeki durmak bilmeyen çığlıkları güçlükle zapt edip, odaya doğru yürümeye devam ettim. Odaya gelir gelmez hızlıca banyoya girdim ve elimdeki kitin nasıl kullanılacağına baktıktan sonra test yapmaya koyuldum.

Kite idrarımı damlatır damlatmaz gözlerimi kapatıp dudaklarımın fısıltıyla araladım. "Allah'ım, lütfen olsun."

Kaç saniye kapalı tuttuğumu bilmediğim gözlerimi yavaşça aralayıp renk değişimi gösteren çizgilere baktım. Gözümün önünde beliren iki koyu kırmızı çizgiyi görünce ise kalbimin teklediğini hissettim ve düşmemek için parmaklarımı lavabonun kenarına bastırdım.

Hamileydim! Sevdiğim adamdan minik bir can, içimde hayat bulmuştu.

Gözlerime yaşlar hücum edince titremeye başlayan dudağımı ısırdım ve külçeleşen bedenimi hareket ettirip aynanın karşısına adımladım. Aynanın karşısına geçer geçmez bakışlarım anında kasıklarıma ulaştı. Avuç içimi kasıklarımın üzerine bastırdım. Görüş alanımı kapatmaya başlayan gözyaşlarımı geri göndermek için arka arkaya kirpiklerimi kırpıştırsam da daha fazla direnemiyordum. Yaşlar, kirpiklerimin ucundan yanaklarıma doğru usulca süzüldü. "Hoş geldin, mucizem."

Bir süre şaşkın bir gülümsemeyle aynada kasıklarımı izleyip banyodan çıktım ve yeniden aşağıya indim. Beynim uyuşmuş gibi hiç

sediyordum, içimdeki heyecan sıtma geçirtiyormuşçasına bedenimi sarsıyordu.

Yürümeye devam ettikçe artan sarsıntılarımın eşliğinde evden çıkıp kamelyaya doğru adımlamaya başladım. İskelede adımlarımın sesi yankılanınca Poyraz'ın gülümseyen bakışları ile İlayda'nın heyecanlı bakışları anında beni buldu, benimse bedenimin sarsıntılarına bu defa baş dönmesi ve göz kararması da eklenmişti.

Sanırım hissettiğim heyecan tansiyonumun düşmesine sebep oluyordu.

Görüş alanım gitgide kararmaya başladığında son gördüğüm Poyraz'ın oturduğu yerden hızlıca ayağa kalktığı ve bana doğru koştuğu oldu. Karanlık beni tamamen içine çektiğinde de hissettiğim tek şey, soğuk suyun tüm bedenimi ıslatmasıydı.

POYRAZ

"İşleriniz nasıl gidiyor?"

"Bu konuda size teşekkür ederim, Poyraz Bey. Sayenizde pastanenin işleri arttı. Yönlendirdiğiniz her firma, organizasyonları için mutlaka iletişime geçiyor."

İlayda'ya belli belirsiz tebessüm ettiğimde terasta Eylül'ü görünce yüzümdeki tebessüm arttı ve bakışlarımı üzerinden ayırmadan bana gelişini izleyemeye başladım. Nasıl bir büyüsü varsa onu her gördüğümde ilk günkü gibi kalp ritmimi değiştiriyor, soluklarımın hızlanmasına sebep oluyordu.

Eylül'ü izlemeye devam ederken bir anda yürüyüşündeki değişiklik yüzümdeki tebessümü soldurdu ve kalp atışlarımın korkuyla çırpınmasına sebep oldu.

Eylül'ün durduğunu görünce de bir terslik olduğunu anlayıp oturduğum yerden hızlıca ayağa kalktım. Kesinlikle bir terslik vardı, bakışlarının odağı kayıyordu. Korkuyla, "Eylül!" diye haykırarak ona doğru can havliyle koştum. Ona koşmaya devam ederken yanına varamadan göle düşünce aklımı yitiriyorum sandım. Onunla birlikte ben de gölün içine atlayıp ona doğru yüzmeye başladım.

Ona yetişmeye çalıştıkça batıyormuş gibi hissediyor, yetişemekten çok korkuyordum. Nihayet baygın bedenine ulaşınca daha fazla su yutmaması için anında yüzünü çevirdim ve yüzünü kapatan ıslak saçlarını hızlıca geriye çektim. "Eylül."

Eylül'ün adını arka arkaya haykırmaya devam ettiğimde Eylül'ün gözleri aralandı fakat çok geçmeden yeniden kapanınca Eylül'le birlikte kenara doğru yüzdüm.

Demir ile İlayda da yüzdüğüm kenara gelmişlerdi. Demir, dizlerinin üzerine çökerek Eylül'ü çekmek için ellerini uzattı. Ellerini, Eylül'ün koltuk altlarına yerleştirip onu kollarımın arasından yukarıya doğru çektiğinde tedirgin bakışlarımı Demir'in yüzüne çevirdim. "Dikkat et, hamile olabilir," diyerek avuç içlerimi iskeleye yaslayarak hızlıca kendimi yukarıya çektim.

Demir'in kaşları şaşkınlıkla havalandı, bana boş boş bakmaya başladı. Onun yüzüme boş boş bakması ve zaman kaybediyor olması daha da öfkelenmeme sebep olmuştu. Eylül'ü yeniden kollarımın arasına aldığımda hissettiğim korkudan dolayı ses tonumu kontrol edemeyip, "Ne bakıyorsun öyle? Arabayı hazırla!" diye haykırınca Demir hızlıca toparlandı ve ayağa kalkıp arabaya doğru koşmaya başladı.

Demir'in yanımızdan uzaklaşmasıyla birlikte bakışlarımı bir kez daha Eylül'ün solgun yüzüne çevirdim. Yüzüne baktıkça derinlerde bir şey nefesimi kesti ve gitmesinden korkarcasına sımsıkı bedenime hapsettim bedenini. Boyun girintime çarpan soluk nefesi tüm bedenimi sızlattığında, onu sarsmaya dikkat ederek arabaya doğru koştum.

İlayda da benimle birlikte koştu. Demir'in yanaştığı arabaya bindim ve soluk soluğa, "Acele et," dedim.

"Poyraz."

Eylül'ün titreyen dudaklarının arasından adımı zar zor duyduğumda titreyen bedenini sarabilmek için bakışlarımı hızlıca etrafımda gezdirdim. Kahretsin ki onu sarabileceğim bir şey yoktu arabada. Ona yetememek, damarlarımda gezinen kanı çekiyormuş gibi hissettiriyor, öldürüyordu sanki.

Titreyen bedenini saracak bir şey bulamayınca kollarımla sımsıkı sardım ve dudaklarımı alnına bastırdığım sırada cansız sesini yeniden duydum. "Poyraz, üşüyorum."

Eylül'ün cansız sesiyle göğüs kafesim sert bir solukla şişti ve bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim. "Demir, arabanın ısısını kökle."

Demir başını salladığında İlayda başını bize çevirdi. Eylül'ün titrediğini görür görmez de hızlıca üzerindeki ceketini çıkarıp bana uzattı. İlayda'ya minnetle bakıp ceketi elinden alarak Eylül'ün titreyen bedenini sıkıca sardım.

"Çok üşüyorum."

Eylül'ün cansız sesi, bir kez daha yüreğimi delip geçtiğinde tüm gücümle dişlerimi sıktım. "Geçecek menekşem, birazdan hepsi geçecek," diyerek daha da bedenime hapsettim.

İlayda ise bize bakmaya devam ediyordu. Konuşmak istiyor, sanki konuşamıyor gibi bir hâli vardı. Bir süre sonra konuşmaya karar vermiş olmalıydı ki çekingen bir ifadeyle, "Poyraz Bey, Eylül de hamile olduğundan şüpheleniyordu, benden test istemişti. Melis'i yatırdıktan sonra testi yapacaktı, sanırım az önce o testi yaptı."

İlayda'nın sözleri, gerilen bedenimi iyice germiş, hissettiğim gerginlikten dolayı âdeta beynim zonklamaya başlamıştı. Elimle yüzümü sertçe sıvazladım, bakışlarım yeniden dikiz aynasını bulurken, "Demir, Kemal'i hemen ara, kadın doğum uzmanını ayarlasın," dedim.

Dakikalar sonra hastaneye ulaştık, Eylül kollarımda acil kapısından içeriye girince Kemal ile yanındaki bir doktor bizi karşıladı ve Eylül'ü kollarımdan alıp sedyeye yatırdılar.

Kollarımda bir anda hissettiğim boşlukla kendimi çaresiz ve delirmiş gibi hissederken ellerimi sertçe saçlarımın arasından geçirdim. "Kemal, o büyük bir ihtimalle hamile ve ben neden bayıldığını bilmiyorum. Su yutmasına da engel olmaya çalıştım ama ne kadar olabildim onu da bilmiyorum. Bir şey yap!"

Kemal, gergin ve telaşlı hâlimi görünce beni sakinleştirmek istercesine olabildiğince sakin bir ses tonuyla, "Merak etme, o emin ellerde. Birazdan her şeyi öğreneceğiz," diyerek Eylül'le birlikte içeriye girdi.

Onların peşinden gitmeye çalıştığımda Demir engeline takılınca öfkeyle ona döndüm. "Ne var?"

"Abi, senin girmen şu an için doğru değil, bırak da işini yapsınlar yoksa işler zorlaşacak."

Demir'in haklı olduğunu bilsem de Eylül'ü tek başına bırakmak istemiyordum lakin bırakmak zorundaydım. Çaresizce kapanan kapıya baktım ve dudaklarımın arasından sert bir nefes vererek sabırsızlıkla Eylül'ü beklemeye başladım.

Yaklaşık yarım saat sonra Kemal, Eylül'ün yanından çıkınca hızlıca yanına gittim. Gerginlikten ölmek üzereydim.

Kemal ise tebessüm etti ve dostane bir tavırla omzumu sıktı. "Yeniden baba oluyorsun, dostum."

EYLÜL

Gözlerimi yavaşça araladığımda gözlerimdeki pustan dolayı önümdeki karartıyı net bir şekilde göremiyordum. Kirpiklerimi arka arkaya kırpıştırınca önümdeki karaltı netleşti ve sevdiğim adamın parlayan mavilikleriyle göz göze geldim. Tam karşımda durmuş, öylesine anlamlı bakıyor, öylesine güzel gülümsüyordu ki ifadesinin karşısında kalp atışlarım bir anda hızlanmaya başladı.

Gözlerimi tamamen aralayınca da dudaklarındaki tebessümü iyice yayıldı ve boğuk bir fısıltıyla dudaklarını araladı. "Menekşem."

Poyraz'ın bakışları ve sesinin tonu beni anlık olarak efsunlaştırmıştı lakin bu uzun sürmedi. Yaşadıklarım aklıma düşünce korkuyla gözlerim açıldı. Poyraz'ın güçlü ellerinin arasındaki elimi hızlıca çekip kasıklarımın üzerine bastırdım.

Korkumu gören Poyraz da maviliklerini gözlerimden çekip kasıklarıma çevirdi. Çok geçmeden bedenini hafifçe çevirip kasıklarıma eğilerek elimin üzerinden öptü. Ardından yeniden doğruldu ve gözlerimin içine bakarak, "Merak etme, bebeğimiz gayet iyi," dedi.

Poyraz'ın sözleri, içimdeki korkuyu ılık bir meltem esintisi gibi alıp götürmüş, yerine huzurunu bırakmıştı. Yüzüme baharını getirmişti.

Elimi kasıklarımın üzerinden çekip dirseklerimi yatağın kenarlarına bastırdım. Doğrulmak için dirseklerimden destek almaya çalıştığımda Poyraz'ın yardımıyla doğruldum. Sırtımı, Poyraz'ın yaslanmam için koyduğu yastığa dayayıp üzerimdeki önlüğe baktım.

Bakışlarımı üzerime giydirilmiş önlükten çekip hastane odasının içinde gezdirirken hayal meyal Poyraz'ın beni sudan çıkarışını ve arabadaki çırpınışlarını hatırladım. Dudaklarım hüzünle büzüldü. Ona baktığımda üzerinde kurumaya başlayan kıyafetleri gördüm, içime suçluluk doldurdu. "Poyraz ıslaksın, hasta olacaksın."

"Sorun değil, Demir ve İlayda eve döndü. Gelmek üzerelerdir. Burada kalmamız için kıyafet getirecekler."

Poyraz'ın sözleri yeniden telaşlanmama sebep olunca korkuyla yüzüne bakıp, "Neden, kötü bir durum mu var?" diye sordum.

Poyraz, yüzündeki gülümsemesini bozmadan başını iki yana salladı. "Hayır, sadece tedbir amaçlı bu gece burada kalmanı istiyorum, gözetim altında kalırsan içim daha çok rahat eder."

Sessiz kalarak yüzüne bakmaya devam ettim. Yüzüne baktıkça çırpınışları bir bir gözümün önüne düşüyordu. Hüzünle içimi çekip mahcup bir sesle, "Seni çok korkuttum değil mi?" diye sordum.

Poyraz da derince içini çekti ve sıcak avuç içini kasıklarımın üzerine bastırıp, "Korkuttunuz, ikiniz de beni çok korkuttunuz," deyince yatağın kenarında duran elimi kaldırıp parmaklarımı Poyraz'ın saçlarının arasına karıştırdım.

Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken tebessüm ettim. "En başından beri şüphelenmiştin değil mi? O yüzden ata binmeme izin vermedin."

Poyraz, saçlarının arasındaki elimi dudaklarının üzerine götürüp dudaklarını avuç içime bastırdı. "Evet. Son günlerdeki yorgunluğun, uykulu hâlin, artan iştahın, yükselen vücut ısın... Bunların hepsi birer yapboz parçası gibiydi. Birleştirince hamile olduğundan şüphelenmeye başlamıştım."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı ve kendime inanamıyormuşçasına başımı iki yana salladım. "Bense kendimden hiç şüphelenmemiştim, geciktiğimin bile farkında değildim." Poyraz, gülümsemeye başlayınca da, "Neden bayılmışım peki?" diye sordum.

Sevdiğim mavilikleri kasıklarımın üzerinde sıcacık bir ifadeyle gezindi ve dudakları şefkatle kıvrıldı. "Heyecandan tansiyonun düş-

müş. "Yeniden kasıklarımın üzerine eğilip dudaklarını bastırdı. "Melis bu habere çok sevinecek."

"Duyduğunda yüzünün ifadesini ve vereceği tepkiyi çok merak ediyorum."

Poyraz, belli belirsiz yüzünü buruşturdu ve elini kulağına götürüp maviliklerini kıstı. "Çığlık atacak."

Poyraz'ın yüz ifadesine kahkaha attığım sırada kapı tıklatılınca ikimiz de başımızı kapıya çevirdik ve gelen kişiye baktık. Üzerine giydiği beyaz önlüğünden dolayı doktor olduğunu anladığım, otuzlu yaşlarının sonlarındaki kadına dikkatlice bakmaya başladım. Omuzlarına dökülmüş açık kahverengi dalgalı saçları ve yüzüne çokça yakışmış çekik gözleriyle gülümseyerek bize bakıyordu.

Yavaşça içeriye adımlayıp, "Hastamız sonunda uyanmış," dediğinde ayakucumda durmuştu. Yüzündeki içten gülümsemesini bozmadan, "Anladığım kadarıyla fazla heyecanlı bir anne olacağız. Yaptığım iğne sizi rahatlatıp uyumanızı sağladı, şimdi kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Güzel. Bu gece dinlenmeye devam edin, yarın sabah sizi yeniden muayene edip nasıl bir yol izleyeceğimizi ayrıntılı bir şekilde anlatacağım. Onun dışında herhangi bir sorunuz olursa odamda olacağım."

Doktora başımı salladığımda Poyraz araya girdi. "Teşekkür ederiz, Nurhan Hanım."

Nurhan Hanım gülümseyerek odandan çıkınca Poyraz bana dönüp kendinden emin bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Nurhan Hanım, hastanemizin en iyi doktorlarındandır, için rahat olabilir."

"Buna şüphem yok," deyince Poyraz yeniden yüzüme yaklaştı. Alnını alnıma yaslayıp boğuk bir fısıltıyla, "Bir şey olacak diye öyle çok korktum ki," diyerek alnımdan ayrılıp dudaklarımı usulca kavradı.

Poyraz korkusunu dudaklarımda dindirmeye devam ederken bir süre sonra kapı çalınınca birbirimizden ayrıldık ve içeriye yüzlerindeki kocaman gülümsemeleriyle giren İlayda ile Demir'e baktık.

İkisi de heyecanlı, ikisinin de ağzı kulaklarındaydı. İlk söze gire İlayda oldu. "Güzel gözlüm, beni çok korkuttun," diyerek yanıma

geldi. Poyraz'ın yanımdan kalkmasıyla kollarını omuzlarıma sardı. "Tebrik ederim."

Niye şu an ağlamak istiyordum bilmiyordum ama burnumun direğinin sızladığını hissediyorum. Burnumu çekerek İlayda'dan ayrıldığımda aynı şekilde Demir de tebrik etti. Gülümsemeye çalışarak gözüme gelen yaşları geri itelemeye çalıştım. Biliyordum ki Poyraz anında fark eder, bir kez daha canının sıkılmasına sebep olurdum. Bu gece daha fazla sevdiğim adamı üzmek istemiyordum.

Ağlama isteğimi bastırıp İlayda ile Demir'e odaklanmaya çalıştım.

Dakikalar sonra ise İlayda ile Demir gidince Poyraz yanıma uzandı ve beni usulca bedenine hapsedip avuç içini kasıklarımın üzerine basturdı. Ardından burnunu, boyun girintime yaslayarak gözlerini kapattı.

Bir süre uyumaya çalışsam da midemdeki ezilme uykumun kaçmasına sebep oluyor, sanki mideme işkence ediyordu. Poyraz'ın uykuya daldığını da nefes alışverişlerinden anlamıştım. Onu uyandırmaktan vazgeçip gözlerimi kapattım fakat gözümün önüne kıymalı pide gelince hızlıca gözlerimi geri açtım. Gözümün önüne gelen görüntüler, midemin iyice ezilmesine neden olmuştu.

Açlığıma daha fazla direnemeyince Poyraz'ı uyandırmaya karar verdim. "Poyraz."

Poyraz ilk seslenişimde uyanmayınca kollarının arasından çıkmaya çalışıp onu hafifçe dürttüm. "Poyraz."

Dürtmeye devam ettiğimde Poyraz gözlerini aralayıp yarı şaşkınlık yarı korkuyla yüzüme baktı. "N'oldu?"

"Poyraz, ben acıktım."

Poyraz ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi bir bakış attı. "Acıktın mı?" Başımı salladığımı görünce de derin bir nefes aldı. Yanımdan kalkıp, "Tamam, hafif bir şeyler getireceğim," dediğinde şiddetle başımı iki yana salladım.

"Hayır Poyraz, ben kıymalı pide istiyorum."

Poyraz'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Pide mi?" diye sordu sesine de yansıyan şaşkınlığıyla.

Yatakta tamamen doğruldum ve dudaklarımı ıslatarak, "Evet, pide. Böyle bol kaşarlı kıymalı pide," deyince Poyraz'ın anında kaşları çatıldı.

"Olmaz."

Poyraz'ın kesin ve net cevabı omuzlarımın hüzünle çökmesine sebep olmuştu. "Ama neden?"

"Eylül, saatin kaç olduğundan haberin var mı? Bu saatte bu kadar yağlı bir yiyecek hiç sağlıklı değil. O yüzden şimdi sana hafif bir şeyler getireceğim, sen de onu yiyeceksin."

Hüzünle dudaklarımı büktüm ve dudaklarımı yeniden ıslatıp yavru bir kedi gibi gözlerinin içine bakmaya başladım. "Ne yani, ben şimdi ısırdıkça kaşarı uzayan pide yiyemeyecek miyim?"

Poyraz'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken Poyraz sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Az önceki net tavrının aksine kararsız bir sesiyle, "Bakma bana öyle," deyince gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdım.

Doğru yolda olduğumu biliyordum.

Omuzlarımı silkip yüzümdeki hüzünlü ifadeyi bozmadan, "Kokusu burnuma kadar gelmişti ama madem öyle diyorsun, hafif bir şeyler getir, kendimi onlarla da bir şekilde avuturum," dedim.

Poyraz'ın aldığı sert nefesler kulaklarıma doldukça gülümsememi zapt etmek oldukça güçtü.

Yakalanmamak için alt dudağımı dişlediğimde Poyraz da ceketine uzanıp öfkeyle homurdandı. "Sen benim kesinlikle sınavımsın. Başka açıklaması yok bunun. Kabul, yine sen kazandın. Şimdi istediğini alıp geliyorum."

Poyraz'ın sözleriyle alt dudağımı serbest bıraktım ve sevinçle ellerimi çırptım. "Gitmene gerek yok sevgilim, sipariş verelim."

Poyraz duyduklarına şaşırmış gibi işaret parmağıyla kendini işaret etti. "Sence ben, içinde ne olduğunu ve içindeki etin taze olup olmadığını bilmediğim bir pideyi sana yedirir miyim? Önce pidenin yapım aşamasını görmem lazım," diyerek şaşkın bakışlarımın ablukasında odadan çıktı.

Sanırım Poyraz ile beni meşakkatli bir hamilelik sürüşüne hazır
yordu.

Ertesi sabah kasıklarımın üzerinde gezinen parmaklarla gözler
mi araladığımda Poyraz'ın beni izlediğini gördüm.

Gözlerimi açmamla birlikte gülümsedi. "Günaydın, menekşem."

Aynı şekilde gülümsedim ve yatakta doğrulup yanı başımda du
ran kahvaltı tepsisine baktım. "Günaydın," diyerek tepsiyi işaret
edince Poyraz daha da gülümsedi.

"Nasılsa güzel karım aç uyanacaktı, ben de o uyanmadan kahval
tısını hazır etmek istedim."

Poyraz'ın sözleri üzerine hüzünle dudağımı sarkıttım. "Çok ye
meye başladım değil mi? Yakında çok kilo alacağım ve sen beni be
ğenmeyeceksin."

Poyraz üzerime eğilip dudağımın üzerine uzun bir öpücük kon
durdu. "Ben canımdan bir parça taşıyan karımı, sırf kilo alıyor diye
beğenmekten vazgeçeceğim yani öyle mi?"

"Vazgeçmeyecek misin?"

Sorduğum soruyla Poyraz başını olumsuzca salladı. "Sadece ha
mile olduğun için hayatının hangi döneminde olursan ol, kilo al ya
da alma, ne yaparsan yap ya da ne olursa olsun ben seni beğenmek
ten asla vazgeçmeyeceğim."

Poyraz'ın sözlerine gülümseyince Poyraz dudaklarını alnıma bas
tırdı ve tepsiye uzanıp parmaklarının arasına aldığı peynir dilimini
dişlerimin arasına bıraktı.

Kahvaltıdan sonra ise Nurhan Hanım'ın odasına gidip, heyecan
içinde pürdikkat Nurhan Hanım'ı dinlemeye başladık.

Nurhan Hanım, "Mide bulantılarınız yok, değil mi?" diye sorunca
onu tereddütsüz onayladım.

"Hayır, mide bulantım yok."

"Her kadının gebeliği farklıdır ama genellikle mide bulantıları altıncı haftadan itibaren başlar. Siz de şu an altıncı haftanızın içerisindesiniz, yakında başlayabilir de başlamayabilir de."

İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum. Şaşkınlıkla, "Altı haftalık mı?" diye sorduğumda Nurhan Hanım gülümseyerek başını salladı. "Evet, biraz geç fark etmişsiniz."

Bakışlarımı hissettiğim utançla kaçırdığımda Poyraz'ın bıyık altından güldüğü gördüm. Ters bakışlarım anında yüzünü buldu. Benim kötü bakışlarıma Poyraz göz kırparken Nurhan Hanım yeniden konuşunca ikimiz de ona döndük.

"Gebelik boyunca en dikkat ettiğimiz konu, sağlıklı ve dengeli beslenmek. Hızlı kilo alımından kaçınacağız. O yüzden her şeyden tadımlık yiyeceğiz."

"Duydun değil mi?" Poyraz'ın sesi kulaklarımı dolunca bakışlarımı bir kez daha ona çevirdim. İmalı bir şekilde bana bakıyordu.

Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak Nurhan Hanım'a, "Peki spor yapabilir miyim?" diye sordum.

Nurhan Hanım başını tasdik edercesine salladı. "Evet, ben tüm gebelerimden ısrarla spor yapmalarını istiyorum çünkü spor yapmak, doğumu oldukça kolaylaştırıyor lakin bahsettiğim, gelişigüzel yapılan sporlar değil. Deneyimli, kişisel antrenör takibinde yapılan sporlar. Bu şekilde destek alarak yapacaksınız tavsiye ederim, onun dışında tavsiye etmem."

Nurhan Hanım'a anladığımı belli edercesine başımı hareket ettirdiğimde Poyraz araya girdi ve yanaklarımın ısınmasına sebep olacak sorusunu sordu. "Cinsellikle ilgili herhangi bir sorun yok değil mi?"

"Hayır. Gebeliğin son beş haftasına girilene kadar cinsel yaşamınıza devam edebilirsiniz."

Poyraz, dudaklarının arasından belli belirsiz, "Şükür," diye fısıldayınca şaşkınlıkla ona baktım ve Nurhan Hanım'ın duyma ihtimaline karşı dirseğimle dürttüm. Poyraz da bana dönüp arsızca sırıtmaya başladı.

Nurhan Hanım, "Şimdi bebeğimizi görelim, ardından size yö-
minler yazacağım, onlar hakkında konuşuruz," deyince Poyraz'
bakışlarımız aynı anda Nurhan Hanım'ı buldu, ayağa kalkmasıyla
birlikte biz de kalktık ve karanlık odaya geçtik.

"Siz şöyle uzanın, Eylül Hanım, karnınızı da kasıklarınıza kadar
açın."

Nurhan Hanım'ın işaret ettiği yere doğru adımlamaya başladı-
ğımda Poyraz'ın tüm ilgisi benim üzerimdeydi ve elimi bırakmaya-
cakmış gibi sımsıkı tutuyordu. Sedyeye uzanınca ise elimi bırakıp
ve üzerimdeki kazağı yavaşça yukarıya doğru sıyırdı. Ardından par-
makları pantolonumun düğmesine ulaştı. Düğmeyi açar açmaz geri-
ye çekilip maviliklerini açılan kasıklarımın üzerine sabitledi.

Poyraz'ın yoğun bakışları, bedenimin yeniden titremesine sebep
oluyordu. Heyecanımı bastırmak için derin nefes aldığımda yanı ba-
şımda hissettiğim hareketlilikle başımı Nurhan Hanım'a çevirdim.

Nurhan Hanım da makinenin yanına oturdu ve eline aldığı soğuk
jeli karnımın üzerine sıktı. Tenimde hissettiğim soğukluk, karnımı
hafifçe içime çekmeme sebep olurken ultrason cihazının başlığıyla
jeli iyice yaydı. Çok geçmeden cihazı kasıklarımın üzerinde gezdir-
meye başlayıp başını monitöre çevirdi.

Nurhan Hanım'ın başını monitöre çevirmesiyle birlikte Poyraz da
bakışlarını kasıklarımın üzerinden çekti ve ilgiyle monitöre bakmaya
başladı.

"Evet, gebelik kesemiz işte burada."

Nurhan Hanım, görüntüyü durdurup keseyi gösterince bastır-
maya çalıştığım heyecan yeniden gün yüzüne çıktı. Bakışlarımı hızla
Poyraz'a çevirdiğimde maviliklerinin parladığını gördüm. Kıymetli
bir mücevhere bakıyormuş gibi monitöre bakıyordu. Yüzünde de en-
gelleyemediği kocaman bir gülümsemesi vardı.

Poyraz'a bakmaya devam ederken Nurhan Hanım'ın sesi kulak-
larımı doldurunca yeniden bakışlarımı ona çevirdim. "Son derece
sağlıklı görünüyor ve hızla büyüyor, büyümeye de devam edecek."

"Herhangi bir sıkıntı yok değil mi?"

Nurhan Hanım, Poyraz'ın sorusuyla kendinden emin bir ifadeyle, "Hayır, hiçbir sıkıntı yok. Şimdi de kalp atışlarını dinleyelim," deyince büyük bir şaşkınlıkla, "Hemen duyabilecek miyiz?" diye sordum.

Nurhan Hanım, anlayışla gülümsedi. "Evet, genelde altıncı haftadan itibaren kalp atışlarını duyabiliriz," diyerek parmaklarını yanı başındaki makinenin üzerine bastırdı.

Birkaç saniye sonra ise odayı güçlü bir ses doldurdu. Bu öylesine güçlü, öylesine özel bir sesti ki ruhumu rengârenk bir bahar bahçesine dönüştürmüştü sanki. Korku, sevinç, heyecan... Tüm duyguları, harmanlamıştı içimde.

Bebeğimizin kalp atışlarının sesi gözlerimin dolmasına sebep olduğunda Poyraz'a baktım, gözlerini kapattığını ve dudaklarının arasından belli belirsiz fısıldadığı gördüm. Ne dediğini duyamasam da onların şükür fısıltısı olduğuna yemin edebilirdim.

Gözyaşlarımın akmaması için kendimle mücadele ederken Poyraz da gözlerini açtı ve maviliklerini anında benimle buluşturdu. Okyanusun derinliğini anımsatan o mavilikleri, öylesine yoğun bir şefkatle bana bakıyordu ki her zerremin titremesine yol açmıştı.

Poyraz'la birbirimize bakmaya devam ettiğimizde Nurhan Hanım, "Her şey yolunda görünüyor," diyerek ultrason cihazını kasığımın üzerinden çekip kasığımın üzerindeki jeli temizlemem için peçete uzattı. Poyraz uzatılan peçeteyle birlikte yeniden yanıma geldi ve eline aldığı peçeteyle kasıklarımın üzerini temizlemeye başladı.

Hastaneden çıkıp eve döndüğümüzde hâlâ üzerimdeki heyecanı atabilmiş değildim. Rüyadaydım sanki, ayaklarım yere basmıyordu.

Melis bizi görür görmez yanımıza koşunca Poyraz onu kucağına aldı ve yanağından öptü. "Amcam hastanede olduğunuzu söyleyince çok korktum ama iyi olduğunuzu söyleyince korkum geçti."

Poyraz, Melis'e gülümseyerek, "Merak etme, biz iyiyiz ve sana bazı haberlerimiz var," deyince Melis merakla babasına baktı.

"Nedir o?"

"Önce senin odana gidelim."

Melis başını sallayınca Poyraz koluyla belimi sardı ve Melis kucağındayken hep birlikte Melis'in odasına çıkmaya başladık.

Odasına girdiğimizde, Melis'in meraklı bakışları bir saniye bile üzerimizden ayrılmamıştı. Poyraz onu yatağına bırakıp yanına oturdu ve bedenini ona çevirirken beni de usulca yanına çekti. "Melis, annenle doktora gittik çünkü..." diyerek sustu ve bakışlarını bana çevirip göz kırptıktan sonra yeniden Melis'e döndü. "Çünkü senin bir kardeşin olacak."

Poyraz'ın sözleri, odada bir anda büyük bir sessizlik oluşmasına sebep oldu ve Melis, hiçbir tepki vermedi.

Melis'in uzun süren tepkisizliği içime korku tohumları ekmeye başlamıştı. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve Poyraz'ın koluna parmaklarımı sarıp hafifçe sıktım.

Melis, nihayet konuşmayı başarabildiğinde şaşkınlıkla, "Kardeşim mi olacak?" diye sordu. Poyraz, başını sallayınca da odayı çığlığıyla doldurdu. "Benim kardeşim mi olacak yani?" diye yeniden sordu. Cevap vermemizi beklemeden hızlıca Poyraz'ın kucağına atlayıp arka arkaya yüzünü öpmeye başladı. Akabinde benim boynuma da sarıldı ve aynı şekilde öpmeye devam etti. "Yaşasın, artık benim de sınıfımdaki arkadaşlarım gibi hem annem hem babam hem de kardeşim var."

Melis'e gülümsemeye devam ettim, sözleri ise derinlerde bir yerlerde içimi şiddetle sızlattı.

2 HAFTA SONRA

Güneş ışığı gözlerimi aralamama sebep oldu, sırtımı Poyraz'ın çıplak gövdesinden çekip ona doğru dönerek yakışıklı yüzünü izlemeye başladım.

Poyraz'ı izlemeye devam ederken bir anda anlamlandıramadığım bir şekilde kalp atışlarım ağzımdan çıkacakmış gibi sertçe atmaya başladı ve tam o esnada hissettiğim ıslaklıkla kaşlarımı çattım.

Yüreğime korku ve merak aynı anda dolmuştu. Ani hareket etmemeye dikkat ederek yataktan çıkıp doğruca lavaboya ilerledim. Lavaboya girer girmez direkt iç çamaşırıma baktım ve çamaşırımda gördüğüm kahverengi lekeyle nefesimi tuttum.

Lekelenme de neyin nesiydi? Düşük mü yapıyordum?

Korku tüm bedenimi esir alırken ne yapacağımı bilemeyerek bir süre boş boş etrafıma baktım. Ardından hızlıca toparlanıp, banyodan çıkıp Poyraz'ın yanına ilerledim.

Yanına varınca yatağın kenarına oturup titremeye başlayan parmaklarımla koluna tutundum. Üzerime ölü toprağı serpilmiş gibi gitgide solmaya başladığımı hissediyordum.

Dudaklarımı güçlükle aralayıp zar zor duyulan bir sesle, "Poyraz, uyan," dedim ve sesime destek olması için parmaklarımın altındaki kolunu sıkmaya başladım.

Poyraz da kolunda hissettiği baskıyla yavaşça gözlerini araladı. Yüz ifademi görür görmez hızlıca yatakta doğruldu. "N'oldu?"

Poyraz'ın sorusu gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Pürüzlü çıkan sesimle dudaklarımı aralayıp, "Bilmiyorum ama çamaşırımda leke var. Poyraz, çok korkuyorum," dedim panikle.

Ağzımdan dökülen her kelimeyle Poyraz'ın yüzü bembeyaz kesildi ve korkumu yok etmek istercesine yüzümü sıcak avuç içlerinin arasına aldı. "Öncelikle sakin ol. Şimdi hemen doktora gideceğiz ve bebeğimize bakacağız. Sen yeter ki korkma."

"Ya düşü-"

Sözlerimi tamamlayamadan Poyraz'ın dudakları, dudaklarımın üzerine kapandı ve küçük bir öpücük kondurdu. "Sakın kötüsünü düşünme."

Poyraz'a başımı sallayınca Poyraz bu defa dudaklarını alnıma bastırdı ve yataktan çıkıp hızlıca giyinmeye başladı.

Evden çıktığımızda ise Nurhan Hanım'ı arayıp durumu izah ettik. Nurhan Hanım, sakin olmamızı ve bu durumun normal olabileceğini söylese de bebeğimizin iyi olduğunu görmeden içim rahat etmeyecekti.

Sıkıntıyla ve korkuyla yolu izlemeye başladım.

Hastaneye varır varmaz Poyraz'la birlikte doğruca Nurhan Hanım'ın odasına çıktık. Nurhan Hanım da bizi olabildiğince anlayışla karşıladı. Bu tarz lekelenmelerin birinci trimester[1] döneminde normal olduğunu, hatta birçok anne adayının bu durumu yaşadığını anlattı. Çok geçmeden de bizi rahatlatmak amacıyla muayeneye başladı. Soğuk jel bir kez daha tenimin ürpermesine sebep olurken korkuyla monitöre baktım. Bakışlarım sürekli Nurhan Hanım'ın yüzü ile monitör arasında gidip geliyor, olumsuz bir durum olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Bakın, kesemiz yine sağlıklı bir şekilde burada, hatta biraz büyümüş bile."

Nurhan Hanım'ın sözleriyle büyük bir rahatlama yaşadığımda Poyraz'ın da derin bir nefes verdiğini duydum.

Nurhan Hanım, "Kalp atışlarını da duyalım, iyice rahat edelim," der demez minik mucizemin güçlü kalp atışlarının sesi odayı doldurmuştu. Lakin bir sorun var gibiydi.

Nurhan Hanım'ın az önceki sakin tavrı gitmiş, bir anda kaşları çatmıştı. "Bu da ne?" diyerek ekrana daha da yanaştı.

Nurhan Hanım'ın yüz ifadesini görünce korku bir kez daha bütün vücudumu sardı ve nefesimi tutmama sebep oldu. Artık sadece bebeğimin kalp atışlarının sesini değil, kendi kalp atışlarımın sesini de duyabiliyordum.

Poyraz'ın da yüzü kaskatı kesilmişti. Yanı başımıza gelip korku dolu bir tınıyla, "Nurhan Hanım, bir sorun mu var?" diye sordu.

Nurhan Hanım birden gülümsemeye başladı. "Bakın burada minik bir yaramaz daha varmış," diyerek bakışlarını Poyraz ile bana çevirdi. "Tebrik ederim, Eylül Hanım, ikizlere hamilesiniz."

Nurhan Hanım'ın dudaklarından dökülen her kelimeyle öylece kalırken başımı Poyraz'a çevirdiğimde onun da gözünü kırpmadan bana baktığını gördüm. Bakışlarımız birbirine değer değmez zaman bir anlığına dondu sanki. Tatlı bir meltem esintisi sardı dört bir yanı-

[1] Trimester, insandaki 9 aylık gebelik süresinin her 3 aylık dönemlerine verilen addır.

mızı. Baharını yerleştirdi iliklerimize. Yanı başımızdaki her şeyi sildi tek tek. Bir tek bizi bıraktı.

İçimi görürcesine bakan mavilikleri her zerreme tek tek çarptığında bir anda gülümsemeye başladı. Bu öylesine eşsiz bir gülümsemeydi ki gülümsemesinin tadı, bakışlarımda asılı kaldı.

Poyraz'ın dudak hareketlerini takip ettiğim sırada engelleyemediğim bir kıvrım oluştu benim de dudaklarımda.

Çok kısa bir müddet sonra Nurhan Hanım'ın sesiyle her şey yeniden yanı başımızda belirince, Poyraz'la bakışlarımızı birbirimizden çekip ona çevirdik. "İki hafta önce bu kesemizi görememiştim, belli ki annesiyle babasına büyük bir sürpriz yapmak istemiş."

Hem de ne sürpriz yapmıştı.

Dudaklarım daha da kıvrıldığında aklıma gelen ihtimalle içimi huzursuzluk sardı ve dudaklarımdaki kıvrımlar düz bir çizgi hâlini aldı. Korku dolu bir sesle, "Şimdi bu kese diğer keseden daha mı küçük, yani gelişim açısından bir sıkıntı olur mu?" diye sordum.

Nurhan Hanım, "Hayır, genelde bu tarz durumlarla karşılaşırız. Diğer kese ilk haftalarda görülmeyip ilerleyen haftalarda görülebilir. Küçük olan kese diğerine yetişir, merak etmeyin," dediğinde rahat bir nefes dudaklarımın arasından firar ederken Poyraz araya girdi ve sesinde gizleyemediği bir heyecanla dudaklarını araladı.

"Demek çift yumurta ikizlerimiz olacak."

Bakışlarımı yeniden Poyraz'a çevirdiğimde parlayan mavilikleri kasıklarımın üzerinde gezdirdiğini gördüm. Kıymetli bir inciye bakıyor gibi bakıyordu kasıklarıma.

Nurhan Hanım, "Evet, çift yumurta ikizleriniz olacak," diyerek elindeki peçeteyi uzatınca Poyraz bakışlarını kasıklarımın üzerinden çekip peçeteyi aldı ve karnımdaki jeli temizlemeye başladı.

Poyraz, karnımın üzerindeki jeli temizlemeye devam ettiğinde Nurhan Hanım ultrason görüntüsünü alıp uzattı, titreyen parmaklarımla görüntüyü alarak heyecan içinde minik mucizelerime baktım. "Cinsiyetlerini ne zaman öğrenebileceğiz?"

"Genelde on altıncı haftadan sonra yapılan muayenelerde daha kesin sonuçlar alıyoruz. Öncesinde de görebilmek mümkün ama

özellikle kız bebeklerde kordondan dolayı tespiti bazen yanıltıcı ola-
biliyor."

Nurhan Hanım'a *anlıyorum* anlamında başımı sallayıp uzandı-
ğım yerden Poyraz'ın yardımıyla ayağa kalktım ve Nurhan Hanım'la
dikkat etmem gereken konuları bir kez daha konuştuktan sonra Poy-
raz'la beraber hastaneden çıktım.

Arabaya biner binmez ise Poyraz'ın dudakları tam da beklediğim
gibi dudaklarımın üzerine kapandı. Ani bir hareketle parmakları da
saçlarımın arasına karıştığında, dudaklarımı dudaklarına bastırarak
yoğun bir tutkuyla öpmeye başladı.

Karşılık vermemle birlikte öpüşü derinleşirken bir süre sonra ne-
fesim yetmeyince dudaklarımdan ayrıldı ve nefes nefese alnını alnı-
ma yaslayıp avuç içini de kasıklarımın üzerine bastırdı. Boğuk çıkan
hırıltısı çepeçevre tüm bedenimi kuşattığında, "Beni dünyanın en
mutlu adamı yaptınız, üçünüze de teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Poyraz'ın sıcak nefesi ıslak dudaklarıma çarptıkça nefesini derin-
ce içime soludum ve kolunu sıkıca saran parmaklarımı serbest bırak-
tım. Ardından parmaklarımı yavaşça aşağıya kaydırıp kasıklarımın
üzerindeki elinin üzerine indirdim. Keyifli bir gülümsemeyle, "Bana
da çok büyük bir sürpriz oldu," dedim hevesli bir şekilde. "Hayatım
boyunca hep birden fazla çocuğumun olmasını istemiştim, zaten bu
mesleği seçmekteki amacım da buydu. Şimdi de duam kabul oldu,
benim artık üç çocuğum var."

Poyraz, elimin altındaki elini hareket ettirdi ve kasıklarımın üze-
rinden yavaşça yukarıya çıkıp sol göğsümün üzerine geldi. Avuç içini
göğsümün üzerine yerleştirdikten sonra da hafifçe sıkarak arsızca sı-
rıttı. "Sen yeter ki iste. Üçü dört yaparız, dördü beş yaparız, beşi altı
yaparız."

Poyraz konuşmaya devam ederken parmaklarımı dudaklarının
üzerine bastırıp daha fazla konuşmasını engelledim. "Abartma ister-
sen sevgilim, sana kalırsa hiç yataktan çıkamayacağız."

"Asla şikâyetçi olmam. Bana kalsa yataktan da kök saldığım top-
rağından da çıkmam, biliyorsun."

Poyraz'ın sözleri içimdeki dürtüyü harekete geçirdiğinde, göğsümün üzerinde hareket eden parmakları da içimdeki yangını yavaşça harlıyordu. Karnımın içinde inanılmaz bir sıcaklık hissetmeye başlamıştım. Dudaklarımı dişlediğim sırada Poyraz'ın yüzündeki arsız sırıtışı genişleyince gözlerimi kısıp kötü kötü bakmaya başladım ve daha fazla etkilenmemek için göğsümün üzerindeki elini yavaşça aşağıya indirdim. "Arsızsın, Poyraz."

Poyraz'ın gülme sesi, arabayı doldururdu ve burnumun ucuna şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra bedenini direksiyona çevirip arabayı hareket ettirdi.

Bir müddet sessizce ilerlemeye devam ettik. İkimiz de derin bir sessizliğe gömülmüştük. Sanki heyecanımızı da korkularımızı da kendi içimizde ölçüp tartıyor gibiydik. Bir süre sonra sessizlikten sıkılınca, "Sence Melis bu habere nasıl tepki verecek?" diye sordum.

Poyraz bakışlarını kısa bir anlığına yoldan çekip bana çevirdi ve keyifle gülümsedi. "Bence havalara uçacak."

"Kardeşi olmasını bu kadar çok isterken şimdi iki tane olacağını öğrenecek. Bence de çok sevinecek."

Poyraz, bakışlarını tekrardan yola çevirirdi. "Bu güzel haberi ona sen söylemek ister misin?" diye sorduğu sırada bakışlarım az ileride ki bebek mağazasına tutununca gülümsemeye başladım.

"İsterim ve sanırım nasıl söyleyeceğim konusunda harika bir fikrim var."

Yaklaşık ki saat sonra eve geldiğimizde tam da tahmin ettiğim gibi Melis henüz uyanmamıştı. Doğruca Melis'in odasına çıkıp onu uyandırmamaya dikkat ederek kapısını araladık ve yavaşça odasına girdik.

Poyraz yatağının tam karşısındaki koltuğa ilerlediğinde parmaklarımın ucunda sessizce Melis'in başucuna gittim ve komodinin üzerine bebek mağazasından aldığımız iki çift bebek patiğini bırakıp karşımdaki koltukta oturan Poyraz'a göz kırptım.

Arkamı döndüğüm sırada Melis, "Anne," deyince yakalanmanın etkisiyle yüzümü buruşturup yeniden bedenimi ona çevirdim.

Melis'in uykulu yüz ifadesine gülümseyip yavaşça yanına otur-
dum. "Günaydın, güzel kızım."

Melis de gülümseyip başını yan tarafına çevirdi ve babasını da odasında görünce dirseklerinin üzerinde yatakta doğruldu. "Neden buradasınız? Bir şey mi oldu?" Poyraz, başını tasdik edercesine salla-
yınca Melis başını bir kez daha bana çevirdi. "N'oldu ki?"

Melis'in sorusuyla bakışlarım anında patiklerle buluştu ve keyifli bir gülümsemeyle patiklere bakmaya devam ettim. Bakışlarımı takip eden Melis de başını patiklere çevirdi. Onları görür görmez heyecan-
la, "Aaaa," diyerek patiklere uzanıp eline aldı. "Bunlar çok güzelmiş."

"Beğendin mi?"

Melis başını sallayarak avucunun üzerine bir çifti, diğer avucu-
nun üzerine de öbür çifti koydu. "Evet çok beğendim ama neden iki tane aldınız?"

Melis'in beklediğim sorusuyla yüzümdeki tebessümüm daha da yayıldı. Bakışlarımı kısa bir anlığına bizi hayranlıkla izleyen Poyraz'a çevirdim. Yeniden Melis'e dönerek, "İki tane aldık çünkü biz babanla birlikte bu sabah erkenden doktora gittik. Gittiğimizde senin bir de-
ğil, iki tane kardeşin olacağını öğrendik," dedim.

Melis şaşkınlıkla yüzüme bakmaya devam ederek, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Ben ikizlere hamileymişim, yani iki tane bebeğimiz olacak."

Melis'in gözleri şaşkınlıktan iyice açıldı. "Aynı anda mı?"

"Aslında aralarında dakika farkı olacak olsa da genel anlamda aynı anda doğacak diyebilirim."

Melis'in şaşkın bakışlarının yerini bu kez büyük bir mutluluk al-
dığında Poyraz da oturduğu yerden kalkıp bize doğru yürümeye baş-
ladı.

Melis, parmaklarıyla iki işareti yapıp, "Aynı anda iki kardeşim olacak yani öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladığımı görür görmez ise sevinçle parlayan gözlerine hızlıca yaşlar doldu ve patikleri yatağının üzerine bıraktıktan sonra sıkıca boynuma sarıldı. Gözlerinin dolduğunu görmek, kalp atışla-
rımın hüzünle çarpmasına, içime yoğun bir huzursuzluğun çörek-

lenmesine sebep olmuştu. Boğazıma takılı kalan yumrunun geçmesi için yutkunup kollarımın arasındaki minik bedenini sıkıca sardım.

Sesimi toparlamaya çalışarak, "Neden ağlıyorsun tatlım?" diye sordum fakat kulaklarıma dolan kendi sesim, bana da yabancı gelmiş, hissettiğim huzursuzluğun karanlığında takılı kalmış gibiydi.

Sorduğum soruya eş zamanda Melis'in dudaklarının arasından boğuk bir hıçkırık kopunca derince nefesimi içine çekip titremeye başlayan bedenini daha da sardım ve bakışlarımı Poyraz'a çevirdim.

Poyraz da yanımıza oturup meraktan çatılmış kaşlarıyla bize bakmaya başladı. Melis'in her hıçkırığı maviliklerini hüzünle gölgelediği sırada sesindeki engelleyemediği pürüzlü bir tınıyla, "Melis," diyerek avuç içini Melis'in sırtına bastırdı.

Melis, babasının elini sırtında hisseder hissetmez başını gömüldüğü boynumdan kaldırdı ve ağlamaktan kızarmış yüzünü Poyraz'a çevirdi. Poyraz kolları açar açmaz da anında babasının kucağına yerleşti. Titreyen dudaklarını ısırarak ağlamasını nafile bir çabayla durdurmaya çalıştı fakat bu çabası, daha fazla ağlamasına sebep olmuştu.

Melis ağladıkça Poyraz acı çeker gibi bir ifadeyle dudaklarını gerince elmacık kemikleri daha da belirginleşti. Gözlerini yavaşça kapatıp Melis'in hıçkırıklarını dinlemeye başladı. Melis'in akıttığı her gözyaşı kalbine damlıyor, dudaklarının arasından firar eden her hıçkırık, göğüs kafesini delip geçiyormuşçasına bir ifadeyle kendini sıkıyordu.

Bir süre sonra yavaşça gözlerini aralayıp sertçe yutkundu, ardından sorduğum soruyu pürüzlü çıkan sesiyle tekrar edip parmaklarını Melis'in saçlarının arasına karıştırdı. "Neden ağlıyorsun küçüğüm?"

Melis ise burnunu çekti ve hıçkırıklarının arasında can bulan sesiyle, "Çünkü ben çok mutlu oldum," dedi.

Melis'in sözleri burnumun direğinin sızlamasına sebep olmuştu. Göz pınarlarıma dolan yaşların akmasını engellemek için kirpiklerimi kırpıştırdım ve Melis'in üzerine eğilerek yanağından öptüm.

Başımı üzerinden kaldırdığımda yaşla dolu gözlerimi Poyraz'a çevirip bahaneme tutunmak istercesine elimi kasıklarımın üzerine

bastırdım. "Sen yandın sevgilim, çok yakında bu şekilde ağlayanlar kervanına iki kişi daha eklenecek ve biz dört kişi olarak senin epey başını şişireceğiz."

Melis'in odasında yaklaşık yarım saat kadar vakit geçirdikten sonra hep birlikte kahvaltı için aşağıya indik. Melis odasında ağlayıp rahatlayınca üzerindeki duygusallığını atmış, yerine yerinde durama-yan kıpır kıpır bir ruh hâli gelmişti.

Yemek odasına girdiğimizde Alihan ve Demir'i kahvaltı masasında sohbet ederken bulduk.

Alihan, yaklaşık bir haftadır bizde kalıyordu ve işlerini yoluna koyana kadar bizde kalmaya devam edecekti.

Yemek odasına girmemizle birlikte bakışlarını bize çevirdiklerinde Melis, Poyraz'ın elini bıraktı ve koşarak amcasının kucağına tırmandı. "Amca, biliyor musun, benim iki tane kardeşim olacakmış."

Melis'in nefes nefese söylediklerileyle Demir'in kaşları anlamsızca çatıldı. "Ne?" diye sorarak başını hızlıca bize çevirdi.

Aynı şekilde Alihan da bakışlarını Melis'in üzerinden aldı ve bana bakarak soru sorarcasına, "Abla?" diyerek merakla yüzüme bakmaya başladı.

Onların şaşkın hâllerine gülümseyip karşılarına oturdum ve dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Evet beyler, yeğenleriniz ikizmiş."

Demir ile Alihan'ın yüzlerinden aynı anda şaşkınlık geçerken çok kısa bir sürede toparlandılar ve yüzlerindeki kocaman gülümsemeleriyle birlikte bizi tebrik ettiler. Ardından keyifli bir kahvaltı başlamış oldu.

Kahvaltının sonlarına doğru ise Demir'in ortaya attığı fikirle Alihan'ın keyfi iyice yerine gelmiş fakat bu fikir, Poyraz'ın keyfinin epeyce kaçmasına sebep olmuştu.

"Bence bu güzel haberi kutlamalıyız."

"Nasıl?"

"Yarın gece hep birlikte dışarıda güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz, hatta bize Güneş de katılır."

Demir'in teklifiyle Alihan'ın yüzü daha da aydınlanırken Poyraz başını tabağından kaldırdı ve sert bir ifadeyle bakışlarını Demir'in yüzüne çevirdi. Poyraz'ın sert ifadesini gören Demir'in yüzündeki gülümsemesi anında soldu. Az önceki sesine tezat bir cansızlıkta, "Bizim mekânların birinde demek istemiştim, ayrıca kimse onu görmez," dedi.

Melis, amcasının söylediklerini duymayıp sevinçle el çırpmaya başladı. "Yaşasın! Ben ilk defa gideceğim. Lütfen gidelim baba, lütfen."

Poyraz bakışlarını Melis'e çevirdiğinde Demir yeniden araya girip kısık bir sesle, "Abi sen de farkındasın, üzerinden çok geçti, Güneş'i kimse tanımayacaktır," deyince Poyraz daha da öfkelendi ve göğüs kafesini sertçe şişirdi. Elindeki çatalı tabağına bırakıp öfkeli mavilikllerini bir kez daha Demir'e çevirdi.

"Bu konunun yeri kahvaltı sofrası değil, Demir!"

Poyraz'ın sert ifadesiyle Demir başını sallayıp önüne eğdiğinde Melis umutla Poyraz'ın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Baba, gidecek miyiz? Beni de götürecek misin?"

Poyraz çok kısa bir süre Melis'in yalvaran gözlerine baktıktan sonra derin bir nefes aldı, ardından mavilikleri beni bulurken, *gidelim* anlamında başımı sallayınca sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Bakarız."

Poyraz'ın dilinde bu, tamam demekti.

Duyduğum cevapla ağzım kulaklarıma vardı ve yeniden tabağıma döndüm.

Kahvaltının sonunda, Poyraz telefonunun çalmasıyla birlikte yanımızdan ayrıldığında Melis de çantasını almak için odasına geri çıktı.

Çok kısa bir süre sonra Demir de masadan kalkınca Demir'le yalnız konuşabilmek için ayağa kalkıp sandalyemi geriye iteledim.

"Abla biraz konuşabilir miyiz?"

Bakışlarım Alihan'ı buldu, Demir odadan çıkınca onu kaçırmamak için, "Tabii konuşabiliriz ama öncesinde halletmem gereken bir mesele var. Hemen geleceğim," diyerek Alihan'ın cevap vermesini beklemeden adımlarımın rotasını Demir'e çevirdim.

Tek dileğim, Poyraz'a yakalanmadan Demir ile bir an önce konuşmaktı.

Demir koridorda yürürken arkasından, "Demir," diye seslendim. durmak zorunda kaldı ve bedenini bana çevirdi. Ona doğru yürüdüğümü görünce de bana doğru yürümeye başladı.

"Efendim, Eylül?" Demir'in yanına varınca onunla konuşmaya başlamadan önce başımı arkaya çevirip Poyraz'ın gelip gelmediğini kontrol ettim. "Eylül, bir sorun mu var?"

Demir'in sorusuyla yeniden bakışlarımı Demir'e çevirdiğimde tedirgin hâllerimin kaşlarının çatılmasına neden olduğunu gördüm. "Demir, benim senden bir isteğim olacak."

Demir merakla yüzüme bakmaya devam etti. "Elbette, seni dinliyorum."

"Bu akşam İlayda'nın yanından gelirken bana pasta getirmeni istiyorum ama..."

Sessiz kalıp cümlemin devamını getirmeyince Demir'in sorgulacasına kaşı kalktı. "Ama ne?" diye sordu.

Kararsız bir ifadeyle yüzüne bakmaya başladım. Onu nasıl ikna edeceğim konusunda bir fikrim olmasa da Poyraz'ı ikna edemeyeceğimi bildiğim için tek şansım Demir'di ve o şansıma sıkı sıkı tutunmalıydım. "Ama bundan Poyraz'ın haberi olmayacak."

Demir'in yüzü anında kireç gibi oldu ve şiddetle başını sağa sola salladı. "Benden her şeyi iste Eylül ama abimin arkasından iş çevirmemi asla isteme."

Bu cevabı alacağımı bilsem de omuzlarımın hayal kırıklığıyla düşmesine engel olamamıştım. Ama ne yapıp edip o pastalardan bu gece mutlaka yemeliydim. "Demir, gerçekten aramızda kalacak, Poyraz hiçbir şey bilmeyecek."

"Asla olmaz, Eylül. Hem neden Nesrin Sultan'dan yapmasını istemiyorsun?"

"Çünkü çok fazla tatlı yiyormuşum. Poyraz net bir dille onları tembihledi. Bu saatten sonra bana ne tatlı yaparlar ne de benim yapmama izin verirler. Resmen mutfağı bana yasakladılar."

Demir'in gözleri daha da büyüdü. "Ha bir de abim sana tatlı yemeyi yasakladı ve sen benden o yasağı çiğnememi istiyorsun öyle mi?"

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. "Demir, anlamıyorsun, Poyraz biraz abartıyor o kadar. Geçen gittiğimizde doktor tatlı alımını azaltmalısınız deyince ister istemez tedirgin oldu ama ortada tedirgin olunacak bir durum yok."

"Eylül bak, hamilelikle ilgili çok şey bilmiyorum ama fazla tatlı tüketmenin zararlı olduğunu biliyorum."

"Fazla tüketmiyorum."

"Madem öyle, okul çıkışı gel pastaneye, istediğin pastayı ye."

"Olmaz, Serdar beni anında Poyraz'a şikâyet edecektir. Serdar'a hiç güvenmiyorum."

Demir'in anında kaşları çatıldı ve dudaklarının arasından sert bir nefes verdi. "Kimseye güvenme zaten."

"İşte bu yüzden tek güvenebileceğim kişi sensin. Hadi Demir, lütfen kırma beni."

"Olmaz, Eylül."

Netliği konusunda o kadar çok Poyraz'a benziyordu ki ikna etmem de bir o kadar zordu. Derdimi anlatarak ikna edemeyeceğimi anlayınca şansımı duygu sömürüsü yapmaktan yana kullandım. "Demir, bak ben üç can taşıyorum, tam tamına üç. Bu ne demek sen biliyor musun? Benim kalbim üç kişiye yetebilmek için canla başla çalışıyor demek ama sen n'apıyorsun? Hiç acımadan kalbimi kırıyorsun. Sadece benim değil, yeğenlerinin de minicik kalplerini kırıyorsun. Hâlbuki sen onların tek amcasısın. Amcaları getirmeyecek de kim onlara pasta getirecek?"

Lakin Demir hiç etkilenmemişti. "Babaları getirmiyorsa amcaları hiç getirmez."

Bu konuda kesinlikle Poyraz ikiydi. Hüzünle başımı salladım ve pes edercesine, "Tamam, öyle olsun, getirme. Nasılsa önümde hamilelik süresinin bitmesi için koca bir yirmi dokuz hafta var. Yirmi dokuz hafta nedir ki değil mi?" dedim ve Demir'in yüzüne bakmadan arkamı dönüp ilerlemeye başladım.

Birkaç adım atmıştım ki Demir'in sesini duyunca ona dönmedi keyifle sırıttım.

"Of Eylül of! Tamam, o pastayı sana getireceğim ama bu ilk ve olacak, bunu unutma."

Demir'e bakmadan onaylarcasına başımı salladım fakat biliyo dum ki Poyraz'a yakalanana dek asla son olmayacaktı. Keyifle içeriy yürümeye devam ettim.

Yeniden içeriye girdiğimde ise Alihan'ın sabırsızca beni bekled ğini gördüm. Beni görür görmez ayağa kalkıp hızlıca yanıma geldi Sabırsızlığının ve kafa karışıklığının sesine yansımasını umursama dan, "Abla, bu Güneş kim? Neden sürekli herkes kimliği saklanmak zorundaymış gibi hareket ediyor? Sen onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Alihan'ın, Güneş'in durumunu öğrenemedikçe öfkelendiğini, kendini yiyip bitirdiğini görsem de Güneş'in yaşadıklarını ona söyle yecek kişi ben değildim. Alihan'ın gerginlikten yay gibi gerilmiş sırtına elimi bastırdım ve bakışlarımla oturması için koltuğu işaret ettim. Alihan başını sallayınca da birlikte koltuğa doğru ilerledik. Koltuğa oturur oturmaz bedenimi ona çevirip meraklı bakışları karşısında derin bir nefes aldım. "En başından beri Güneş'in güzelliğinden etkilendiğini, karşılık bulamayınca da vazgeçeceğini düşünmüştüm fakat anladığım kadarıyla vazgeçecek gibi durmuyorsun," deyince Alihan başını sağa sola salladı.

"Hayır, vazgeçmeye niyetim yok. Güneş'in bakışlarında daha önce hiçbir kızda görmediğim bir şey var ve ben, beni çeken o şeyin adını dahi bilmiyorum. Bunu öğrenmem için ona ulaşmam gerek."

Alihan'ın sözleri, dudaklarımın hüzünle büzülmesine sebep oldu. "İşte bu biraz zor," dediğimde Alihan'ın sorgularcasına tek kaşı kavislendi.

"Neden?"

Doğru kelimeleri özenle seçmeye çalışarak sorusuna cevap vermeye çalıştım. "Nasıl desem, Güneş çok zor bir süreçten geçmiş. Çok küçük yaşlardan itibaren zorluklarla mücadele etmek zorunda kalmış. Bu da onun hassas olmasına, kırılgan olmasına, kimseye güven-

memesine, özellikle de erkekler konusunda aşırı güvensiz olmasına sebep olmuş. Şu an için güvenebildiği tek erkek Poyraz. Sadece onun yanında rahat, bir tek ona duvarları örülü değil. Ayrıca yıllardır gözlerden uzak bir yaşam sürüyor, insanlara güvenmediği için onlarla iletişim kurmakta da zorlanıyor. O yüzden onun duvarlarını aşman, ona ulaşman çok zor."

Alihan, oturduğu yerden ayağa kalktı ve sıkıntıyla yanı başımda dolaşmaya başladı. Söylediklerimi anlamaya çalıştığı her hâlinden belliydi.

Bir süre sonra bana döndü. "O gece Poyraz abi seni istemeye geldiğinde Güneş için 'kız kardeşim diyelim' dedi ama anladığım kadarıyla kız kardeşi değil. Nereden tanıyorlar birbirlerini? Ayrıca Güneş geçmişinde ne yaşadı? Neden gözlerden uzak yaşam sürüyor?"

Kesik bir soluk alıp boynumu yana eğdim. Onun çaresiz hâlleri içime köz düşmesine sebep olmuştu. "Bu sorularının cevaplarını ne kadar çok merak ettiğini bilsem de cevaplar ne yazık ki bende değil ablam. Belki bana şu an kızıyorsun ama bunu Güneş'e yapamam. Haksızlık, saygısızlık olur. Olur da bir gün Güneş sana kalbinin kapılarını açarsa ve anlatmak isterse, işte o gün cevaplarını öğrenebilirsin ama sana onun yaşadıklarını ben anlatamam, çok üzgünüm."

Alihan, öfkeyle başını salladı ve tek kelime etmeden bir hışım arkasını dönüp odadan çıktı. Onun arkasından hüzünle bakmaya devam ederken yavaşça oturduğum yerden ayağa kalktığımda Poyraz içeriye girdi ve yüz ifadem onu tedirgin etmiş olacak ki telaşla yanıma geldi. Elleri anında ellerimi bulurken, "İyi misin, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Telaşını almak istercesine gülümsedim. "İyiyim, sadece okula gitmeden önce biraz daha yesem mi diye düşünüyordum." Poyraz'ın gözleri korkuyla açılınca yüz ifadesine sesli bir şekilde gülmeye başladım ve parmaklarımı gömleğinin düğmelerinin üzerine götürüp düğmeleriyle oynamaya başladım. "Şaka yapıyorum, merak etme doydum."

Poyraz, dudaklarının arasından rahatsız bir nefes verdi. "Eylül, açılan iştahın beni fazlasıyla tedirgin ediyor. Tamam, her istediğini

ye ama lütfen az ye. Nurhan Hanım'ın dediklerini duydun, her şeyden tadımlık yemen gerektiğini söyledi."

Poyraz'a cevap vermeyip gözlerinin içine masum bir ifadeyle baktım, Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı ve burnumun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "Canın yemek istiyor farkındayım ve buna engel olmaya çalışmak içimin gitmesine sebep oluyor ama tüm bunları, senin ve ikizlerimizin iyiliği için istiyorum."

Poyraz'ın sözlerine gülümserken alt dudağımı dişleyip avuç içimi kasıklarımın üzerine bastırdım. "İkizlerimiz," diyerek duraksadım. "Cinsiyetlerini çok merak ediyorum."

Poyraz da gülümsedi. "Tek istediğim sağlıklı olmaları, evladın cinsiyeti olmaz."

Bir anda içeriye Melis girince birbirimizden ayrıldık. "Ben hazırım."

"Hadi öyleyse, geç kalmadan çıkalım."

Okula geldiğimizde Melis önden okula girerken biz de Poyraz ile birlikte arabada kalıp onun okulun içine girişini izledik.

Melis'in içeriye girmesiyle birlikte Poyraz, tedirgin bakışlarını üzerime çevirdi. "Dikkatli oluyorsun, ani hareketlerden kaçınıyorsun ve koşuşturan çocuklara karşı kendini koruyorsun. Poyraz'a ters ters bakmaya başlayınca Poyraz gülümsedi. "Bana öyle bakma, aklım sürekli sizde. Ayrıca sana bugün için bir özel sürprizim vardı ama ders saatlerine denk geldiği için sürprizim bozuldu."

Merakla Poyraz'ın yüzüne baktım. "Ne sürprizi?"

Poyraz, "Bugün yaptırdığım okulun açılışı vardı ya," deyince başımı salladım ve merakla anlatacaklarının devamını beklemeye başladım. "O açılışa senin de gelmeni istiyordum çünkü okulun adını görmeni istiyordum."

"Adında ne var ki?"

Poyraz, kısa bir anlığına duraksadı ve maviliklerini yüzümün her zerresinde gezdirdikten sonra gözlerimde durdu. "Okula senin adını verdim."

Poyraz'ın beklemediğim sözleriyle ona şaşkınlıkla baktım, şaşkınlığımı hızlıca üzerinden attım ve gülümsemeye başlayıp, "Gerçekten benim adımı mı verdin?" diye sordum. Poyraz başını sallayınca da hızlıca boynuna sarıldım. "Çok sevindim, çok teşekkür ederim."

Poyraz da kollarını dolayıp sıkıca sarmaladı bedenimi.

Poyraz'dan ayrıldıktan sonra, "En kısa zamanda okulu ziyaret etmek istiyorum," dedim.

"Ne zaman istersen gideriz."

Okula kapısından resmen ağzım kulaklarımda girdim. Ders zilinin sesini duymamla birlikte öğretmenler odasına uğramayı es geçip sınıfıma yöneldim ve tam o esnada Pınar Hoca'yla karşı karşıya geldim. "Günaydın, Eylül."

Gülümsemem yüzümde anında soldu. "Günaydın."

Pınar Hoca düşen yüzümü görünce suratına ukala bir tavır yerleştirip küçümseyen bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bakıyorum da son günlerde okula hep geç geliyorsun, Eylül. Yoksa okulun sahibiyle evlenince böyle mi oluyor bu işler?"

Canımı sıkmak istemişti ama ne yazık ki başaramamıştı. Yüzümdeki tebessüm yeniden oluşurken, "Ne yazık ki hocam, bu okul için bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceksiniz," dedim.

Yüzündeki ukala tavır hızlıca silindi ve bozulduğunu belli etmemek adına dudaklarındaki kıvrımını bozmamaya çalıştı. "Kim bilir," diyerek arkasını dönüp hızlıca uzaklaşmaya başladı.

Pınar Hoca'nın arkasından bakmaya devam ederken arkamda hissettiğim hareketlilikle başımı çevirdiğimde Oktay Hoca'yı gördüm. Elindeki kurabiye kutusunun içinden çıkardığı kurabiyelerini ısıra ısıra dersine ilerliyordu. Beni fark eder etmez adımlarını bana çevirdi. "Günaydın, Eylül, seni gördüğüm iyi oldu."

Oktay Hoca'nın elindeki kurabiyelere bakarak içimi çektim, yeni yapıldığı burnuma dolan kokusundan belli oluyordu. "Günaydın hocam, bir tane alabilir miyim?" Oktay Hoca başını sallar sallamaz

kurabiye kutusunun içinden bir tane aldım ve kurabiyeyi arasında dudaklarımla buluşturdum. "Bunlar İlayda'nın kurabiyeleri."

Oktay Hoca'nın kaşları hayretle havalandı. "Vallahi helal olsun Eylül, tam isabet."

Keyifle omuzlarımı dikleştirdim ve kendimden emin bir ifadeyle dudaklarımı araladım. "Kaç yıllık arkadaşımın el lezzetini bilmem mi hocam? Pastaneye mi uğradınız?"

"Evet, her sabah uğruyorum, sayende kurabiyelerinin bağımlısı oldum."

Gülmeye başlayıp, "Ben size demiştim," dedim. "Beni niye arıyordunuz?"

"Orada, geçenlerde karşılaştığım kızıl saçlı kadınla yeniden karşılaştım, sana selamı vardı."

"Kader mi?"

Oktay Hoca, yüzünü buruşturarak, "Evet, o. Üzerimde kalmasın dedim. O kadın beni ürkütüyor, sanki selamı üzerimde kalırsa bir anda başıma bir iş gelecekmiş gibi hissettim," deyince kahkaha atmaya başladım.

Oktay Hoca da hâlâ keyifsizce yüzünü buruşturuyordu. Ardından o dersi için bahçeye çıkarken ben de sınıfıma ilerledim.

Okul çıkışı eve döndükten sonra bir süre Melis'in odasında vakit geçirdim, ardından odaya çıktım. Amacım Poyraz gelene kadar bugün yaptığım matematik deneme sınavını okumaktı.

Çantamdan sınav kâğıtlarını alıp merdivenlere yöneldim ve alt kattaki odaya indim. Terasın tam karşısındaki koltuğa oturup sırtımı koltuğun kolçağına yasladım. Ardından bacaklarımı uzatıp deneme sınavını okumaya başladım.

Bir süre sonra odanın kapısı açılınca Poyraz'ın geldiğini anladım. "Eylül?"

Sevdiğim adamın sesi kulaklarıma dolduğunda gülümsedim. "Aşağıdayım."

Poyraz'ın adımlarının rotası merdivenlere çevrildi ve hızlıca merdivenleri inip yanıma gelir gelmez başımın üzerinden eğilerek dudaklarımı öptü. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bugün yaptığım sınavları okuyordum."

"Neden çalışma odasını kullanmıyorsun?"

Poyraz'ın sorduğu soruyla oturduğum koltuğa daha da yayılıp, "Yorulmuşum biraz, şöyle ayaklarımı uzatarak okumak istedim," dedim ve Melis'in deneme kâğıdını Poyraz'a uzattım. "Melis'in kâğıdı, 4 yanlışı var." Poyraz elimden kâğıdı alıp incelemeye başladığında, "Dördü de kesir sorusu," dedim.

"Kesir sorularında zorlandığını söylemiştin."

"Aslında evde ya da sınıfta kesir problemlerini çözdüğümüzde daha iyi konsantre oluyor ve yapabiliyor ama sınavda muhtemelen heyecanlanınca konsantrasyonu bozuluyor."

"Peki, ben bu konuda Melis'e nasıl yardımcı olabilirim, benim ne yapmam gerekiyor?"

Poyraz, Melis'in kâğıdını uzatınca kâğıdı elinden aldım ve sırıtmaya başladım. "Bunun için konsantrasyon geliştirici oyunlar var, Poyraz Bey. Genelde velilerime o oyunlardan bahsederim. İsterseniz size özel olarak bir veli toplantısı ayarlayabilirim."

Poyraz'ın da dudakları kıvrıldı ve tasdik edercesine başını salladı. "O zaman bu toplantıyı en kısa zamanda yapmak istiyorum, Öğretmen Hanım."

Yüzümdeki gülümseme daha da genişlerken başımı sallayıp sınavları okumaya devam ettim.

Poyraz ise yeniden arkama geçip parmaklarını omuzlarıma sardı ve yavaşça sıkmaya başladı. "Demek ki güzel karım bugün çok yorulmuş."

Poyraz'ın yapmaya başladığı masaj beni gevşetince derince içimi çektim. "Harikasın sevgilim."

"Demek harikayım."

Poyraz'ın mırıltısı kulaklarıma dolar dolmaz omuzlarımın üzerindeki parmaklarının rotası göğüslerime çevrildi ve parmakları usulca açık yakamdan içeriye girerek sütyenimin üzerinde gezinme-

ye başladı. Bir süre sonra sütyenimin içine sızarak parmaklarını gö-
güs ucumla buluşturdu. Çok geçmeden göğüs ucumu başparmağı ile
işaret parmağı arasında sıkıştırarak kışkırtıcı bir baskı uygulamaya
başladı.

Göğüs ucumdaki kışkırtıcı baskıyla alt dudağımı sertçe dişleyip
derin bir nefes aldım ve göğüs ucumdaki baskıya güçlükle direnip,
"Poyraz, n'apıyorsun?" diye sorduğumda sesimi zar zor duyabildim.

Poyraz, aldığım hazzın farkındaydı, yeniden üzerime eğilip ku-
lağımın arkasından boğuk bir fısıltıyla, "Yorulan karıma gevşemesi
için yardımcı oluyorum, sen kendini bana bırak ve sınav kâğıtlarını
okumaya devam et," dedi.

Poyraz'ın fısıltısıyla ve gitgide parmaklarının arasındaki karşı
konulmaz baskısıyla sertçe yutkunup elimdeki kâğıda odaklanmaya
çalıştım fakat soluklarım gittikçe hızlanmaya başlayınca daha faz-
la dayanamayıp elimdeki kâğıdı bıraktım. O sırada Poyraz'ın fısıltısı
yeniden kulaklarıma doldu. "Nasıl hissediyorsun?"

Poyraz'ın iyice boğuklaşan fısıltısı, tenimin ürpermesine, aynı
zamanda iyice tahrik olmama sebep olmuştu. "Fazlasıyla eksik his-
sediyorum."

Poyraz, göğsümün ucundaki parmaklarının hareketini aniden
durdurdu. "Nasıl yani?"

Göğsümdeki elini çektim ve kucağımdaki kâğıtları sehpanın üze-
rine bırakarak bedenimi Poyraz'a çevirdim. Ardından üzerimdeki ka-
zağımın eteklerinden tutup hızlıca üzerimden sıyırdım. Aynı hızda
üzerimdeki sütyeni de sıyırırken Poyraz'ın arzudan koyulaşan mavi-
liklerine odaklandım.

Açıkta kalan göğüslerime daha fazla sabretmeye gücü yokmuş
gibi bakıyordu.

"Sadece bir göğsümle ilgilendiğin zaman eksik hissediyorum, ta-
mamlanmam için ikisiyle de ilgilenmen gerekiyor."

Poyraz'ın dudakları arsızca kıvrıldı ve erkeksi sesiyle, "Büyük bir
zevkle," diyerek üzerime geldi.

Ertesi akşam hep birlikte yemeğe gittiğimizde Poyraz'ın yüzünde de Güneş'in yüzünde de gizlemeye çalışsalar bile belirgin bir gerginlik vardı ve içten içe Poyraz'ı bu geceki yemek için zorladığımdan dolayı pişmanlık duymaya başlamıştım.

Güneş, gerginliğini belli etmemek için küçük soluklar alıp veriyor, kirpiklerini bile kıpırdatmaya çekinip başını eğdiği önünden bir türlü kaldırmıyordu. Alihan da Poyraz'a belli etmeden keyifsizce onu izliyordu. Aramızda en keyifliler ise Demir, İlayda ve Melis'ti. Özellikle İlayda ve Melis, hâllerinden son derece memnun görünüyorlardı. Tüm bu gerginliğe rağmen Melis'in mutluluğu, yüzümün gülmesine sebep oluyordu.

Bir süre sonra garsonlar siparişlerimizi almak için yanımıza geldiklerinde garsonlardan biri Güneş'in hemen yanı başına dikilince, Güneş boş bulunarak sesli bir şekilde irkildi ve tüm bakışlar ona çevrilince hızla gözleri doldu. Poyraz'ın ise sert bakışları garsonu bulurken garson anında Güneş'ten uzaklaştı.

Güneş'in doldurduğu gözlerine baktıkça pişmanlık iyice içimi kavurdu. Hüzünle omuzlarımı düşürdüm. Biraz olsun mutlu olacağını zannederken aksine geceye bile kötü başlamıştı. Üzerindeki tuhaf bakışlardan kurtarmak ümidiyle masanın üzerine hafifçe eğildim ve fısıltı şeklinde, "Lavaboya gidelim mi?" diye sordum.

Güneş onaylarcasına başını salladı, birlikte ayağa kalktığımızda Poyraz da bizimle birlikte ayağa kalktı. "Ben size eşlik ederim."

"Olur."

Adımlarımızı doğruca lavaboya yönlendirdik. Öyle hızlı yürüyorduk ki sanki ortalıktan yok olmak istiyorduk. Restorandaki tüm gözler de bizim üzerimizdeydi. Başımı Poyraz'a çevirdiğimde kaşlarının çatılışının daha da derinleştiği gördüm ve keyifsiz bir nefes aldım. Güneş'in nefes alışverişleri de hızlanmaya başlamıştı.

Güneş'in nefes alışverişleri hızlanınca Poyraz adımlarının rotasını değiştirdi ve bizi de beraberinde sürükleyip çalışma odasına benzer bir odaya girdi. Çalışma odasına girer girmez de ben daha ne olduğunu anlayamadan bedenini panikle Güneş'e çevirdi, yüzünü

avuçlarının arasına aldı. "Şimdi benimle birlikte derin bir nefes al ve ver, hadi Güneş, birlikte yapacağız."

Anlamsızca onlara baktım.

Güneş ise sanki Poyraz'ı duymuyormuş gibi akmaya başlayan gözyaşlarına engel olamadı ve panik hâlinde dilini kasvetli bir sayık lama sardı. "Beni onlara vermeyeceksin değil mi?"

Güneş arka arkaya sayıklamaya başlayınca korkuyla gözlerim büyüdü. Sinir krizinin eşiğindeydi ve kasvetli sayıklamaları, Poyraz'ın bedeninin yay gibi gerilmesine, boynundaki tüm damarların ortaya çıkmasına sebep olmuştu.

Poyraz, şiddetle başını sağa sola sallayıp, "Hayır, seni hiç kimseye vermeyeceğim," deyince Güneş'in ağzından odayı inleten büyük bir hıçkırık koptu.

Bu öylesine güçlü bir hıçkırıktı ki hissettiğim dehşetten dolayı bedenim sarsılmaya başladı.

"Verme, lütfen beni bırakma."

Güneş'in hıçkırığı odada bir kez daha yankılandığında Poyraz da ona sesini duyurabilmek için bu defa yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Güneş, gözlerime bak. Bende kal, yapma bunu bana, lütfen yapma. Hadi, bende kal. Sakin ol, sana bir daha kimse zarar veremeyecek. Ben hep yanındayım."

Güneş, hâlâ Poyraz'ı duymuyor gibiydi ve paniği gitgide artıyordu. Onun hâlini gördükçe dudaklarımın arasından firar etmeye çalışan hıçkırığı engellemek için avuç içimi sertçe dudaklarımın üzerine bastırdım ve dolu gözlerle onlara bakmaya devam ettim.

Ne yapacağımı, müdahale edip etmemem gerektiğini bile bilmiyordum.

"Poyraz abi, yalvarırım beni senden almalarına izin verme."

Güneş'in dudaklarından dökülen her hıçkırıkla Poyraz'ın boynundaki damarlar sertçe seğirmeye başlamıştı. Kendini sıktığı o kadar çok belli oluyordu ki zar zor dudaklarını araladı. "Söz veriyorum, hiç kimse seni benden alamayacak ve ben seni hiç bırakmayacağım."

O sırada Güneş'in hıçkırıkları birden öksürüklerle yer değiştirdi ve öksürüklerinin arasından cansız çıkan sesiyle, "İnhaler* çantamda," deyince panikle etrafıma bakındım.

Yanımızda çantası yoktu ve ben Güneş'in inhaler kullandığını ilk kez duyuyordum.

Panikle etrafıma bakmaya devam ettiğimde Poyraz iç cebinden inhaler çıkardı ve hızlıca Güneş'e uzatıp, "İşte bunun olmasından korkuyordum," dediğinde hissettiği acı ve çaresizlik sesine de yansımıştı.

Poyraz'ın çaresizliği ve Güneş'in perişan hâli kalbime dokunmuş, içimi yakmıştı. Suçlu gözlerle onlara bakmaya devam ederken birkaç dakika içerisinde Güneş öksürüklerini ve nefeslerini kontrol edebilmeyi başarmıştı. Aynı şekilde gözyaşları da dinmeye başlamıştı.

"İyi misin?"

Poyraz'ın tedirgin bakışlarının karşısında Güneş başını salladı ve Poyraz'ın boynuna sarılıp yeniden ağlamaya başladı. Hâlâ vücudu titriyordu ve tam anlamıyla sakinleşmiş değildi.

Poyraz da Güneş'in titreyen bedenini sardı. "Sakin ol, şimdi eve gidiyoruz. Daha iyi olacaksın."

Poyraz'ın sözleri üzerine Güneş, Poyraz'dan ayrılıp başını olumsuzca salladı. "Hayır abi, gitmeyelim, Melis çok heyecanlı. Benim yüzümden hevesi kursağında kalsın istemiyorum."

Poyraz itiraz duymak istediğini belli eden sesiyle, "Sen şu an iyi değilsin, Güneş," dedi.

"İyiyim, geçti. Elimi yüzümü yıkarsam daha iyi hissedeceğimden eminim. Lütfen kalalım. Melis'in hatırı için kalalım, çok üzülecek."

Poyraz kararsız bakışlarını bana çevirince Güneş de bakışlarını bana çevirdi ve kalmamız için başını hareket ettirdi.

Güneş'e bakmaya devam ederken Güneş bir kez daha başını hareket ettirince, "Eğer Güneş kendini iyi hissediyorsa kalalım, Poyraz," dedim.

---

* İnhaler, akciğerlere ve akciğerler aracılığıyla vücuda ilaç salımı için kullanılan tıbbi bir cihazdır.

Poyraz ise sert bir nefes verdi ve gergin bir ifadeyle yüzünü sıvazlayıp onaylarcasına başını salladı. Ardından Güneş'in elini yüzünü yıkaması için birlikte odadan çıktık ve lavaboya doğru ilerlemeye başladık. Poyraz kapının önünde kalırken Güneş ile birlikte lavaboya girdik.

Bakışlarımı hızlıca lavabonun içinde gezdirdim. Neyse ki hiç kimse yoktu.

Güneş de o sırada elini yıkayıp yüzüne arka arkaya su çarpmaya başladı. Peçeteye uzanıp yüzünü kuruladıktan sonra bana dönüp mahcup bir ifadeyle, "Eylül ben, böylesine anlamlı bir gecenizi mahvettiğim için çok özür dilerim," Dedi.

Dudaklarım hüzünle büzüldü ve hızlıca Güneş'e sarıldım. Aynı mahcubiyetle, "Asıl ben çok özür dilerim," dedim titrek çıkan sesimle. "Ben böyle olacağını tahmin edememiştim. Poyraz'a gelmen için ısrar eden bendim, gerçekten çok üzgünüm."

Güneş, bedenimden ayrılıp anında itiraza geçti. "Kendini boş yere suçlama. Ben hiç kabul etmemeliydim. Poyraz abim bu gece için sorunca ben bir an kendimi geçmişi unuttuğuma ve başarabileceğime inandırmıştım ama koca bir saçmalıktan ibaretmiş, yalnızca benim haberim yokmuş."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımı görünce konuşmama engel olup beni durdurdu. O an anladım ki bana içini dökmek istiyordu. Ben, Güneş'in yaşadıklarını sadece Demir'den dinlemiştim ve onun nasıl hissettiğini bugüne kadar hiç duymamıştım. Şimdiyse duyabilmek için sabırla beklemeye devam ettim.

Güneş, "Ben," diyerek duraksadı ve küçük bir nefes verdi. "Ben o zamanlar, yani o adamlar beni esir aldığı zamanlar, patron dediğimiz Dimitri ismindeki adam, beni bir akşam zorla bir restorana yemeğe götürmüştü. Aslında o restoran ellerindeki kadınları pazarlamak için kullandıkları bir nevi ticarethaneydi diyebilirim. Dikkat çekmemek için böyle birkaç tane restoran, bar, gece kulübü gibi yerlerde müşterileri de çeşitli kılıklara girerek yanımıza geliyorlardı ve bizim için pazarlık yapıyorlardı. Benim için de o gün garson kılığına girmiş bir müşterisiyle anlaşma yapmıştı."

Gözlerine yeniden yaşlar dolmuştu. O günü düşündüğünü, o günden tiksindiği yüz ifadesinden belli oluyordu. Küçük bir nefes alıp titremesine engel olamadığı sesiyle, "Az önce de garson yanıma gelince ben yine aynısının olacağını sandım," dedi ve ağlamamak için dudağını dişledi.

Kirpiklerinin ucunda akmak için direnen gözyaşını görünce burnumun direği sızladı ve elimi kaldırıp parmaklarımı hafifçe gözyaşının üzerine bastırdım. "Sen artık bunları düşünme lütfen, bir daha bunlar olmayacak, yaşanmayacak. Poyraz da ben de Melis de hep senin yanında olacağız, biz hep birlikte olacağız."

Güneş'in saatler sonra ilk kez gülümsediğini görünce aynı şekilde gülümsedim. "Ayrıca günün birinde sen de anne olacaksın, sevdiğin adamdan çocukların olacak. O zaman biz daha büyük bir aile olacağız."

Gülümsemesi yeniden soldu ve şiddetle başını sağa sola salladı. "Böyle bir şey hiç olmayacak, hiçbir erkek beni sevmeyecek, ben de kimseyi sevmeyeceğim, bunlar yaşanmayacak."

Travması o kadar derindi ki... Acıyla soludum. "Böyle düşünme lütfen, bence her insanın içinde filizlenmeye hazır bir ağaç vardır, yani sevgi ağacı vardır. Bu ağacı doğru kişi suladığı zaman, sen daha ne olduğunu anlamadan o ağaç büyür ve içine köklerini salar, etrafını kuşatır. İstesen de buna karşı koyamazsın, bir anda kendini bambaşka bir diyarda bulursun." Güneş, bir kez daha şiddetle başını sallayınca üstelemek istemedim. "Eğer iyiysen artık çıkalım."

Güneş itiraz etmeden lavabodan çıkınca peşinden ilerledim ve dışarı çıkar çıkmaz bakışlarım sevdiğim adamı buldu. Sırtını koridordaki duvara yaslamış, gergin bir şekilde ayağıyla ritim tutuyordu ve üzerindeki gerginliğini hâlâ atabilmiş değildi.

Bizi fark edince yaslandığı yerden doğrulup sesindeki gizlemediği endişesiyle, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet abi, iyiyim, masadakileri daha fazla bekletmeyelim."

Poyraz kararsız gözlerle ona bakmaya devam ederken en sonunda onaylamak zorunda kaldı ve hep birlikte bizi bekleyen masamıza geri döndük.

Masaya döndüğümüz ise tüm gözler Güneş'in üzerindeydi ve Demir tedirgin bir ifadeyle Poyraz'ın yüzüne bakıyordu. Poyraz da ters bakışlarını ona çevirince başını öne eğdi.

Alihan da o sırada Güneş'in ağladığını anlamış olacak ki önündeki su dolu bardağa uzandı ve bardağı Güneş'e uzatıp tedirginlikle, "İyi misin?" diye sordu.

Güneş tereddütlü bir ifadeyle bir Alihan'a bir de elindeki su dolu bardağa bakarken, "İyiyim," deyince tebessüm etmeye başladım.

Belki de Güneş'in içindeki sevgi ağacına su verecek doğru adam, Alihan olacaktı.

Yemekten sonra eve geldiğimizde rahatlamak için hızlıca duşa girdim. Duştan çıktıktan sonra da Poyraz'ı düşüncelerinde boğulmuş bir hâlde terastaki koltuğa uzanmış, yıldızları izlerken buldum.

Yanına ilerleyip usulca yanına yattım ve güçlü kollarının arasına sığınıp onunla birlikte yıldızları izlemeye başladım. "Güneş'i mi düşünüyorsun?" Sorduğum soruyla Poyraz, başını belli belirsiz salladı. Keyifsizce içimi çektim ve konuşmaya devam ettim. "Yanında inhaler olmasını hiç beklemiyordum, o astım hastası mıydı?"

"Evet, astım hastası, aslında astım genetik bir hastalık olsa da Güneş'te psikiyatrik yönü de var ve ben ne zaman Güneş'le yan yana gelsem yanımda her ihtimale karşı inhaler taşırım. Bu akşam da ne olur ne olmaz diye yanıma almıştım. İyi ki de almışım."

Başımı kaldırıp hayretle Poyraz'ın yüzüne baktım. "Gerçekten de çok düşüncelisin, Poyraz. Güneş'in hayatı çok zor olsa da bu hayattaki en büyük şansı sen olmuşsun. İyi ki de sen girmişsin hayatına."

Poyraz, kesik bir soluk alarak kolunu başının altına koydu. "O kadar çok kriz anına şahit oldum ki, o anlarda ona yetememek, onu çaresizce izlemek her seferinde beni derinden sarsmıştı. O yüzden onunla yan yanayken yanımda mutlaka inhaler taşırım. Kabul ediyorum, Güneş hayatıma girince hayatımda köklü değişiklikler yapmak zorunda kaldım ama onu öylece ortada bırakamazdım, Eylül. Bir

korkak gibi davranıp kardeşim bellediğim o küçücük kızı, o adamlarına geri veremezdim."

Poyraz'ın sözleriyle başımı göğsünün üzerine yasladım. "Sen çok başkasın, Poyraz. Kalbin ve ruhun bambaşka bir güzellikte. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

Gözlerim usulca kapandığında Poyraz'ın derince içini çektiğini duydum. Sonrası, beni tamamen hapsettiği bedeninde tatlı bir huzurla uykuya çekilişim oldu.

3 AY SONRA

Demir, tezgâh üzerinde çalmaya başlayan telefonunu bakınca ekranda gördüğü isimle omuzlarını düşürüp, kararsız bir ifadeyle ekrana baktı.

İlayda ise ısrarla çalmaya devam eden telefon sesini duyunca başını Demir'e çevirdi. Keyifli bir gülümsemeyle, "Eylül mü arıyor?" diye sordu.

Demir, başını ekrandan kaldırıp hüzünle başını salladı. "Evet, o arıyor. İlayda, lütfen bana yardım et."

"Hiç kusura bakma sevgilim, en yakın arkadaşım ile sevgilimin arasına giremem."

İlayda'nın sözleriyle Demir hızlıca kaşlarını çattı. "Eğer biraz daha araya girmezsen sevgilin, abi terörüne kurban gidecek ve öldüğünden haberin yok."

İlayda gözlerini devirip, "Abartıyorsun," dedi ve elindeki boş fincanları Demir'e uzatınca, Demir inanamayan gözlerle İlayda'nın yüzünü süzdü.

"Abartıyor muyum? Eğer abim, Eylül'e gizli gizli pasta taşıdığımı öğrenirse beni lime lime doğrayacak."

"O zaman Eylül'e hayır de."

"Demediğimi mi sanıyorsun? Kaç kez dedim ama akşamında kendimi ona pasta götürürken buldum, bir şekilde beni ikna etmeyi başarıyor."

İlayda, keyifle sırıttı. "Eylül bu, zayıf noktanı bulduğu anda fırsatını kaçırmaz."

"Evet, sürekli ikizler üzerinden vuruyor, sonra tüm gün içim içimi yiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Poyraz Bey duyarsa çok mu kızar?"

Demir, sıkıntıyla yanaklarını şişirdi ve gergin bir ifadeyle elini ensesine götürdü. "Şu kadarını söyleyeyim. Abim duyduğu anda benim sonum gelmiş demektir. Kesinlikle beni öldürecek. Ayrıca son günlerde Eylül'ün üzerine iyice düştü. Evdeki hâlimizi görmelisin. Eylül hamile, abim ondan hamile."

İlayda, Demir'in sözlerine kahkaha atarken, "Merak etme, sadece dört ayı kaldı," dedi.

Demir, "Umarım kalan bu dört ayı kazasız belasız ve sağ salim atlatabilirim," dediğinde telefonu yeniden çalınca telefonuna baktı. "Yine Eylül arıyor."

"Açana kadar arayacağını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, neyse ki bu akşam eve gitmeyeceğim."

"Bir an önce söyle de arkadaşımı daha fazla boş yere bekletme. Sonra da buraları toparlayıp çıkalım, çok acıktım."

Demir başını sallayıp telefonunu açtı ve İlayda'nın yanından uzaklaşıp Eylül'le konuşmaya başladı. İlayda da o sıra Demir'in kıvranışını keyifle izledi.

Pastaneyi kapattıktan sonra ise önce birlikte yemek yediler, ardından tekneye gittiler ve her zamanki koylarına açıldılar. Koya demir attıktan sonra güvertede bir süre durgun suyu izlediler.

"Biraz yüzelim mi?"

İlayda, Demir'in sorusuyla karanlık suyun içine baktı. "Bu saatte mi?"

"Evet, hava çok sıcak, ayrıca suyun içi daha da sıcak. Yüzülmesi en güzel anlardan bence."

"Ya kıyafetler?"

Demir, keyifle sırıttı. "Bu sefer tedbirliyim, senin için de kıyafet getirttim." Demir, İlayda'nın şaşkın bakışlarına daha da sırıttı ve üzerindeki tişörtü ile ayakkabılarını çıkardı. "Yüzelim mi?"

"Suyun içi çok karanlık, ya bir şey gelirse ve ben göremezsem, beni koruyacak mısın?"

"Aksi mümkün mü?"

İlayda gülümsemeye başlayıp, "O zaman yüzelim," dedi ve o da ayakkabılarını çıkarıp Demir'in yanına ilerledi. Ardından birlikte denize girdiler.

"Şu gerçekten çok güzel."

Demir, kollarını İlayda'nın beline sarıp kendine çekti. "Ben sana söylemiştim."

Bir süre denizde vakit geçirdikten sonra yeniden tekneye bindiler ve üzerlerini değiştirip güverteye çıktılar. Demir güverteye uzanınca İlayda da yanına uzandı ve başını Demir'in göğsüne yasladı.

Birlikte geceyi izlerlerken Demir'in parmakları İlayda'nın saçlarının arasında geziniyordu. İlayda iyice mayıştığını hissetti. Esneyerek, "Biraz daha saçlarımla oynamaya devam edersen uyuyacağım."

İlayda'nın uykulu sesine karşı Demir'in dudakları tebessümle kıvrılıp, "Henüz değil," dedi ve İlayda'nın belinde duran eline uzandı. Ardından dakikalardır avuç içinde tuttuğu yüzüğü İlayda'nın parmağından geçirdi. "Şimdi uyuyabiliriz."

İlayda ise şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerle parmağındaki yüzüğe bakarken başını Demir'in göğsünden kaldırıp hızlıca doğruldu. "Demir."

İlayda'nın doğrulamasıyla birlikte Demir de yattığı yerden doğruldu ve İlayda'nın yeşillerine bakarak dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. İlayda'nın yüzüne düşen buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra nefesini dudaklarının üzerine üfledi. "Tüm günü senin yanında geçiriyorken geceleri yanında olamamak gitgide ağır gelmeye başladı. Ayrıca..." Dudaklarını İlayda'nın dudaklarının üzerine sürtüp boğuk bir hırıltıyla, "Artık ben de baba olmak istiyorum," dedi ve İlayda'nın dudaklarını kavradı.

EYLÜL

Poyraz ile hastaneye kontrole giderken bu defa yanımızda Melis de vardı ve Melis, ilk kez ultrason fotoğrafları dışında kardeşlerini görebilecekti.

"Anne, kız mı erkek mi olduklarını gösterecekler mi?"

Parmaklarımı saçlarının arasında usulca gezdirdim ve boşta kalan elimi, şişmeye başlayan karnımın üzerine bastırdım. Yirmi haftalık olmalarına rağmen hâlâ cinsiyetlerini öğrenememiştik. Ya inatla göstermiyorlardı ya da ikisi de uyuyor oluyorlardı. Elimi karnımın üzerinde gezdirdim ve hiçbir hareket hissetmeyince hüzünle omuzlarımı düşürdüm.

Muhtemelen yine uyuyorlardı.

"Eğer uyumuyor olurlarsa bu defa göreceğiz, yani umarım."

Sözlerime Melis ile birlikte Poyraz da tebessüm ederken hastaneye doğru ilerlemeye devam ettik.

Hastaneye geldiğimizde ise Melis monitörde kardeşlerini görünce önce şaşkınlık yaşasa da çok kısa bir süre sonra onları heyecanla izlemeye başlamıştı.

"Maalesef, Eylül Hanım, ikizlerimiz yine uyuyor. Yani emin olmadan sizlere bir şey söylemek istemiyorum."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. "Yine mi öğrenemeyeceğiz?"

"Bu sefer öğreneceksiniz. Madem ısrarla uyumaya devam ediyorlar, o zaman onları biz uyandıralım. Muhtemelen çikolata yemek onları uyandıracaktır. Siz bir tane çikolata yiyin, birazdan yeniden bakalım."

Nurhan Hanım'ın sözlerine hevesle başımı salladım. "Asla hayır demem. Seve seve o çikolatayı yiyeceğimden emin olabilirsiniz."

Poyraz da kıstığı gözleriyle bana doğru ters bir bakış atıp karnımdaki jeli temizlemeye başladı.

Masum bir ifadeyle kirpiklerimi kırpıştırdım. "Sen de duydun, yememi Nurhan Hanım söyledi," deyince Nurhan Hanım anlayışla gülümsedi.

"Merak etmeyin, Poyraz Bey, bir çikolatanın zararı olmaz."

Poyraz sessiz kalarak karnımı temizledikten sonra hep birlikte odadan çıktık.

Adımlarımızın rotası kafeteryaydı. Poyraz durumdan hiç memnun olmasa da Melis'le ikimize çikolata almıştı. Melis'le birlikte hemen sandalyelere çöktük ve keyifle çikolatalarımızı yemeye başladık. Poyraz da hoşnutsuzca bizi izliyordu.

Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak elimdeki çikolatayı ona uzattım. "İster misin?"

Poyraz olumsuzca başını sallayınca ağzım kulaklarımda omuzlarımı silktim. "Zaten nezaketen sormuştum, vermeyecektim," dediğimde Melis kıkırdayınca ona baktım ve göz kırpıp çikolatamı yemeye devam ettim.

Dakikalar sonra tekrar ultrasonla baktığımızda, ikizlerin nihayet uyanmış olduklarını ve kıpır kıpır olduklarını gördük.

Merakla Nurhan Hanım'ın söyleyeceklerini beklerken Nurhan Hanım iyice ekrana odaklandı. Çok kısa bir müddet sonra, "Evet, kızımız uyanmış," dedi.

Kızımız olacağını duyunca içimde bir anda kelebekler uçuştu ve heyecanla, "Kız mı yani?" diye sordum.

Nurhan Hanım onaylarcasına başını salladı. "Evet, bu defa eminim, kesinlikle kız." Ultrason cihazını biraz daha hareket ettirip, "Yalnız beyimiz biraz yaramaz olacak, şimdiden söyleyeyim," dedi ve bedenini bize çevirdi. "Çok şanslı bir çiftsiniz, hem kızınız hem de oğlunuz olacak."

1 AY SONRA

EYLÜL

"Demir, teşekkür ederim."

"Eylül, biraz ara mı versek?"

Demir'in fısıltısı kulaklarıma dolduğunda yavaşça kutunun içinden dilim pastayı çıkardım ve içindeki çatala gülümseyerek baktım. "Bu defa çatalı unutmamışsın."

Demir ise sıkıntıyla nefesini dudaklarının arasından üfledi ve elini gerginlikten kasılan ensesine götürdü. "Eylül, bu artık son mu olsa?"

Demir'in sözleriyle hafifçe kaşlarımı çattım ve boşta kalan elimi belirgin karnımın üzerine yerleştirdim. "Aklından bile geçirme, Demir, yeğenlerinin bu pastalara ihtiyaçları var."

"Benim de sakince bu eve girebildiğim gecelere ihtiyacım var."

"Abartma lütfen, alt tarafı bir dilim pasta getiriyorsun, hem her gece getirmiyorsun."

Demir, hayretle yüzüme bakmaya başlayıp başını duyduklarına inanamıyormuşçasına sağa sola salladı. "Niye herkes abarttığımı söylüyor? Ben burada ecel terleri döküyorum."

Demir'e cevap vermeyip çatalımı pasta dilimine batırdım ve saniyeler içinde enfes pastayı dudaklarımla buluşturdum. Ağzımdaki mükemmel tatla başımı salladığım sırada Demir yeniden sıkıntılı bir nefes verdi. "Allah aşkına, doğuma kaç hafta kaldı?"

Demir'e doğru ters bir bakış atıp çatalımı yeniden pasta dilimine batırdım. "Aşk olsun, Demir, gün mü sayıyorsun?"

"Evet çünkü daha fazla bu işkenceye dayanamıyorum. Abime ya kalanacağım diye ödüm kopuyor. Duyduğu an canımı okuyacağın dan adım gibi eminim."

"Merak etme, öyle bir şey olmayacak. Ayrıca bu gece gecikeceğini söylemişti, gelmez daha. Rahat rahat pastamı yiyebilirim."

Keyifle sırıtıp çatalımdaki pastayı yeniden dudaklarımla buluş turduğumda, Demir, "O zaman sana afiyet olsun, ben odama çıkı." dediği anda cümlesini tamamlayamadan sesi kısılınca bakışlarını pastadan ayırıp Demir'in kireç gibi olmuş yüzüne çevirdim.

Dehşete düşmüş gibi arkamdaki bir noktaya soluksuzca bakıyordu. Onun bakışları kalp atışlarımı korkuyla hızlandırırken aynı zamanda dizlerimin bağını da çözmüştü.

Ağzımdaki lokmayı zorla yutup içime kaçan sesimle, "N'olur Poyraz arkanda deme!" deyince Demir de sertçe yutkundu ve onaylarcasına başını salladı.

"Eylül, biz bittik."

Gerçekten de bitmiştik!

Hissettiğim korkudan dolayı düşeceğimi hissedince destek almak istercesine elimi yeniden karnıma sardım ve bedenimi geriye çevirmeye niyetlendim lakin çevirecek o cesareti kendimde bulamadım. Poyraz'ın deli bir öfke tufanıyla sarmalanmış o bakışlarıyla karşılaşmayı şiddetle içimde reddettim.

"Abi, açıklayabilirim."

Demir'in sözleriyle yeniden yüzüne baktığımda ağlamaklı yüz ifadesiyle karşılaştım. Gözlerimi kapatıp sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. Bu defa gerçekten de bitmiştik ve bu işin içinden nasıl sıyrılacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ne yapacağımı bilemez bir hâlde gözlerimi aralayıp bir kez daha derin bir nefes aldım ve tüm cesaretimi toplayıp yavaşça bedenimi Poyraz'a çevirdim.

Bedenimi çevirmemle birlikte titreyen göz bebeklerim Poyraz'a değince, öfkeden kararmış gözlerinin Demir'le benim aramda gezindiğini gördüm ve sertçe yutkundum.

Korku kakofonisi beynimde uğuldarken zar zor dudaklarımı araladım. "Poyraz," dediğimde Demir, bedenimi kendine siper etti. Poyraz'ın odayı dolduran varlığıyla birlikte içimi saran korku, Demir'in hareketiyle yerini şaşkınlığa bırakınca omzumun üzerinden Demir'e doğru ters bakış attım. "Demir, n'oluyoruz? Sen şimdi niye beni kendine siper ediyorsun? Sen bana bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Şu an tek yaptığım şey kendimi korumak, Eylül. Abim sana kıyamayacak ama birazdan beni vuracak."

Demir'in sözleriyle kaşlarımın çatılışı iyice derinleşince bedenimi tamamen Demir'e çevirdim. "Ne yani, benim bedenim mi seni gizleyecek? Sen şimdi, benim bedenimin arkasına gizlenerek bana benden daha iri yarısın mı demek istiyorsun?"

Kırgınlık dolu bir tınıyla sorduğum soruyla Demir afallarken, korku dolu bakışlarını Poyraz'ın üzerinden çekip anlamsızca yüzüme bakmaya başladı. "Ne?"

Derin bir nefes aldım ve demek istediklerimi anlamadığını görünce çatalımı, hırsla pasta dilimine batırıp çatalın ucundaki pastayı yeniden dudaklarımla buluşturdum. "Demir, sen benden daha iri yarısın görmüyor musun? Nasıl arkama saklanabilirsin? Ben seni gizleyemem ki! Ama sen arkama gizlendiğine göre beni çok kilolu görüyorsun. Aşk olsun sana, ben çok mu kilo aldım da senin gözünde, seninle aynı seviyeye geldim ya da seni geçtim?"

Demir hayretle bana bakmaya devam ederek, "Eylül, sen ciddi misin? Şu an hangimiz daha iri görünüyoruz onu mu tartışacağız? Bilmiyorum farkında mısın ama abim burada?" dediği sırada Poyraz'ın odayı dolduran sesiyle bedenimi yeniden ona çevirdim.

"Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz?"

Poyraz'ın gergin ifadesini görünce olduğumuz durumun ehemmiyetini yeniden hatırladım ve kaşlarımı hüzünle büküp oldukça masum bir ifadeyle dudaklarımı araladım. "Poyraz, ben korkudan ne dediğim biliyor muyum sanki?"

Poyraz'ın öfkeli bakışları beni bulduğu sırada Demir konuşmaya başladı, Poyraz'ın öfkeli bakışların ablukasından kısa süreliğine de olsa kurtulmayı başarmıştım. Bu da ufak bir nefesin dudaklarımın arasından çıkmasına sebep olmuştu. "Abi yemin ediyorum süreki ikizlerden vurdu beni, elimi kolumu bağladı, vicdan azabı çekmeme sebep oldu. Eğer canının çektiği bir yiyeceği yiyemezse ikizlerin cilt lerinde lekeler olacağını söyledi. Ben bunlara sebep olmak istemedi ğim için yaptım, inan bana."

Sırf canımın çektiği bir yiyeceği yiyemedim diye ikizlerin cilde rinde lekelerin çıkmayacağını bilsem de, Demir'in buna inandığını görünce ona bunun doğru olmadığını söylemek istememiştim.

Demir, sözlerini tamamlar tamamlamaz ağzım açık kaldı ve başı mı hayretle sağa sola salladım. "Demir sen şimdi neden beni satıyor sun? Ayıp değil mi? Resmen iki dakikada harcadın."

"Üzgünüm, Eylül ama can çok tatlı."

Kınayan gözlerle Demir'e baktım ve çatalımı yeniden pasta dilimine batırıp pastamı yemeye devam ettim. "Hâlbuki ben şimdi seni savunacaktım, tüm suçu kendi üzerime alacaktım."

"Zaten tüm suç senin."

Odayı Demir'le ikizimizin sesi doldurmaya devam ederken Poyraz'ın hâlâ sessiz kalması ve gergin bir ifadeyle bizi izliyor olması istemez istemez tüylerimin ürpermesine sebep oluyordu. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi, ne olacağını kestirememek, her geçen saniye beni daha da ürkütüyordu.

Demir'le bir süre daha atıştıktan sonra Poyraz bizi alkışlamaya başlayınca ikimiz de susmak zorunda kaldık ve bakışlarımızı Poyraz'a çevirdik. Poyraz ona dönmemizle birlikte alkışlamayı yarıda keserek maviliklerini bana odakladı. "Karımı da kardeşimi de arkamdan harika bir iş çevirdikleri için öncelikle tebrik etmek istiyorum."

Poyraz'ın hayal kırıklığıyla dolu bakışlarına bakmaya devam ederken omurgamdan aşağıya doğru inmeye başlayan bir karıncalanma hissettim ve kendimi savunma ihtiyacı içinde öne atıldım. "Poyraz, bak gerçekten iş çevirmek gibi bakma olaya. Benim canım çok pasta çektiği için ve senin de doktordan dolayı izin vermeyece-

ğini bildiğim için Demir'den istedim. Demir de beni kıramadı ama inan ki her gece getirmedi."

"Biliyorum, her gece getirmediğini biliyorum ama dört ay boyunca haftada üç kez getirdiğini de biliyorum."

Demir de ben de Poyraz'ın sözleriyle neye uğradığımızı şaşırırken çok kısa bir an kaçamak bakışlarla birbirimize baktık. Ardından yeniden Poyraz'a döndüğümüzde Poyraz'ın yüzünde kendinden emin bir ifadeyle bize baktığını gördük.

"Sen nereden biliyorsun?"

Sorduğum soruyla Poyraz bakışlarını bana çevirip ellerini pantolonun ceplerine yerleştirdi. "Benim seninle ilgili bir şeyi bilmemem mümkün mü?"

"Biliyordun ve sustun, öyle mi? Neden peki?"

Poyraz, ceplerindeki ellerini çıkarmadan bize doğru bir adım atınca refleks olarak Demir'le birlikte aynı anda geriye adımladık. Poyraz da istifini bozmadan konuşmaya başladı. "Sustum çünkü belki bir defalık arkamdan iş çevirmedir dedim, olmadı. Belki ikidir dedim, yine olmadı. Üç, dört, devam edince..."

"Abi bak gerçekten..."

Demir hızla araya girince Poyraz elini cebinden çıkardı ve susması için elini havaya kaldırdı. Demir susunca da bakışlarını üzerimden çekmeden kaldığı yerden konuşmaya devam etti. "Bu böyle devam edince ben de İlayda ile görüştüm ve kan şekerini yükseltebilecek basit şekerler yerine kompleks karbonhidratlar içeren gıdalar kullanmasını istedim. Özel ballar, pekmezler ve taze meyveler getirttim İlayda da bu konuda beni kırmadı ve sana özel pastalar hazırladı."

Demir'in de benim de Poyraz'ın dudaklarının arasından dökülen her kelimeyle ağzımız açık kaldı. Demir kendine gelebilmek için arkaya öksürdü ve şaşkınlığı ses tonuna da yansırken, "Ne yani, İlayda'nın da senin bu durumu bildiğinden haberi vardı ve bana söylemedi öyle mi?" diye sordu.

Demir'in sorusuyla Poyraz, elini yeniden cebine yerleştirdi ve dudaklarında, gülümsemeyi andıran belli belirsiz bir kıvrımla

larını araladı. "Sevdiğin kadının abinle arkandan iş çevirmesi nasıl oluyormuş, Demir Kaya?"

Demir bir müddet sustu ve öylece Poyraz'a bakmaya devam etti. Korkusu, şaşkınlığı birbirine karışmış bir hâldeydi ve ne diyeceğini nasıl tepki vereceğini bilmez bir hâlde bir süre öylece Poyraz'a baktı. Ardından hızlıca kendini toparlayıp, "Ben Eylül'ü kırmamak için susmak zorunda kaldım," deyince Poyraz'ın tek kaşı arşında kalktı lendi. "İlayda da beni kırmamak için susmak zorunda kaldı, hemen şartlar eşit."

Demir'in omuzları hüzünle çöktü ve isyan eder bir ifadeyle, "Ya madem biliyordun, neden benim pasta getirdiğim geceler boş kalan ecel terleri dökmeme izin verdin? Sana yakalanacağım diye akıl çıktı," dedi.

"İşte tam da bu yüzden izin verdim. Arkamdan iş çevirmenin ce zasını sen zaten bu şekilde çekiyordun ama tabii ki cezan bununla sınırlı değil, şimdi gel benimle."

Poyraz'ın sözleriyle Demir'in gözleri kocaman açılırken hızlıca araya girdim. "Poyraz, gerçekten Demir'in hiçbir suçu yok. Yemin ederim baskı yaptım, mecbur bıraktırdım. O her seferinde karşı çıktı ama ben onu tehditle falan bir şekilde ikna ettim."

Poyraz öfkeli maviliklerini Demir'in üzerinden çekip ters bir ifadeyle gözlerime odaklandı. "Seninle de birazdan hesaplaşacağız Eylül." Sertçe yutkunduğum sırada yeniden Demir'e döndü. "Dön önüme."

Demir de çaresizce başını salladı ve kararsız bir ifadeyle adımlarını kapıya doğru çevirdi. Karşımdaki ikilinin çıkışını izlerken elimdeki pastaya baktım ve kalan pastayı da yemeye devam ettim.

Yaklaşık yarım saat geçmesine rağmen ne Poyraz'dan ne de Demir'den hâlâ ses yoktu ve girdikleri çalışma odasından çıkmamışlardı. Konuşuyorlar mıydı, kavga mı ediyorlardı bilmiyordum ama dakikalar geçtikçe korku iyiden iyiye bedenimi kuşatıyordu ve Poyraz

yanıma geldiği zaman nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını kestiremiyordum.

Daha doğrusu bu konu hakkında tartışmaya hazır değildim çünkü ne verebilecek bir cevabım ne de gözlerine bakacak cesaretim vardı. En iyi kurtuluşun uyumak olduğunu düşündüm ve hızlıca yatağa girip gözlerimi kapattım.

Gece gece yaşadığım adrenalin tüm enerjimi emdiğinden uykunun beni içine çekmesi de hiç uzun sürmedi ve kendimi derin bir uykuya bıraktım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise bir sıcaklıkla sarmalandığımı hissetsem de uyku galip gelince gözlerimi aralayamadan yeniden derin bir uykuya gömüldüm.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda yanımdaki boşluğu görünce derin bir iç çektim. Okullar kapandığından beri hafta sonları hariç Poyraz'la hiç kahvaltı edememiştim. Uykuyu çok fazla sevmememe rağmen hamilelik boyunca gözümü hep zor açmıştım.

Burukça içimi çekmeye devam ederken karnımda hissettiğim hareketlenmelerle elimi karnımın üzerine yerleştirip gülümsedim. "Günaydın, acıktınız mı siz?" Elimin altındaki hareketlilikle dudaklarımdaki tebessüm daha da yayıldı. "Madem acıktınız, o zaman önce ablanızı uyandıralım, daha sonra da kahvaltımızı yapalım," diyerek yataktan yavaşça kalktım ve komodinin üzerindeki telefonuma baktım.

Hiçbir bildirim yoktu!

Dudaklarımı hüzünle kıvırıp yeniden elimi karnıma yerleştirdim. "Sanırım babanızı çok kırdım," diyerek lavaboya doğru adımlamaya başladım.

Dakikalar sonra ise Melis'in odasına girdiğimde Melis'in de uyandığını gördüm. Odaya girmemle birlikte başını bana çevirip, "Günaydın anne," dedi.

"Günaydın, güzel kızım."

Melis, gülümseyerek yanıma geldi ve minik ellerini karnımın üzerine yerleştirdikten sonra dudaklarını da karnımın üzerine bastırdı. "Size de günaydın, benim tatlı kelebeklerim."

İkizler, sanki Melis'in elinin sıcaklığını hissediyormuşçasına hareket etmeye başlayınca yaşadığım mucizeye inanamayarak başımı salladım. "Galiba seni hissettiler."

Sözlerim üzerine Melis'in gözleri heyecanla açıldı. Şaşkınlıkla, "Nasıl hissettiler?" diye sordu.

"Şu an sana tepki veriyorlar, hareket etmeye başladılar."

"Ama ben hissetmiyorum."

"Biraz daha büyüdüklerinde eminim sen de rahatça hissedebileceksin, şu an hissedememen çok normal."

Melis, hüzünle soluyup ellerini karnımın üzerinden çekti. "Daha ne kadar büyüyecekler ki?"

Gülümseyerek saçlarını okşadım. "Çok az kaldı."

Melis, başını sallayarak elime uzandı. Ardından birlikte odasından çıkıp yemek salonuna doğru ilerlemeye başladık.

"Anne."

Bakışlarımı Melis'e çevirdiğimde düşünceden kısılmış gözleriyle karnıma baktığını gördüm. "Efendim annem?"

"Kardeşlerimin ismi ne olacak?"

Bu sorusunun cevabını çok düşünsek de hâlâ bulabilmiş değildik. Sorduğu soruyla *bilmiyorum* anlamında dudaklarımı kıvırdım. "Henüz karar veremedik. İsim bulmak gerçekten de çok zormuş. Senin aklından geçen isimler var mı?"

Melis kısa bir müddet düşündü ve sınıfındaki isimleri tek tek saymaya başladığı sırada birlikte yemek odasına girdik.

Melis elimi bırakıp masaya doğru ilerken masayı hazırlamaya çalışan Ela'yı görür görmez soluğu yanında aldım ve başına dikildim. "Günaydın."

Ela şaşkınca bana baktıktan sonra, "Günaydın, Eylül," diyerek masayı hazırlamaya devam etti.

"Poyraz gitti değil mi?"

"Evet, sabah erkenden çıktı."

"Ya Demir?"

"Poyraz Bey'le birlikte çıktılar."

"Demir nasıldı?"

Elsa, arka arkaya soluksuzca sorduğum sorular karşısında şaşkına dönünce masayı hazırlamayı bırakıp yeniden bana döndü. "Her zamanki gibiydi ama sen iyi misin, Eylül?"

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. "İyiyim iyiyim, sadece merak etmiştim," diyerek masaya oturdum.

"Başka istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, yeterli, teşekkür ederim."

Elsa odadan çıktığında Melis de tam karşıma oturdu ve kahvaltısını yapmaya başladı. Çok geçmeden, "Buldum!" diye bağırdı.

Melis'in ani çıkışıyla bakışlarımı ona çevirdiğimde heyecanla bana baktığını gördüm. "Ne buldun?"

"Kız kardeşimin adı Bade, erkek kardeşimin adı da Emir olsun."

Emir ismini duyunca gözlerim korkuyla büyüdü. "Emir mi? Bence baban Emir ismini asla kabul etmez."

"Ama neden?"

Melis dudaklarını bükmeye devam ederken hafifçe yüzümü buruşturdum. "Sanırım baban o isme pek ısınamadı."

Melis gülümsemeye başladı ve içini çekerek, "Aslında güzeldi," dedi.

Melis'in hâline, tavrına gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve önümdeki bardağa uzanıp meyve suyundan yudumladım. "Bence de güzel."

"Peki, Emir ismi olmazsa başka hangi isimler olabilir? Mesela Elsa ve Hans olabilir mi?" Kendi sorduğu soruya hızlıca başını olumsuzca sallayıp kaşlarını çattı. "Hans olmaz, o kötüydü ama Kristoff olabilir."

Melis, Karlar Ülkesi karakterlerinin adını saymaya devam edince aynı şekilde ben de başımı olumsuzca salladım. "Aslında güzel olurdu ama yabancı isimlerden ziyade bildiğimiz isimleri koyarsak daha iyi olur bence. Mesela sınıf arkadaşlarının isimleri gibi."

Melis'in bakışları yeniden düşünceyle kısıldı ve kahvaltısını yapmaya devam ederken aynı zamanda aklından geçen isimleri de saymaya devam etti.

Onun hâllerini keyifle izlediğim sırada telefonuma gelen bildirimle heyecanla telefonuma baktım fakat beklediğim bildirim olmadığını görünce telefonumu geriye ittim.

Poyraz hâlâ aramamıştı, muhtemelen de aramayacaktı. Sıkıntıyla nefesimi verip Melis'i dinlemeye devam ettim.

Kahvaltıdan sonra Melis'le birlikte kamelyada keyif yaparken bakışlarım saatime kaydı ve okula gitme saatimin geldiğini görünce bedenimi Melis'e çevirdim. "Tatlım, benim artık okula gitmem gerekiyor. Birkaç saatlik işim var."

"Ama okullar tatil değil mi?"

"Evet, tatil ama çok yakında okullar yeniden açılacağı için biz öğretmenlerin öncesinde okulda biraz işleri oluyor."

Melis, keyifsiz bir hâlde içini çekti. Okulunu da arkadaşlarını da özlediği her hâlinden belli oluyordu. "Okullar artık açılsın. Bade ile Emir'i çok özledim."

Melis'e uzanıp yavaşça çenesini sıktım. Gülümseyip, "Eminim onlar da seni çok özlemişlerdir," diyerek ayağı kalktım.

Benim ayağa kalkmamla birlikte Melis de ayağa kalkınca onunla birlikte eve doğru yürümeye başladım.

Evden çıkıp okula doğru yol aldığımda telefonumu yeniden elime aldım ve çok kısa bir an ekrana baktım. Poyraz hâlâ aramamıştı. Okula gideceğimi bilmesine rağmen aramamıştı.

Kaşlarımı öfkeyle çatıp Poyraz'ın adının üzerine geldim ve arama tuşuna bastım. Bir süre sessizce bekledikten sonra ulaşılamıyor sesini duyunca telefonumu koltuğun üzerine fırlattım. Anlaşılan çekmiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra ise okula geldiğimde, okulun bahçesinde Oktay Hoca ile karşılaştım. Arabasını park ettikten sonra elindeki kurabiye kutusuyla ve yüzündeki kocaman gülümsemesiyle birlikte bana doğru yürüyordu. "Eylül, görüşmeyeli bayağı değişmişsin."

Oktay Hoca'nın sözlerine gülümseyip elimi karnımın üzerine yerleştirdim. "Biraz öyle oldu."

"Yakışmış ama cinsiyeti belli mi?"

"Belli, biri kız diğeri erkek."

Oktay Hoca'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "İkiz demek."

"Evet, ikiz."

"Çok sevindim, hayırlı olsun. Sağ salim kucağınıza almak nasip olsun."

"İnşallah hocam, teşekkür ederim."

Oktay Hoca da gülümseyip okula doğru ilerleyince onunla birlikte yürümeye başladım.

"Kurabiye ister misin?"

Elindeki kurabiyelere doğru kısa bir bakış atıp başımı şiddetle sağa sola salladım. "Uzun bir süre tatlı bir şeyler görmek istemiyorum," deyince Oktay Hoca *sen bilirsin* anlamında başını salladı ve kurabiye kutusundan çıkardığı kurabiyesini dudaklarıyla buluşturdu.

"Bilmiyorum duydun mu ama Pınar Hoca istifa etmiş."

Oktay Hoca'nın hiç beklemediğim sözleri, şaşkınlık yaşamama sebep oldu, adımlarımı durdurup bedenimi ona çevirdim. "Nasıl yani? Neden bırakmış?"

Ben durunca Oktay Hoca da adımlarını durdurdu ve dudaklarını *bilmiyorum* anlamında büktü. "Hiçbir fikrim yok. Aslında bu okulu çok sevdiğini düşünüyordum ama okulun son günlerinde başka okullarla görüştüğüne şahit olmuştum. Sorduğumda da 'kendim için değil bir arkadaşım için' deyip geçiştirmişti, demek ki kendi içinmiş."

Oktay Hoca'nın sözleri içime sebepsiz bir sıkıntının çöreklenmesine sebep olurken aynı zamanda bir yanımı da mutlu etmişti. En azından artık Pınar Hoca'nın iğneleyici sözlerine maruz kalmayacaktım ve okulda beni uzun, huzurlu günler bekliyor olacaktı.

Akşamüzerine doğru okuldan çıktıktan sonra hâlâ aklımdan Pınar Hoca'yı çıkaramamıştım. Osman Bey'le görüştüğümde ise Pınar Ho-

ca'nın istifa dilekçesini bırakırken daha iyi bir maaşla başka bir okulda iş bulduğunu ve o yüzden istifa etmek istediğini öğrenmiştim.

Sıkıntıyla nefesimi dışarıya üfledim. "Umarım altından başka bir şey çıkmaz."

Pınar Hoca'yı düşünmeye devam ettiğim sırada bir anda tali yoldan önüme araba çıkınca frene basmak zorunda kaldım ve sert durmanın etkisiyle hafifçe öne doğru savruldum. Az daha önüme çıkan arabaya çarpıyordum.

Hissettiğim korkudan dolayı içime sıcak bir şeylerin aktığını hissederken o sırada diğer arabadaki adam da arabasını durdurdu ve bakışları benimle buluşur buluşmaz kaşlarını çatarak arabasından indi. Öfkeli adımlarına, öfkeli sesi de karışarak üzerime doğru yürümeye başladı. "Önüne baksana be kadın! Gerçi kime diyorum? Kadın değil misiniz işte? Hepiniz beceriksizsiniz. Neden size ehliyet verip yola salıyorlar anlamıyorum. Size bu hakkı verenlere sokayım ben! Kadınların araba kullanmaları bir an önce yasaklanmalı."

Adam bağıra bağıra beni dövecekmiş gibi bana doğru yürümeye başlayınca bakışlarım anında dikiz aynasıyla buluştu. Adamın arabadan indiğini gören korumaların hepsi hızlıca arabadan indi ve bize doğru yürümeye, daha doğrusu koşmaya başladılar.

Hissettiğim korkudan ve gerginlikten dolayı ise karnım kaskatı olmuştu. Arabadan inip adamla tartışmayı şiddetle arzulasam da bunun bebeklerime zarar verebileceğini düşünerek inmekten vazgeçtim.

Ayrıca haklı olan taraf bendim. Ana yolda seyir hâlindeyken tali yoldan önüme çıkan kendisiydi ve sırf kadın sürücü olduğum için beni erkek egemenliğinde sindirmeye çalışacaktı.

Adam daha yanıma gelemeden korumalar arabama etten duvar örünce, adam anında geriye adımlamaya başladı. Birkaç adım atmıştı ki iki koruma tarafından kolları tutuldu, adamı kenara çekerlerken arabamın hemen yanı başında olan koruma, kapımı açtı ve yüzündeki engelleyemediği telaşıyla, "Eylül Hanım, iyi misiniz?" diye sordu.

Sense üzerimdeki korkuyu, gerginliği ve şaşkınlığı henüz atmamıştım. Dizlerimin de ellerimin de titrediğini hissediyordum, kaskatıydım hâlâ kaskatıydı.

Sessizliğim uzayınca korumanın korkuyla gözleri açıldı ve sorusunu daha yüksek sesle tekrar etti. "Eylül Hanım, iyi misiniz?"

Korumanın yüksek çıkan sesiyle diğer korumalar da başlarını bize çevirdi. Hepsinin yüzünde anında aynı korku ifadesi belirdi.

Onları daha fazla korkutmamak için başımı aşağı yukarı hareket ettirdim ve gerginlikten kuruyan dudaklarımı aralayıp, "İyiyim," deyince kapımı açan korumanın dudaklarının arasından belli belirsiz rahat bir nefes verdiğine yemin edebilirdim.

Koruma başını sallayıp, "Eylül Hanım, lütfen diğer arabaya geçin, eve kadar size ben eşlik edeceğim," deyince tereddütsüz bir ifadeyle onu onaylayıp kemerimi açtım. Ardından arabadan inip arabamın hemen arkasındaki arabaya doğru ilerlemeye başladım.

Diğer arabaya binerken göz ucuyla kaza yapmama sebep olan, korumaların arasında boğulmuş adama baktığımda az önceki öfkeli ve kendinden emin yüz ifadesinin yerine korku dolu bir ifadenin yerleştiğini gördüm. Kaşlarımı çatıp kendi kendime mırıldanmaya başladım. "Tabii gücün sadece kadına yetiyor, değil mi? Şehir magandası seni!"

Bakışlarımı adamın üzerinden çekip arabaya bindiğim sırada telefonum çalmaya başlayınca telefonumu çantamdan çıkardım ve arayan kişiye baktım. Arayan Poyraz'dı.

Telefonumu hızlıca kulağıma götürdüm ve kulaklarımın, Poyraz'ın korku dolu sesine ev sahipliği yapmasına izin verdim. "Eylül, iyi misin?"

Poyraz'ın sorusuyla burnumun direği sızlamaya başlayınca elimi kaskatı olmuş karnımın üzerine bastırdım. "İyiyim. Araba bir anda önüme çıktı ama durabildim, bir şey olmadı."

Poyraz önce rahat bir nefes verdi, ardından öfkeli bir soluk aldı. "O şerefsiz üzerine mi yürüdü?"

Poyraz sanki beni görüyormuş gibi başımı salladım. "Ama korumalar müdahale etti."

Poyraz, kendi kendine bir şeyler söylese de ne dediğini tam olarak anlayamamıştım. Sanırım küfrediyordu. Dediklerini anlamaya çalışırken Poyraz'ın, "O iti geberteceğim," dediğini duyunca sıkıntıyla nefes aldım.

"Poyraz lütfen."

Poyraz ise sanki beni duymuyormuşçasına, "Bebekler nasıl?" diye sordu.

Karnımı bir kez daha yokladım. Hâlâ hareket yoktu lakin ilk etaptaki kadar kaskatı değildi. "Açıkçası karnım kaskatı oldu ama muhtemelen birazdan hareketlerini hissederim," dememle beraber Poyraz sesindeki karşı konulmaz tınısıyla, "Hemen hastaneye gidiyorsun, ben de birazdan orada olacağım," deyince itiraz etmek yerine başımı salladım.

"Tamam," diyerek telefonumu kapattım.

Dakikalar sonra ise hastaneye varmaya yakın Poyraz'ın arabası önümüzü kesti ve Poyraz arabadan hızlıca inip koşar adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Onu görür görmez arabadan inip yanıma gelmesini bekledim.

Yanıma vardığında anında güçlü kollarının arasına bedenimi hapsetti ve beni göğsüne çekti. Ardından dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp bir elini de karnımın üzerine yerleştirdi. "İyi misiniz?"

"Sanırım ama hâlâ hareket etmediler."

Sözlerim üzerine Poyraz bedenimden ayrıldı. "Nurhan Hanım bizi bekliyor, hemen gidelim."

"Tamam."

Poyraz, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve hastaneye doğru ilerlemeye başladı. Öylesine gergin ve telaşlıydı ki buna sebep olan adama içimden bir kez daha öfkeyle söylendim.

Hastaneye girer girmez hızlıca asansöre yöneldik ve asansörün kapısının açılmasıyla birlikte asansöre bindik.

"Nasıl oldu?"

Poyraz'ın sorusuyla bakışlarımı Poyraz'a çevirdiğimde dişlerini sıktığını gördüm. Kesinlikle bu olayı burada bırakmayacaktı. "Ben

ama yolda ilerlerken bir anda tali yoldan önüme çıktı, neyse ki hızım yavaştı ve ona çarpmadan durabildim."

O sırada asansörün kapısı açılınca Poyraz'la birlikte asansörün çıkışına yöneldik. "Göstereceğim ona üzerine yürümenin ne demek olduğunu."

Poyraz söylenmeye devam ederken Nurhan Hanım'ın odasına girdik. Nurhan Hanım, bizi her zamanki gibi anlayışla ve güven veren gülümsemesiyle karşıladı. "Hoş geldiniz, sizi daha fazla bekletmeden hemen içeriye almak istiyorum. Bebeklerimizi görelim ve birlikte rahat bir nefes alalım."

Nurhan Hanım'a başımı sallayıp hemen içeriye geçtim ve sedyeye uzanır uzanmaz karnımı açıp sabırsızlıkla duyacaklarımı beklemeye başladım.

Nurhan Hanım, yanıma gelip ultrason cihazını bir süre karnımda gezdirdikten ve gerekli ölçümleri yaptıktan sonra gülümseyerek bize döndü. "Merak etmeyin, ikisi de gayet iyiler, sadece yine uyuyorlar ama bu defa yüzlerinin fotoğraflarını çekebilmeyi başardım."

Nurhan Hanım'ın sözleri, Poyraz'a da bana da rahat bir nefes verdirirken aynı zamanda yüzümüzün de gülmesine sebep olmuştu. Poyraz, karnımdaki jeli temizledikten sonra ayağa kalkmama yardım etti ve Nurhan Hanım'ın verdiği ultrason fotoğraflarına baktığında yüzünde paha biçilemez bir gülümseme oluştu.

Poyraz, başkaydı. Poyraz, hayatım boyunca karşıma çıkabilecek en büyük mucizemdi.

Odadan çıkıp arabaya biner binmez ise Poyraz'ın dudakları anında dudaklarımı kavradı ve bir süre dudaklarımda korkusunu dindirmeye çalıştı. Nefesim kesilince de dudaklarımdan ayrılıp gözlerini kapatarak alnını alnıma yasladı. "Beni çok korkuttunuz."

Poyraz'ın ıslak dudaklarıma çarpan nefesini usulca içime çektim. Onu böyle görmeye dayanamıyordum ama birden aklıma bugün beni aramadığı gelince kaşlarımı çattım ve alnından ayrılıp ters bir ifadeyle yüzüne bakmaya başladım. "Neden bugün beni hiç aramadın?"

Poyraz'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Çünkü tüm gün aradeydim ve telefonum çekmiyordu. Arazide olacağımı söylemiştim sana."

Poyraz'ın kulaklarıma dolan sesiyle kısa bir an duraksadım. Arazide olacağını söylediğini anımsayınca da çatılan kaşlarımı düzeltim. Ardından avuç içimle alnıma vurdum. "Söylemiştin değil mi? Hamilelik bende unutkanlık da yapmaya başladı," diyerek yüzümü buruşturdum. "Ben de bugün hiç aramayınca bana küstüğünü zannetmiştim."

Poyraz, önce sessiz kalarak benden uzaklaştı ve bedenini çevirip arabayı çalıştırdı. Ardından bana doğru kısa bir bakış attı. "Çocuk gibi küsmem ben ama bir yetişkin gibi ceza vermesini de iyi bilirim. Seni hâlâ affetmiş değilim."

"Ama Poyraz, gerçekten amacım arkandan iş çevirmek değildi, sadece canım pasta yemek istedi hepsi bu."

Konuşmaya devam ederken bakışlarım Poyraz'ın direksiyonu kavrayan parmaklarına kayınca direksiyonu sıkmaya başladığı gördüm. "Bunu Demir'e değil bana söyleyecektin. Birinden bir şey isteyeceğin zaman, o kişinin ilk ben olmasını istediğimi söylemiştim sana."

"Ama sen engel olacaktın çünkü bu duruma karşıydın."

"Ben senin ve bebeklerimizin iyiliği için karşıydım ama bana canının çektiğini söylediğin an tıpkı İlayda'dan yapmasını istediğim pastalar gibi zararı dokunmayacak pastalar zaten yaptıracaktım."

Poyraz'ın kırgınlık dolu tınısını duydukça omuzlarım hüzünle aşağıya düştü ve Poyraz'ın boşta kalan eline uzanarak elini avuçlarımın arasına alıp dudaklarımın üzerine bastırdım. "Çok üzgünüm," dedim lakin Poyraz cevap vermek yerine tüm ciddiyetiyle yola bakmaya devam etti ve tüm yol boyunca sessizliğini sürdürdü.

Sessizliğini sürdürse de yol boyunca bakışlarını üzerimden çekmemişti. Evin önünde durunca arabadan iner inmez bakışları beni buldu ve bıkkınla dudaklarını araladı. "Tamam, bükme artık o dudaklarını. Seni böyle gördükçe içim gidiyor, kalbim kıyılıyor."

Poyraz'ın sözlerine burukça tebessüm ettim ve kaldırdığı kolunun altına girdim. Poyraz da dudaklarını saçlarımın üzerine bastırırken birlikte içeriye doğru ilerlemeye başladık.

"Merak ediyorum, Demir hâlâ tek parça mı?"

Poyraz, bana doğru ters bir bakış attı. "Konuştum sadece. Özellikle de Ilayda'nın üzerine gitmemesi için konuştum."

Ilayda'nın adını duyunca minnetle yüzüne baktım. "İnan ki Poyraz, Demir hiç istemedi, hep karşı çıktı ama ben onu ikna etmenin bir yolunu bulmuştum," diyerek kıkırdadım. "İkizlerde lekeler çıkacağını, buna amcalarının sebep olacağını ve onu hiç sevmeyeceklerini söyledim."

Poyraz da başını iki yana salladı ve huysuzca homurdanmaya başladı. "Ben seninle ne yapacağım böyle?"

Akşam yemeğine oturduğumuzda Melis bıraktığım gibiydi ve ikizlere isim bulmakla meşguldü. "Anne, ben bir türlü isim bulamıyorum, bildiğim tüm isimleri saydım ama sanki hiçbiri güzel değil."

Melis'in sözlerine hafifçe tebessüm ettim. "Daha doğmalarına en az üç ay var, üzülme, elbet buluruz."

Melis itiraz edercesine başını sallayıp babasına döndü. "Baba, sen isim buldun mu?"

"Hayır, ben de bulamadım."

Melis hüzünle başını öne eğdiği sırada yeniden araya girdim. "Ben çok yakında el birliğiyle güzel isimler bulacağımıza inanıyorum."

"Peki."

Melis'in masum ifadesine gülümseyip önümdeki bardağa uzandım ve bedenimi Poyraz'a çevirip heyecanla, "Poyraz, haftaya annemler tamamen geliyormuş," dedim.

"Güzel, eğer isterlerse burada bizimle birlikte yaşayabilirler."

"Ben de aynısını söyledim ama Alihan'ın yanına yerleşmek istediklerini söylediler. Alihan evlenene kadar onunla yaşayacaklarmış, yalnız kalmasını istemiyorlarmış."

Poyraz başını sallayıp tabağına dönerken Melis'in sesiyle bakışlarımı ona çevirdim, düşünceyle kısılan gözlerini babasının üzerinde gezdirdiğini gördüm. "Anne."

"Efendim tatlım?"

"Poyraz ne demek?"

Melis'in beklemediğim sorusuyla yüzüne bakmaya devam ederek, "Kuzeydoğu yönünden esen soğuk rüzgâr," dedim ve bakışlarımı Poyraz'a çevirip mırıldanmaya başladım. "Nasıl da isminin anlamını taşıyor."

Poyraz da mırıltılarımı duymuş olmalı ki başını tabağından kaldırdı ve gözlerini kısıp yüzüme baktı.

Poyraz'ın bakışlarına gülümsediğim sırada Melis "Buldum," diyerek araya girince ikimiz de bakışlarımızı Melis'e çevirdik.

Poyraz, "Ne buldun?" diye sorduğunda Melis, "Kardeşimin ismini," dedi ve sesinde gizleyemediği heyecanıyla, "Anne, Eylül ne demek?" diye sordu.

Melis'in aklından geçenleri tahmin edince keyifle sandalyeme yaslandım. "Hani derste öğrenmiştik ya, bir yılda on iki ay olduğunu ve her ayın bir adı olduğunu. İşte Eylül de bu aylardan bir tanesi. Ocak, Şubat, Mart, Nisan, Mayıs, Haziran gibi..."

Melis, ellerini büyük bir mutlulukla çırptı. "Tamam, işte buldum. Erkek kardeşimin adı Rüzgar, kız kardeşimin adı da Nisan olsun. İkinizin de isminden olsun. Televizyonda Nisan ismini duymuştum. Sınıftaki Tuğçe'nin abisinin adı da Rüzgar'mış. Tuğçe, geçen gün sınıfta söylemişti. Olur değil mi bu isimler? Hem yabancı da değil."

Melis, heyecanla ve umutla gözlerime bakarken bakışlarımı Poyraz'a çevirdiğimde duyduklarından hoşlandığını belli edercesine bir ifadeyle yüzüme baktığını gördüm. Ona bakar bakmaz, "Bence çok güzel ve anlamlı, ne dersin?" diye sorunca elimi karnıma yerleştirdim ve bakışlarımı karnıma çevirdim.

Açıkçası Melis'in bulduğu isimler bana da özel ve güzel gelmişti. Parmaklarımı karnımın üzerinde gezdirmeye başlayıp, "Ablanızın bulduğu isimler hoşunuza gitti mi?" diye mırıldandığımda heye-

canla cevabımı bekleyen Melis ile Poyraz'a yeniden baktım. "Bence Rüzgar ve Nisan da isimlerinden hoşlandılar."

3 AY SONRA

Doğum yaklaştıkça ikizleri taşımak gitgide beni zorlamaya başlamıştı, öyle ki nefes bile almak bazen zor geliyordu. İkizlerin erken doğma ihtimaline karşı da sık sık kontrole gitmeye başlamıştık ve özellikle Rüzgar'ı yakın takibe almıştık.

Rüzgar'ın beslenmesinin tek damar olduğu tespit edilmişti ve bu durum, erken doğum riskini oluşturmuştu. Su dengeleri iyi seyretse de Nurhan Hanım her ihtimale karşı önlemlerini almıştı.

Nurhan Hanım, ultrason cihazını karnımın üzerinde gezdirirken hafifçe yüzünü buruşturdu. "Kızımız başıyla doğum kanalına girdi fakat oğlumuz hâlâ poposuyla duruyor."

"Hâlâ düzelme şansı var ama değil mi?"

Nurhan Hanım, ultrason cihazını kapattı ve peçeteyi Poyraz'a uzatarak başını salladı. "Elbette var, beş gün sonra yeniden kontrole gelmenizi istiyorum."

"Beş gün sonra otuz altıncı haftamıza giriyoruz, sıkıntılı günleri de atlatmış oluyoruz değil mi?"

"Evet, Eylül Hanım. O yüzden artık endişelenmeyin. İkizler genelde tekil gebeliğe göre daha önce doğarlar fakat otuz altıncı hafta artık riskli değildir ve bebekler, hayati bir sıkıntı içinde olmazlar." Poyraz'ın yardımıyla yavaşça yattığım yerden kalktığımda Nurhan Hanım da konuşmaya devam etti. "Bu dönemde kasılmalarınız başlayabilir, hatta bazen şiddetlerini arttırabilir. Bunlar Braxton Hicks dediğimiz yalancı doğum sancılarıdır ve gayet normal sancılardır. Endişe etmenize gerek yok."

"Evet, son birkaç gündür kısa süreli sancılarım artmaya başladı."

"Çok normal, ayrıca beş gün sonra geldiğinizde muayeneden önce size NST yapacağım."

"O nedir?"

"NST ile bebeklerin kalp atışlarının seyrini, hareketlerini ve ra-
him kasılmalarınızı takip edeceğim. Bundan sonraki muayenele-
mizde sık sık NST uygulayacağım."

Anlıyorum anlamında başımı salladım ve Poyraz ile birlikte Nur-
han Hanım'ın odasından çıkıp arabaya doğru ilerlemeye başladım.

Yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken bakışlarımı Poyraz'a çe-
virdim. Son günlerde iyice üzerime düşmüştü ve olası erken doğum-
dan dolayı sürekli gözümün içine bakıyordu. "Son günlere İlayda ve
Demir'in nişanın denk gelmesi çok kötü oldu, iyice ağırlaştım."

"Evet, çok kötü denk geldi ve ben bu gece senin o nişana gitmeni
hiç istemiyorum."

"Biliyorum sevgilim ama nasıl gitmem ki? Biri senin kardeşin di-
ğeri de benim en yakın arkadaşım. Ayrıca İlayda'nın son günlerde
yaşadığı olumsuzlukların üstüne bir de ben yanında olmazsam nasıl
üzüleceğini tahmin bile edemiyorum." Poyraz çaresizce içini çekti ve
tasdik edercesine başını salladığını görünce konuşmaya devam et-
tim. "Ne güzel tam isteme olacaktı, annesi ve babası apar topar bo-
şanma kararı aldılar. Öyle olunca İlayda isteme olmasını bile isteme-
di ama içinde ukde kaldı."

"Demir de çok hevesliydi ama maalesef bazı şeyler olmayınca ol-
muyor."

"Ne olursa olsun, olan İlayda'ya oldu. Hayatının şokunu yaşadı.
Neyse ki bu geceki nişana her ikisi de gelecekmiş. En azından böyle
bir gecede kızı üzmeyecekler, bu da iyi bir şey."

Konuşmaya devam ederken hastaneden çıktık ve arabaya doğru
yürümeye devam ettik. O sırada bakışlarım saatime kayınca, "Bir
saat sonra eve kuaför gelecek, Melis çok heyecanlı," dediğimde Poy-
raz tebessüm etti.

"Sana çok özeniyor."

"Evet, öyle. Bu gece saçlarımız aynı olacakmış, özellikle kuaför-
den bunu isteyecekmiş."

Poyraz'ın dudaklarındaki tebessüm daha da genişledi ve arabaya
binmeme yardım ettikten sonra kendi de binip arabayı hareket et-
tirdi.

"Sen ne yapacaksın?"

"Şirkette biraz işlerim var, seni eve bıraktıktan sonra şirkete geçeceğim."

"İşin uzun sürmez değil mi? İlayda'yı yalnız bırakmak istemiyorum."

"Hayır, sürmeyecek ama şimdi bana bir söz vermeni istiyorum." Poyraz'ın sözleriyle başımı Poyraz'a çevirdim ve merakla yan profiline bakmaya başladım. "Ne sözü?"

"Bu gece kendini yormayacaksın ve en ufak bir sancıda oturacaksın." "Merak etme, zaten sen yanı başımda olduğun sürece bunları yapmamam pek mümkün değil."

Sırıtmaya devam ederken Poyraz kusursuz maviliklerini bana çevirdi ve gözlerimin içine odaklandı. Aşkla bakan mavilikleri, içimin titremesine sebep olduğunda sessiz kalıp yeniden yola döndü.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde Poyraz şirkete geri dönmüştü. Melis de heyecanla beni kapıda karşıladı ve elimden tutup odaya doğru çekiştirmeye başladı. "Kuaför ablalar geldi."

"Erken gelmişler."

"Evet ama olsun. Anne, saçım yapılınca bir de elbisemi giyince benim fotoğrafımı çeker misin? Sonra da Bade ile Emir'e gösteririz, olmaz mı?"

Melis'in heyecanlı hâllerine muzipçe sırıttım. "Olur olur," diyerek onunla birlikte odaya girdim.

Öğleden sonra İlayda'nın yanına gidince oturduğum yerden onun hazırlanışını seyretmeye başladım. Karşımda duru güzelliğiyle süzüldükçe gözlerim dolmaya başladı ve burnumu çektim. İlayda ise ağlamaya başladığımı görür görmez huysuzca kaşlarını çattı. "Son günlerde iyice duygusala bağladın, Eylül."

"Elimde değil ama ne yapabilirim? Bugün benim en yakın arkadaşım nişanlanıyor."

"Bunun için ağlanmaz ki."

İlayda'nın sözleriyle sahte bir kızgınlıkla ona baktım. "Kusura bakma televizyonda izlediğim reklama ağlamış insanım, sence de ben dayanamam çok mu anormal?"

İlayda hak verircesine başını salladı ve çatılan kaşlarını düzeltip gülmeye başladı. "Sahi, sen çıkan reklama da ağlamıştın değil mi?"

"Ama çok duygusaldı. Adam, hamile karısını bırakıp askere gidiyordu ve 'sen vatanıma emanetsin' diyordu, nasıl ağlamam?"

İlayda o geceyi hatırlamış olmalı ki daha da gülmeye başladı. "Ama Poyraz abinin tepkisi daha komikti."

Poyraz'ın o geceki yüz ifadesi gözümün önüne gelince ayna karşısında güldüm. "Yazık ona da, çok korktu. Ağlama sebebimi anlayana kadar akla karayı seçti."

"O gece adamın aklını aldın." İlayda'ya gülmeye devam ederken İlayda makyajının tamamlanmasıyla birlikte ayağa kalktı ve etrafında bir tur döndü. "Sence nasıl oldum?"

Üzerindeki gözlerinin yeşilini ortaya çıkaran elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Onu baştan aşağı süzüp, "Bence birazdan Demir sana bir kez daha âşık olacak," deyince İlayda, "Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle, demişti diyeceksin."

İlayda heyecanla içini çekti ve bedenini aynaya çevirip kendi yansımasına bakmaya başladı.

İki saat sonra, nişanın yapılacağı yere geldiğimizde hissettiğim sancılar nedeniyle sandalyeye oturdum ve Poyraz'a belli etmemeye çalışarak İlayda ile Demir'i izlemeye başladım.

Neyse ki sancılar ara ara oluyordu ve çabuk kayboluyordu. Poyraz'ın da dikkatli bakışları sık sık benim üzerimdeydi, sürekli tetikte bekliyordu. "İyi misin?"

"İyiyim. Nurhan Hanım'ın dediği yalancı sancılar ara ara kendini gösteriyor ama iyiyim."

Poyraz sırtımdaki parmaklarını belime indirdi ve hafifçe masaj yapmaya başladı. "Kendini kötü hissedersen hemen eve gideriz."

"Merak etme, gerçekten kötü hissedersem sana söyleyeceğim." Poyraz belime masaj yapmaya devam ederken İlayda ile Demir'e çevirdi başını.

Tam gece boyunca Demir de Ilayda da Melis de çok eğlenmişler. Hatta Güneş'in bile ilk kez eğlendiğine şahit olmuştum ve bu beni tanımlanmaz mutlu etmişti. Öyle ki Alihan'ın da çok uzun bir süre sonra Güneş'i izlerken yüzü gülmüştü.

Gecenin sonunda ise eve geldiğimizde kendimi oldukça yorgun hissediyordum ve gelir gelmez ılık bir duşun ardından kendimi yatağın içine bıraktım. Gözlerim ağır ağır kapanırken ayaklarımda hissettiğim parmaklarla gözlerimi araladığımda Poyraz'ın ayakucumda olduğunu gördüm.

Ayaklarıma masaj yapmaya başladığında keyifsizce içini çekip boğuk bir hırıltıyla dudaklarını araladı. "Seni çok özledim menekşem, 4 haftadır tenine hasretim."

Poyraz'ın ayaklarıma yaptığı masaj iyice mayışmama sebep oluyordu. "Ben de seni çok özledim sevgilim ama bir süre daha sabretmeliyiz."

Poyraz yeniden derince içini çekti ve ayaklarıma masaj yapmaya devam etti. Bense çoktan uykunun beni içine çekmesine izin vermiştim.

5 GÜN SONRA

"Evet, nihayet görmek istediğim görüntüler."

Nurhan Hanım heyecanla monitöre baktığında, Poyraz da ben de dikkat monitöre bakıyorduk. "Diğeri de dönmüş mü?"

Nurhan Hanım, "Evet, beyimiz de normal doğum pozisyonunu almış, artık sadece doğumu bekleyeceğiz," dedi ve monitörü kapatıp NST sonuçlarına da baktıktan sonra güven veren bir sesle konuştu. "Sancılarınız da iyice yükselmeye başlamış, Eylül Hanım. Çok kısa bir süre sonra ikizlerinizi kucağınıza alacaksınız."

Alt dudağımı heyecanla dişledim ve bakışlarımı Poyraz'a çevirdim. Poyraz da biraz gergin biraz mutlu bir ifadeyle beni izliyordu.

"Sancılarınız artarsa ve aralıkları kısa olursa mutlaka bana haber verin."

Nurhan Hanım'a başımı salladım ve Poyraz'la birlikte odasından çıktım.

İkimizi de tarifsiz bir heyecan almıştı ve sanki ayaklarımız yere basmıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra eve geldiğimizde ise Melis bizi kapıda karşıladı, koşarak babasının kucağına tırmandı. "Baba, Rüzgar ve Nisan nasıllarmış?"

"İkisi de ablasına kavuşmak için sabırsızlanıyormuş."

Melis, kocaman gülümsedi. "Ben de sabırsızlanıyorum, ne zaman doğacaklarmış?"

"Çok yakında."

Melis, heyecanla başını sallayıp, "Baba, sana bahçede göstermek istediğim bir şey var," deyince, Poyraz merakla yüzüne baktı.

"Nedir o?"

Melis, iki elini babasının yanaklarının üzerine yasladı. "Çok güzel bir şey yaptım, bakalım beğenecek misin?"

"Sen yaptıysan benim beğenmemem söz konusu değil."

Melis, babasının boynuna mutlulukla kollarını doladıktan sonra bakışlarını bana çevirince, "Önce bir duş almak istiyorum, birazdan size katılırım," dedim.

Poyraz ile Melis başlarını sallayıp yanımdan uzaklaşınca da doğruca odama çıktım ve kendimi ılık bir duşun altına bıraktım. Ilık su gevşememe sebep olurken duştan çıktığımda kendimi yeniden dinç hissetmeye başlamıştım. Artık rahatlıkla Poyraz ve Melis'e katılabilirdim.

Tam odadan çıkıyordum ki telefonum çalmaya başladı, telefona bakıp gelen görüntülü aramayı görünce gülümsedim ve çıkmaktan vazgeçerek yatağın üzerine oturup aramayı cevapladım.

"Geldiniz mi doktordan? Yakışıklı prensim hâlâ ters miymiş?"

"Evet, şimdi geldik. Oğlum annesine yine son dakika sürprizi yaptı ve pozisyonunu değiştirerek doğum kanalına girdi."

"İşte benim adamım. Ay, inan ki çok sevindim."

O sırada bebek sesi duyulunca görüntü bir anlığına kayboldu ve saniyeler sonra görüntü yeniden netleşirken odanın kapısı açıldı. Gelen Poyraz'dı.

Son günlerde sık sık yaptığım görüntülü konuşmalarıma bir yenisinin daha eklendiğini görünce gülümsedi ve yanıma gelmeden giyinme odasına ilerledi.

"Eylül, orada mısın?"

Bakışlarımı yeniden telefonuma çevirdiğimde gördüğüm görüntüyle ağzım kulaklarıma vardı. "Teyzem, sen uyandın mı?"

"Senin sesini duyunca seni görebilmek için uyandı tabii teyzesi."

Telefonda şebeklik yapmaya devam ederken Poyraz giyinme odasından çıktı ve hâlime gülmeye başladı. Poyraz'a omuzlarımı silkip telefonla konuşmaya devam ettim. "Nasıl, huysuzlukları hâlâ devam ediyor mu?"

"Geçen haftaya göre daha iyi ama son günlerde epey yormuştu bizi."

Poyraz'a doğru muzip bir bakış attıktan sonra kendimden emin bir ifadeyle dudaklarımı araladım. "Ben size dedim adını Poyraz koymayın diye. Poyrazlar aksi olur, ters olur dedim ama siz beni dinlemediniz."

Sözlerim üzerine Poyraz'ın gülümsemesi yüzünde soldu ve bana ters ters bakmaya başladı. "Ben buradayım, farkındasın değil mi?"

Poyraz'ın ifadesine gülümserken Beren'in sesiyle yeniden telefona döndüm. "Poyraz Bey mi orada?"

Beren'e başımı sallayıp, "Evet," diyerek Poyraz'a döndüm. "Sevgilim, gel minik Poyraz'ı gör, nasıl da çakmak çakmak bakıyor."

Poyraz'ı yanıma çağırınca Poyraz tereddütsüzce yanıma adımladı ve yanıma gelir gelmez telefona bakıp sevgiyle minik Poyraz'a gülümsedi. "Tıpkı babası gibi aslan parçası o." Kısa bir süre minik Poyraz'a baktıktan sonra ise Beren'e baktı. "Yeğenimin bir sıkıntısı yok değil mi?"

"Hayır, Poyraz Bey, çok şükür hiçbir sıkıntısı yok."

Poyraz, "Sevindim," dedi ve bakışlarını telefondan çekip üzerime eğildi. Dudaklarını başımın üzerine basıp sevgiyle minik Poyraz'a ğıda bekliyoruz," diyerek odadan çıktı.

Poyraz'ın odadan çıkmasıyla birlikte Beren, "Gitti mi?" diye sorunca başımı salladım.

"Evet, gitti."

Beren sanki söyleyeceklerini başkasının duymasını istemiyormuşçasına bakışlarını etrafından gezdirdi. Ardından, "Eylül, sana bir şey söyleyeceğim," dedi.

"N'oldu?"

"Ben galiba yeniden hamileyim."

Beren'in sözleriyle gözlerim kocaman büyürken, "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Evet, geciktim, en son geciktiğimde Poyraz'a hamileydim."

"Bu ne hız, Beren?"

Sözlerim üzerine Beren keyifle sırıttı. "Başka ne yapabiliriz ki? Neredeyse bir senedir Cesur'la baş başayız. On iki yılın acısını Poyraz Bey'in sayesinde bir yılda çıkardık," deyince onunla birlikte gülmeye başladım.

Haklıydı, neredeyse tam bir yıldır herkesten uzak bir yerde baş başa olmanın keyfini çıkarıyorlardı ve bu süre zarfında aralarına minik Poyraz da katılmıştı. Anlaşılan o ki yeni aile üyesi de yoldaydı.

1 YIL ÖNCE

POYRAZ

Ertesi sabah, daha ortalık aydınlanmadan zayıf melodi kulağımı tırmalayınca gözlerimi araladım ve komodinin üzerinde ısrarla çalan telefonuma baktım. Arayan Yasin'di. Kaşlarımı büyük bir keyifsizlikle çatıp telefonu sessize aldım ve Eylül'ü uyandırmadan sarmaladığım bedeninden ayrılıp buruk bir tebessümle yüzüne baktım. Ardından dudaklarımı saçlarının üzerine bastırıp yataktan kalktım ve telefonu elime alıp aşağıdaki odaya indim.

Sabırsızca telefonu cevaplayıp, "Söyle, ne buldun?" diye sorduğumda Yasin hüzünle içini çekti.

"Poyraz haberler çok kötü."

"N'oldu?"

"Bu gece geç saatlerde veri tabanımıza bazı fotoğraflar düştü ama..."

Yasin'in tereddütlü ses tonu gitgide gerilmeme sebep oluyor, onun sıkıntıyla aldığı her soluğun sesi, hançer gibi göğsüme saplanıyordu. Sert bir soluk alıp, "Aması ne, Yasin? Uzatma da söyle!" dedim.

"Atıyorum şimdi sana fotoğrafları."

"Acele et."

"Tamam ama sakin olacaksın, söz mü?"

Sabrımı zorluyordu. Gözlerimi kapatıp sıktığım dişlerimin arasında sertçe tısladım. "At şu lanet olası fotoğrafları!"

"Tamam, atıyorum."

Yasin'in telefonunu kapatınca beklediğim fotoğraflar saniyeler içinde ekranımda belirdi. Gelen fotoğrafları hızlıca açıp Emin Sancaktar'la Cesur'un defalarca kez yan yana gelmiş fotoğraflarına baktım.

Açılan her fotoğraf, kalbimde ve ruhumda unutulmayacak derin izler bırakırken hayal kırıklığı içinde telefonumdan başımı kaldırdım, karşımdaki duvara sabitledim gözlerimi. Ne yani, ben şimdi kendimi mi kandırmıştım? Her şeyin biteceğini düşünerek, kendimi temiz bir adam olduğuma inandırarak yepyeni bir hayat mı kurmaya çalışmıştım?

Telefonu duvara çarpmamak için kendime güçlükle hâkim olmaya çalıştım. Neden bu saçma hayale inandırmıştım ki kendimi? Ben temiz bir adam değildim, ben var olduğum sürece, benim sevdiğim kim varsa benim yüzümden her seferinde zarar görecek, düşman gözünü hep sevdiklerime dikecekti. Benim varlığımın acısını, daima bir başkası çekecekti.

Ve bu seferki hedef, Cesur'du.

Düşman gözünü Cesur'a dikmişti. Benim canımı yakmak için onu harcayacaklardı. Öldürmem için önüme yem olarak atmışlardı ve öldürmediğim an, ondan vazgeçemeyeceğimi anlayıp bana cesedini vereceklerdi.

Düşüncelerimin arasında sıkıntıyla nefesimi dışarıya üflediğimde yüreğim suçlulukla ezildi. Cesur, baba olacaktı. Dün akşamüzeri hastaneden çıkar çıkmaz heyecan içinde beni aramış, baba olacağının haberini vermişti ve şimdi benim yüzümden lanet olası namlunun ucundaydı.

Parmaklarımı sertçe saçlarımın arasından geçirip delirmiş gibi odanın içinde dolaşmaya başladım. Bir şeyler yapmalıydı! O masum bebeğin, tıpkı Melis gibi benim yüzümden yarım büyümesine izin vermemeliydim.

Ne yapacağımı düşünmeye devam ederken hızlıca Yasin'i geri aradım. Telefon daha ilk çalışında açıldığında Yasin'in telaşlı sesi kulaklarımı doldurdu. "Adamım, sakin ol, Cesur'a hiçbir şey olmayacak."

"Nasıl sakin olabilirim, Yasin? Görmüyor musun fotoğrafları, bu seferki hedef Cesur."

"Evet ama yine de sakin ol, elbet bulacağız bir çözüm. Yalnız itiraf etmeliyim ki fotoğraflar mükemmel bir elden çıkmış, Cesur'u tanımasam photoshop olduğuna asla inanmazdım. Neredeyse sıfır oynama var."

Başıma keskin bir sancı girmişti ve başım ağrıdan çatlamak üzereydi. Elimi alnıma götürüp gözlerimi kapattım, gerginlikle alnımı ovmaya başladım. "Bana sadece fotoğraflar var de, Yasin."

Sözlerim üzerine telefonda kısa bir sessizlik oluştuğunda kapattığım gözlerimi geri araladım. Sabırsızca, "Söyle hadi, başka ne var?" diye sordum.

Yasin, sıkıntılı bir nefes üfledi. "Üzgünüm ama bu defa üzerine oynanan oyun, çok büyük adamım. İçerideki Emin şerefinizin adamı kimse, Cesur'u sıkı takibe almış. Aylarca, belki de yıllarca sesini kaydetmiş ve kaydettikleri o sesleri sana özel bir metinle birleştirmişler. Yani bazı kelimeler ile harfleri kesip yeni bir cümlede Cesur'un sesiyle birleştirmişler."

Yasin'in beklemediğim sözleri, koca bir ağırlığı kalbime esir bırakmıştı. Öfke patlaması yaşamamak için kendimi sıkmaya başlayıp dişlerimle esir ettiğim dudaklarımı araladım. "Ses kayıtlarında neler diyor?"

"Asla duymak istemezsin."

Sert bir soluk aldım ve sakin tutmaya zorladığım bir sesle, "Hemen o ses kayıtlarını at bana!" dedim.

"Atacağım ama sen sakın duyduklarına delirip de yanlış bir adım atayım deme."

Önümde duran koltuğu tekmelemek istesem de çıkacak seslerin Eylül'ü korkutacağını bildiğim için aldığım derin soluklarla kendimi sakinleştirmeye devam ettim. "Lanet olsun! Nasıl bir bela var benim üzerimde? Sevdiğim insanlara ölüm getirmekten başka bir işe neden yaramıyorum ben? Olmuyor, ne yapsam olmuyor, kahretsin!"

"Poyraz, sakın! Sakın yine başlama. Şu lanet olası duvarlarını yeni yıkmışken o duvarlarını yeniden örmeyi aklından bile geçirme."

Yasin'in sözleriyle gözlerimin önünden Eylül ve Melis'in gülüşleri geçince duraksadım. Yüzlerindeki o gülüşleri soldurmaya hiç niyetim yoktu. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. "Bu defa duvar örmek yok, Yasin. Bu defa, öreceğimi zannettikleri o duvarların altında, onların can çekişleri var."

Yasin, önce sessizleşti, ardından rahat bir nefes verip, "Hah şöyle adamım, görmek istediğim Poyraz bu," diyerek telefonu kapattı.

Yasin'in telefonu kapatmasıyla birlikte nefes alabilmek için terasa çıktım ve bir süre güneşin doğuşunu izledim. Yeni bir yol ayrımına girmiş-

tim. Hayatım bir kez daha değişecekti ama bu seferki değişim, sonunda beni de mutlu edecekti.

Bakışlarım, kenarda bıraktığım telefonuma kayınca telefona uzandım ve gelen ses kayıtlarını dinlemeye başladım. Duyduğum her kelime, içi kam yeminleri etmeme sebep olurken ses kaydını kapatıp Cesur'un numarasını tuşladım.

Telefon iki defa çaldıktan sonra Cesur'un uykulu sesi kulaklarımı dol durunca, "Her sabah olduğu gibi Eylül ve Melis'i okula götürecekmişsin gibi buraya gel ve kimseye belli etmeden hemen sığınağa in," dedim.

Cesur'un sesi, sığınağın adını duyar duymaz buz kesti. "Abi, kötü bir durum mu var?"

"Büyük balığı avlamaya çıkıyoruz."

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz yukarı çıktığımda ise gözlerim anında sevdiğim kadına değdi. Güzel bir rüya görüyor olmalıydı ki gözleri hafifçe kısılıyor, dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrılıyordu.

Bir süre yeniden hayat bulduğum yüzünü izledikten sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek başının üzerinden öptüm ve giyinme odasında üzerime koşu kıyafetlerini geçirip sessizce odadan çıktım.

Hızlı adımlarımın rotasını, bodrum katındaki Demir, Cesur ve Yasin'in dışında hiç kimsenin bilmediği sığınağa çevirdim.

Aylarca girmediğim sığınağa girer girmez sert bir kahvenin başımdaki keskin ağrıyı dindirmesini ümit ederek mutfağa doğru adımlamaya başladım.

Dakikalar sonra Cesur geldiğinde dikkatlice sert yüz hatlarına baktım. Çatılmaktan derinleşmiş kaşları, gerginlikten kasılmış çenesi, her nefes alışverişinde büyüyen burun delikleri ve öfkenin gölgelediği gözleriyle dikkatlice bana bakıyordu. "Abi, sen buraya kolay kolay inmezsin."

Haklıydı.

Tasdiklercesine başımı salladığımı görünce yumruklarını sıktı ve nefes alışverişleri gitgide hızlanmaya başladı. "N'oluyor abi?" Sorusuna cevap vermek yerine elimle masamın önündeki koltuğu işaret ettim, sert adımlarıyla koltuğa doğru yürüdü ve koltuğa otur oturmaz bedenini bana çevirdi. "Emin Sancaktar yüzünden, değil mi?"

O şerefsizin adını yeniden duymak, sert bir nefes almama sebep oldu. Sandalyeme gergin bir ifadeyle yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. "Az önce beni Yasin aradı ve veri tabanlarına düşen bazı fotoğraflardan bahsetti."

"Ne fotoğrafları?"

Bakışlarımı telefonuma çevirip Yasin'in gönderdiği fotoğrafları açtım. Ardından telefonumu Cesur'a uzattım. Cesur'un ise fotoğrafları görür görmez önce kaşları şaşkınlıkla havalandı, çok geçmeden kaşlarını yeniden çatıp dudaklarının arasından küfür savurdu. "Sikeyim böyle işi!"

Cesur fotoğraflara dikkatlice bakmaya devam ederken yaslandığım yerden doğrulup masamın üzerine eğildim. "Tarihlere dikkat et," dememle birlikte Cesur'un kaşlarının çatılışı daha da derinleşti.

"Senin burada olmadığın tarihler değil mi bunlar?"

"Aynen öyle. İçimizdeki düşman ya da düşmanlar her kimse, fotoğrafların üzerine özellikle benim burada olmadığım tarihleri yazmışlar ki senin bana ihanet ettiğine kesin gözüyle bakabileyim."

"İyi de ben senin için canımı veririm ama yine de sana ihanet etmem, hâlâ mı bunu anlamamışlar?"

"Bu sorunun cevabını anladıkları için hedef sensin zaten. Açık değil mi?"

Cesur bir süre tiksinerek fotoğraflara baktıktan sonra başını fotoğraflardan kaldırıp telefonumu geri uzattı. Alayla gülümseyip, "Ama o piç kurularının, senin böyle ucuz numaralara düşmeyeceğini tahmin etmeleri gerekiyordu."

"Ettiler zaten."

Cesur'un gülümsemesi birden yüzünde soldu. Anlamsızca yüzüme bakıp, "Nasıl yani?" diye sordu. "Başka fotoğraflar ya da başka bir şey mi var?"

Sorusuna başımı sallayıp bu defa ses kayıtlarını dinletmeye başladım. Duyduğum her kelimeyle bedenim yeniden öfkeyle kıvranırken, Cesur da kendi duyduğu sesine şaşırdı. "Bunları ben mi söylemişim?"

"Evet, yani bugüne dek kullandığın harfleri, kelimeleri birleştirmişler ve yeni bir konuşma hazırlamışlar," dememle birlikte Cesur, gözlerinde oluşan deli bir öfkeyle ayağa fırladı.

"Ben bu itleri kendi ellerimle öldürürüm!" diyerek koşar adım kapıya yöneldi.

"Cesur, hiçbir yere gitmiyorsun!"

Sözlerim üzerine Cesur adımlarını durdurdu ve bedenini bana çevirip inanamayan gözlerle yüzüme bakarak ellerini iki yana açtı. "Abi ses kayıtlarını duymuyor musun? Sen neden bu kadar sakinsin?"

Cesur'a cevap vermek yerine gözümü kırpmadan Cesur'un yüzüne bakmaya ve parmaklarımla masanın üzerinde gergin bir şekilde tempo tutmaya başladım.

Odadaki sessizliği parmak uçlarımda can bulan ritimler kırarken Cesur aklımdan geçenleri tahmin etmiş olmalı ki şiddetle başını sağa sola salladı. "Hayır hayır, abi. Bunu benden isteme, ölürüm de seni yalnız bırakmam. Emin köpeğinin maşası kimse onu ben öldüreceğim ve bu saçmalığa ben son vereceğim."

"Sen sadece gideceksin Cesur, Beren'i de alacaksın ve buradan gideceksin."

Cesur, yüzünü çaresizlikle buruşturarak başını sağa sola sallamaya devam etti. "Abi her şeyi iste ama bu kurtlar sofrasında seni tek başına bırakmamı isteme benden, biz bu yola beraber çıkmadık mı? Sen sekiz yıl önce bu sözde mafyacılığa soyunduğunda, ben sana sonunda ölüm de olsa, sen ne yaparsan yap ben hep yanındayım diye söz vermedim mi?"

Cesur'un sadakati yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluşturunca oturduğum yerden ayağa kalkıp yanına yürüdüm. Karşısına dikilince de ellerimi ceplerime yerleştirip yüzümdeki tebessümü bozmadan, "Evet, söz verdin ve ben bir gün bile verdiğin sözden cayabileceğini aklımın ucundan dahi geçirmedim, geçirmeyeceğim de ama şimdiki hedef senken, hele ki baba oluyorken kardeşim bellediğim adamın göz göre göre öldürülmesine de ben izin vermem," dedim.

"Ama abi..."

Cesur'un itirazına tek kaşım kavislendi. "Aması yok, Cesur. Bu konu tartışmaya kapalı," diyerek yeniden masama doğru adımladım. "Ayrıca merak etme, senin yanı başımda olmadığın her günün hesabını onlara soracağımdan da zerre şüphen olmasın."

Sandalyeme geri oturduğumda Cesur da bedenini arkasında kalan kapıya yasladı ve başını hafifçe geriye doğru, arka arkaya vurup öfkeyle

söylendi. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! O piçi bulduğumda kendi ellerimle gebertmezsem bana da Cesur demesinler."

Cesur söylenmeye devam ederken önce Demir'i, akabinde Yasin'i aradım ve telefonu hoparlöre verdim.

Demir'in, telefonun sesine uyandığı ses tonundan belli oluyordu. "N'oluyor?" diye sorunca, Yasin tüm olayı en ince ayrıntısına kadar yeniden anlatmaya başladı.

Demir'in duyduklarıyla solukları anında hızlandı ve telefonun gerisinden, "Siktir!" diyen sesi savruldu.

Yasin ise hızlıca söze girdi. "Emin'in köpeği, sürekli Cesur'un yanı başında durmuş. Tüm bu sözleri Cesur kullanıyormuş gibi sesini kaydetmiş."

Cesur, yaslandığı kapıdan hızlıca doğruldu. "Yok, ben dayanamayacağım. O it her kimse onu öldüreceğim!"

"Cesur!" Cesur'u bir kez daha sesim durdururken, "O iti bulabilmem için önce senin, Beren'le gitmen gerekiyor," dememle birlikte Yasin ile Demir aynı anda konuştular.

"Nasıl yani?"

Cesur aynı çaresizlikle, "Abi, gitmek istemiyorum," deyince sandalyeme yeniden yaslandım.

"Bir plan yaptım."

"Ne planı? Bak Poyraz, eğer kendini yine tehlikeye atacaksan hiç heveslenme adamım." Yasin'in sabırsızlığı ve telaşı ses tonundan açıkça belli oluyordu. "Bu defa olmaz."

"Merak etme, kendimi ya da Cesur'u tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım, sadece onların istediklerini onlara vereceğim."

"Nasıl vereceksin?"

Demir'in sorusuna tebessüm ettim. "Onlar tüm bu görüntülere, ses kayıtlarına inanmamı ve Cesur'u öldürmemi istemiyorlar mı? Ben de inanmış gibi yaparak önce Cesur'u öldüreceğim, ardından Beren'i de koruyabilmek için intihar etmiş süsü verdireceğim. Kısacası oyuna oyunla karşılık vereceğim."

"O nasıl olacak?"

"Çok basit. Bu gece tüm adamlarımı motoryata toplayacağım ve tam da Emin'in istediği gibi o fotoğraflara inanarak Cesur'u silahımla çekip vuracağım."

"Cesur o zaman yelek giyecek?"

Yasin'in sorusuna sanki beni görebiliyormuşçasına başımı sallayıp bakışlarımı telefonuma çevirdim. "Evet. Ve sen, bana yardım edeceksin. Ben Cesur'u vurunca hiçbir korumanın Cesur'a dokunmasına izin vermeden polis kimliğini kullanarak onu oradan sen alacaksın. Sonra da benim belirlediğim adrese götüreceksin, ben de daha sonra yanınıza geleceğim."

Bakışlarımı telefondan çekip Cesur'a çevirdiğimde hâlâ çaresizce başını salladığını gördüm. "Abi ben rol falan yapamam, dayanamam. Aranızdaki köpek hanginiz diye saldırırım onlara. Hem bırak da saldırayım, böyle bir oyun oynamayalım."

Cesur'un sözlerine şiddetle karşı çıktım. "Eğer biz o adamı bu gece öldürürsek asla asıl adamımıza ulaşamayız, asla bu işi kökten temizleyemeyiz. Hem ne demişler, dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut."

Cesur ellerini sertçe saçlarının arasından geçirdi ve odanın içinde delirmiş gibi dolanmaya başladı. "Abi bu çok zor, ben dayanamam."

Bıkkınla nefes alıp yaslandığım sandalyeden doğruldum. "Dayanacaksın, Cesur. Ben bu gece sana bu fotoğrafların ve ses kayıtlarının hesabını sorarken senin yapacağın tek şey inkâr etmek olacak. Bana sadece yanıldığımı söyleyeceksin o kadar!"

Cesur sessiz kalırken Yasin yeniden araya girdi. "Yelek ve kan torbası var mı yanınızda, ben ayarlayım mı?"

Yasin'in soruna ise Demir cevap verdi. "Sığınakta var."

"O zaman desene bu akşam motoryatta kaos var, hem de en sevdiğimden." Yasin keyifle söylenmeye devam edince Yasin'in rahatlığıyla bıkkınlıkla nefes aldım. "Akşama motoryata inmeden önce seni alırım," diyerek telefonu kapatıp oturduğum yerden ayağa kalktım.

Bakışlarım bir kez daha Cesur'u bulduğunda, Cesur'un umutla gözlerime baktığını gördüm. "Bir kez daha düşünseydin abi.

"Daha uzun yıllar birlikte olabilmek için buna mecburuz, Cesur. Bırakalım da düşman, istediğini elde ettiğini sansın. Sansın ki hata yapsın. Biz de sonuza dek onlardan kurtulalım, yoksa ömrüm boyunca bu adam yüzünden sevdiklerim hep tehlikede olacak."

"Ya Melis, ben ondan nasıl ayrılacağım?"

Melis'in adını duyunca karşısına geçip yavaşça omzunu sıktım. "Herkesin iyiliği için en doğrusu bu. Melis dâhil olmak üzere bu evdeki herkese Beren'le birlikte uzun bir tatile çıktığınızı söyleyeceğim."

"Ya aylarca sürerse?"

Dudaklarım vicdanımın rahatlığıyla kıvrıldı. "Sen değil miydin Beren'e 12 yıl geç kaldım diyen? Hazır sevdiğin kadın yanı başındayken geç kaldığın günlerini telafi et. Hiçbir şeyi düşünme, ben her şeyi hallettim, halletmeye de devam edeceğim. Sen sadece karına ve çocuğuna sıkıca sarıl."

Cesur da hafifçe tebessüm etti ve onaylarcasına başını salladığında, "Yeter ki bu akşam o motoryatta bana yanıldığımı söyle, söyle ki oyunumuz ortaya çıkmasın. İkimize de düşen bu gece, öfkemizi kontrol altında tutabilmek ve rolümüzü iyi oynayabilmek. Duyduğun her söze şaşırıyormuş, korkuyormuş gibi davran. Çünkü tüm gözler senin üzerinde olacak. İnandır onlara kendini, Cesur, senden tek istediğim bu," dedim.

Motoryata doğru yol alırken ruhumda büyük bir boşluk hissediyor, kulaklarım uğursuzluğun sesine ev sahipliği yapıyordu. Bakışlarımı dışarıya çevirip rüzgârın şiddetle salladığı cılız ağaçlara baktım. Gövdelerini yere eğmelerine sebep olacak kadar şiddetli bir rüzgâr vardı dışarıda.

Havada uçuşan yapraklar ve tozlar bir sis tabakası gibi görüş alanımı bulanıklaştırınca, yeniden başımı öne çevirip bakışlarımı boşluğa tutundurdum. Gözlerimin önünde sürekli Cesur'la o itin fotoğrafları vardı. Nefret, tüm damarlarımda öfkeyle çağıldıyordu.

İçimden intikam yeminleri ederken derin bir nefes alıp gerginlikten dolayı ağırlaşmaya başlayan gözlerimi sıkıca kapattım. Yasin'le Demir'in bakışlarının ağırlığını ise rahatça üzerimde hissedebiliyordum. Arabaya bindiğimiz andan itibaren ikisi de sürekli dikiz aynasından beni izliyor, tehlikeli dünyanın faturasının bedelini nasıl ödeyeceğimi merakla beklediklerini bakışlarından belli ediyorlardı.

Yeniden derin bir nefes alıp gözlerimi araladığımda, motoryatın yakınına geldiğimizi görünce bakışlarımı dikiz aynasına çevirip Demir'e baktım. "Kenara çek."

Demir, belli belirsiz başını sallayıp sağa yanaştı ve arabayı durdurdu. Arabadan iner inmez yeni yeni yağmaya başlayan yağmur damlaları yüzüme çarptığında, rüzgârın soğuğunu yüzümde daha net hissettim. Hızlıca kabanımın yakalarını dikleştirip ıslanmış iskeleye doğru yürümeye başladım.

Güneş yeni batmış, hava kararmaya yüz tutmuştu. Rüzgâr öylesine sert esiyordu ki ıslak iskeleye arka arkaya çarpmaya devam eden dalgalar paçalarımızı da ıslatıyor, rüzgârın ve dalgaların sert uğultusu kulaklarımızın içinde şiddetle yankılanıyordu.

Motoryatın önüne gelince adımlarımı durdurup dalgalı denize baktım. Çok fazla dalga vardı ve hızlanmaya başlayan yağmur, dalgaları daha da kamçılıyordu. Açılmak için çok yanlış bir gündü. Düşünceyle kısılan bakışlarımla dalgaları izlemeye devam ederken Yasin'in elini omzumda hissettim. "Hazır mısın?"

Yasin'in sorusuyla bakışlarım daha da kısıldı. "Zaman doldu," dedim ve motoryatın içine doğru adımlarımı attım.

Motoryata girdiğimde, tüm adamlarımı beni beklerken buldum. Kendi aralarında oluşturdukları ufak uğultu, benim içeriye girmemle yok olmuş, hepsinin gergin bakışları anında üzerime çevrilmişti.

8 yıldır birlikte çalıştığım, canımı emanet ettiğim adamlarım, şimdi tam karşımda başları önde, el pençe divan duruyor, haklarında vereceğim hükmü bekliyorlardı. Onları bu sebeple karşıma almak içimdeki boşluğu büyütürken aynı zamanda Emin Sancaktar'a olan öfkemi her saniye daha da perçinliyordu. Ellerimi kabanımın ceplerine yerleştirip dudaklarıma soğuk bir tebessümün yayılmasına izin verdim. "Beyler, denize açılmak için harika bir gün, değil mi?"

Hiç kimseden ses çıkmazken bakışlarımı tek tek sadece öldürmek için eğitilen adamların üzerinde gezdirdim. Hepsi soğuk ve acımasız bir bir katildiler. Yapacaklarını yapar, arkalarına bile bakmazlardı lakin ihanet, yanlarına uğramayacak kadar uzak bir kelimeydi.

Üzerlerinde gezinen bakışlarım Cesur'un üzerinde sabitlendi, bakışlarımı Cesur'un üzerinden çekmeden alaycı bir ifadeyle, "Dümenin başına geç Demir ve bizi ufak bir gezintiye çıkar," diye emrettim.

Demir de aynı alaycı ifadesiyle kulaklarımı doldurdu. "Memnuniyetle." diyerek yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Demir yavaşça uzaklaştığında Yasin de köşeye doğru ilerleyip sırtını motoryatın köşesine yasladı. Cebinden çıkardığı sigarasını dudaklarının arasına götürdü. Çakmağından arka arkaya çıkan sesler, içerideki ölüm sessizliğini anında kırdı ve insanı irrite edecek kadar yüksek çıkmaya başladı.

Çakmak seslerinin son bulduğu sırada motoryat hareket etmeye başlayınca hırçın dalgaların şiddeti daha da hissedildi ve ayakta sabit kalabilmek gitgide zorlaştı.

Motoryattaki herkes, ayakta durabilmek için kendince bir çabaya girmişti. Olabildiğince zemine sert basmaya çalışıyorlardı. Nihayet Cesur, bakışlarımı üzerinde hissedince başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktı. Keskin bir soğuklukla, "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz değil mi?" deyince diğer adamlarım da eğdikleri başlarını kaldırıp yüzüme baktılar.

Benim sesimin yankılanmasına tezat kimseden ses çıkmıyor, herkes gergin bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam ediyordu. Ellerimi ceplerimden çıkarmadan omuzlarımı dikleştirerek onlara doğru bir adım attım. "Biliyorsunuz ki insanların bolca kötülük yaptığı acımasız bir dünyada yaşıyoruz. Çoğu zaman yapılan kötülükler cezasız kalabiliyor ama..." Cümlenin devamını getirmek yerine çok kısa bir müddet tek tek yüzlerine baktım. Onların gergin sessizliği daha da gerilmeme sebep oluyordu. "Ama siz, benim dünyamda bana yapılan kötülüğün cezasız kalmayacağını bilmeliydiniz. Yani asıl bilmeniz gereken buydu." Başımı sağa sola salladım. "Görüyorum ki aranızdan biri, bunu unutarak bana savaş açma gafletine düşmüş."

Adamlarımın gergin solukları gitgide artarak kulağıma dolmaya başlayınca ellerimi kabanımın cebinden çıkardım ve parmaklarım belimdeki silahı kavradı, hızlı bir şekilde namlunun ucunu üzerlerine doğrulttum. "Ve benimle savaş demek, ölüm demektir."

Üzerlerine doğrultulan silahla hiçbirinin yüzünde mimik oynamadı, üzerlerinde gezdirmeye başladığım namlunun ucu Cesur'un üzerine

gelince durdum, insanı rahatsız edecek kadar sakin bir tonla, "Öne çık," dedim.

Hiç kimsenin beklemediği isimle tüm bakışlar anında Cesur'a döndü. Yüzlerinden hiçbir ifade okunmayan adamların yüzü, şimdi şaşkınlık doluydu ve kendilerince sebebini anlamaya çalışıyorlardı.

Cesur'un yüzünde ise bambaşka bir şaşkınlık vardı. Afallamış şekilde yüzüme bakıyordu. Öne çıkması için çenemle önünü işaret edince yüzündeki ifade ses tonuna da yansıdı. Şaşkınlık dolu bir tınıyla zar zor, "Abi," dedi.

Dişlerimi sertçe sıkıp dişlerimin arasından tıslayarak, "Ne abisi lan! Çık öne!" diye haykırdım.

"Abi n'oluyor?"

Cesur'un sorusu karşısında sinirle gülmeye başladım. "Sen artık ölü bir adamsın, Cesur, olan bu," diyerek silahı yeniden belime koydum ve üzerimdeki kabanı çıkarıp yere fırlattım. Ardından Cesur'un öne çıkmasını beklemeden sert adımlarla üzerine yürüdüm.

Üzerine yürüdüğümü gören Cesur'un bakışları da irice açıldı. "Abi," dediğinde çoktan yanına varmıştım.

Çenesini sıkıca kavradım. "Sakın bir daha bana abi deme, sakın!"

Cesur, konuşmak için dudaklarını hareket ettirdi lakin çenesini sıkan parmaklarım yüzünden ne dediği anlaşılmamıştı. Parmaklarımı gevşetip yüzünü sertçe geriye ittim. İtilmenin ve dalgaların etkisinden dolayı tökezlerken yere düşmeden onu yakalayıp sıkıca yakasından tuttum. "Ulan nasıl bana ihanet edersin, nasıl o şerefsizin köpeği olursun?"

Cesur, söylediklerime inanmamamı istercesine başını şiddetle sağa sola salladı. "Ne ihaneti? Ben asla sana ihanet etmem, ölürüm de etmem."

"Asla ihanet etmezsin öyle mi?" Cesur'un sıkıca kavradığım yakasını bırakıp başımı Yasin'e çevirdim.

Yasin, ona bakmamla birlikte başını sallayıp yaslandığı yerden sırtını ayırdı ve elindeki sigarasını yere atıp ayağının ucuyla yanan sigarasını ezdikten sonra yanımıza geldi. Soğuk bakışlarını Cesur'un üzerinden çekmeden fotoğrafları Cesur'a gösterdi. Cesur eline aldığı fotoğraflara bakmaya başladığında Yasin, "Bu fotoğraflar bu sabah veri tabanımıza düştü," dedi.

Cesur, anında kaşlarını çattı. "Bu fotoğraflardaki ben değilim, bunlar montaj," diyerek bana bakınca öfkemi kontrol altına alabilmek için kendimi sıkmaya çalıştım. Sesimi sakin tutmaya çalışsam da bedenim kontrolümün dışında tepkiler veriyordu.

"Bu ne demek oluyor, Cesur? Senin o piçle ne işin olur?"

Cesur, gerginlikle başını sağa sola salladı. "Yemin ederim bu fotoğraftaki ben değilim, ben o adamla hiç yan yana gelmedim. Bu fotoğraflar doğru değil, oyun bu."

Yüksek çıkan sesimle onu susturdum. "Oyun oynayan biri varsa o da sensin, Cesur! Bunca senedir o yavşağın köpekliğini yapmak için mi yakınımda durdun?"

Cesur'un yüz ifadesi garip bir şekilde kasıldı. Dişlerini sıktığı çenesindeki kaslarından açıkça belli oluyordu. "Bu fotoğraflara inandığını söyleme lütfen." Üzerine basa basa, "Sana ihanet etmem," deyince bakışlarım yeniden Yasin'i buldu.

Yasin cebinden çıkardığı kayıt cihazının düğmesine vakit kaybetmeden basınca, motoryatı Cesur'un ve Emin Sancaktar'ın sesi doldurdu.

"Patron, dediğim gibi Eylül şimdi okuldan çıktı, alışveriş merkezine doğru gidiyor."

"Poyraz iti dönmedi henüz değil mi?"

"Bugün şanslı günündesin, onun dönmesi saatlerini alacak."

"Güzel. Öyleyse tanışalım bakalım şu herkesten sakladığı, güzel olduğunu iddia ettiğin karıstyla."

"Yalnız patron, hatun biraz fazla ürkek, çok üzerine gitme."

Hatun? Ürkek? Güzel?

Motoryatı dolduran seslere daha fazla tahammül edemeyince sıktığım yumruğumu Cesur'un yüzüne geçirmemle Cesur geriye doğru savruldu. Saatlerdir içimde tuttuğum öfkem, benliğimden taşmıştı. Eylül hakkında konuşulanları duymak tüm kontrolümü kaybetmeme sebep olmuştu. Yeniden Cesur'un üzerine doğru yürüdüm ve yumruğumu çenesinin altına geçirdim. "Ne demek lan hatun? Senin o dilini kökünden sökerim! Sen kime benim karım için güzel diyebiliyorsun, öldürürüm seni!"

Cesur, ağzındaki kanı tükürüp acı çekercesine yüzüme baktı. "Abi ben o itle hiç konuşmadım, bunların hiçbiri doğru değil."

Cesur'un yakasına bir kez daha asılırken, "Abi deme, demedim mi lan sana?" diyerek sırtını motoryatın duvarına çarptım.

Motoryattaki herkes, nefesini tutmuş bir hâlde Cesur'un yalvarışlarıyla benim delirmiş hâlimi izliyorlardı. Yasin soğukkanlılıkla araya girip "Boşuna çırpınıyorsun, Cesur, yolun sonuna geldin," deyince, Cesur başını iki yana salladı.

"Doğruyu söylüyorum, neden bana inanmıyorsunuz?"

Yasin yeniden kayıt cihazına bastı ve motoryatı bir kez daha Cesur'un, Emin Sancaktar'ın sesleri doldurdu.

"Poyraz hâlâ kızını benim bilmediğimi sanıyor öyle mi? Mezarlık ona ders olmadı mı? Aslında mezarlıkta alacaktık kızını. Gerçek bir baskın ve bumm! Küçük kız elimizde."

"Patron yapma, kız masum."

"Siktir lan, sana mı soracağım? En kısa zamanda o kızı getirmeni istiyorum. Derisini kendi ellerimle yüzeceğim o veledin."

Emin itinin sözleri kalbimi sökercesine sızlatınca ellerimi hızla Cesur'un boğazına geçirip sıkmaya başladım. "Canına mı susadın lan sen? Hiç mi ortaya çıkmayacak sandın? Ecdadınızı sikerim lan, asıl ben sizin derinizi yüzerim!"

Kontrol edemediğim öfkem, Cesur'un nefesini kesmek üzereydi. Yüzü kızarmış, bakışlarının odağı kaymıştı. Hızlıca ellerimi boğazından çektiğimde Cesur dizlerinin üzerine düştü ve arka arkaya öksürmeye başladı. Öksürüklerinin arasından zar zor çıkan sesiyle, "Ben suçsuzum, ben hiçbir şey yapmadım!" dedi inledi.

Cesur'un sözleri üzerine Yasin bir kez daha araya girdi. "Fotoğraflar ve ses kayıtları sistemimizde incelendi, üzerlerinde hiçbir şekilde oynama yok."

Cesur bir kez daha inkâr edercesine başını salladı, kısılmaya yüz tutmuş sesiyle, "Ben asla ihanet etmem," deyince belimdeki silahı çıkarıp üzerine doğrulttum.

Üzerine doğrultulan silahla tüm korumaların gözleri korkuyla büyüdü. Cesur da ellerini zemine sabitleyip bedenini geriye çekmeye başlayınca, yüzümü buruşturup tükürürcesine konuştum. "8 yıl önce benim ne yaşadığımı sen görmedin mi lan? Neler yaşadığıma sen kendi gözlerinle şahit olmadın mı? Mevsimimi değiştiren adama nasıl itaatlik edersin?

Hadi beni siktir et, asıl sen Melis'e nasıl kıyabildin? Onu annesiz bırakan piçin nasıl köpeği oldun?"

Sözlerim üzerine Cesur'un gözlerinin dolduğunu görünce fiziki anlamda kalbimin acıdığını hissettim. Hayatımın siyah renginden tiksiniyordum!

Cesur ise sesinin titremesini umursamadan, "Ben sana asla ihanet etmem," deyince Yasin son bir kez daha kayıt cihazını çalıştırdı.

"İstiyorum, o itin kadınını da kızını da istiyorum."

"patron, şu an yapamam, getiremem. Sürekli etraflarında adamlar var. Ufacık bir hatamda beni öldürürler."

"Eğer bana onları getirmezsen asıl ben seni kendi ellerimle öldürürüm, duydun mu?"

"Tamam, sakin ol, ilk fırsatta ikisini de ayaklarının önüne atacağım. Tamam mı?"

Motoryatta yankılanan seslerin devamını benliğim kaldıramayınca gözlerimi sıkıca kapattım ve silahın emniyetini çekip yeniden gözlerimi açtım. Tüm gücümle dişlerimi sıkarken Cesur'un kalbinin üzerine nişan aldım. "Aileme dokunmaya cüret edeni bu defa yaşatmam!" diyerek tetiğe bastım. Silah sesine eş zamanlı Cesur'un dudaklarından acı bir feryat dökküldüğünde yeniden tetiğe bastım. Ardından bir kez daha...

Beyaz gömleğinden sızmaya başlayan kanı görünce acıyla yutkundum ve yanı başımda dikilen Yasin'e dönüp silahı ona uzattım. "Cinayeti üstlenecek birini bul!"

Yasin başını salladığında kapıya doğru yürümeye başladım. Kapının yanına varınca ise çıkmadan önce omzumun üzerinden donmuş bir hâlde bana bakan adamlarıma baktım. "Bu itin cesedini de bir an önce yok edin ve Beren'i yakın izlemeye alın. Emin Sancaktar'la ya da adamlarıyla en ufacık irtibatını görürseniz onu da öldürün!"

1 SAAT SONRA

Yaklaşık bir saat sonra Demir ile birlikte, Cesur ve Yasin'in yanına gidince adımlarımı Cesur'a çevirdim. Yanına varır varmaz parmaklarım-

la çenesini kavrayıp patlayan dudağına yüzümü buruşturarak bakıyor. "Kahrettin, bunun olmasını istememiştim."

İfademi gören Cesur, hafifçe tebessüm etti. "Sorun değil abi."

Parmaklarımı serbest bıraktığımda Demir'in huzursuz sesi kulaklarımı doldurdu. "Sizce abimle beni takip etmişler midir?"

Yasin, cebinden çıkardığı sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve Demir'in sorusuna başını olumsuzca sallayıp sigarasını yakarak yanı başındaki büyük koltuğa oturdu. Ardından içine çektiği dumanı, dudaklarının arasından üfleyerek, "Sanmıyorum, korumaların yüz ifadelerini gördünüz mü? Kimse Poyraz'ın, Cesur'u bu kadar çabuk öldüreceğini tahmin etmiyordu. Hepsinin afallamasına sebep oldu bu durum. Bence hain kaçtığıyse Emin itine haber bile verememiştir henüz. Verse bile sonuçta Poyraz cesede bakmak istemiş olabilir, çok şüphe çekecek bir durum değil," dedi.

Demir, başını sallayıp Yasin'in karşına oturdu ve bakışlarını Cesur'a çevirdiğinde aynı şekilde bakışlarımı Cesur'a çevirdim. "Beren'le konuştun değil mi? Herhangi bir sorun yok."

Cesur, "Evet, konuştum abi, hiçbir sorun yok. Şimdi yola çıkacağım, birkaç saat sonra da Beren intihar edecek. Hani Kader vardı ya Beren'in karşı komşusu, o ortalığı ayağa kaldıracak ve Beren'in intihar haberini verecek," dediğinde tereddütlü bakışlarımı görünce hızlıca konuşmaya devam etti. "Kader konusunda da hiç şüphen olmasın abi, güvenilir olmasa yanımızda olmazdı. Yasin abi, Beren'i aldıktan sonra Beren yanıma gelecek."

Sıkıntılı bir solukla göğsümü şişirdim ve güven vermek istercesine omzunu sıkıştırdım. "Merak etme, Beren'i ve bebeğini sana sağ salim ulaştıracağım."

Cesur, kendinden emin bir sesle, "Şüphem yok," dedi, ardından karşımda keyifsizce kıvrandı. "Yalnız abi, beni o motoryatta, üzerime silah doğrultuğunda çok şaşırttın. Yani elinde Adnan Kaya'nın silahının olmasını hiç beklemiyordum. Onun adını bile andırmıyorken elinde onun silahını görmek, itiraf etmem gerekirse afallamama sebep oldu," deyince buruk bir tebessüm ettim.

Şaşkınlığı hâlâ ses tonundan belli oluyordu. Demek ki üzerine o silahı doğrultuğumda o kadar afallamasının sebebi buydu.

Buruk bir şekilde tebessüm etmeye devam ederken, "Sana kendi silahımı doğrultamazdım, Cesur, inan bana bunu kaldıramazdım," dediğimde, Cesur çok kısa bir an yüzüme baktı ve kendini tebessüm etmeye zorladı. Dudaklarının kıvrımına inat gözleri dolunca da hızla bakışlarını kaçırdı. "Abi, ben sert adamım, yapma bana bunu. Karşında ağlamak istemiyorum."

Cesur'un sözleri hem gülümsememe hem de içimin burkulmasına sebep olmuştu. Ondan ayrılmanın zor olacağının farkındaydım ve bunu daha şimdiden iliklerime kadar hissediyordum. Ayrılmanın zor olacağı gerçeğini bir kez daha idrak edince, "Hadi daha fazla oyalanma ve bir an önce yola çık," dedim.

Cesur ise konuşmakta zorlanıyormuş gibi sertçe yutkundu ve dudaklarının arasından sert bir nefes verdi. "Her şey için teşekkür ederim abi, yeniden yanında olacağım günleri dört gözle bekliyor olacağımdan emin olabilirsin."

Cesur'un sözlerine dişlerimi sıkıp başımı salladım, Cesur bana sarıldığında aynı şekilde sarıldım ona.

"Siz sert adamları bilmem ama biraz daha bu şekilde konuşmaya devam ederseniz beni ağlatacaksınız, haberiniz olsun."

Yasin'in sözleriyle birbirimizden ayrıldık ve bakışlarımızı Yasin'e çevirdiğimizde ters ters bize baktığını gördük.

Cesur, gülümseyip Yasin'in ayağa kalkmasıyla birlikte onunla vedalaştı, ardından da Demir'le vedalaştı.

Odadan ayrılmadan önce de son kez Yasin ile Demir'e baktı. "Abim size emanet," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Cesur'un dışarıya çıkmasıyla tuttuğum nefesimi yavaşça dışarıya üfledim. Onun yokluğu, tahminimden fazla yakacaktı canımı.

5 SAAT SONRA

Parmaklarım, çalışma masasının üzerinde gergin bir şekilde tempo tutarken, zamanı âdeta iliklerime kadar hissettiren saatin sesi de parmaklarımın ucunda can bulan ritme eşlik ediyordu. Hava aydınlanmak

üzereydi ve açık pencereden rüzgârla birlikte içeriye doğru yavaş yavaş sü-
zülerek giren güneşin ışıkları da odanın karanlığını kırmaya başlamıştı.

Kaç saattir burada oturduğumu bilmiyordum. Zihnimden silinmek bilmeyen Cesur'un dolmuş gözleri, vicdanıma eşi benzeri olmayan bir işkence yaptıkça gözüm uyku nedir bilmemiş, soluğu karanlık dünyaman soğuk yüzünü yansıtan çalışma odasında almıştım.

Aldığım her nefes, çöl sıcağı gibi ciğerlerimi kasıp kavurunca bakışlarımı tempo tutan parmaklarımdan çektim ve aydınlanmaya başlayan odanın içinde gezdirmeye başladım. Bakışlarımın değdiği her noktada tek bir gerçek yankılanıyordu benliğimde. Bu odanın soğuk yüzü bendim. Duvarları, benim resmimdi.

Zihnimde dolaşan düşüncelerimi bir sis bulutu gibi dağıtan telefonun rahatsız edici sesi kulağımı tırmalamaya başladığında, bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye son verip telefonuma çevirdim. Arayan Yasin'di ve ben ilk kez onun telefonunu cevaplamak istemiyordum, yeni bir gerçeği daha duymak istemiyordum.

Bir müddet Yasin'in adında takılı kaldı gözlerim. Yasin de ısrarla aramaya devam ediyordu. Telefona cevap vermeyince aramasına son verdi. Ardından yeniden aramaya başladı.

Dakikalarca telefonuma bakmaya devam ettim. Yasin'in kaçıncı aramayışıydı bilmiyordum, ben de ısrarla ekranda beliren ismi izlemeye devam ediyordum.

Yasin pes edince telefonu kendimden uzaklaştırıp bakışlarımı yeniden odanın içinde gezdirmeye başladım. Odanın içini incelemeye devam ederken bu defa odanın kapısı tıklatılınca bakışlarımı kapıya çevirdim.

Kapı arka arkaya iki kez çalındıktan sonra kapının metal kulpu yavaşça aşağıya doğru indi ve kapı ağır çekimdeymişçesine aralanmaya başladı. Çok geçmeden İhsan Efendi içeriye girerek tedirgin bakışlarını, darmadağın olmuş yüzümde gezdirdi. "Beyim, Serdar oğlum kapıda. Müsaitsen seninle görüşmek istiyor."

İhsan Efendi'ye başımı sallamakla yetindim ve onun odadan çıkmasıyla birlikte içeriye giren Serdar'a bomboş gözlerle baktım.

Serdar da içeriye girer girmez başını önüne eğdi ve ellerini, el pençe divan bağlayarak biraz kararsız biraz da gergin bir ifadeyle tam karşımda

durdu. Hissettiği huzursuzluk ise âdeta bedeninden yayılıp bana çarpıyordu. "Poyraz Bey, İhsan Efendi'den burada olduğunuzu öğrenince gelmek istedim. Bilmeniz gereken bir sorun var." Başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktı.

"Nedir?"

Sorduğum soruyla sıkıntılı bir nefes alıp vereceği kötü haberin odada yankılanması için dudaklarını araladı. "Az önce Beren Hanım'ı takip eden adamlarımızdan haber geldi," diyerek sustu ve hızla bakışlarını kaçırdı.

Serdar'ın sessizliği uzamaya başladıkça içime aniden tuhaf bir huzursuzluk çöreklendi ve bu huzursuzluk, sabırsız bir gerginlikle sesimin odada rahatsız edici bir sesle aksetmesine sebep oldu. "Ve?"

Serdar, şiddetle yankılanan sesimi duyunca yüzünde oluşan belli belirsiz bir korkuyla yüzünü buruşturup yeniden bakışlarını bana çevirdi. "Poyraz Bey, Beren Hanım intihar etmiş."

Serdar'ın dudaklarından dökülen kelimeler, soğuk bir yel gibi odanın içini doldurunca üzerine yaslandığım masadan doğruldum ve oturduğum yerden hızlıca ayağa kalkıp sert adımlarla Serdar'ın yanına giderek karşısına dikildim. Çatılı kaşlarımı bozmadan yüksek çıkan sesimle, "Nasıl intihar etmiş, başına diktiğim adamlarım o sıra neredeymiş?" diye çıkıştım.

Serdar bir kez daha yüksek çıkan sesime yüzünü buruştururken geriye doğru bir adım atıp soluksuz konuştu. "Muhtemelen Cesur'un haberini alındıktan sonra etmiş. Cesur'u görmek istemiş ama adamlarımız izin vermeyince evine geri dönmüş. Birkaç saat sonra da komşuları silah seslerini duyunca polise haber vermişler. Kapısı kilitliymiş, polisler kırarak içeriye girmişler. Girdiklerinde Beren Hanım'ın cesediyle karşılaşmışlar. Bir elinde kendi silahı diğer elinde de Cesur'un fotoğrafı varmış. Yasin Bey, şu an ekibiyle birlikte olay yerindeler."

Böyle bir haberi duymayı kabul etmiyormuşçasına parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Saçlarımı sıkıca kavrayan parmaklarımı serbest bırakıp, yüzündeki dehşet ifadesiyle beni izleyen Serdar'ın yakasına asıldım. "Ulan ben, o adamları Beren'in başına ne diye diktim? Nasıl silah sesine müdahale etmezler? Nasıl?"

Serdar öfkemden nasibini alırken kısık çıkmaya başlayan sesiyle, "Onlar dışarıda apartmanı izliyorlarmış, polisler eve gelince bir terslik olduğunu anlamışlar," diyerek susunca yakasını bırakıp onu geriye ittim.

"Hepsinin canına okuyacağım, bana bunun hesabını tek tek verecekler!" Serdar hızlıca başını sallayınca öfkeli bakışlarımı üzerinden çekmeden daha kontrollü çıkan bir sesle, "Cesur'un cesedini ne yaptınız?" diye sordum.

"Yasin Bey, otopsi için adli tıp kurumuna sevk etti."

"Cinayeti üstlenecek birini buldunuz mu?"

"Bulduk, Poyraz Bey."

Serdar'a başımı sallayıp bedenimi pencereye doğru çevirdim ve biraz olsun nefes alabilmek için pencerenin yanına ilerledim. Çok geçmeden Serdar'ın odadan çıktığını açılan, ardından kapanan kapının sesiyle anlayınca da dudaklarım tebessümü barındıran bir ifadeyle yukarıya doğru kıvrıldı.

Telefonumun sesi bir kez daha odayı inletince başımı telefonuma çevirdim ve Yasin'in yeniden aradığını gördüm. Telefonu elime aldığımda dudaklarım daha da kıvrıldı. Telefonumu sessize alıp cebime koydum. Birkaç saat de olsa huzurla uyuyabilecektim.

Çalışma odasından çıkıp koşar adımlarla odama, yani hayat bulduğum aydınlığıma yürümeye başladım. Odaya girer girmez bakışlarım onu bulurken belli belirsiz bir tebessümle sevdiğim kadını izledim. Yastığının üzerine yayılan siyah saçları, yatağımı en güzel renkleriyle süslüyordu. Üzerindeki örtü beline kadar sıyrılmış, bacağının biri örtünün altında, diğeri de örtünün üzerindeydi. Yüzü de huzursuzluğa teslim olmuştu, tedirgin bir ifadeyle uyuyordu.

İfadesi içimi titretirken odadaki nefesini içime hapsedip hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum ve usulca yanına uzandım. Onu kollarımın arasına çekip burnumu boyun girintisine gömdüğüm sırada uyku mahmuru sesini duydum. "Poyraz?"

Eylül'ün sesiyle başımı boynundan kaldırıp yüzüne baktım. Önce narin parmaklarının tersini dudaklarının üzerine bastırıp esnedi, ardından bakışları saati buldu. "Yeni mi geliyorsun?" Başımı salladığımı görünce

uzun kirpiklerini huysuzca kırpıştırdı. "Yemeğe de gelmedin, aklım tüm gece sendeydi."

Bakışlarındaki huzursuzluğu içime ilmek ilmek işleyince onu göğsümün üzerine çektim ve başımı yastığın üzerinden kaldırıp burnunun ucundan öptüm. "Biliyorum ama bu sondu."

Kaşlarını çatıp, "Neler oluyor, Poyraz? Kilitli kapılarını bana ne zaman açacaksın?" diye sorduğunda içimdeki karanlık ormana sinsi bir ateş düşürdü. Ne yapmam gerektiğine karar vermek için kısa bir süre sessiz kalıp, uzun uzun tedirgin bakan menekşelerine baktım. Onu daha fazla bilinmezliğin sığ sularına atıp boğmak istemiyordum. Onu üzerimden indirip yatakta doğruldum. "Anlatacağım ama önce görmen gereken bazı fotoğraflar var."

Eylül başını sallayınca yataktan çıkıp telefonumun yanına ilerledim. Eylül ise yatağın kenarına oturup ayaklarını aşağıya sarkıttı ve sabırsızca göstereceğim fotoğrafları beklemeye başladı. Telefonu aldıktan sonra yanına ilerleyip önünde diz çöktüm. "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Söylediğim sözler üzerine Eylül'ün çehresi anında gerginlikle kasıldı ve kesik kesik soludu. "O ne demek?"

Gerginliğini almak istercesine üzerine uzanıp dudaklarımı alnına bastırdım, sonra da Cesur'un fotoğraflarını göstermeye başladım. Gösterdiğim her fotoğrafta Eylül'ün gözünden süzülmeye başlayan yaşları görünce telefonu bıraktım ve bu defa dudaklarımı sicim gibi akan gözyaşlarının üzerine bastırdım. "Ama sana söz menekşem, her şeyi eskisinden güzel yapacağım."

Eylül ise burnunu çekip, "Poyraz, neler oluyor? Bu Cesur olamaz, sana ihanet edemez. Bunun mutlaka bir açıklaması olmalı," dedi.

Eylül'ün sözlerine onaylarcasına başımı salladım ve çöktüğüm yerden kalkıp yanına oturdum. "Evet, bu fotoğraflar gerçek değil. Üzerime oynanan büyük bir oyun var ve ben, bu oyunu ortaya çıkarana kadar bir süre Cesur ile Beren yanımızda olmayacaklar."

Eylül'ün kaşları havalandı. Şaşkınlık dolu bir tınıyla, "Nasıl yani?" diye sorunca olan biten her şeyi en başından anlatmaya başladım.

Dudaklarımdan dökülen her kelimeyle gözlerinde gördüğüm korku, yüreğimi darmadağın ediyordu. Gözlerinden yeniden dökülmeye başlayan yaşları görünce yaşadığım ve yaşattığım hayattan bir kez daha nefret ettim.

"En azından bir kez Beren'le vedalaşabilseydim."

Avuç içlerimi yanaklarının üzerine bastırıp burnunun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdum. "Buna vaktimiz yoktu."

Eylül, yeniden burnunu çekti ve çaresizce başını sallamaya başladı. Ardından gözyaşları arasında hafif bir tebessümle yüzüme baktı. "Yani sen, Beren'in hamile olduğunu biliyordun."

"Evet, biliyordum. Bu fotoğrafları görür görmez en çok o masum bebek için korktum. Benim yüzümden hedef Cesur'du ve benim, berbat hayatımın bedelini o masum bebeğin ödememesi gerekirdi. Ayrıca Beren'in hamilelik süreci belli ki zor geçecekti. Beren'in kimliğinden dolayı hamile olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Onların gözden uzak olması herkes için en iyisi olacak."

Eylül, elini kaldırıp parmaklarını yüzümde gezdirince gözlerimi kapattım ve dokunuşlarının tadını çıkarmaya başladım. Parmaklarının yüzüme her sürtüşü, gün boyunca ezildiğim ağırlığın yükünü çekiyor gibiydi ve ben bir bağımlı gibi o dokunuşların hiç bitmemesini şiddetle arzuluyordum.

"Sen bambaşka bir adamsın, Poyraz ve ben sana daha ne kadar âşık olunur hiç bilmiyorum."

Eylül'ün sözleriyle gözlerimi yeniden açtım. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp dudaklarına uzandım. Yakıcı dudakları dudaklarımı anında içine esir aldı, bir süre dudaklarında dinlenmeye çabaladım. Ardından dudaklarından ayrılıp hızlıca üzerimdekilerden kurtulduktan sonra yatağa uzanıp Eylül'ü göğsüme çektim.

Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken bir süre birlikte sessizliği paylaştık. Aramızda asılı kalan sessizliği kıran ise Eylül'ün sözleri oldu.

"Beren'in hamile olmasına gerçekten çok sevindim."

"Her ne kadar Beren'in intihar etmediğini bilsem de az önce Serdar intihar etmiş deyince bir an içimden bir parçanın koptuğunu hissettim. Süleyman Efendi'nin yüzü geldi gözlerimin önüne, bedenim kasıldı. Ay-

nca Boren'in tüm bu strese, hamile hâliyle birlikte maruz kalması vicdanım çok sızlattı ve buna sebep olan adamdan bir kez daha nefret etmeme sebep oldu."

"Sadece fotoğraf mı montajlamışlar?"

"Hayır, ses kayıtları da var, Cesur'un sesiyle oynanmış kayıtlar var."

Eylül, başını kaldırıp çenesini göğsüme yasladı ve hayranlık dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. "Cesur'a gözü kapalı inanman gerçekten çok güzel."

Eylül'ün sözleriyle usulca içimi çektim. "Ben kendimi bildim bileli Cesur hep yanımdaydı. Annesi ve babası bizim yanımızda çalışıyordu. Onlar ölünce de yanımızda kalmaya devam etti. Her kötü anıma şahitlik etti, aldığım iyi kötü her kararımda o hep yanımdaydı. Hiç sırt çevirmedi. Ayrıca Cesur gerçekten bana ihanet etseydi, o ses kayıtlarında Güneş'in de adı geçerdi. Cesur, Yasin ve Demir dışında hiç kimse Güneş'in gerçek kimliğini bilmiyor. Ben Güneş'i yanıma aldıktan sonra o korumalar yanımda çalışmaya başladı. Hiçbiri Güneş'in ne yaşadığını ya da kim olduğunu bilmiyor. Kısacası bana ihanet eden Demir, Yasin ya da Cesur olsaydı, o ses kayıtlarında Güneş'in adı da olurdu."

"Peki, sence ihanet eden Serdar olabilir mi?"

Bir süre sessizce Serdar'ı düşündüm. Her ne kadar onun da hain olmadığına inanmak istesem de işimi şansa bırakamazdım. "Bunu bize zaman gösterecek."

Ertesi sabah çalışma odamda son yaptığım çizimlere bakarken odanın kapısı çalınınca başımı kapıya çevirdim ve saniyeler sonra Serdar içeriye girince hafifçe çattığım kaşlarımla yüzüne bakmaya başladım. Yine bakışları yerdeydi, huzursuzluğu üzerinden okunuyordu. Onun huzursuzluğu ise benim gerilmeme sebep olmuştu. "Bir sorun mu var?"

Serdar, başını kaldırmadan, "Poyraz Bey, bunu size söylemek için uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama bizim Ela ile bir ilişkimiz var. Eğer izniniz olursa evlenmek istiyoruz. Bunu size bu şekilde, böyle bir anda söylemek istemezdim ama Ela ve diğer çalışanlar, Cesur'un öldüğü-

nü değil de uzun bir tatile gittiklerini bildikleri için Ela'ya doğruyu söyleyemiyorum. Ela da bu işin adını koymazsak ilişkiyi bitireceğini söyledi. Çok arada kaldım Poyraz Bey ve sizin fikrinizi almaya geldim. Eğer olmaz derseniz anlarım," dedi.

Serdar'a düşünceden kısılmış gözlerimle bakmaya devam ederken Serdar sessizliğim uzayınca tereddütlü bir ifadeyle başını yerden kaldırıp umutla yüzüme baktı.

Bakışlarından onay vermemi beklediği fazlasıyla belli oluyordu.

Uzatmamak için başımı salladım. "Benim iznim var, ne zaman isterseniz o zaman bu işin adını koyarız," deyince Serdar gözlerinde oluşan mutluluk pırıltılarını saklamak için hızlıca bakışlarını kaçırdı ve başını sallamakla yetinip odadan çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla birlikte derin bir nefes aldım.

GÜNÜMÜZ

EYLÜL

Odada biraz kitap okuduktan sonra kitabımı kapattım ve odadan çıkıp çalışma odasına doğru adımlamaya başladım. Poyraz da yaklaşık bir saattir çalışma odasındaydı, hâlâ çıkmamıştı.

Onun yanımda olmadığı her saniye içimde deli gibi bir özlem oluşuyor, kollarının arasındaki sıcaklığı arzuluyordum.

Düşüncelerimin arasında kapıdan içeriye girer girmez, sevdiğim mavilikleri benimle buluştu ve oturduğu yerden ayağa kalkıp yanıma doğru adımladı. "Menekşem, sancın mı var, iyi misin?"

Poyraz'ın gün içinde yüzüncü kez sorduğu soruya bir kez daha olumsuzca başımı salladım. Bıkkınlıkla, "Hayır, Poyraz, sancım yok. Olduğu zaman söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedim.

Poyraz, iyice şişmiş burnumun üzerinden öptü. "Elimde değil, her an sancılarının artmasından ve doğumun başlamasından endişe ediyorum."

Elimi yeniden kasılmaya başlayan karnımın üzerine yerleştirip kesik bir soluk aldım. "Nurhan Hanım'ın hesaplamalarına göre haftaya doğma olasılıkları daha yüksek. Bence şimdilik endişe edilecek bir durum yok."

Poyraz, başını sallayıp boşta kalan elime uzandı ve masanın önündeki koltuğa doğru ilerledi. Koltuğa oturmama yardım ederken bakışlarını yüzüne tutundurup, "Neredeyse bir saattir buradan çık-

madın, çalışıyor muydun?" diye sorunca, Poyraz da yanıma otur masasının üzerindeki çizimine uzanıp çizimini görmem için bana uzattı.

Çizimi elime alıp bakmaya başlayınca gördüklerime önce şaşır. sam da akabinde gülümsedim. Hayranlıkla çizime bakmaya devam edip, "Bunlar Nisan ve Rüzgar için mi?" diye sordum.

"Evet, onlar için oyun parkı çizmeye çalışıyordum, tabii son rö. tuşlarını Demir yapacak. Beğendin mi?"

Bakışlarımı çizimden çekip Poyraz'ın sıcacık bakan maviliklerine çevirdim. "Beğenmek mi? Bayıldım ama Melis'in oyun parkı vardı, neden yenisine gerek duydun?"

Poyraz, bakışlarını pencereden görünen oyun parkına çevirdi ve kısa bir müddet parka baktıktan sonra, "Aslında bu oyun parkı, Melis'in oyun parkına ekleme olacak. Ben o oyun parkını Melis için çizerken yeniden baba olacağım aklımın ucundan dahi geçmemiş- ti," dediğinde mavilikleri gözlerimi buldu. "Ta ki sen karşıma çıkana dek. Bence Melis'in oyun parkı üçüne yetmez, o yüzden parkı genişletmek istiyorum."

Poyraz'a gülümseyip bakışlarımı yeniden çizime çevirdim. O an ise midemde hissettiğim bulantı şaşırmama sebep olsa da bulantıyı es geçip çizime bakmaya devam ettim lakin mide bulantım gitgide artınca bakışlarımı çizimden kaldırıp Poyraz'ın yüzüne baktım. "Su alabilir miyim?"

Hissettiğim bulantıdan dolayı yüzümde oluşan ifadeden korkmuş olmalı ki yüzündeki gülümsemesi anında soldu ve korkuyla yüzüme baktı. "Bir sorun mu var?"

Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışsam da mide bulantım rahatsız etmeye başlayınca gülümseme çabam yarım kaldı. "Garip şekilde midem bulanmaya başladı. Bulantımı bastırabilmek için su içmek istiyorum."

Sözlerim üzerine Poyraz ayağa kalktı ve içki barının yanına gidip bardağa su doldurdu. Ardından hızlıca yanıma gelip bardağı bana uzattı.

Suyu içmeye başladığımda tedirginlikle beni izliyordu. "İyi m...?"

Bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp masanın üzerine bıraktım ve yavaşça ayağa kalkıp, "İyiyim ama biraz yatarsam daha iyi olacağımdan eminim," diyerek bedenimi kapıya çevirmemle birlikte Poyraz'ın beni kucağına alması aynı anda oldu. Poyraz'ın kolları arasında panikle yüzüne baktım. "Poyraz, ne yapıyorsun? Çok ağırım, belini inciteceksin."

Poyraz beni duymazlıktan gelip kapıya doğru yürümeye başladı. "Merak etme, ağır değilsin."

Doğruyu söylemediğini bilsem de beni indirmeyeceğini de çok iyi bildiğim için çaresizce başımı omzuna yaslayıp beni odaya götürmesini bekledim.

Bulantım da kesilmek yerine sanki Poyraz'ın attığı her adımda daha da kötü oluyordu.

Odaya geldiğimizde Poyraz'ın adımlarının rotası yatak olurken mide bulantım tavan yapınca, "Poyraz, indir beni!" diye bağırdım.

Bağırmamla birlikte Poyraz panikleyip beni yavaşça indirdi ve korkuyla yüzüme baktı. "N'oldu?"

Poyraz'a cevap vermek istesem de istifra etmek üzere olduğumdan dolayı doğruca banyoya yöneldim. Banyo kapısını açıp içeriye girer girmez lavaboya yöneldim ve anında istifra etmeye başladım.

Benimle birlikte Poyraz da banyoya girmiş, avuçlarının arasına aldığı saçlarımla birlikte endişeyle başımda bekliyordu.

"Poyraz, çık lüt-" Cümlemi tamamlayamadan şiddetli bir sancı kasıklarıma vurunca dudaklarımın arasından tiz bir çığlığın kopmasına engel olamadım.

Poyraz ise attığım çığlıkla beraber korkuyla kolumdan tuttu. "Yoksa doğum mu başlıyor?"

Hissettiğim sancı hafifleyince kuruyan dudaklarımı ıslatıp *bilmiyorum* anlamında dudaklarımı büktüm. "Bilmiyorum, belki yine yalancı sancılardır. Biraz otursam iyi olacak."

Poyraz başını sallayıp yeniden kucağına almak için yeltendiğinde midem bir kez daha altüst olunca kucağına almasına izin vermeden başımı lavaboya çevirdim. Öğürmeye devam ederken kasıklarıma yeni bir sancı vurdu, avuç içlerime eziyet edercesine ellerimi yumruk

yapıp sıkmaya başladım. Poyraz'ın da gitgide endişesi artıyordu ve ne yapacağını bilemez bir telaşla bana bakıyordu.

Öğürmem kesilince elimi yüzümü yıkayıp yorgun yüzümü Poyraz'a çevirdim. Dudaklarımı aralayamadan şiddetli sancı yeniden yoklayınca yüzümü acıyla buruşturdum.

Yüz ifademi gören Poyraz, kaşlarını çatıp beni hızlıca kucağına aldı. "Hemen hastaneye gidiyoruz."

Zar zor başımı salladım ve derin derin nefesler almaya çalıştım. Resmen üzerimden ter boşalıyordu. Hissettiğim acıdan konuşacak dermanım kalmamıştı.

Yeni gelen sancının şiddeti de diğer sancıya göre daha şiddetli olunca dudaklarımın arasından büyük bir çığlık koptu ve soluk soluğa Poyraz'a baktım. "Poyraz, bunlar yalancı sancı değil, bebekler geliyor."

İnlemeye yakın çıkan sesimle, Poyraz'ın gözlerinin irice açıldığını gördüm. Yüzüne panik dolu bir ifade gelse de hızlıca kendini toparlayıp teskin edici bir sesle dudaklarını araladı. "Tamam menekşem, sakin ol, seni hemen hastaneye yetiştireceğim. Sakın korkma, yanındayım."

Poyraz'ın teskin edici sesine sığınsam da sancı, sırtımda başlayıp karnıma yayıldıkça şiddeti gitgide artıyor, dayanamayacakmışım gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Başımı sallayıp sımsıkı tutundum yakasına, canımın acısının dinmesini ister gibi. Poyraz da saçlarımın arasına arka arkaya öpücükler kondurarak hızlıca odadan çıktı.

Poyraz'ın kucağında aşağıya inerken yeniden bir kasılma hissettim ve gelen kusma isteğiyle birlikte avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım.

Poyraz da kusma isteğimi anlamış olacak ki, "Kusacak mısın?" diye sorduğunda hızlıca başımı salladım.

"Tamam, hemen lavaboya götürüyorum."

Başımı sallamaya devam ettiğimde Poyraz, merdivenlerin bitiminden lavabonun olduğu koridora yöneldi ve lavabonun kapısını açıp benimle birlikte içeriye girdi.

İçeriye girer girmez, Poyraz'ın kucağından inip güçlükle lavaboya eğildim ve durdurulması mümkün değilmiş gibi kusmaya başladım. O sırada Poyraz dışarıya telaşla talimatlar yağdırmaya başladı. Sesinde ise bastırmaya çalıştığı bir korku vardı. "Ela, Serdar hemen arabayı hazırlasın. Burçin, yukarı çık ve Melis'in aşağıya inmesine izin verme. Banu çantayı getir. Ayrıca biri bana hemen Demir'i bulsun!"

"Tamam, Poyraz Bey."

Poyraz, Ela'nın sesiyle bedenini bana çevirdi ve saçlarımdan tutmaya devam ederek çaresizce beni izledi. Çok kısa bir sürenin ardından elimi yüzümü yıkadım ve doğrulup yorgun yüzümü Poyraz'a çevirdim. "Annemlere de haber ver."

Poyraz onaylarcasına başını sallayıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Onları da aldıracağım, merak etme."

Poyraz dudaklarını alnımdan çekemeden bacaklarım kanı çekilmiş gibi karıncalanınca bedenim ağır geldi ve çökmek zorunda kaldım. Mide bulantım da hâlâ devam ediyordu, kusma isteği bir türlü son bulmuyordu.

"Eylül, n'oluyor?" Poyraz'ın panik dolu sesi kulaklarımı doldurunca benimle birlikte yere çöken Poyraz'a baktım. Ne kadar dizginlemeye çalışsa da tedirginlikle yüzüme bakıyordu.

"Bacaklarımı hissetmiyorum."

Derin bir iç çekerek yüzümü büyük avuç içlerinin arasına aldı. "Dayan menekşem. Birazdan hastanede olacağız," diyerek ayağa kalktı. Kalkmama yardımcı olmak için üzerime eğildiği sırada karıncalanma hissini yok eden bir sancı vurunca birden ayağa kalkıp içimdeki bağırma isteğiyle birlikte dudaklarımı araladım.

Poyraz da atik bir hızla beni yeniden kucağına aldı ve lavabodan çıkıp evin çıkışına doğru yürümeye başladı.

Hissettiğim acıdan dolayı görüş alanım bulanıklaşınca gözlerimi kapatıp başımı Poyraz'ın boynuna gömdüm. Şiddetli mide bulantısı ve sancılardan dolayı kulaklarım da uğulduyordu ve bambaşka bir his beni içine, karanlığına çekiyordu. O hengâmede Nesrin Sultan'ın sesini zar zor duyunca başımı gizlendiğim boyunduruktan kaldırdım

ve hepsinin kapının yanına dizildiğini, endişeyle yüzüme baktıkları-nı gördüm.

"Kızım, derin derin nefesler alıp ver."

Nesrin Sultan'ın dediği gibi derin nefesler alsam da işe yaramı-yor, arka arkaya gelen sancılarımı hiçbir şey durdurmuyordu. Artık çığlıklarıma gözyaşlarım da karışmış, farkında olmadan yanaklarımı ıslatıyordu.

Poyraz ağladığımı fark edince daha da sarmaladı bedenimi. Sert-çe yutkunup, "Birazdan bitecek menekşem, dayan," dedi.

Nafile bir çabayla gözyaşlarımı silmeye çalıştığımda nihayet ka-pının önüne çıktık ve bizi bekleyen arabaya bindik. "Hemen hasta-neye sür, acele et."

Serdar başını sallayıp arabayı hareket ettirince birlikte hızlıca yola koyulduk.

Yol boyunca sancılarımın şiddeti gittikçe dayanılmaz bir hâl alı-yordu ve hissettiğim keskin sancılardan dolayı şekilden şekle giren yüzümle, Poyraz'ın bedeni de acı çeker bir ifadeyle kasılıyordu.

Arka arkaya saçlarımın arasına öpücükler kondurup şefkatli sözlerle beni sakinleştirmeye çalışsa da aslında kendisinin de sakin olmadığını, sakin kalabilmek için kendini tüm gücüyle sıktığını bi-liyordum. Sıkıyordu çünkü dayanma gücünü ondan aldığımın far-kındaydı ve ayakta kalabilmem için ayakta kalmaya çalışıyordu.

Poyraz'dan güç almak için elini sıktığım sırada neredeyse omur-gamı ikiye ayıran bir sancı, arabanın içini inletmeme sebep olunca Poyraz bakışlarını hızlıca dikiz aynasına çevirdi. "Daha hızlı sür!" di-yerek âdeta kükredi.

Dakikalar sonra ise yeni bir kasılmayla beraber bir kez daha ku-sarken hastaneye geldik ve kapıda bizi bekleyen Nurhan Hanım'la karşılaştık. Poyraz, yol boyunca onunla konuşmuş, özellikle kusma-mın sebebini sormuştu. Nurhan Hanım, normal olduğunu, doğum başladığı için bazı gebelerde bunun olabileceğini söylemişti.

Hastaneye girer girmez tekerlekli sandalyeye alındım ve sancıla-rımla baş etmeye çalıştığım sırada kendimi doğumhanede buldum.

Nurhan Hanım alelacele pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarıp açılmama baktı. "Açılma fazla, doğmak üzereler," dedi yanındaki asistanına.

Onlara bakmaya devam ederken garip bir şekilde kasılmalarım hafifleyince en zor kısmı atlattığımı düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama yanılmam uzun sürmedi. Yaşadığım kısa süreli rahatlama kasıklarıma vuran sancıyla birlikte son bulunca yeniden çığlık atmaya başladım.

Çığlığım son bulmadan yepyeni bir sancıyla kendimi sıkınca Nurhan Hanım asistanına, "Hemen perine bakalım," dedi.

Asistanı, başını salladığı sırada perine baktı ve bakışlarını bana çevirdi. "Sancıyı hisseder hissetmez ıkının, Eylül Hanım."

Tereddütsüz başımı sallayıp bakışlarımı elimi sımsıkı tutan Poyraz'a çevirdim. Yüzünde korku, endişe, acı, heyecan ve başka birçok duygu vardı, karmakarışık görünüyordu..

Yeni bir sancı gelince boşta kalan elimle tutaca asılarak tüm gücümle ıkınmaya başladım. Ikınmayla beraber öylesine güçlü bir acı bedenimi esir almıştı ki tüm kemiklerimin kırıldığını sanmıştım.

Damarlarıma yapışan o keskin acıdan dolayı nefesim de kesilince gözlerimi kapatıp başımı olumsuzca sallamaya, hıçkırıklarımın arasında solukça inlemeye başladım. "Yapamayacağım, hayır, yapamayacağım. Daha fazlasına dayanamayacağım."

İniltilerimin arasından Poyraz'ın dudaklarını terden sırılsıklam olmuş alnımın üzerinde hissedince gözlerimi araladım.

"Yapabilirsin menekşem, yapabileceğini biliyorum. Başaracaksın."

Gücümü, sözleriyle sanki yeniden bulmuştum. Kendimi sıkıp ıkınınca Poyraz, dudaklarını alnımdan ayırdı ve yüzümü avuç içlerinin arasına aldı. "Bak işte böyle, yanındayım menekşem, beraber yapacağız, hadi tutun bana."

Poyraz'ın sözleriyle parmaklarımı kollarına sardım ve ondan aldığım destekle arka arkaya birkaç kez daha ıkındım fakat hissettiğim acı beni öldürmek üzereydi.

Gözyaşlarımın arasında bir kez daha başımı olumsuzca sallayıp Poyraz'ın içinde fırtınalar kopan maviliklerine baktım. "Sanki ru- hum bedenimden sökülüyor, Poyraz, dayanamıyorum."

Poyraz acıyla yutkunup titremeye başlayan gözlerini Nurhan Ha- nım'a çevirdi. Ardından çaresizce çıkan sesi, odayı doldurdu. "Ne du- rumdayız, Nurhan Hanım? Daha ne kadar sürecek?"

"Gelmek üzere, ıkınmaya devam."

Poyraz yeniden başını bana çevirdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerine basıp nefesimi usulca içine çekti.

Artık sesi de titriyordu.

"Keşke acını alabilsem, keşke acını ben çekebilsem. Parkındayım, çok zor ama lütfen biraz daha dayan, çok az kaldı menekşem. Biraz- dan bitecek."

Islak kirpiklerimin arasından Poyraz'a bakıp dudağımı dişleyerek başımı salladım.

Dakikalar süren ama bana bir asırmış gibi gelen ıkınmalar ve ba- ğırmalar sonunda ise nihayet Nisan doğmuştu.

Onun güçlü ağlama sesine, Nurhan Hanım'ın da sesi karıştı. "Gü- zel kızına merhaba demek ister misin?" diyerek göbek bağını kesme- den koynuma bıraktı.

Öylesine yumuşak ve öylesine narindi ki. Soluğumu kesecek ka- dar güzel kokuyordu. Onun yüzüne baktıkça, kokusu burnuma dol- dukça çektiğim tüm o acıların izi bir bir yok olurken onunla birlikte yeniden doğduğumu hissettim. Poyraz'ın da gitgide soluklarının dü- zene girdiğini duyuyordum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde şaşkın bir gülümsemeyle gözlerini kırpırdamadan bize baktığını gördüm.

Ona bakmamla birlikte yavaşça yanımıza adımladı ve korkusu- nun yerini alan huzur dolu maviliklerini Nisan'a kilitledi. Büyülen- miş gibi güzel yüzüne bakmaya başladı. "Hoş geldin, güzel kızım."

Poyraz'ın çatallı tınısı içimi titretince burnumu çekerek yeniden kızıma baktım. "Poyraz, bu bir rüya mı?"

Poyraz, başını iki yana salladı. "Rüya olamayacak kadar kusursuz."

Kızımla birkaç dakika daha kucaklaştıktan sonra hemşire, Nisan'ı almak için uzandığı sırada sancı tekrardan vurunca çığlık atmamak

için kendimi olabildiğince sıkmaya başladım. Aynı şiddetli sancılar yeniden başlamıştı ve tam tamına 42 dakika daha aynı acıları yaşadıktan sonra nihayet Rüzgar da doğmuştu.

Tüm gücümün tükendiğini hissediyordum, nefes almaya bile gücüm yokmuş gibi geliyordu fakat kaybettiğim o gücü, Rüzgar'ı göğsümde hissetmemle birlikte yeniden kazanmıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra göğsümün üzerinde iki tane melek, tam karşımda da kıymetli bir inciye bakar gibi bakan sevdiğim adam vardı. "Poyraz, baksana çok güzeller."

Poyraz, bakışlarını ikizlerden çekip dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. "Tıpkı anneleri gibi."

Sözlerine gülümseyince dudaklarını saçlarımdan ayırdı ve yanıma oturup tedirgin bir ifadeyle yüzümdeki her köşeye baktı. "Eminmisin iyi olduğuna? Bak, ben o doğumhanede saatlerdir ne yaşadığına şahit oldum. Lütfen, canın hâlâ yanıyorsa söyle bana."

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı yanağının üzerindeki kısa sakallarının arasına karıştırdım ve yüzünü yüzüme çektim. "Gerçekten daha iyiyim sevgilim."

Poyraz'ın dudaklarının arasından rahat bir soluk, dudaklarımın üzerine çarptı ve saniyeler içerisinde dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. "Şükürler olsun."

Poyraz'a karşılık vermemle birlikte kapının tıklatılma sesi duyunca dudaklarından koptum ve başımı hızlıca kapıya çevirdim. Poyraz da doğrulup oturduğu yerden ayağa kalktı.

Kapı yavaşça aralandı ve annem başını içeriye uzatıp, "Müsait misin?" diye sordu.

"Gel annem."

Annem başını geriye çekip saniyeler içinde kapıyı tamamen araladı ve babam ile Alihan'la birlikte içeriye adımladı. Yaklaştıkça kırmızıya dönen gözlerinden ağladığını anlamıştım. Bana yetişemediği

için ağladığının farkındaydım ve yanıma yaklaştıkça yanılmadığım-dan iyice emin olmuştum.

Gözlerini tamamen üzerime kilitleyip yanıma sokuldu. Başımın üzerinden öpmeden önce titreyen sesiyle, "Özür dilerim kızım, yeti-şemedim," dedi.

Onun bu hâli içimin burkulmasına sebep olmuştu. Burnumun di-reği sızlasa da ona belli etmemek için genişçe gülümsedim. "Olsun, bak biz çok iyiyiz."

Annem başımın üzerinden öptükten sonra bakışlarını ikizlere çe-virdi ve sevgiyle onlara gülümsedi.

Aynı şekilde babam da başımın üzerinden öptü. "Geçmiş olsun kızım," dedi, Poyraz'a baktı. "Geçmiş olsun evlat."

Poyraz başını salladığında Alihan yanıma oturdu. "Ben şimdi dayı mı oldum? Hangisi Rüzgar? Oğlan dayıya benziyor mu diye ba-kacağım."

Hafifçe gülümseyip Rüzgar'ı işaret ettim. "Üzgünüm ama oğlum şu an sadece kendisine benziyor."

"Yoo, bana benziyor, bak burunlarımız aynı."

Rüzgar'ın minik burnuna baktıktan sonra bakışlarımı Alihan'ın burnuna çevirdim. "Emin misin? Arada bayağı fark var gibi duruyor ama."

Alihan, alay edercesine bakan bakışlarıma burun kıvırdı. "Rüzgar büyüdüğünde ben sana bu sözlerini hatırlatırım."

Alihan'ın omzuna yavaşça vurduğumda annemin sesiyle bakışla-rımı anneme çevirdim. "Melis nerede?"

Annemin sorusuna ise Poyraz yanıt verdi. "Yoldalar, birazdan gelir."

"Melis'in tepkisini çok merak ediyorum." Melis'in, kardeşlerini gördüğünde vereceği tepkiyi heyecanla bekliyordum. Bunu dile ge-tirdiğimde Poyraz'ın mavilikleri bana çevrildi.

"Demir'in dediğine göre arabada heyecanlandıkça çığlık atıyormuş."

Poyraz'ın sözlerine gülümserken hemşire içeriye girince bakışla-rımı kapıya çevirdim. Hemşire, "Bebeklerimiz acıkmıştır, bana biraz müsaade edebilir misiniz?" diye sorunca babam ile Alihan oturduğu yerden kalktılar ve kapıya doğru adımlamaya başladılar.

O sırada Poyraz yardım için yanıma oturdu. Göğüslerimi açmam için oldukça tecrübeli bir hareketle, ikizleri incitmeyecek şekilde kucağından alınca annem de bana dönüp, "Sen rahat rahat emzir, biz birazdan geliriz," diyerek babamla Alihan'ın peşinden gitti.

Onların odadan çıkmasıyla birlikte hemşire yanıma yaklaştı. Göğüslerime bakıp, "Açın lütfen," deyince yanaklarımın utançla kızardığını hissettim.

İster istemez hayatımda ilk kez gördüğüm birine göğüslerimi açmak utanmama sebep olmuştu.

Belli belirsiz başımı sallayıp yavaşça elbisemin düğmelerini açmaya başladığımda hemşire rahatlamam için gülümsedi. "Ben yeni doğan hemşiresi Büşra Yıldız. İkizleriniz konusunda size her türlü tıbbi desteği sağlayacağımdan şüpheniz olmasın. Öncelikle bebeklerinizi sık sık emzirmelisiniz, Eylül Hanım. Anne sütünün sindirimi kolay olduğu için bebeklerimiz bir ya da iki saat gibi bir süre içerisinde acıkırlar. O yüzden iki saatte bir kez olacak şekilde ayarlamalısınız. Genelde ikizlerimizi aynı anda emzirmenizi tavsiye ediyoruz. Lakin emmezlerse de hiç sorun değil. Önce bir bebeğinizi bir göğsünüzle, ardından diğer bebeğinizi diğer göğsünüzle emzirmelisiniz. Kısacası aynı göğsünüzü emzirmeyin ki ikisi de yeteri kadar süt alsın."

Hemşirenin söylediklerini dinlerken okuduğum, içerisinde bir çocuk doktorunun gözlemlerinin olduğu kitabı anımsadım. O kitapta da bunun önemine fazlasıyla değiniyordu.

Düşüncelerimden Rüzgar'ın mızırdanma sesiyle çıktım. Anlaşılan acıkmaya başlamıştı.

"Sanırım ufaklığımız iyice acıktı." Düşüncelerimi dile getiren Büşra Hemşire'nin sözleriyle bakışlarımı ona çevirdiğimde Rüzgar'a gülümseyerek baktığını gördüm. "Ama ilk denememiz için önce biriyle başlayalım. Daha sonraki emzirmenizde ikisini aynı anda deneriz."

Büşra Hemşire'ye başımı salladığım sırada Rüzgar'ın sesi gitgide kuvvetlenince, hemşire muzip bir tavırla gülümsedi. "İlk olarak sabırsız ufaklığımızla başlayalım. Anlaşılan bir an önce annesini emmek istiyor," deyince Poyraz da belli belirsiz mırıldandı.

"Nasıl da babasının oğlu."

Poyraz'ın mırıltısını, Büşra Hemşire'nin duyma ihtimalinden dolayı panikle Poyraz'a döndüm ve beceriksiz bir çabayla karın boşluğunu dürttüm. Poyraz umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkince de dudaklarımın arasından belli belirsiz adını vurgulayıp Rüzgar'ı kucağından aldım.

Büşra Hemşire ise yanıma sokulup göğsümü gün yüzüne çıkardı ve parmaklarını göğsümün altına yerleştirdi. Ardından Rüzgar'ı iyice yanaştırdı. Rüzgar'ın kaşları olabildiğince çatıktı, gitgide huysuzlanıyordu. Ne zaman burnu göğsüme değdi, işte o zaman ağlamayı bırakıp minik ağzıyla ucunu aramaya başladı, kulaklarıma dünyanın en tatlı melodisi denilebilecek sesi doluyordu. Öylesine masum, öylesine muhtaçtı ki onun bu hâli gözlerimin dolmasına sebep olmuştu.

Rüzgar birkaç başarısız denemeden sonra Büşra Hemşire'nin yardımlarıyla göğüs ucumu kavradı ve iştahla emmeye başladı.

"Şimdiden iştahlı olacağı belli."

Büşra Hemşire'nin sözlerine tebessüm ettim. "Ne kadar emecek?"

"Şimdilik on beş, yirmi dakika yeterli ama genel olarak bebeklerimiz ne kadar emmek isterlerse o kadar emecekler."

"Anlıyorum."

"Ben şimdilik sizi yalnız bırakayım. Diğer bebeğimize geçtiğiniz zaman yardıma ihtiyacınız olursa yine gelirim."

"Teşekkür ederiz."

Büşra Hemşire odadan çıkınca Poyraz kucağında Nisan'la birlikte iyice yanımıza sokuldu ve Rüzgar'ın emişini izlemeye başladı. Çok kısa bir süre izledikten sonra da sahte bir kızgınlıkla, "Oğlum biraz yavaş lütfen. Bak o emdiğin çok hassas ve üçümüze de lazım o. Hadi oğlum, daha sakin em. Hem annenin canı yanacak diye benim burada içim gidiyor."

Kendimi tutamayıp sesli bir şekilde gülmeye başlayınca Poyraz bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapabilirim, o çekiştirdikçe ben ecel terleri döküyorum," dediğinde muzipçe sırıtıp göğsümü işaret ettim.

"Onlara hiç mi kıyamıyorsun?"

Poyraz, özlemle içini çekip dolgun dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Hiç kıyamıyorum ve onlara çok hasret kaldım." Poyraz'ın sıcak nefesi, alt dudağımı ısırmama sebep olunca, Poyraz eziyet ettiğim dudağımı dişlerimin arasından çıkardı. "Ama çok az kaldı ve ben, onları çekiştireceğim günü iple çekiyorum."

Annem, Nisan'ı yattığı yerden yavaşça kucağına aldı ve küçük bedenini omzuna yaslayıp sırtını sıvazlamaya başladı. Alihan ile babam da çoktan eve dönmüşlerdi.

Annem, Nisan'ın sırtını sıvazlamaya devam ederken, "Eski günlerim aklıma geldi. O gaz çıkmadı mı bu küçücük şeylerden nasıl küçük çaplı kıyamet kopuyor tahmin bile edemezsin. Ah ah, neler çektim ben," deyince gülümsedim.

"Kolik miydik?"

"Sen değildin ama Alihan kolik bir bebekti. Yedi ay babanla benim canımı okumuştu. Umarım Nisan ve Rüzgar kolik olmaz."

Benim de tek dileğim gaz sancılarının ve ağlama nöbetlerinin olmamasıydı. Beren'den öğrendiğim kadarıyla minik Poyraz, Beren ile Cesur'u bu konuda epey yormuş, tabiri caizse canlarına okumuştu.

Dudaklarımın arasından, "Umarım," döküldüğünde Poyraz'ın telefonu çaldı ve çok kısa telefonla konuştuktan sonra telefonunu kapatıp bana döndü.

"Melis geldi, onu alıp geliyorum."

"Tamam sevgilim."

Poyraz tebessüm edip odadan çıktı ve dakikalar sonra Melis'le birlikte el ele içeriye girdiler. Onların içeriye girmesiyle birlikte bakışlarım anında Melis'i buldu, heyecandan boncuk gözlerinin parladığını ve ağzının kulaklarına vardığını gördüm.

İçeriye girer girmez babasının elini bırakıp yavaş yavaş yanımıza doğru adımladı. Bakışlarının tek odağı, göğsümde yatan kardeşleriydi ve gözünü dahi kırpmadan onlara bakıyordu. Bir süre şaşkın bir

gülümsemeyle sessizce onları izledi. Sanki görüntülerini aklına ka-
zımak ister gibi bir saniye bile ayırmıyordu gözlerini üzerlerinden.

Melis'in sessizliği uzayınca Poyraz yanına yaklaşıp ellerini Me-
lis'in küçük omuzlarına yerleştirdi.

Melis de babasının dokunuşuyla transtan çıkarak bakışlarını
bana çevirdi. Gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı. Onun
o hâlini görünce burnumun direği sızladı ve anında gözlerim doldu.
Annemden gelen burun çekme sesiyle bakışlarımı anneme çevirdi-
ğimde onun da gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Anne, geçmiş olsun."

Melis'in sesiyle bakışlarımı tekrardan Melis'e çevirdim. Titreyen
dudaklarını zapt etmek için sürekli ısırıyordu. "Teşekkür ederim an-
nem. Gel hadi yanıma, kardeşlerine daha yakından bak."

Yanımı işaret ettiğimde Melis, Poyraz'ın yardımıyla yanıma otu-
rup pürüzsüz yanağını koluma yasladı. Onları sesiyle incitmekten
korkar gibi bir süre sessizce nefeslerini dinledi. Melis, kardeşlerini
izlemeye devam ederken dudaklarımı saçlarının üzerine bastırıp
usulca öptüm.

Bir süre sonra ise nihayet sessizliğini bozup kısık sesle, "Hangisi
Rüzgar hangisi Nisan?" diye sordu.

"Sağımdaki Rüzgar, sol tarafımdaki Nisan."

"Çok küçükler."

"Evet, çok küçükler."

Melis, bakışlarını kardeşlerinden ayırıp bizi izleyen Poyraz'a çe-
virdi. "Baba, burunları çok minik, değil mi?" diye sorarak elini kendi
burnuna yerleştirdi. "Benim burnumdan bile küçük."

Melis gülümseyince Poyraz da hâline gülümseyerek Melis'in bur-
nuna uzandı ve hafifçe sıktı. "Senin de o kadar küçüktü."

Melis yeniden bana dönerek, "Ne zaman uyanacaklar?" diye sor-
duğunda *bilmiyorum* anlamında dudaklarımı büktüm.

"Muhtemelen birazdan uyanacaklardır, gerçi okuduğum kitapta
ilk günler uyanmalarının zor olduğu yazıyordu."

Melis başını salladığı sırada kapı bir kez daha tıklatıldı ve içeriye
önce İlayda girdi. Müsait olduğumu görünce de başını arkaya çevi-

rip Demir'i yanına çağırdı. İkisinin yüzünde de tuhaf bir gülümseme vardı.

"Güzel gözlüm, çok geçmiş olsun."

Aynı şekilde Demir de, "Geçmiş olsun," dedi ve yatağın yanına beraber gelip ikizlere bakmaya başladılar.

Demir bir süre dikkatli bakışlarını ikizlerin yüzünde gezdirince, "Merak etme, sayende yüzlerinde hiç lekeler yok," dememle birlikte Poyraz'la Demir aynı anda ters bir ifadeyle yüzüme baktılar.

Onların hâlleri gülümsememe sebep olurken İlayda'ya göz kırptım. İlayda da gülümseyip, "Doğum nasıldı?" diye sordu.

"Güzeldi," diyerek Melis'i işaret ettim. "Ben sana daha sonra detaylı anlatırım," deyince İlayda'nın üzerinden belli belirsiz bir titremenin geçtiğini gördüm.

Onu tanıdığım ilk günden beri doğumdan çok korktuğunu biliyordum, hatta bu yüzden çocuk sahibi olmak istemediğini dile getirdiği günleri anımsıyordum.

İlayda bakışlarını ikizlere çevirince Demir'in fısıltısına ister istemez kulak misafiri oldum ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evlenir evlenmez ben de bunlardan istiyorum."

İlayda, Demir'i sert dürtmüş olmalıydı ki Demir öksürmeye başlayınca Poyraz başını Demir'e çevirdi. Ters bir ifadeyle, "Çocuklarımın başında öksürme, git dışarıda öksür," dedi.

Poyraz'ın çıkışına Demir teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamam, geçti. Bir an boş bulundum, üzgünüm."

Poyraz ters ters Demir'e bakmaya devam ederken kapı yeniden çaldı ve odanın kapısında Yasin ile Serpil belirdi. "Gelebilir miyiz?"

Poyraz başını sallayıp, "Gelin," deyince içeriye girdiler ve her iki-si de geçmiş olsun dedikten sonra Poyraz'ın yanına geçerek ikizlere bakmaya başladılar.

Yasin bir süre ikizlere baktıktan sonra Nisan'a uzanıp kucağına aldı. "Adamım, bunlar çok güzel ya. Sende iki tane daha var nasılsa, bunu bana ver," deyince Melis korkuyla dudaklarını araladı.

"Baba, alacak mı? Almasın."

Poyraz öfkeyle derin bir soluk alıp Nisan'ı, Yasin'in kucağından aldı. "Kızımdan uzak dur!"

Yasin, huysuzca kaşlarını çatıp, "Kıskanç herif, ne var alsam yani?" diye sorduğunda, Melis yeniden söze girdi.

"Baba, almasın kardeşimi."

Melis'in sözleriyle Yasin iyice keyiflenirken Poyraz bir kez daha sert bir soluk aldı ve Nisan'ı yatağına yatırıp elini sertçe Yasin'in omzuna yerleştirdi. Yasin'in omzunun üzerindeki elle yüzü acı çeker bir ifadeyle kıvrıldığında, Poyraz, "Kovmak istemiyorum, uslu dur," diyerek Melis'i daha fazla korkutmasına izin vermedi.

Yaklaşık iki saat sonra, Nisan mızırdanınca Melis heyecanla oturduğu yerden doğrulup dikkatle Nisan'a bakmaya başladı. "Anne, uyandı." Nisan ağlamaya başlayınca da başını yeniden bana çevirdi. "Hangisi ağlıyor? Nisan mı Rüzgar mı?"

"Nisan ağlıyor."

"Neden ağlıyor?"

"Acıkmış olabilir."

"Süt mü içecek?"

"Evet, ilk günler iki saatte bir süt emecekler ve uyuyacaklar."

Melis'e anlatmaya devam ettiğim sırada Nisan'ı kucağıma alınca Poyraz da oturduğu yerden ayağa kalkıp yanımıza geldi ve Melis'i kucağına aldı. "Duyduğum kadarıyla sen de saatlerdir bir şey yemiyormuşsun. Hadi seninle birlikte baba kız kafeteryaya inelim ve karnını doyuralım."

"Olur, acıkmaya başlamıştım."

Melis sözlerini bitirir bitirmez Poyraz üzerime eğilip dudaklarını başımın üzerine bastırdı. "Biz birazdan geliriz, bir şeye ihtiyacın olursa hemen bana haber ver."

Poyraz'a başımı sallayıp, "Merak etme, annem yanımda," diyerek koltukta oturan annemi işaret ettim.

Annem de oturduğu yerden ayaklanıp yanımıza geldi ve avuç içini Poyraz'ın sırtına bastırdı. Sıcak bir gülümsemeyle dudaklarını aralad, "Sen merak etme, ben ona yardımcı olurum," dedi.

Poyraz da teşekkür edercesine başını sallayıp Melis'le beraber odadan çıktı. Onlar çıkınca annemin yardımıyla Nisan'ı göğsüme yerleştirdim ve bir süre nafile bir çabayla emme gayretini izledim. Onun bu hâlini içime bambaşka bir aşk yerleştirdiğinde bakışlarımı hâlâ uyumaya devam eden Rüzgar'a çevirdim. Muhtemelen birazdan o da uyanacak, üçüncü kez beni emecekti.

"İkisi de sana benziyor, değil mi? Aynı sen."

Annemin sesi kulaklarımı doldurunca bakışlarımı ona çevirdim, onun da Rüzgar'ı izlediğini gördüm.

İkisi de şu an hiç kimseye benzemiyordu.

Annemin sözlerine gülümseyip başımı salladım. "Ah annem ah," diyerek yeniden Nisan'a çevirdim başımı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Poyraz'la baş başa kaldığımızda, Poyraz yanıma sokuldu ve dudakları dudaklarımı örtmeden hemen önce, "Bugün seni o kadar çok özledim ki, özellikle de yumuşacık dudaklarını," dedi, dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Öpmemek için kendimi çok zor tuttum, tam bir işkenceydi."

Sözlerine dudaklarım kıvrıldığı sırada dudaklarımı kavrayıp özlemle öpmeye başladı. Karşılık vermemle birlikte parmaklarını saçlarımın arasına geçirip iyice dudaklarına bastırdı. Öpmeye devam ederken Rüzgar ve Nisan ağlamaya başlayınca Poyraz dudaklarımdan koparak başını onlara çevirdi. "Bu kadar çabuk mu annenizle aramıza giriyorsunuz?"

"Bundan sonra böyle sevgilim, buna alışsak iyi ederiz."

Poyraz, hoşnutsuzca burnunu kıvırınca hâline gülümsemeden edemedim. Poyraz da yanımdan kalkıp ikizlerin yanına gitti. Önce Nisan'ı kucağına alıp yanıma getirdi ve yavaşça kucağıma bırakıp

açıkta duran göğsüme yerleştirdi. Ardından Rüzgar'ı alıp yanıma geldi. "Yine ikisini aynı anda mı emzireceksin?"

"Evet, birlikte emzireceğim. Ayrıca ikisi de ağlarken birini emzirip diğerini bekletemem."

Poyraz, Rüzgar'ı da göğsüme yerleştirdikten sonra tam karşıma oturup hayranlıkla bizi izlemeye başladı. "Profesyonel bir ressamın elinden çıkmış sanat eseri gibisiniz."

Ertesi sabah Nurhan Hanım beni, çocuk doktoru da ikizleri son bir kez daha muayene ettikten sonra nihayet hastaneden taburcu edilmiştik.

Eve geldiğimizde ise Melis yüzündeki kocaman gülümsemesiyle bizi kapıda karşıladı. "Kelebeklerim geldi," diyerek sevinç çığlıkları atmaya başladı. Çok geçmeden pusetlerin yanına yaklaşıp meraklı bakışlarını yüzüme çevirdi. "Uyuyorlar mı yine?"

"Evet annem, arabaya bindiğimizden beri uyuyorlar."

Melis, başını pusetlerin içine çevirdiğinde Nesrin Sultan ile diğerleri de heyecan içinde yanımıza geldiler. Hepsinin yüzünde de aynı ifade vardı, ikizlerin yüzlerini görmek için can attıklarını mimiklerinden belli ediyorlardı.

"Geçmiş olsun kızım, iyisin değil mi?"

"Teşekkür ederim sultanım, iyiyim."

"Hadi sen çok ayakta kalma, birazdan sana lohusa şerbeti getireceğim."

Nesrin Sultan'a başımı salladığımda Poyraz pusetlerle birlikte çoktan yukarıya çıkmaya başlamıştı.

Melis de elimden tutarak, "Anne, lohusa şerbeti nedir?" diye sordu.

Melis'in sorusuyla bakışlarım düşünceyle kısıldı. "Hım, nasıl desem? Aslında bu hem bir gelenek hem de anne sütünü arttırmaya faydalı bir içecek."

"Ama Nesrin Sultan bana da içirdi."

"Senin sağlığın için de faydalı, içebilirsin."

"Çok tatlıydı, boğazımı yaktı."

Melis'in yüzünü buruşturmasına gülümseyip onunla birlikte yürümeye devam ettim. Odamıza çıktığımızda ise ikizleri yatıncaya Melis heyecan içinde kardeşlerinin beşiklerinin etrafında dönmeye başladı. "Anne, ne zaman uyanacaklar?"

"Merak etme, onlar uyanmasa bile birazdan emzirmek için ben onları uyandıracağım."

Melis, heyecan içinde babasına dönerek, "O zaman onlar uyanana kadar sana göstermek istediğim bir şey var baba, fikrini almak istiyorum," deyince Poyraz merakla kaşlarını çattı.

"Nedir o?"

Melis, Poyraz'ın kucağına tırmanıp yanağını öptükten sonra, "Odamda," dedi.

Poyraz da, "O zaman gidip görelim," dedi ve bakışları beni buldu. "Birazdan geliyoruz."

Başımı salladığım sırada kapı tıklatılınca Poyraz kapıyı açtı ve kapıda elinde tepsiyle birlikte Ela belirdi. "Eylül Hanım müsaitse ona lohusa şerbeti getirdim."

Poyraz kapının önünden çekilince yanıma doğru adımladı. Poyraz ile Melis de odadan çıkmıştı.

Ela yanıma gelir gelmez şerbeti bana uzatıp beşiklerinde mışıl mışıl uyuyan ikizlere baktı. "Eylül, çok güzeller," dedi hevesle. "Ben dadıları olmak istiyorum, haberin olsun. Melis'ten tecrübem var."

Ela'ya gülümseyip onaylarcasına başımı salladım. "Emin ol yardımına çok ihtiyacım olacak."

Ela ile bir süre ikizler hakkında konuştuktan sonra Poyraz ve Melis odaya geri gelince Ela odadan çıktı.

Onların içeriye girmesiyle birlikte bakışlarım Melis'i buldu, Melis bana doğru yaklaştıkça elinde gördüğüm kâğıda bakmaya başladım. Yüzünde de anlamlı bir gülümseme vardı. "Bu nedir?"

"Sana ufak bir hediye hazırladım anne."

Bakışlarımı kâğıttan çekip Poyraz'a çevirdim. Garip bir sessizliğe bürünmüştü ve dikkatlice Melis'e bakıyordu. Ona biraz daha bakmaya devam edince maviliklerinin pişmanlıkla gölgelendiğini fark

ettim. Bakışlarımı yavaşça bedenine indirdiğimde ise fiziki acı çekmesine bedeninin kıvrandığını gördüm.

Onun anlamlandıramadığım bu hâli, ruhuma koca bir ağırlığın çöreklenmesine sebep olmuş, aynı zamanda nefesimi kesmişti.

"Açmayacak mısın?"

Melis'in sesiyle bakışlarımı Poyraz'dan çekip yüzündeki kocaman gülümsemesiyle beni izleyen gözlerine baktım. Işıl ışıl parlıyordu. Kendimi gülümsemeye zorlayıp başımı salladım ve kâğıdı elinden alıp açarak yaptığı resme bakmaya başladım.

Kâğıda iki ev çizmişti. İlk eve sadece kendini çizmiş, adını yazmıştı. Diğerine de beni, Poyraz'ı, kendini ve kardeşlerini çizmişti. Resimde her birimizin adı yazarken aynı zamanda hepimizin yüzünde kocaman gülümsemeler vardı.

Yaptığı resme baktıkça gözlerime hücum eden yaşlardan dolayı puslanan bakışlarımı, resmin altındaki yazıya çevirdim ve kalbime tortusunu bırakan sözlerini okudum. "İyi ki varsın anne, sen benim kahramanımsın."

Defalarca aynı cümleyi okuduktan sonra titreyen dudaklarımı kontrol altına alabilmek için alt dudağımı ısırıp Melis'e baktım. Hâlâ sıcacık gülümsemesiyle yüzüme bakıyordu.

Yavaşça önünde diz çöküp onunla aynı hizaya geldim ve titreyen dudaklarımı aralamaya zorladığımda Melis, minik kollarını boynuma dolayıp sımsıkı sarıldı. "Sen bu evde yokken ben çok yalnızdım ama sen gelince yalnızlığım bitti, anne. İyi ki geldin, teşekkür ederim."

Aynı şekilde sımsıkı sardım kollarımı küçük bedenine ve omzunun üzerinden Poyraz'a baktım.

Melis'e bıraktığı yalnızlığından dolayı gönlü hâlâ derin bir kederdeydi ve gözlerindeki bir damla yaş, pişmanlığında can çekişiyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, ikizleri yatırmak için uzandığımda Poyraz yanıma gelip önce Nisan'ı, akabinde Rüzgar'ı elimden alıp

yatağa yatırdı. Ardından bakışları beni bulurken gitgide mavilikleri koyulaşmaya başladı.

Merakla, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda derin bir özlemle iç çekip açıkta kalan göğüslerimi işaret etti.

"Bu dolgun şeyler hep böyle açık mı olacak?"

Bakışlarımı göğüslerime çevirdim ve kolumla üzerlerini kapattım. Poyraz'ın bakışları fazla arzu doluydu, resmen kendiyle savaşır bir hâldeydi. Yutkunarak, "Evet, bir süre böyle açık olacaklar," dedim.

Poyraz, gözlerini kapattı ve başını geriye yaslayıp fısıldarcasına konuştu. "Şimdi bir buçuk ay nasıl geçecek? Ben daha nasıl sabredeceğim?"

Poyraz'ın hâline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nurhan Hanım, normal doğumdan dolayı yaklaşık bir buçuk ay daha cinsel ilişkiyi yasaklamıştı. Daha öncesinde de bir buçuk ay yasaktı ve bu süreç Poyraz'ı fazlasıyla yıpratmayı başarmışken, şimdi bir buçuk ayın daha nasıl geçeceğini merakla bekliyordum.

Poyraz yeniden başını dik konuma getirdiğinde bakışlarının odağı bir kez daha göğüslerim oldu. Yırtıcı bir hayvanın avına baktığı gibi göğüslerime bakıyordu. Dudaklarını boğuk bir iniltiyle aralayıp, "Fiziksel acı çekiyorum, lütfen emzirmediğin sürece kapat olur mu?" dedi.

Poyraz'a cevap vermeyip hızlıca başımı salladım ve belimde kalan geceliğin askılarını kollarımdan geçirip göğüslerimi kapattım. "Şimdi oldu mu?"

Poyraz cevap veremeden kapı tıklatılınca ikimiz de bakışlarımızı kapıya çevirdik ve Melis'in sesini duyduk. "Gelebilir miyim?"

Poyraz, telaşla adımlarını kapıya yönlendirdi. Kapıyı açıp, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim baba, sadece kardeşlerimle yatmak istiyorum."

Poyraz'ın yüzündeki telaşlı ifadesi hızlıca silindi, yerine sıcacık bir gülümse geldi ve Melis'i kucağına aldığı gibi yanımıza getirdi.

Melis yanımıza gelir gelmez masum bir ifadeyle gözlerime baktı. "Yatabilir miyim?"

"Tabii ki," deyince heyecanla gülümsemeye başladı. Melis'in hâl-leri içimi ısıtmıştı. Yavaşça yatağa uzanıp kollarımı açtım. "Gel hadi."

Melis, babasının kucağından yatağa indi ve dizlerinin üzerinde kardeşlerine dikkat ederek yanıma geldi. Ardından başını göğsüme yaslayıp kardeşlerini izlemeye başladı. "Anne?"

"Efendim annem?"

"Çok güzel kokuyorlar. Odanın içi bile kokuyor. Nesrin Sultan'ın dediği bebek kokusu bu mu?"

Melis'in sorusuyla tebessüm edip parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek bebeklerimin odayı dolduran o muhteşem kokularını derince soludum. "Evet, tam olarak bu."

Parmaklarım Melis'in saçlarında gezinmeye devam ederken bakışlarım karşımdaki koltukta bizi izleyen Poyraz'a kaydı. Melis kucağından inince yanımıza yatmak yerine karşımıza oturmuştu ve gözünü kırpmadan bizi izliyordu. "Neden yanımıza gelmiyorsun, uyumayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen uyuyup dinlen biraz. Ben seni iki saat sonra emzirmen için kaldırırım."

İtiraz edercesine dudaklarımı araladım. "Olmaz, Poyraz. Dün gece de hiç uyumadın. Biraz uyuyup dinlenmelisin."

Poyraz, yeniden tebessüm etti. Hâlâ gözünü kırpmadan bizi izliyordu ve bakışlarındaki derin manalar, kalp atışlarımın soluksuzca çarpmasına sebep oluyordu. "Ben şu an görebileceğim en güzel rüyamı izliyorum. En huzurlu gecemi yaşıyorum. Bundan öte dinlenemem."

2 AY SONRA

Doğumun üzerinden iki ay geçmiş, günbegün kalabalık ailemize alışmaya başlamıştık. Bizi zorlayan ise ikizlerin gaz sancılarıydı. Bir bebek benim kucağımda, diğer bebek Poyraz'ın kucağında gecelerce sabahlamamıza sebep olmuşlardı. Neyse ki evdeki kızların fazlaca faydaları olmuş, onlar ikizleri kendi odalarında oyalarken biz de yorgun geceleri az da olsa bazı sabahlar telafi edebilmiştik.

Düşüncelerimden Melis'in sesiyle çıktım, bakışlarımı ördüğüm saçından çekip aynadaki yansımasına baktım. "Ben de Nisan büyünce onun saçlarını öreceğim."

Melis'in sözlerine tebessüm edip onaylarcasına başımı salladım. "Eminim Nisan da buna çok sevinecektir."

Melis de gülümseyerek, "Anne, sen okula ne zaman başlayacaksın?" diye sordu.

Sorduğu soruyla belli belirsiz içimi çektim. "Hem başlamak istiyorum hem de kardeşlerin daha çok küçük, onları bırakmak istemiyorum. O yüzden yeni eğitim öğretim döneminde başlayacağım."

"Biliyor musun anne, ben de hiç kardeşlerimi bırakmak istemiyorum, okuldayken aklım hep onlarda oluyor."

Melis'in saçı bitince onu kendime çevirdim ve önünde diz çökerek onunla aynı hizaya geldim. Ardından örgünün gerdiği güzel yüzüne bakıp yanağından usulca öptüm. "Güzel kızım benim. Kardeşlerinle vakit geçirmek istemen çok güzel ve bu beni çok mutlu ediyor ama okuldayken tüm konsantrasyonunu derslerine vermelisin."

"Ama ben okuldan gelince seninle günün derslerini zaten tekrar ediyorum."

Anlayışla gülümseyip çenesinden hafifçe sıktım. "Evet, ediyoruz ama sen orada iyice derslerine konsantre olabildiğin için biz rahatça tekrar edebiliyoruz. O yüzden derslerini iyice dinle, anlaştık mı?"

Melis, başını sallayıp yanağımı öptükten sonra kardeşlerinin yanına gitti.

İkisi de uyuyordu.

Melis, küçük parmaklarını kardeşlerinin ellerinin üzerinde gezdirip, "Sizleri çok seviyorum kelebeklerim, akşam görüşürüz," diyerek yanlarından ayrıldı ve benim yanıma gelip bir kez daha yanağımdan öptükten sonra okula gitmek için odadan çıktı.

Melis'in odadan çıkmasıyla birlikte ayağa kalktım. Poyraz da bu sabah erkenden çıkmıştı. Bakışlarımı odada gezdirirken ikizlerin uyumasını fırsat bilip giyinme odasına girdim ve dolabımda Poyraz'ın sevdiği iç çamaşırlarıma göz attım. Doğumdan sonra hâlâ tam anlamıyla aldığım kiloları verememiş olsam da bu çamaşırları

giymek, Poyraz'a bu gece için aylarca beklediği sürprizi yapmak istiyordum.

Keyifle gülümseyip çamaşırları geri bıraktım ve yüzümdeki aynı gülümsemeyle Poyraz'ın kravatlarına göz gezdirdim. Poyraz bu gece ona yapacaklarıma çok şaşıracaktı.

Giyinme odasından çıkıp ikizlerin yanına gittim ve sevgiyle onları izlemeye başladım. Parmaklarım, üç beş tel olan saçlarının arasında gezinirken fısıltıyla, "Bu gece hemen uyanmayın olur mu? Anneniz, babanıza ufak bir sürprizi olacak," dedim.

Akşamüzeri hep birlikte yemek yiyip ikizlerin odasında birlikte vakit geçirdikten sonra Poyraz, Melis'i yatırmaya gidince kalp atışlarımın heyecanla hızlandığını hissettim.

Eğer ikizler uyanmazsa birazdan Poyraz'ın aklını alacaktım. Gülümseyerek ikizleri kucağıma aldım ve emzirmeye başladım.

Emzirme işi bittikten sonra yataklarına yatırdığımda odanın kapısı tıklatıldı. Gelen Ela'ydı.

Sessizliğe dikkat ederek, "Uyudular mı?" diye sordu ve içeriye girdi.

"Evet, nihayet uyudular. En az iki saat uyanmazlar, yani umarım."

"Çok güzel uyuyorlar, değil mi?"

Ela'ya başımı sallarken aklımdan geçenleri uygulamanın tam zamanı olduğunu düşünerek yanına yanaştım. "Evet, çok güzel uyuyorlar. Aslında hazır uyuyorlarken canım o kadar çok film izlemek istedi ki ne yapsam bilemedim."

"Eğer canın film izlemek istiyorsa aklın burada kalmasın. Ben onlarla ilgilenirim, zaten şu an mışıl mışıl uyuyorlar."

Ela'nın sözleri heyecanlanmama sebep olmuştu. Heyecanımı belli etmemek için derin bir nefes aldığımda Poyraz içeriye girdi. Bakışlarının odağı ikizlerdi. Keyifsiz bir ifadeyle, "Bensiz mi uyudular?" diye sordu.

Poyraz'ın eline uzanıp Ela'ya göz kırptım. "Bunun için hiç üzülme. Nasılsa en geç iki saat sonra yeniden uyanacaklar."

Poyraz'ın başka bir şey demesine fırsat tanımadan parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim, kedi misali gözlerinin içine baktım. "Hazır onlar uyumuşken biz de film izleyelim mi? Sana izletmek istediğim harika bir film var."

Poyraz'ın mavilikleri merakla yüzümde gezindi. "Adı ne?"

Çok kısa bir an Ela'nın yanında ne diyeceğimi bilemeyip boş boş Poyraz'ın yüzüne baktım. Ardından, "Sürpriz olsun, çok seveceğinden adım gibi eminim," dedim.

Poyraz'ın mavilikleri anında kısıldı ve bakışlarından minniklerimi okumaya çalıştığını anlayınca masanın üzerindeki bebek telsizine uzandım. "Ela burada. Uyanırlarsa geliriz," dememle birlikte Ela da söze girdi.

"Siz merak etmeyin. Ben buradayım. Hatta Burçin'i de çağırırım yanıma, birlikte bekleriz."

Poyraz sessiz kalırken başımı salladım ve Poyraz'la birlikte ikizlerin odasından çıktım. Kalp atışlarımın sesi ise şiddetle kulaklarımda çağıldıyordu, hissettiğim heyecandan çığlık atmak üzereydim.

Heyecanımı yatıştırmak için derin bir nefes alıp adımlarımın rotasını yatak odasına çevirince Poyraz şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Sinema salonuna inmiyor muyuz?"

Poyraz'ın sorusuna muzipçe sırıttım. "Hayır çünkü film orada değil, yatak odamızda."

Poyraz'ın kaşları merakla çatıldı ve anlamak istercesine tek kaşı kavislendi. "Nasıl yani?"

Önce etrafıma bakıp birinin olup olmadığını kontrol ettim, ardından aramızdaki kısacık mesafeyi kapatıp parmaklarımı açıkta kalan göğsünün üzerinde gezdirdim. "Filmin başrol oyuncuları biziz."

Poyraz'ın merakla bezenmiş mavilikleri, bir anda tutkuya dönüştü ve derin bir nefes çekti içine. Bu öylesine güçlü bir iç çekişti ki karnımdan aşağıya doğru bir sıcaklık indiğini hissettim.

"Sen ciddi misin?"

Hafifçe başımı salladım. "Çok ciddiyim, göğüs uçlarımın şu anda sert bir ele ihtiyacı var."

Sözlerimi tamamlar tamamlamaz Poyraz bir anda sırtımı duvar-
la buluşturdu ve sertçe dudaklarımı kavrayıp büyük bir arzuyla öp-
meye başladı. Her darbesi öylesine tutkulu, öylesine özlem doluydu
ki darbelerine karşılık verdikçe bunu iliklerime kadar net bir şekilde
hissedebiliyordum.

Nefesim kesilince Poyraz'ın dudaklarından koptum. Soluk solu-
ğa, "Bu kadar hızlı değil," dedim.

Poyraz'ın kaşları yeniden sorgularcasına çatıldı. "O ne demek?"

Dudaklarımı ıslak dudaklarına sürtüp sıcak nefesini içime çek-
tim. "Bu gece ben ne dersem o olacak demek. Gel benimle," diyerek
onu çekiştirmeye başladım.

Yatak odasına ilerledikçe ikimizin de solukları boş koridorları
dolduruyor, sabırsızlığımızı anbean arttırıyordu. Yatak odasına gir-
girmez bedenimi Poyraz'a çevirip üzerindeki gömleği alelacele vücu-
dundan sıyırdım. Poyraz'ın elleri ise vücudumu çoktan talan etmeye
başlamıştı.

Poyraz'ın bedenimdeki ellerini durdurmak için tuttum ve yüzüne
yaklaşıp nefesimi dudaklarının üzerine üfledim. "Ellerini bir süre ha-
reket ettirmeni istemiyorum."

Sözlerim, Poyraz'ın afallamasına sebep olurken, "Neden?" diye
sordu.

Poyraz'ın sorusuna cevap vermek yerine onu yeniden çekiştire-
rek yatağın üzerine oturttum. "Sen şimdi beni burada bekle, hemen
geliyorum."

Poyraz'ın cevap vermesini beklemeden giyinme odasına girdim
ve hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum. Ardından Poyraz'ın en sev-
diği siyah çamaşırımı üzerime giyip onun üzerine de ince siyah çorap
ve topuklu ayakkabılarımı giydim. Topuklu ayakkabının çıkardığı
sese aldırış etmeden aynanın karşısına geçip saçlarım açık bıraktım.

Aynadaki yansımam hoşuma gidince Poyraz'ı daha fazla bekletme-
mek için dolaptaki herhangi bir kravatını elime alıp odadan çıktım.

Yeniden odaya girmemle birlikte Poyraz'ın mavilikleri benimle
buluşur buluşmaz arzudan kısıldı. "Vücudunun her yerini saatlerce
nefes almadan öpmek istiyorum."

Poyraz'a gülümseyip yanına gittim. Yanına vardığımda Poyraz oturduğu yerden ayağa kalkınca başımı *hayır* anlamında sallayarak elimdeki kravatı gösterdim. "Gördüğün bu kravatla ellerini yatağın başlığına bağlayacağım ve sen, ben ne yaparsam yapayım bu kravattan kurtulmayacaksın. Aksi takdirde sevdiğin sıcaklığıma asla ulaşamazsın."

Poyraz'ın yüzü anında kasıldı. "Sakın Eylül," dedi inlercesine. "Şu an bile zor dayanıyorum, asla bağlı kalamam."

Alt dudağımı dişleyip arsızca sırıttım ve sözlerini umursamadan önünde diz çöküp parmaklarımı pantolonun düğmesinin üzerine götürdüm. Ardından düğmesini açıp parmaklarımı pantolonun iki yanına götürdüm ve pantolonunu sıkıca kavrayıp bacaklarından sıyırdım.

Parmaklarım bu defa boxerının üzerinde gezinirken, "Üzgünüm sevgilim ama dayanmak zorundasın," dedim, boxerını çıkarmadan ayağa kalkıp alev topuna dönen gözlerine bakıtm.

İçinde yaktığım ateşin farkında bir şekilde gülümsedim, Poyraz hızlı soluklarının arasından dudaklarını araladı ve sabırsızlığını ses tonuna da yansıtarak, "Yüz on gündür hasretim. Bana bunu yapma," dedi.

Dediklerine aldırış etmeden yatağa yatması için avuç içimi göğsüne bastırıp geriye ittirdim. Poyraz ise çaresizce teslim olarak kendini yatağa bıraktı. Poyraz'ın yatağa uzanmasıyla birlikte dizlerimin üzerinde yatağa çıktım ve Poyraz'ın heybetli bedenini bacaklarımın arasına alıp kollarına uzandım.

Poyraz da ellerini bağlamam için kollarını yukarı kaldırdı. Ellerini bağlamaya çalıştığım sırada göbeğimi öpmeye başladı. Öpücükleri kasıklarımı sızlatırken dudak darbelerinden etkilenmemeye çalışarak ellerini birleştirip bileklerinden yatağın başlığına bağladım ve bedenimi geriye çekip önce dudaklarına, ardından dudaklarını kasıklarına kadar kaydırarak vücudunda ıslak izler bıraktım.

Dudaklarım Poyraz'ın bedeninde gezinmeye devam ettikçe, Poyraz daha fazlasına dayanamayacağını belli etmek istercesine elleri-ni kravattan kurtarmak için hareket ettirmeye başladı. Bakışlarımı

koyulaşmış maviliklerine çevirdim ve başımı olumsuzca sallayarak yataktan çıktım.

Yataktan çıkar çıkmaz telefonuma uzanıp önceden hazırladığım müziği açarak tam karşısına geçtim. Poyraz ona dans edeceğimi anlayınca alt dudaklarını araladı. "Yapma lütfen, dayanamam," diye inlemesine dudaklarını ısırdı.

"Bakın, Poyraz. Ben tamam diyene kadar o kravatları kıpırdatmayacaksınız."

Poyraz sert bir nefes alarak başını sallamakla yetindi. Ardından ona ağır ağır ettiğim dansı izlemeye başladı. Müziğin sesine rağmen Poyraz'ın güçlü soluklarını duyabiliyordum ve o kravatları kıpırdatmamak için yapabileceklerini büyük bir açlıkla bekliyordum.

Bir süre Poyraz'a dans ettikten sonra Poyraz'ın daha fazlasına sabrı kalmadığını anlayınca alt dudağımı dişleyip ağır ağır üzerimdeki çamaşırları müziğin eşliğinde çıkarmaya başladım.

Sütyenimi kollarımdan sıyırır sıyırmaz Poyraz'ın inlemesi kulaklarımı doldururken ayakkabılarımdan kurtuldum. Karşısına çektiğim sandalyeye oturup çorabı ağır bir yavaşlıkta bacaklarımdan sıyırdım. Parmaklarım altımdaki çamaşıra ulaştığı anda ise Poyraz'la göz göze geldim. Yalvarırcasına gözlerimin içine bakıyor, izin vermemi bekliyordu.

Ona istediğini vermek yerine yeniden başımı olumsuzca salladım. Başımı olumsuzca sallamamla birlikte bakışlarım Poyraz'ın heybetli gövdesine kaydı, aldığı sert soluklarla gövdesini doldurduğunu gördüm.

Bakışlarımı bir kez daha maviliklerine çevirdim. Parmaklarımı yavaşça hareket ettirip çamaşırımdan kurtuldum. Poyraz dudaklarını sertçe ıslattığı sırada elimdeki çamaşırımı üzerine attım.

Poyraz'a böyle işkence yaptığımın fazlasıyla farkındaydım ve bunu yapmaktan kesinlikle haz alıyordum. Çamaşırımı üzerine atar atmaz yatağın ucuna geldim ve dizlerimin üzerinde yatağa çıkıp Poyraz'ın kıvranan bedenini süzmeye başladım.

Onun bedeninin kıvranışları kasıklarımın sızlamasına sebep olurken parmaklarımı bir süre karnının üzerinde gezdirdim. Her dokunuşumda bedeni daha da geriliyor, solukları gitgide hızlanıyordu.

parmaklarımı ağır hareketlerle karnından gövdesine çıkardım ve alev topuna dönmüş maviliklerine baktım.

"Dayanamıyorum, Eylül."

Poyraz'ın sözlerine tebessüm edip yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Nefesimi dudaklarının üzerine üfleyerek fısıltı şeklinde dudaklarımı aralıdım. "Farkındayım ama biraz daha sabretmelisin."

Poyraz, nefesimi içine çektiğinde avuç içlerimi yanaklarına yaslayıp dudaklarını kavradım. Poyraz'ın karşılık vermesiyle birlikte dudaklarımı daha da üzerine bastırdım. Poyraz'ın tutkusu, başımı döndürüyordu. Kasıklarım çatlayacakmış gibi zonkluyordu. Beynimin içinde resmen şimşekler çakıyor, kalbim göğsüme sığmıyordu. Bir süre dilim ağzının içinde gezindi, Poyraz'ın ağzından bir inilti koptu. Dudaklarından ayrılıp soluk soluğa kulağına yanaştım. "Beni özledin mi?"

Fısıltım, Poyraz'ın kulaklarına ulaştığında, "Çok daha ötesinde özledim. İzin ver dindireyim artık şu hasreti," dedi yalvarırcasına.

Poyraz'a cevap vermek yerine önce dilimi kulak memesinde dolaştırdım, ardından aşağıya inip dilimle ıslattığım boynuna dudaklarımı bastırdım. Dudaklarımı bastırmamla birlikte Poyraz yeniden boğukça inledi. "Bunu yapma, durduramam kendimi."

Bedenim, her ne kadar ona yaptıklarım karşısında onu şiddetle arzulasa da biraz daha bu oyunu sürdürmek için boynunda oyalanmadan dudaklarımı sürtmeye devam ederek omzuna doğru indim. Gövdesine ulaşınca da dudaklarım dövmesinin üzerinde biraz oyalandı, gövdesinden yavaşça aşağıya doğru indi.

Dudaklarımla birlikte burnumda tenine sürtüyordu. Erkeksi kokusu ciğerlerime doldukça, bedenim ona daha da aç kalıyordu. Teni inanılmaz güzeldi ve tadı, baş döndürücüydü. Tadına, nefes kadar muhtaç olduğumu dilimle yaptığım her darbede bir kez daha şahit oluyordum.

Poyraz'ın gövdesinden dilimi yavaşça kasıklarına indirdim ve üzerindeki boxera baktım. Dudaklarımı kasıklarından kaldırıp parmaklarımı boxerın kenarına yerleştirdim. Poyraz'ın belini hafifçe yukarıya kaldırmasıyla birlikte hızlıca bacaklarından sıyırdım. Ardın-

dan bacaklarımı aralayıp üzerine çıktım ve oturmadan önce Poyraz'a baktığımda âdem elmasının aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm.

İfadesi dudaklarımda arsız bir tebessüm oluşturduğunda yavaşça üzerine oturdum ve kravattan kurtulması için onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtım.

Gözlerimi kapatıp açmamla birlikte Poyraz kravattan anında kurtuldu, beni belimden tuttuğu gibi altına alması aynı anda oldu. "Nihayet sıra bende."

8 AY SONRA

Zilin çalmasıyla birlikte masamın üzerinde duran ders notlarıma uzandım ve bana ışıl ışıl gözlerle bakan öğrencilerime baktım. "Yarın saat 10'da ailelerinizi bekliyorum." Öğrencilerim, onaylarcasına başlarını sallayınca gülümsedim. "İyi tatiller, pazartesi görüşmek dileğiyle," diyerek sınıftan çıktım, ardından öğretmenler odasına doğru ilerlemeye başladım.

Aklımda ise sürekli yarının ayrıntıları vardı. Uzun bir zamandan sonra ilk kez öğrencilerimin aileleriyle görüşebilecektim. Lakin yarın için içimde tuhaf bir his vardı ve bu his, anlamsız bir huzursuzluğun tüm vücudumda fütursuzca gezinmesine yol açıyordu.

Düşüncelerimin arasında öğretmenler odasının önüne geldiğimde kapı aniden açıldı ve Osman Bey'le tabiri caizse burun buruna geldim.

Kapının aniden açılması ve Osman Bey'le burun buruna gelmek irkilmeme sebep olunca Osman Bey de mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı. "Kusura bakmayın, Eylül Hanım, amacım sizi korkutmak değildi."

Mahcupluğunu almak istercesine tebessüm ettim. "Önemli değil, Osman Bey, ben boş bulundum. Sizin suçunuz değil." Sözlerim üzerine Osman Bey sadece gülümsemekle yetinince konuşmaya devam ettim. "Bu arada velilerimle görüştüm, yarın hepsi toplantıya gelecek."

"Sevindim, Eylül Hanım, böyle olması dediğiniz gibi daha iyi oldu. Az önce için de tekrardan kusura bakmayın, tören alanına inmek için acele ediyordum. Size iyi akşamlar."

"Size de iyi akşamlar."

Osman Bey yeniden gülümseyip tören alanına inmek için hızlıca yanımdan ayrıldı. Onun yanımdan ayrılmasıyla birlikte öğretmenler odasına girip toparlandıktan sonra ben de tören alanına indim. Kısa bir süre sonra tören sona erdiğinde de beni bekleyen arabaya doğru büyük bir mutlulukla yol almaya başladım. Nihayet gün boyunca burnumda tüten ikizlerime kavuşabilecektim.

Beni bekleyen arabanın yanına gelir gelmez arabaya bindim ve Melis'in küçük bedenini kollarımın arasına alıp yolun bitmesini beklemeye başladım.

Yol boyunca bir ara bakışlarım camdan, yolun kenarındaki toprağa kaydı. Emin Sancaktar ile karşılaştığımız günden beri yolumuza yeni bir toprak yol ev sahipliği yapıyordu ve bu yol, eve varış süresini uzatıyordu. Her ne kadar bu durum canımın sıkılmasına sebep olsa da bugünlerin çok kısa bir süre içerisinde biteceğine gönülden inanıyordum.

Toprağa bakmaya devam ederken çökmeye başlayan alacakaranlığın, toprağı da soldurmaya başladığını gördüm. Araba hareket ettikçe kalkan toz tabakası da ince zerreler hâlinde ancak farların ışığında kendini belli edebiliyor, ışığı çevreliyordu.

Çok kısa bir süre sonra toz kümelerine tembelce çiseleyen bir yağmur eşlik etmeye başladı. Yağmur tanelerini görünce başımı kararmaya başlayan gökyüzüne kaldırdığımda kara bulutların küme küme yığıldığını gördüm ve gökyüzünü saran loşluk, yerini anında karanlığa bıraktı.

"Anne, Rüzgar ile Nisan'ı çok özledim." Melis'in sesiyle bakışlarımı Melis'e eğdiğimde o da göğsümdeki başını yukarı kaldırdı. "Onlar da beni özlemiş midir?"

Çenemi eğip dudaklarımı başının üzerine bastırdım ve gözlerimin önüne Rüzgar ile Nisan'ı getirdim. Melis'e karşı bambaşka bir sevgileri, heyecanları vardı. Melis de onlarla öylesine güzel oynuyor, öylesine güzel ilgileniyordu ki her ikisi de Melis'i görür görmez âdeta beni ve babalarını unutuyorlardı.

"Tahmininden bile fazla özlediklerine eminim. Hem onlar da eve geliş saatlerimizin artık farkındalar. Şu an huzursuzlanarak başta Ela olmak üzere kızlara kök söktürdüklerinden hiç şüphem yok."

Melis sözlerime gülümseyince ben de gülümsedim ve yeniden dudaklarımı başının üzerine bastırdım. Ardından ikizlerim burnumda tütmeye devam ederken eğdiğim başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Eve geldiğimizde ise Melis'le birlikte koşar adım soluğu ikizlerin yanında aldık. Gün geçtikçe onlar da iyice hareketlenmişler, ev ahalisini yokluğumda haraketli hâlleriyle epeyce yormaya başlamışlardı.

Odalarına girer girmez ikisi de oynamayı bırakıp anında kucağıma tırmanınca gönlüme kazınan kokularında günün yorgunluğunu üzerimden usulca atmaya başladım.

POYRAZ

Saatlerdir, Uludere'deki okulun çizimleriyle uğraştıktan sonra başımı masadaki çizimlerden kaldırıp saatime baktım.

Oldukça geç olmuştu.

Yorgunluktan ağrıyan ensemi sağ sola yatırdım ve sırtımı sandalyeye yasladım. Aklıma Yasin'in verdiği numarayı aramak gelince bakışlarımı, numaranın yazılı olduğu kâğıdı görmek için masanın üzerinde gezdirmeye başladım.

Emin Sancaktar'a ve içimizdeki haine yaklaşmamıza son bir adım kalmıştı. Aylardır üzerinde sessiz sedasız çalıştığımız plan, Yasin'den gelecek haberle nihayet işlemeye başlayacaktı. Cesur da tüm hazırlıklarını yapmıştı, yarın yola çıkacaktı ve belki de bir daha yanımdan ayrılmayacaktı. Şüphelendiğim tek adam ise adım adım ensemdeydi ve benim onu enseleyeceğimden bihaber etrafımda dolaşmaya devam ediyordu.

Düşüncelerimin arasında kâğıdı masanın üzerinde bulamayınca parmaklarımı, yaslandığım sandalyeye asılı olan ceketimin iç cebine yerleştirdim ve elime gelen yumuşak kumaş parçasıyla kaşlarımı çattım. Ardından parmaklarımın arasında tutuğum kumaş parçalarını merakla cebimden çıkardığımda, onların ikizlerin çorapları olduğunu gördüm. Elimdeki biri mavi diğeri pembe çoraba bakarken içime sıcacık bir huzur yerleşti. İkizlerin çoraplarını burnuma bastırarak bebek kokularını içime çekmeye başladım. Anlaşılan onları cebime Eylül koymuştu.

Kapının tıklatılma sesini duyunca çorapları yeniden ayaklarıma giydirdim ve kapıya çevirdim bakışlarımı. Gelen Demir'di, oldukça birkin görünüyordu.

Onun bu hâli kaşlarımın çatılmasına sebep olduğunda masanın üzerine doğru eğildim. "Toplantı yolunda gitmedi mi?" diye sordum huzursuz bir sesle.

Demir, adımlarının rotasını doğruca bana çevirdi ve parmakları kravatına gitti. Kravatını iyice gevşettikten sonra kendini masamın önünde duran siyah koltukların üzerine bıraktı. "O iş tamam ama adamlar çok dişliydi. Resmen ter döktürdüler bana."

Demir'in yorgun yüzüne huzursuzca bakmaya devam ettim. "Sana bunun olacağını söylemiştim," dediğimde Demir'in yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Neyse ki hazırlıklıydım, gerçi bana kim karşı koyabilir?"

Demir'in yüzündeki çarpık gülümsemesi benim yüzüme de geçmişti. "İşte bu yüzden böyle toplantılara seni gönderiyorum."

Demir, oturduğu koltuğa daha da yayıldı ve yüzündeki gülümsemesi iyice genişlerken ellerini başının arkasında bağlayıp bana doğru haşarı bir bakış attı. "Maaşıma zam istiyorum, patron."

Demir'in sözlerine daha da gülümsedim ve oturduğum yerden ayağa kalkıp yanına doğru ilerledim. "Artık çıkalım, ailemi özledim."

Sözlerim üzerine Demir de ayaklanırken telefonunun çalmasıyla birlikte bakışlarını telefonuna çevirdi ve telefonda gördüğü isimle yüzü anında düştü. Keyifsiz bir solukla, "Abi, Evren Bey," deyince öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Israr edilmesinden hoşlanmıyorum, Demir. Evi satacağımı söyledim. Hâlâ neyin ısrarı bu?"

"Babasından dolayı yapıyor abi. Biliyorsun ki Ünal amca ile Adnan Kaya çok yakın arkadaşlardı. Ünal amca Alzheimer hastası olduğu için aklı sürekli gidip geliyor. Evren Bey'in de ev için bu denli ısrar etmesinin sebebi babası. Ünal amca, o evde Adnan Kaya ile anıları çok fazla olduğu için sürekli ısrar ediyormuş ve gün boyunca çocuk gibi ağlayıp duruyormuş. Ayrıca durumu da her ge[illegible] kötüye

gidiyormuş. Evren Bey de son günlerini o evde geçirebilmesi için bir an önce evi satın almak istiyor."

Sıkıntıyla dudaklarımın arasından sert bir nefes verdim. "Zaten sırf babası hasta diye Adnan Kaya'nın evini satmaya karar verdim ama biraz daha böyle ısrar etmeye devam ederse evi satmaktan vazgeçmem an meselesi," diyerek parmaklarımı sıkıntıyla saçlarımın arasına karıştırdım. "Ayrıca o evin tapusu, Adnan Kaya'nın kasasında. O eve adımımı dahi atmak istemiyorum. O herifin anıları gözümde canlansın istemiyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından sertçe çektim ve Adnan Kaya'ya olan nefretim, bir kez daha gün yüzüne çıkarken işaret parmağımı Demir'in üzerine doğrulttum. "Eve gitme işini sen halledeceksin, Demir. O ev satılmadan önce Adnan Kaya'nın neyi var neyi yok hepsini alacaksın ve benim görmeyeceğim bir yere kilitleyeceksin."

Adnan Kaya'nın adını bile duymak öfkelenmeme sebep olurken evinin satışının muhatabı olmak öfkemi daha da perçinliyordu. Demir de gözlerimdeki öfkeyi ve nefreti görünce tereddütsüzce başını salladı. "Tamam, sen yeter ki sakin ol. Ben, bu hafta sonu İlayda ile şu düğün alışverişini halledeyim. Pazartesi de ilk işim o eve gitmek olacak, merak etme."

Sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldım. "Siz ne zaman yola çıkacaksınız?"

Demir, bakışlarını saate çevirdi ve saate bakar bakmaz hayretle kaşlarını havalandırdı. "Geç bile kalmışım. Hemen İlayda'yı alıp yola çıkmam gerekiyor," diyerek muzipçe sırıttı. "İlayda'yı, İtalya'da bekleyen ve onu oldukça mutlu edecek güzel bir sürprizim var."

Çok kısa bir an Demir'in gözlerinin içine baktım. Hayatım boyunca onu ilk kez bu kadar mutlu ve heyecanlı görüyordum. "Seni böyle görmek şaşırtıcı, aynı zamanda çok güzel."

Demir, bakışlarını boşluğa tutundurdu, parlamaya başlayan bakışlarından ve titreyen kirpiklerinden İlayda'yı gözlerinin önüne getirdiği açıkça belli oluyordu. Onun bu hâli öfkemi baskılayıp gülümsememe sebep oldu.

Demir boşluğa bakmaya devam etti, bir süre sonra bakışlarını tu. tundurduğu yerden yeniden bana çevirdi. Heyecandan büyüyen göz bebekleriyle, "Aşk İlayda'ymış abi," dedi.

Demir'le aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi omzunun üzerine yerleştirdim ve sıktım. "Doğru kadını bulduğun için senin adına o kadar seviniyorum ki." Demir gülümseyince omzunun üzerine bir. kaç kez hafifçe vurarak konuşmaya devam ettim. "Hadi, daha fazla geç kalmayalım."

Demir tasdik edercesine başını salladı ve birlikte şirketten çıktık. Demir'in rotası pastane olurken benimse rotam evimdi.

Eve girdiğimde ise Ela'dan, Eylül ile Melis'in ikizlerin odasında olduğunu öğrenince doğruca ikizlerin odasına ilerlemeye başladım.

Odalarına girer girmez gözlerim, Eylül'ün etrafında emekleyen Melis ve Nisan'a değdi, Rüzgar'ı da her zamanki gibi çekmecenin içini boşaltırken buldum.

"Hoş geldin sevgilim."

Kapının önünde dikilmiş onları huzurla izlediğim sırada Eylül'ün sesini duyunca yanına ilerledim ve dudaklarımı saçlarının üzerine bastırdım. "Menekşem."

Nefesim Eylül'ün saçlarının arasına karıştığında daha başımı bile kaldıramadan ayakucuma önce Nisan, akabinde Melis emekleyerek geldi ve Nisan, pantolonumun paçalarına tutunarak ayağa kalmaya çalışırken Melis de onunla birlikte ayağa kalktı. "Hoş geldin baba."

Nisan dengesini kaybedip poposunun üzerine düşünce Melis kırkırdamaya, Nisan ağlamaya başladı. Rüzgar da hâlâ çekmeceyle aşk yaşamaya devam ediyordu.

Nisan, onu kucağıma almam için kollarını bana doğru uzata uzata ağlamaya devam edince Nisan'ı kucağımı alıp aynı şekilde Melis'i de kucağıma alarak ikisini de öpmeye başladım. "Benim güzeller güzeli kızlarım, babalarını özlemişler mi? Ben kızlarımı çok özledim."

Melis, "Evet," diyerek yanağımı arka arkaya öpmeye başlayınca Nisan da ağlamayı bırakıp ablasının hareketlerine sesler çıkararak gülmeye başladı.

Onların gülüşleri içime huzurunu doldurmaya devam ediyordu. Bakışlarım Rüzgar'a kaydı. "Peki ya Rüzgar beni özledi mi?" diye sorduğumda, Rüzgar adını duymasıyla birlikte başını kaybolduğu çekmeceden kaldırıp bana doğru kısa bir bakış attı, ardından yeniden çekmeceyi karıştırmaya geri döndü.

"Bence özledi ama babası gibi kimsenin ayağına gitmiyor."

Eylül'ün sözleriyle bakışlarımı ona çevirdiğimde muzipçe sırıttığını gördüm. "Gitmesin de zaten. Babası gibi yalnızca âşık olduğu kadının ve güzel kızlarının ayağına gitsin."

Eylül'ün menekşelerindeki muzip parıltılar, yerini aşka bırakırken Rüzgar'ın yanına doğru ilerlemeye başladım. "Bir de yakışıklı oğlunun ayağına gitsin."

Rüzgar'ın yanına varır varmaz yanı başında diz çökünce, Rüzgar da nihayet çekmeceyi boşaltmayı bıraktı ve bana doğru emekledi, ardından dizlerime tutunarak üzerime tırmanıp kardeşlerinin arasındaki yerini aldı.

Kollarımın arasındaki hayat bulduğum üç varlığın muhteşem kokularını içime çektim, her akşam yaptığımız gibi kendimi geriye bıraktım ve birlikte oyun oynamaya başladık.

Eylül de yüzündeki kocaman gülümsemesiyle bir süre bizi izledikten sonra o da oyunumuza dâhil oldu.

Ertesi sabah yüzüme vuran güneş ışığıyla birlikte gözlerimi araladığımda göğsümün üzerindeki ağırlığa çevirdim başımı ve her gün içimdeki aşka daha da aşık eden kadına baktım. Saçları göğsümde yayılmış, kollarıyla bedenimi sarmalamıştı. Bir süre pürüzsüz tenini izledikten sonra parmaklarımı, güneş ışığının vurduğu çıplak sırtından kalçasına doğru yavaş yavaş indirmeye başladım.

Parmaklarım kalçasında hareket ettikçe Eylül de gözlerini araladı ve başını göğsümden kaldırıp yüzüme bakınca gülümseyerek, "Günaydın, menekşem," dedim.

Eylül, başını olumsuzca salladı ve başını yeniden göğsüme yaslayıp huysuz bir sesle, "Hayır, aymasın daha, çok uykum var benim," dedi.

Huysuz homurtusu içimi eritip tüm vücuduma yayılınca parmaklarımla belindeki gamzelerini okşamaya başladım. İçimde, onu her saniye isteyen dürtü yüzünden yeniden her bir parçasını şiddetle arzuluyordum.

Göğüs kafesimi büyük bir solukla doldurdum ve parmaklarımı gamzelerinin üzerinden kalçasının üzerine yerleştirip kalçasını hafifçe sıktım. "Ama benim uykunu açacak harika bir fikrim var."

Kalçasını sıkmaya devam ederken Eylül belli belirsiz üzerimde kıpırdadı ve başını kaldırıp saate baktı. Saate bakmasıyla birlikte panikle üzerimde doğruldu. "Eyvah! Ben veli toplantısını unuttum, çok geç kaldım."

Eylül'ün sözlerine yüzümü buruşturup aynı şekilde saate baktım ve bakışlarımı yeniden Eylül'ün paniklemiş yüzüne çevirdim. "Bence sevişmek için biraz vaktimiz var."

Eylül ise başını iki yana sallayıp hızlıca yataktan kalktı. "Yaklaşık iki saat önce Rüzgar ve Nisan uyanınca onları uyutmak için kalktık ve onları uyuttuktan sonra uykumuz kaçtı bahanesiyle neredeyse bir saat boyunca seviştik. O yüzden şu an olmaz, ayrıca toplantıya gerçekten geç kalıyorum."

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip, "Toplantıyı hafta sonu yapman şart mıydı?" diye sorunca, Eylül yeniden yanıma oturdu ve sıcak avuç içlerini yanaklarımın üzerine bastırdı.

"Sebebini biliyorsun. Hafta içi birçok velim çalıştığı için toplantılara katılamıyor ve yaptığım toplantılar hiç verimli geçmiyor ama şimdi hepsi gelecek. Ayrıca velilerimle çok uzun zamandır görüşemiyordum. Böyle olması benim için çok daha iyi oldu."

Sözlerine keyifsizce başımı sallayınca gülümseyerek üzerime eğilip dudaklarımı öptü. "Huysuz sevgilim benim, sen hiç merak etme, bu sabahı akşama öyle bir telafi edeceğim ki aklını başından alacağım," diyerek alt dudağımı dişlerinin arasında çekiştirdi, ardından boğuk fısıltısı dudaklarıma çarpa çarpa konuşmaya devam etti.

"İçimde eridiğini ve kontrolünü kaybettiğini görmeyi sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Eylül'ün fısıltısıyla birlikte karıncalanmaya benzer bir his, doğrudan göğsüme yayılıp şimdiden kontrolümü kaybetmeme sebep olduğunda dudaklarım, dudaklarımın üzerinde kıpırdanmaya devam eden dudakları içine hapsetti.

Çok kısa bir süre öptükten sonra her ne kadar daha fazlasını arzulasam da okula geç kalmasını istemediğim için dudaklarından zar zor koptum ve ıslak dudaklarına ufak ufak öpücükler kondurdum. "Şimdiden akşam olmasını istiyorum. Anlaşılan bugün bana çok uzun gelecek."

Eylül de sözlerime gülümseyip yataktan kalktı ve banyoya doğru ilerlemeye başladı.

Kahvaltının ardından ikizlerle ve Melis'le birlikte odalarında vakit geçirdikten sonra ikizler uykuya yenik düştüklerinde, çalan telefonum yüzünden odalarından çıkmak zorunda kaldım.

Arayan Adnan Kaya'nın evini almak isteyen adamdı ve anlaşılan pes etmeye hiç niyeti yoktu.

Sıkıntıyla sert bir nefes çektim ve kaşlarım çatılmaktan izini yapmış yolunu bir kez daha bulurken telefonumu cevapladım. "Evren Bey, evi satma fikrinden vazgeçmek istemiyorum. Bence şansınızı daha fazla zorlamayın."

Karşı taraf konuşmadan önce öksürükle genzini temizledi, ardından konuşmaya başladı. "Evet, Poyraz Bey, fazla ısrarcı olduğumun farkındayım ama inanın aramak için mecbur kaldım. Malumunuz, babamla babanız yıllardır arkadaştı ve bildiğiniz üzere babam şu anda Alzheimer hastası. Babanızın evini de babam için satın almak istiyorum. O evde çok anısı var, ara ara aklına geldikçe o eve gitmeyi çok istiyor. Tıpkı bu sabahki gibi," dedi ve derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Bu sabah babam, yine o ev diye uyandı ve o eve gidebilmek için saatlerce ağladı. Onu daha fazla üzmek istemiyorum.

Ölmeden bir kez bile olsa o evi görmesini istiyorum. İzin verirseniz bugün 5 dakikalığına da olsa onu eve getireyim. Bir kez yüzünü güldürmeyi başarabileyim. Buna öncülük ederseniz çok memnun olurum, Poyraz Bey. Babama ne kadar değer verdiğinizi ve bizi kırmayacağınızı biliyorum."

Evren Bey'in sözleri sıkıntıyla yanaklarımı şişirmeme sebep olmuştu. O evi satmamdaki tek amaç, Ünal Bey'in daha fazla üzülmesinin önüne geçmekti. Geçmişte, o evde yaşadığım günlerde Ünal Bey'in benim için Adnan Kaya'nın karşısında durduğu günleri anımsayınca ona evi gösterme istediği, Adnan Kaya'ya olan nefretimin bir anlığına önüne geçti ve pes etmişçesine başımı salladım. "Pekâlâ. Bir saat sonra o eve geçeceğim ve orada Ünal Bey'i bekleyeceğim."

Sözlerimi tamamlar tamamlamaz karşı tarafın sesi bir anda canlandı. Keyifle, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Poyraz Bey, bir saat sonra görüşmek üzere," dedi.

Telefonu kapattığım sırada Eylül yanıma gelince bakışlarımı güzel yüzüne çevirdim.

Eylül, "Ben hazırım, çocuklara bir bakayım, sonra da çıkalım," deyince birlikte yeniden ikizlerin odasına girdik.

Eylül, içeriye girer girmez parmak uçlarının üzerinde ikizlerin yanına doğru ilerledi ve çok kısa bir an onlara baktıktan sonra Melis'e dönüp önünde diz çöktü. Bir süre de Melis'in yüzüne bakıp elini avuç içlerinin arasına aldı ve dudaklarının üzerine bastırıp, "Şunu bilmeni istiyorum ki seni de kardeşlerini de çok seviyorum ve ne olursa olsun sizi sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim," diyerek ona sıkıca sarıldı, ardından ayağa kalkıp yanıma doğru adımladı.

Tam odadan çıkacağımız sırada ise yeniden Melis'e döndü ve içime huzursuzluğun çöreklenmesine sebep olacak sözlerini söylemeye başladı. "Hayatınız boyunca üçünüz de hep el ele, omuz omuza olun. Ne yaşarsanız yaşayın birbirinize hep destek olun, birbirinize emanet olun, olur mu?"

Buruk bir tebessüm ettikten sonra odadan çıktı. Eylül'ün ardından bakarken kaşlarım yavaşça çatıldı ve veda edercesine söylediği sözlerinin verdiği huzursuzlukla bacaklarıma komut verip yanında

yerimi aldım. Elini avucumun içine hapsedip yüzüne baktım. "Neden Melis'e öyle söyledin?"

Eylül, umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Bilmem, odadan çıkarken bir anda içimden bunları söylemek geçti."

Çok kısa bir an Eylül'ün yüzündeki tebessümü andıran ifadesini izleyip başımı sallamakla yetindim ve onunla birlikte evden çıkıp arabaya doğru yürümeye devam ettim.

Yaklaşık bir saat sonra okulun önüne gelince Eylül arabadan inmeden önce elimi beline sardım ve onu kendime çektim. Dudaklarıma çarpan sıcak nefesini içime çekip, "Seni okuldan ben alacağım. Toplantın ne zaman biter?" diye sordum.

"En geç iki saate bitmiş olur diye tahmin ediyorum."

"O zaman en geç iki saate burada olacağım."

Eylül gülümseyince dudaklarına uzanıp usulca dudaklarının üzerinden öptüm. Eylül de yeniden gülümseyerek arabadan indi ve okula doğru ilerlemeye başladı.

Eylül'ün korumalarla birlikte okula gidişini izlerken okulun içerisine girmesiyle birlikte dikiz aynasından Serdar'a baktım ve arabayı hareket ettirmesi için işaret ettim. Ardından dipsiz bir kuyu gibi dünyamı karartacak olan eve doğru yol aldım.

Uğursuz eve doğru yol aldığımda dışarıda da apansız bir yağmur başlamış, deli gibi yağan yağmur damlalarının oluşturduğu perdeler trafiğin altüst olmasına sebep olmuştu. Yol inatla gitmiyor gibiydi ve sanki gökyüzü de içimdeki gitmeme isteğini destekler gibi yoluma taş koymakla meşguldü.

Meşakkatli yolun sonunda Adnan Kaya'nın bahçesine girdiğimde ise bir süre evi incelemeye başladım. O öldükten sonra ilk kez bu eve geliyordum. Yaklaşık on yıl önce kapısını kapattığım bu ev, geçen süre zarfında hâlâ aynıyken bense bu süre içerisinde çok değişmiş, hiç ummadığım bambaşka bir hayat kurmuştum.

Yeniden mutlu bir adam olmuştum.

Eve bakmaya devam ederken bu evde yaşadığım eziyet dolu anlar bir bir gözümün önüne gelince kaşlarımı çattım ve sert bir nefes alıp gözümün önüne gelen görüntülerden kurtulmak için başımı sağa

sola salladım. Ardından hızlı adımlarla kapının önüne gelip kapıyı açtıktan sonra içeriye adımladım. İçeriye girmemle birlikte yoğun bir toz kokusu genzimi yakınca arka arkaya öksürdüm ve aksırdım. Burnumun hızını kesmeden merdivenlerden aşağıya inip kasadaki teyzeyle alabilmek için Adnan Kaya'nın çalışma odasına doğru ilerlemeye başladım.

Odasına girer girmez, Adnan Kaya'nın varlığı sardı dört bir yanımı. Oda boş olmasına rağmen odaya onun varlığı sinmiş ve sinsice beni boğmayı başarmıştı.

Bir an önce odadan çıkabilmek için hızlıca kasaya yöneldim ve bana da tanımlı olan biyometrik parmak izi kasa bilgisini açtım. Içerisindeki onca evrakın arasından tapuyu aldığım sırada tapunun hemen altındaki büyük zarfı görünce merakla kaşlarımı çattım. Tereddüt etmeden zarfı elime alıp bir süre öylece zarfa baktım. Ardından zarfı açıp içine bakmaya başladım.

Zarfın içi, annemin fotoğraflarıyla ve anılarıyla doluydu. Annemin fotoğraflarını görmek, eve geldiğimden beri ilk kez tebessüm etmeme sebep olunca zarfın içindeki bütün fotoğrafları çıkarıp elime aldım ve gözümü kırpmadan anneme baktım.

Demir'le birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki... Tıpkı Demir'in gözleri gibi kahverengi olan gözleri bizim yanımızda ışıl ışıl parlıyor, Adnan Kaya'nın yanında ise cansızlaşıyordu.

Fotoğraflara bakmaya devam ederken telefonum çalınca telefonuma baktım. Arayan Yasin'di.

Telefonu açar açmaz Yasin'in keyifli sesi kulaklarımı doldurdu. "Adamım, Cesur gelmek üzereymiş. Ayarladığımız eve aldırıyorum, haberin olsun," dedi.

Keyifsizce soludum. Özellikle Beren yeni düşük yapmışken sıkıntısız bir yolculuk yapmasını her şeyden çok istiyordum. "Haberim var, konuştum Cesur'la. Yalnız çok dikkatli olun. Özellikle Beren'e ve Poyraz'a bir şey olmasını istemiyorum," deyince Yasin'in huysuz homurtusunu duydum.

"Niye oğullarının adını Yasin değil de Poyraz koydular?"

Yasin'in sorusu yüzümdeki tebessümü yeniden geri getirdi. "Sorgulamak şimdi mi aklına geldi?"

"Anca sindirebiliyorum da ondan. Hayır, sen de oğluna benim adımı koymadın. Sahi, sen niye koymadın benim adımı? Bence benim ismim daha güzel."

"Yasin, kapat çeneni, konsantrasyonumu bozuyorsun."

"Neredesin ki sen?"

"Adnan Kaya'nın evindeyim."

Telefonda çok kısa bir anlığına sessizlik oluştuktan sonra Yasin'in şaşkınlık dolu tınısı kulaklarımı doldurdu. "Sen ciddi misin?"

Yasin'in sorusuna cevap vereceğim sırada fotoğrafların arasından kâğıt parçası yere düşünce bakışlarımı kâğıdın üzerinden ayırmadan fotoğrafları kasanın içine geri bıraktım ve yere eğilip kâğıdı elime aldım.

"Poyraz, sana diyorum."

Yasin'in sesiyle yeniden telefona odaklanırken telefonumu kulağım ile omzumun arasına sıkıştırıp ikiye katlanmış kâğıdı açmaya başladım. "Evet, ciddiyim, ufak bir işim vardı. Birazdan çıkacağım."

"Seni o eve götüren işi çok merak ettim doğrusu."

"Sonra konuşuruz, Yasin."

"Olur."

Telefonu kapatır kapatmaz telefonu kulağım ile omzumun arasından alıp hızlıca cebime koydum ve açtığım kâğıda merakla baktım. Mektuba bakmaya devam ederken Adnan Kaya'nın el yazısıyla bana yazılmış bir mektup olduğunu görünce önce şaşırsam da şaşkınlığımı hızlıca üzerimden attım, çattığım kaşlarımla mektubu okumaya başladım.

Oğlum. Biliyorum, sana oğlum dememden nefret ediyorsun ve benim oğlum olmaktan utanıyorsun ama sana oğlum demeyi de senin baban olmayı da sana söyleyemesem de hep çok sevdim. Son nefesimi verirken de sevmeye devam edeceğimden hiç şüphen olmasın.

Kabul ediyorum, sana karşı çok yanlışlarım oldu ama kendimce sebeplerim de vardı. Hayatım boyunca güçlü adam olmayı, güçlü görünmeyi fazlasıyla önemsedim ve bu güçlü görünme istediğinin bende hırsa

bürünmesine mâni olamadım. En kötüsü de bu hırsın, beni bir canavara dönüştürdüğünü ömrümün kalan son günlerinde idrak edebildim.

Sanıyordum ki gücümle insanları ezersem namım duyulur, karşımda hiç kimse duramaz. Sanıyordum ki herkesin korkulu rüyası olursam adamdan sayılırım, saygıda kusur olmaz.

Ben de herkese kafa tuttum. Gün geçtikçe büyüyen gücümü de öyle bir sevdim ki âdeta gerçeğe gözlerimi kapattım. Meğerse o benim şeytanımmış ama ben onu meleğim zannetmişim.

İnkâr edemem, güzel günlerdi lakin her geçen gün, gücüme güç katarak insanları parmağımda oynatmaya devam ederken bir gün bir baktım ki yaşlanmışım. Eski gücümü yavaş yavaş kaybetmeye başlamışım. Bundan öyle korktum ki kibir sardı her bir yanımı. İşte o gün, gerçek bir canavara dönüştüm.

Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olurmuş, oğlum. İşte seni, yeraltı dünyasına sokma isteğimin asıl sebebi de buydu. Senden yeniden alacaktım kaybetmeye başladığım o gücümü. Sen arkamda oldukça yine kimse karşımda duramayacak, namım devam edecekti ama sen ısrarla karşı geliyordun. Bir türlü eğmiyordun o başını. İçimdeki hırsa sürekli körükle gidiyordun ve benim bir kez daha o şeytana yenilmeme sebep oldun.

Sana bu mektubu, beni affetmen için yazmadım çünkü öğrendiklerinden sonra affetmeyeceğini zaten biliyorum. Ha pişman mıyım? Hem de öyle gibi ama iş işten çoktan geçti. Bu saatten sonra da yapabileceğim tek şey, bu mektubu yazabilmek ve yüzüne söyleyemeyeceklerimi kâğıda dökebilmekti.

Ama şunu da bil ki bu acıları yaşamana tek başıma sebep olmadım. Her şey senin beni yine reddettiğin bir vakit, Arzu'nun konuştuklarımızı duymasıyla başladı. O gün seninle kavga ettikten sonra çalışma odama Arzu geldi ve bana ettiği teklif şaşırmama sebep olsa da düşündükçe aklıma da yatmaya başladı.

Mektupta Arzu'nun adını görünce kaşlarım daha da çatıldı ve ne olduğunu anlayabilmek için mektubu daha hızlı okumaya başladım.

Sana âşıkmış. İlk önce bunu duyduğuma şaşırsam da böyle kadınları hayatım boyunca çok gördüğüm için üzerinde pek fazla durmadım ama Handan'dan böylesine ettiği nefreti gördükçe hırsının, benim hırsımın

yoldaşı olduğunu anladım ve onunla bugün pişman olduğum bir anlaşma yaptım.

Handan'ın adını görmek ise tam anlamıyla afallamama sebep olduğunda soluklarım gitgide hızlanmaya, kalp atışlarımın sesi de çoktan kulaklarımı doldurmaya başlamıştı.

O gün, seninle yaptığımız tartışmaya şahit olmuş. Yanıma geldiğinde söylediği ilk şey, seni yeraltı dünyasına itecek fikrinin olduğuydu. Merakla söylediklerini dinlemeye başladım. İtiraf etmem gerekirse düşünceleri ve Handan'a olan nefreti, kanımın çekilmesine sebep oluyordu ama onu dinledikçe bana da mantıklı gelmeye başlamıştı.

Adnan Kaya neler diyordu böyle? Mektupta bir türlü sadede gelmemesi iyice gerilmeme neden oluyordu. Gökyüzü de gerginliğimi kamçılarcasına çığlık çığlığaydı.

Seni, yeraltı dünyasına sadece intikam duygusunun itebileceğini söyledi. Eğer düşmanlarımdan bir tanesi Handan'ı öldürürse, senin intikam hırsıyla yanacağını ve yeraltı dünyasının başına geçeceğini söyledi.

Son okuduğum cümlelerle dehşete kapılarak başımı mektuptan kaldırdım ve soğuk duvarlara baktım. Kilitli bir dolabın içine sıkışıp nefessiz kalmışım gibi bir his yerleşti benliğime. Başıma keskin bir ağrı yerleşti ve öğreneceklerimin, beni büyük bir felaketin içine sürükleyeceğini anladığım için mektubun devamını okuyacak tüm cesaretim bir anda yerle bir oldu. Dudaklarımın arasından derin bir soluk bırakıp yeniden mektuba bakmayı başarabildiğimde bakışlarımın da puslandığını anladım.

Ve bu sayede ikimizin de karlı çıkacağını söyledi. Sen yeraltı dünyasına girip beni yeniden güçlendirecektin, o da Handan'dan kurtulup onun yerine geçecekti. Benim tam da isteğim buydu. Onunkisi ise gerçek olmayacak bir hayalden ibaretti ama o bunun farkında bile değildi. Senin onu seveceğini zannediyordu ve sana olan saplantısı, onu sevemeyeceğin gerçeğini görmesinin önüne geçiyordu. Başta bunu ona söylemek istesem de sonrasında karlı çıkacağım için susmak daha kolayıma geldi. Çünkü o çok zeki bir kadındı, kafasına koyduğu her şeyi kolaylıkla halledebilirdi. Benim elimi bile sürmeme gerek kalmadan dediği her şeyi yapabilecek bir

kadındı o. Tek derdim olan gücüme, onun sayesinde yeniden kavuşabilecektim. Bu yüzden sustum.

Okudukça yazılar birbirine karışmaya başladı. Yutkunmak, ayakta durmak etmek öylesine güçtü ki aynı cümleyi defalarca kez okuyor, [illegible] gerçeklerin ağırlığı altında paramparça oluyordum.

Ben Arzu'nun teklifini kabul edince, Arzu da Sancaktarların bir üyesiyle görüşmeye başladı ve adamı bir şekilde ikna etmeyi başardı. Planına göre, önce Handan'ı, Sancaktar'ın korumalarına öldürtecekti, ardından sen o korumaları almaya gittiğinde sen daha gelmeden o korumaları da öldürtüp suçu senin üzerine atacaktı. Böylece kural ihlali yaptığın için tüm yeraltı dünyasının hem hedefi hâline gelecektin hem de onların gözünde korkusuz adam profili çizecektin.

Ve dediklerini de yaptı. Hem de şaşırmama sebep olacak bir nefrette yaptı. Önce Handan'ı kandırıp Sancaktarların deposuna götürdü ve onlaştığı korumaların öldürmesine izin vermeden kendi elleriyle Handan'ı orada öldürdü. Daha sonra da Sancaktarların öldürme suçunu vermek için onu uzuvlarına ayırıp evinizin yakınlarına attı.

Tüm gerçek, titremeye başlayan ellerimin arasında dururken sanki hum büyük bir darbe almış, yer altından kaymaya başlamıştı. Yüksek sesle okuduğum mektubun son satırlarında sesim yavaşça soldu, şiddetli gök gürültüsünün içinde iyice eriyip yok oldu. Artık sesimi değil, nefesimi bile duyamıyordum, kulaklarım büyük bir işkenceyle çağıldıyordu.

Mektubun son satırlarını okuyabilmek için yeniden kâğıda baktığımda kulaklarıma arka arkaya silah sesleri dolunca başımı mektuptan kaldırdım ve puslanan bakışlarımı tuzlu pencereye çevirdim.

Silah sesleri gitgide çoğaldığı sırada içeriye bir anda korumalardan biri olan Gökhan girdi. Üzeri kan içinde, yüzü kireç gibiydi ve soluk soluğa öne eğilip dizlerinden destek almak istercesine avuç içlerini dizlerine yerleştirdi. "Poyraz Bey, Emin Sancaktar tuzak kurmuş. Etrafımız sarıldı, dışarıdaki birçok adamımız öldürüldü," deyince mektup parmaklarının arasından usulca kaydı ve beni içine çektiği boşluğuna doğru yol almaya başladı.

Gökhan'ın bakışları mektubu takip ederken, bense hâlâ mektubun karanlık girdabındaydım ve zihnim allak bullak olmuş bir hâlde bomboş Gökhan'ın yüzüne bakıyordum.

Çok kısa bir süre içerisinde Gökhan, eğildiği yerden doğruldu ve sesinde de gizleyemediği tedirginlikle, "Ayrıca Poyraz Bey, bilmeniz gereken bir durum daha var," dedi, ardından vereceğim tepkiden çekindiğini belli edercesine karşımda kıvranmaya başladı.

Karşımda kıvranması, zihnimdeki bulanıklığı yavaş yavaş dağıtmaya başlayınca tek kaşım sorgularcasına kavislendi.

Gökhan da cevap beklercesine kaşımı kaldırdığımı görünce önce göğüs kafesini sert bir solukla doldurdu, akabinde, "Eylül Hanım," diyerek sertçe yutkundu.

Eylül'ün adını duymak, yaşadığım enkazın arasında yüreğime korku tohumlarını bir bir ekmiş ve ne ara yakasına asıldığımı bilmediğim ellerimle Gökhan'ı sertçe sarsmaya başlamıştım. "Eylül'e ne oldu?"

Gökhan, ellerimin arasında sarsılmaya devam ettikçe sesini de kaybetti. Zar zor duyduğum sesiyle, "Eylül Hanım'ı ve okulu izleyen tüm korumalar ile okuldaki güvenlik öldürülmüş," demesiyle birlikte kalbim göğsümden söküldü ve dünyam, idrak ettiğim gerçekle bir anda kararmaya başladı.

Eylül'ü öldüreceklerdi!

İyice uyuşan beynim ile külçeleşen bedenimi, silah sesleri yeniden harekete geçirdi. Gökhan'ın yakasını bıraktım, can havliyle odadan çıkıp Eylül'e yetişme telaşı içinde koşmaya başladım ve tam o esnada koridorun başına Serdar dikilince bedenimi durdurmak zorunda kaldım.

Serdar ise beni fark eder etmez anında belindeki silahını çıkardı ve üzerime doğrultup kulakları sağır eden bir sesle arka arkaya ateş etmeye başladı.

Serdar'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken, omzumun üzerinden art arda geçen kurşunlar Gökhan'a saplandı. Serdar üzerime doğrulttuğu silahını yere indirip hızlıca yanıma geldi. Gökhan'dan böyle bir hamle beklemediğini belli edercesine ona baktı.

"Poyraz Bey, sizi arkanızdan vuracaktı," dedi, sesinde de gizleyeme-
diği şaşkınlığıyla.

Serdar'ın sözleriyle omzumun üzerinden Gökhan'ın yerdeki cese-
dine baktım. Son günlerde sürekli yanı başımda olmasından ve üzeri-
ne garip bir huzursuzluğun yerleşmesinden dolayı dikkatimi çekmeyi
başarmış, beni yanıltmamıştı. Tam da tahmin ettiğim gibi Cesur'a
tuzak kuran köstebek oydu fakat şu an Eylül namlunun ucundayken,
Gökhan meselesi düşüneceğim en son konu bile değildi.

Aldığım sert soluk ciğerlerimi yaktığında telefonumu cebimden
çıkarıp Eylül'ü aradım ve kulaklarıma dolan uğursuz sese lanet et-
tim. Telefonu kapalıydı.

Belki de...

Aklıma gelen dehşet düşünceyle tüm bedenim alev alırken yeni-
den koşmaya başladım. Serdar da Gökhan'a bakmayı bırakıp koşma-
ya ve arkamdan zar zor algıladığım sesiyle bağırmaya başladı. "Poy-
raz Bey, durun lütfen. Dışarısı güvenli değil, dışarıda hiç adamımız
kalmadı. Sizinle birlikte yalnızca dört kişi kaldık."

Serdar'ın sesi zar zor kulaklarıma ulaşıyor, yanı başımdaki du-
varlar sürekli silikleşiyordu. Etrafımı karanlık bir sis bulutu sarmış
gibiydi ve olan biten her şey bir karartıdan ibaretti. Eylül'e bir şey
olmasından, canının yanmasından o kadar çok korkuyordum ki ne
etrafımdaki olayları doğru dürüst algılayabiliyor ne de sağlıklı dü-
şünebiliyordum.

Serdar bir anda önüme geçip Eylül'e giden yolumu kesince par-
maklarım Serdar'ın yakasını kavradı ve Serdar'ın sırtını sertçe duva-
ra çarptım. Ardından yaralı bir hayvanın sesine benzer bir sesle kori-
doru inletirken, "Çekil lan önümden!" diye bağırdım.

Serdar, olumsuzca başını sallamaya ve telaşla konuşmaya başla-
dı. "Poyraz Bey, yalvarırım durun lütfen. Emin Sancaktar da pusuda
ve sizin dışarı çıkmanızı bekliyor. Çıktığınız an sizi vuracak." Çatık
kaşlarımla Serdar'ın yüzüne bakmaya devam edince Serdar soluk-
suzca konuşmaya devam etti. "Ayrıca Arzu Hanım'ı izleyen koruma-
larımızın hiçbirinden haber alamıyoruz. Hepsi öldürülmüş ve Arzu

Hanım kayıp. Ya Arzu Hanım da öldürüldü ya da bu tuzağın içinde bizzat kendisi var."

Serdar'ın sözlerini duyar duymaz boğazımı bir anda görünmez eller sardı ve nefesimi kesecek kadar kuvvetlice sıkmaya başladı. Arzu, Eylül için gelmişti. Tıpkı Handan'ı öldürdüğü gibi Eylül'ü de öldürecekti. Ve tüm bunlar, onun bir planıydı. Benim bu eve gelmemi sağlayarak, bana pusu kurdurarak Eylül'e ulaşacağım tüm yollarımı kesmişti.

Düşüncelerimi dağıtan telefon sesiyle ellerimi Serdar'ın yakasından çektim ve arayan kişiye baktığımda Yasin'in aradığını gördüm. Boşta kalan elim, belimdeki silahıma gitti ve koridorun çıkışına doğru hızlıca koşmaya başladım. Koridordan evin geniş avlusuna çıktığımda telefonu cevaplayıp Yasin'in panik dolu sesini duydum. "Poyraz, doğru mu? Pusu mu kuruldu?"

Yasin'in sorusu içimdeki öfkenin daha da büyümesine sebep olmuştu. Yüksek çıkan sesimle, "Kahretsin ki evet! Her şey Arzu'nun planı. Eylül'e yetişmem lazım!" diye bağırınca telefonda kısa bir sessizlik oluştu.

Yasin'in yüzünü göremesem de Arzu'nun adını duymasıyla birlikte afalladığına yemin edebilirdim. "Arzu mu?"

Yasin'e cevap veremeden yavaşça yaklaştığım pencerenin camı, bir anda içeriye giren kurşunla tuz buz olunca hızlıca yere atlamak zorunda kaldım ve telefonum elimden fırladı.

Benim yere atlamamla birlikte kapının hemen arkasında olan iki korumam da beni korumak için öne doğru atılırken aynı şekilde Serdar da tepemde belirip anında silahıyla tuz buz olan pencereden dışarıya karşılık vermeye başladı.

Benim iyi olduğumu gören önümdeki korumalar da hızlıca ayağa kalkıp Serdar'la birlikte ateş trafiğine başladıklarında yerden kalktım ve hızlıca telefonumun yanına gidip telefonu yerden aldım. Ardından Cesur'u aradım.

Telefon daha ilk çalışında açıldı. "Geldik abi, en geç on dakikaya dediğin ev-"

Cesur, cümlesini tamamlayamadan hızlıca sözünü kestim. "Cesur, şimdi beni çok iyi dinle," dedim silah seslerinin arasından sesimi duyurmaya çalışarak.

Benim keskin sesim ve peş peşe patlayan silah sesleriyle Cesur'un sesi anında buz kesti. "Abi, sen iyi misin, neler oluyor? Silah sesleri mi onlar? Neredes-"

Cesur'un sorularının ardı arkası kesilmeyince beni dinlemesi için yeniden sözünü kesmek zorunda kaldım. "Zamanımız tükeniyor. İçimizdeki piç Gökhan'mış ve beni Evren itinin üzerinden Adnan Kaya'nın evine hapsettiler. Eylül şu anda okulda ve başı belada. Her şey Arzu'nun planı. Ne yap et, benden önce Eylül'e ulaş ve ölmesine sakın izin verme, beni duydun mu?"

Eylül ve ölüm kelimesini yan yana yüksek sesle söyleyince kalbimde bir bulantı hissettim ve bu his, nefesimle birlikte bedenimin de titremesine sebep oldu.

Cesur ise duyduklarından dolayı paniklemiş bir sesle, "Merak etme abi, onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım," dediği sırada gözlerimin önüne aynı anda Eylül'ün ve Handan'ın silüeti belirince acıyla yutkundum.

Ölüm ne demekti? Ya da bir beden, kaç kere ölümü tadabilirdi? Kaç kere aynı ateşle kavurabilirdi? Çaresiz bir soluk çıktı dudaklarımın arasından. Sarmaşık oldu, dolandı her bir zerreme. Esir etti köklerine. Çaresizliğin sarmaşığı sesime de dolanırken, "Aynı acıyı bir kez daha kaldıramam," dedim fısıltı şeklinde.

Ardından yeni bir gerçek idrak edince öfkeyle kapının çıkışına doğru ilerleyeme başladım. "Beren de hemen eve gitsin ve Melis ile ikizleri alıp sığınakta saklansınlar. Sığınağın anahtarının yerini biliyorsun. Eğer bana burada bir şey olursa, Emin şerefsizi mutlaka onlara zarar vermek için eve gidecektir. Beren onları korusun."

İçimde bambaşka bir ateş yanıyordu. Bir yanım evlatlarımla, diğer yanım sevdiğim kadınla sınanıyor, yakıyordu. Ölümle yaşam arasındaki ince çizgideydim ve karım ile çocuklarımın yaşaması için buradan sağ çıkmak zorundaydım.

Cesur'un konuşmasına izin vermeden bir kez daha dudaklarımı araladım. "Cesur," diyerek bir kez daha acıyla yutkundum. "Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum. Eğer ben bu lanet olası evden çıkmayı başaramazsam, çocuklarımı da Eylül'ü de Güneş'i de son nefesine kadar koruyacağının sözünü vermeni istiyorum. Anlaştık mı? Onların canı sana emanet."

Cesur'un inlercesine konuştuğunu duydum. "Hayır abi, yalvarırım böyle konuşma. Ailenin bana değil, sana ihtiyacı var."

Cesur konuşmaya devam ederken alttan telefonum çalmaya başlayınca telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve ekrana baktığımda Ela'nın aradığını gördüm. Telefonu yeniden kulağıma götürüp kapatmadan önce son bir kez kesik soluklarımın arasından konuşmaya çabaladım. "Arzu, Eylül'ü öldürmeden ona ulaş, Cesur. Ben birazdan oradayım."

Telefonu kapatır kapatmaz Ela'yı aradım. Telefonun açılmasıyla birlikte Melis'in huzursuz sesi ile Rüzgar ve Nisan'ın haykırışlarının sesini duydum. "Baba, Rüzgar ve Nisan çok ağlıyor. Ne yaptıysak susturamadık. Annemi de aradık ama telefonu kapalı. Ne zaman geleceksiniz eve?"

Melis'in sözleri burnumun direğinin sızlamasına sebep olmuş, ruhumu kasvetle sarmıştı. Gözlerimi sıkıca birbirine bastırıp arka arkaya derin nefesler almaya çabaladım fakat nefesimi toparlamakta güçlük çekiyordum.

Hızlıca gözlerimi açıp bedenimi kapının giriş kısmına gizledim ve tam o esnada Serdar'ın telaşlı sesini duydum. "Poyraz Bey, içeride kalın."

Serdar konuşmaya devam ederken pencereden hızlıca giren kurşun, diğer korumanın alnına saplandı ve koruma, saniyeler içinde gözlerimin önünde can verdi.

Sertçe dişlerimi sıktığım sırada Melis'in korku dolu sesiyle dikkatimi yeniden telefona vermek zorunda kaldım. "Baba, o sesler nedir?"

Melis'e yalan söylemeyi istemesem de onu daha fazla korkutmamak için yalana sığınmak zorunda kaldım. Sesime sahte bir neşe katarak, "Şu anda şirketteyim ve odamdaki televizyon açık. Duyduğun

sesler oradan geliyor," diyerek küçük bir nefes verdim. "Şimdi senin-
le ufak bir oyun oynamak istiyorum küçüğüm, tamam mı?"

Melis'in sesindeki huzursuzluk bir anda heyecanla yer değiştirdi.
"Ne oyunu?"

"Birazdan Beren Öğretmen'in eve gelecek. Sen de kardeşlerin ve
Beren Öğretmen'in ile birlikte saklanacaksın. Ben de annenizi alıp
eve geleceğim, sizi saklandığınız yerde bulacağım."

Melis duyduklarından hoşnut olmamış olmalıydı ki sesindeki he-
yecanı bir anda solmaya başladı. "Ama biz seninle hiç böyle bir oyun
oynamamıştık ki."

"Biliyorum ama ben, bu defa hepimizin oynayacağı büyük bir
oyun oynamak istiyorum."

"Peki, Cesur abim de bizi bulacak mı?"

"Evet, o da sizi bulacak."

"Ama oyunu kim kazanacak?"

Melis'in sorusu yüzümde buruk bir tebessümün oluşmasına sebep
olmuştu. "Eğer annenle sizi bulursak, hepimiz oyunu kazanacağız."

"Ya bulamazsanız? O zaman hepimiz kaybedecek miyiz?"

Melis'in sorusunun ağırlığı, tokat gibi çarpmıştı yüzüme. Kalbim
derin bir sarsıntıyla sarsılmıştı. Onların, bana ve annelerine ihtiyaç-
ları vardı. Ne olursa olsun buradan çıkmak zorundaydım.

Silah seslerinin bir anda son bulmasıyla birlikte etraf ölüm ses-
sizliğine büründü, başımı yavaşça dışarıya çıkardım ve Melis'in so-
rusunu cevapladım. "Kazanmamız için ne gerekiyorsa onu yapaca-
ğım," diyerek Serdar'a döndüm. "Arkamda kal ve beni koru," diyerek
Serdar'ın cevap vermesini bile beklemeden kendimi dışarıya atıp
arabama doğru hızlıca koşmaya başladım.

Melis ise, "Tamam ama hemen gelin olur mu?" diye sorduktan
sonra telefonu kapatmaya yeltenince, onu durdurmak için yağmu-
run altında koşmaya devam ederken soluk soluğa, "Melis," dedim ve
telefonu kapatmasına izin vermeden konuşmaya devam ettim. "Seni
çok seviyorum kızım, sakın unutma olur mu?"

Melis, tüm yaşananlardan habersiz muzipçe kıkırdadı. "Ben de seni çok seviyorum, baba. Hatta Rüzgar ile Nisan da çok seviyor. Bunu hissedebiliyorum."

Melis'in kıkırtısı, içime ılık bir rüzgârın ansızın esmesine sebep oldu.

"Üçünüzü de çok seviyor-"

Cümlemi tamamlayamadan önce kulaklarıma silahın uğursuz sesi doldu, akabinde omzumda ve karnımda hissettiğim keskin acıyla soluğumun kesildiğini hissettim.

Telefonum ve silahım, parmaklarımın arasından eş zamanda kayıp düştüğünde gözlerimi kapatıp dudaklarımı araladım ve içime derin bir soluk çekmeye çabaladım.

İçime aniden yayılan elektrik çarpmış gibi bir şok, beni yavaş yavaş zayıflığa itince ayakta kalabilmek için yaklaştığım arabama doğru uzanmaya çalıştım. Serdar'ın sesiyle birlikte yeni bir silah sesini daha duydum. "Poyraz Bey, arabanıza binin."

Serdar'ın ve silahının sesini duyunca başımı yavaşça geriye çevirdiğimde, Serdar'ın elindeki silahla karşı tarafa ateş ederek beni korumak için üzerime doğru koştuğunu gördüm. Vurulduğumun farkında değildi ve arabanın camları kurşun geçirmez olduğundan dolayı arabaya binebilmem için kendi canını feda ediyordu.

Serdar'ın kendini feda etmesini engellemek için dudaklarımın arasından güçsüz bir mırıltı çıkardım lakin sesim, Serdar'a ulaşamadan Emin bir anda yanımda belirdi ve Serdar'ın yüzüne bile bakmadan ateşlediği silahıyla Serdar'ı göğsünün tam orta yerinden vurdu.

Serdar, vurulmanın etkisiyle geriye doğru yalpaladığında, onun vurulmasıyla birlikte etrafı dolduran kurşun sesleri, bir anda şiddetli bir gök gürültüsünün içinde eriyip yok oldu. Ve Serdar'ın göğsünü saran beyaz gömleği, bir anda koyu kırmızıya dönmeye başladı.

Hemen arkasından yeni bir kurşun daha karnına isabet edince dudaklarının arasından acı çektiğini belli edercesine can çekişen bir hırıltı koptu ve önce dizlerinin üzerine düştü, ardından veda eder gibi gözlerimin içine bakarak sert bir şekilde yüzüstü yere yığıldı.

Gözlerim ise bana ihanet edercesine son bakışını asılı tuttu önümde. Onun göğsüne saplanan kurşun, benim göğsümü kanata kanata yardı ve acı izini kazıdı, benim bedenimi kıvrandırdı.

Dişlerimi sıkıp acıyla yutkundum ve hissettiğim vicdan azabıyla birlikte yanına doğru gitmek için uyuşan bedenimi hareket ettirmeye çalıştım fakat tam o esnada Emin karşıma geçip, elindeki silahını alnıma dayayarak sert bir şekilde bastırmaya başladı. "Merhaba, Poyraz. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, değil mi? Beni özlemişsindir diye sana sürpriz yapmak istedim."

Emin görüş alanıma girse de bakışlarım hâlâ Serdar'ın üzerindeydi. Yanına gidebilmek, ölüp ölmediğini görebilmek için âdeta vicdan azabından can çekişiyordum.

"Ama ilgi bende olmazsa bozulurum." Emin'in alaycı sesi kulaklarımı bir kez daha doldurunca bakışlarımı yüzüne çevirdim ve sesindeki alaycı ifadesinin yüzünde de olduğunu, dudaklarını da sahte bir hüzünle büktüğünü gördüm.

Sakin kalmak için sert bir soluk çektim içime lakin Emin'in alaycı ifadesi ile silahını alnıma sürekli bastırıyor oluşu, içimdeki acıyla beslenen öfkemi de gitgide harmanlamaya devam ediyordu.

Gözlerimi gözlerine sabitleyip ifadesiz bir sesle, "Çekil önümden!" diye çıkıştım.

Başını iki yana salladığını görünce sabrımın tükendiğini anladım ve ani bir hareketle elimi kaldırıp silahını dayadığı bileğini kavradım. Ardından diğer elimle de parmaklarımı boğazına dolayarak var gücümle sıkmaya başladım. "Çekil diyorsam çekileceksin!"

Sıktığım dişlerimin arasındaki sert soluklarım yüzüne çarptıkça Emin'in gözleri korkuyla açıldı. Emin'in boğazını sıktığımı gören adamları da anında yanımızda belirerek silahlarını üzerime doğrultular. Önce adamların yüzüne doğru kısa bir bakış attım, ardından ellerindeki silahlara baktım ve dudaklarıma soğuk bir tebessümün yayılmasına engel olamadım.

Aynı soğuk tebessüm dudaklarımda sabit kalırken, bakışlarımı tekrardan Emin'e çevirdiğimde Emin, yüzümde gördüğü ifadeyle parmaklarımın altındaki âdem elmasını yavaşça hareket ettirdi ve

kısık çıkan sesiyle zar zor sesini duyurmaya çalıştı. "İndirin silahlarınızı."

Adamları, lafını ikiletmeden silahlarını indirdiklerinde Emin, boşta kalan eliyle parmaklarıma hapsettiğim boğazını kurtarmaya çalıştı. Parmaklarımın arasında ölüm ile yaşam arasında savaş veriyordu ve boğazını biraz daha sıkmaya devam ettiğim takdirde yaşamı parmaklarımın arasında son bulacaktı.

Onu öldürmeyi şiddetle arzulasam da öldürdüğüm an Eylül'e yetişemeden adamlarının beni öldüreceğini, Eylül'ün de öleceğini çok iyi biliyordum.

Sessiz bir küfür savurup parmaklarımı güçlükle boğazından çektim. Emin de boşluğa düşmüşçesine sendeledi ve omuzları öksürüklerle arka arkaya sarsılmaya başladı. Ardından nefesini toparlamayı başarıp adamlarına doğru yan bir bakış attığında beni de yoğun bir umutsuzluğun içine sürükleyecek sözlerini, alayla haykırdı. "Hemen ölmesini istemiyorum, istemiyorum çünkü ölmeden evvel karısının çığlıklar içinde öldürülüşünü izlesin istiyorum."

Emin'in sözleri, beynimin içinde şiddetle tekrar etmeye başladı. Her tekrar edişinde içimde, beni yavaş yavaş öldüren kurşunların aksine duyduklarım daha hızlı soluğumu kesti ve ruhumu sökülürcesine bedenimden ayırdı. Sertçe dişlerimi sıktım. Yaşadığım hayat yüzünden yine aynı karanlığa savrulacaktım. Kaderim, yine aynı sona gebe kalacaktı.

Zihnimdeki zehirli düşünceler ile içimdeki korku, öfkeyle birleşince kalıbıma sığamadım ve bu defa iki elimle boğazına yapışıp onu deli bir öfkeyle sarsmaya başladım. "Ne diyorsun lan sen? Seni kendi ellerimle öldürürüm!"

Emin'i öylesine kuvvetli sarsıyordum ki bir süre sonra onu bırakmam için elindeki silahın kabzasıyla omzumdaki yaranın üzerine arka arkaya vurmaya başladı. Darbeleriyle omzumdaki kanama artsa da üzerimden ter boşalsa da içimdeki öfke, acımı baskılıyor, darbelerinden etkilenmeyerek onu kuvvetlice sarsmaya devam ediyordum.

Onu bırakmayacağımı anlayınca omzuma vurmayı bırakıp eliyle yanımızdaki adamlarına işaret etti. "Alın şunu," dedi tükenmiş bir sesle.

Emin'in sözleri üzerine iki koluma da adamlarının parmaklarının sarıldığını hissettim. Aynı anda kulaklarımda da yeni bir gök gürültüsünün sesi yankılanırken Emin'in boğazından güçlükle koparıldım.

Boğazından parmaklarımın çekilmesiyle birlikte Emin'in omuzları yepyeni bir öksürük kriziyle sarsıldı. Çok geçmeden kısa bir süre içinde toparlanıp vücudunu dik bir konuma getirerek silahını arka cebine yerleştirdi, ardından karın boşluğumdaki yaranın üzerine kuvvetli bir şekilde arka arkaya yumruklar atmaya başladı.

Bir müddet sonra soluklanmak için durup yüzüme tiksintiyle baktı. "Sen kimsin lan? Bir kendine bak, bir de bana bak. Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye haykırarak bir kez daha hırsla yumruk attı.

Karın boşluğuma atılan son yumrukla birlikte nefesim, bu kez bana ihanet etti ve eskisi gibi ciğerlerimi doldurmayı bıraktı. Ayakta kalabilmek de artık daha güçtü ve her geçen saniye daha da güçleşiyordu.

Emin ise bunun bilincinde keyifli bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırıp bakışlarını tehditkâr bir ifadeyle kıstı. "Uslu dur, Poyraz, beni de yorma. Nasılsa öleceksin ama öncesinde Oktay'ı arayıp karının öldürülüşünü bize izletmesini istiyorum," dediğinde söylediklerini idrak edebilmem için küçük bir soluk verdi. Sonra da kısılan bakışlarını yüzümde gezdirip göğsünü gere gere, "Oktay'ı biliyorsun değil mi? Yani biliyor olmalısın, ne de olsa okulundaki beden eğitimi öğretmenin," dedi.

Bir kıyameti koparır gibi dudaklarının arasından çıkan uğursuz kelimeler tüm bedenimi kuşatırken, söyledikleriyle aklımı yitirdiğimi zannedip bomboş yüzüne baktım.

Emin de yüzüne bomboş baktığımı görünce keyifli gülümsemesi daha da yayıldı yüzüne ve bakışları alayla gölgelendi. "Sürpriz! Benim asıl adamım Oktay'dı."

Duyduklarımın gerçekliği, içimi hüsranla kapladı ve şakaklarım uğuldamaya başladı. Okula başlamadan önce Oktay'ın tüm geçmişini, olası bağlantılarını araştırmış, temiz biri olduğundan emin olduktan sonra işe başlamasını sağlamıştım. Şimdiyse hiç ummadığım

bir gerçek, yüzüme tokat gibi çarpmış, başımdan vurulmuş gibi afallamıştım.

Emin, duyduklarımla afalladığımı görünce yüzünü sahte bir hüzünle buruşturdu. "E ama sen benim başarımı hiç tebrik etmiyorsun. Çok sessizsin, beni üzüyorsun."

Dalga geçercesine söylediği sözler karşısında sessizliğimi koruyunca yüzündeki hüzünlü ifadesi kendinden emin bir ifadeyle yer değiştirdi ve söylediklerini tasdik edercesine başını sallayıp, "Oktay'ı hiç ummazdın değil mi?" diye sorarak bedenini biraz uzaklaştırdı. Ardından ellerini iki yana açarak alayla dudaklarını kıvırdı. "Çünkü sen manasız bir şekilde düşmanlarını hep dışarıda aradın. Bu da Arzu'yla Oktay'ı, yani içerideki düşmanlarını görememeni sağladı."

Söylediği her sözle burnumdan soluyor, dudaklarımı öfkeyle kemiriyordum ama onun oynadığı oyuna karşılık vermemeye kararlıydım. Yasin'in biraz sonra burada olacağını biliyordum. Yasin gelene kadar onu oyalamayı başardığım takdirde Eylül'e giden yolum açılacaktı.

Emin, sessizliğimi korumaya devam ettiğimi görünce iki yana açtığı ellerini yanlarından aşağıya sarkıttı ve gözlerini düşünceyle kıstı. "Sen şimdi, Oktay'ı nasıl bulduğumu ya da onu tehditlerle mi yanımda tuttuğumu merak ediyorsundur. Aslına bakarsan biz, Oktay'la tesadüfler vesilesiyle bir araya geldik. Sonrasında öğretmen olduğunu öğrenince öğretmen kimliğini kullanarak onun, senin okuluna girmesini sağladım. Tabii o sırada da koruman olan Gökhan'ı gözüme kestirdim ve asıl onu tehdit ederek bana çalışmasını sağladım. Sevgili baldızına gelince de, babasının intikamını alabilmek için bu yolda bana epey yardım etti, tıpkı bugün ettiği gibi."

Arzu'nun babasının intikamını alacağını duyunca öfkeden çatılmış kaşlarım, şaşkınlıkla havalandı ve sorgularcasına yüzüne baktım. Arzu'nun babası kalp krizinden ölmüştü. İntikam almak isteyeceği bir durum söz konusu bile değildi.

Arzu'yu babasının intikamıyla bağdaştıramazken, "Babasının intikamını mı?" diye sorunca, Emin onaylarcasına başını salladı.

"Evet, babasının. Bu yüzden sana ve eski karına öylesine büyük bir nefret büyütmüş ki ben de o nefretini kendi lehime çevirdim."

Çok kısa bir an duraksayıp elini iç cebine attı ve cebinden çıkardığı purosunu dudaklarının arasına yerleştirdi. Purosunu dudaklarının arasına yerleştirdiğini gören adamı da çevik bir hareketle yanına gelip purosunu yaktıktan sonra hızlıca yanından uzaklaştı.

Emin de içine çektiği dumanın, başını geriye yatırıp dudaklarının arasından sertçe üfleyerek yağmurun sebep olduğu kasvetli havaya karışmasını sağladı. Çok geçmeden başını yeniden dik konuma getirip sesinde bariz belli ettiği nefretiyle konuşmaya devam etti. "Aslında Arzu, sana en büyük darbeyi kızınla yapacaktı. Sırf onun ölmesi için seni ikna etti ve kızının, Oktay'ın olduğu okulda başlamasını sağladı. Onu Oktay'a öldürtecekti."

Beni her gece eritip bitiren kâbuslarımı Emin'in ağzından duyunca, içimde biriken öfke, volkan olup taştı, tüm şiddetiyle etrafa saçılmaya başladı. Melis ve ölüm kelimesini yan yana duymak, kaldıramayacağım güçlü bir yıkımdı. Bedenim, güçlü bir titremeyle sarsıldı. Kalbim, koca bir ağırlığın altında ezilirken kollarımdaki korumalardan kurtulmaya çalışarak Emin'in üzerine hırsla saldırmaya çabaladım. "Öldürmekten beter edeceğim lan hepinizi! Tek tek canınızı almam için önümde diz çöktürüp yalvartacağım!"

Emin, kurtulma çabalarımı keyifle izleyip purosunu dudaklarının arasına yeniden kıstırdı ve elini cebine yerleştirip bu defa telefonunu dışarıya çıkardı. Dudaklarının arasında asılı kalan purosunun dumanı gözlerini yaktığında, sulanan tek gözü hafifçe kısıldı. Kısılan gözü, yüzüne daha da vurdumduymaz bir ifade katarken ağzını yayarak konuşmaya başladı. "Böyle öfkeli hâlleri sana yakıştıramıyorum, Poyraz. Bu ne öfke? Hem de daha bir şey izlememişken... Önce bir görüntüleri izle, şimdiden yorma kendini."

Kınayan bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra yüzündeki ifadesini bozmadan telefonu yüzünün tam karşısına getirdi ve purosunu dudaklarının arasından aldı. Telefon açıldığında uzaktan gelen gök gürültüsünün sesine Oktay'ın sesi de karıştı. "Patron, her şey istedi-

gimiz gibi ilerliyor. Birazdan okulu ateşe vereceğim. Arzu'nun çıkmasını bekliyorum."

Oktay'ın sözleriyle, Emin sinsi bir bakış attı bana doğru, bense yeni bir çaba verdim kollarımdaki baskıdan kurtulup onu boğazlamak için.

Emin, purosunu dudaklarıyla bir kez daha buluşturduğunda içine çektiği dumanı telefonunun üzerine üfledi. Dumanın değiştirdiği ses tonuyla, "Artık o kadına ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Onun sayesinde pusu kurulmuşken kurulan pusuyu kendi lehime çevirerek en büyük hayalimi gerçekleştirmeye geldim. Buraya geldiğimden haberi bile yok. Onun da ölmesini istiyorum. Bugün, Kaya ailesine ait hiç kimsenin hayatta kalmasını istemiyorum. Bir an önce orayı ateşe ver ve ofisime geç ama öncesinde sözde patronuna son bir kez karısını göster," diyerek telefonunu bana çevirdi.

Ekranda Oktay'ı görünce sessiz bir yemin ettim. Buradan kurtulmayı başardığım an bugünü sonsuza dek yaşatacaktım bedenlerinde. Aldıkları her nefeste ızdırabı tattıracaktım onlara.

Ekrana büyük bir kinle bakmaya devam ederken Oktay hain diye tabir edebileceğim bir ifadeyle gülümsedi. "Merhaba, Poyraz Bey. Gününüz nasıl geçiyor? Sizi bilmem ama biz burada oldukça eğleniyoruz. Özellikle baldızınız tam formunda." Bakışlarını ekrandan çekip karşı tarafa tutundurdu.

Karşı tarafa kısa bir müddet baktıktan sonra dudakları o şeklini aldı, yeniden ekrana çevirdi bakışlarını, ardından zevkten dört köşe olmuş bir ifadeyle pişkin pişkin sırıttı. "Yalnız itiraf etmeliyim ki Arzu, eski karınızı öldürürken daha insaflıydı sanki. En azından ona daha yavaş başlamıştı ama..." diyerek bir kez daha karşıya baktı ve gözleri heyecanla büyüdü. "Vay canına, Eylül'e gerçekten hiç acıması yok."

Duyduklarımın dehşeti, bedenimi kaskatı kesti. Eylül'ün saçının teline zarar gelmesinden korkarken şu anda ne yaşadığını tam manasıyla bilememek, ona yetişememek ve tüm bunlara sebep olmak, delirmenin bir adım ötesinde gidip gelmemi sağlıyordu.

Kendi içimde yaşadığım büyük hesaplaşmalar bedenimin de acısını unutturmuştu. Artık acı hissetmiyor, külçeleşmeye başlıyordum.

Göğüs kafesimin altındaki keskin sızı, tüm bedenimi uyuşturmayı başarmıştı.

Yeni bir şiddetli gök gürültüsünün uğultusu etrafta yankılandığında yağmur da yeniden hızlandı ve etraftaki cesetlerin kanları ayakuçlarımıza doğru gelmeye başladı.

"Arzu, sen mükemmel bir kadınsın. Bence bu Eylül'ün canını çok yakacak."

Oktay'ın sözleri üzerine nefesim iyice düzensizleşti ve içimdeki öfke oluk oluk dışarıya aktı. "Ulan piç kurusu, seni bir elime geçirirsem sik-"

Cümlemi tamamlayamadan önce kulaklarıma Eylül'ün çığlığı doldu, akabinde ekrana Eylül'ün görüntüsü geldi. Görüntüde Arzu, Eylül'ü yerde sürüklerken aynı zamanda onu merdivenlerin başına doğru çekmeye çalışıyordu.

"Şu âna kadar yaşadığın o mutlu günlerin hesabını sana sormayacağımı mı sandın?"

Arzu, Eylül'ü sürüklemeye devam ederken Eylül de boşta kalan ayağıyla Arzu'ya tekmeler atmaya çalıştı fakat başarılı olamayınca çaresizce bağırmaya başladı. "Bırak beni manyak!"

Onun çaresiz çığlıklarını duymamla birlikte boğazımdan acı bir inleme çıktı. Arzu ise merdivenlerin başına gelir gelmez Eylül'ün ayağını bıraktı ve üzerine eğilip kollarından tuttuğu gibi Eylül'ün çığlıkları arasında onu merdivenlerden aşağıya itti.

Eylül'ün merdivenlerden yuvarlanmasıyla birlikte kalbim, göğüs kafesimi zorlamaya başladı. İliklerime kadar ona bir şey olacak korkusuyla dolup taştım. İçimi saran keskin acı, her zerreme tek tek yapıştı ve ciğerlerime dakikalar sonra ilk kez güçlü bir soluk doldu fakat bu defa ölümü soludum.

Dişlerimi kuvvetlice sıktığım sırada avuç içlerimde de güçlü bir sızı ve ıslaklık hissedince yumruklarımı da avuç içlerimi kanatacak kadar sıktığımı anladım.

Ekrandaki görüntüyse bir anda değişti ve ekranda yeniden Oktay belirdi. "Öldürme anında yine arayacağım, hiç merak etmeyin, Poy-

raz Bey," diyerek kapatınca tüm bedenim, öfke krizi geçirmişçesine sarsıldı, kendimden geçmeme sebep oldu.

Kollarımı tutan adamlardan kurtulmak için tüm gücümle çırpınmaya başladım ve tüm bunlara sebep olan adama intikam dolu bir sesle haykırdım. "Yemin olsun ki bugünü unutturmayacağım sana. Nefes aldığın her saniye bedeninde bugünü yaşatacağım!"

Kendi haykırışlarımın arasında kulaklarıma, kollarımı tutan adamların da sesleri doluyordu. Bir süre sonra kollarımdaki ve bedenimdeki baskının arttığını hissettim. Kurtulma çabalarım kollarımda artan ellerle durdurulmaya çalışılırken Emin karnıma yeniden yumruk atmaya başladı.

Onun aynı yaranın üzerine yumruk atmaya başlamasıyla birlikte çırpınışlarımı durdurdum. Kinle koyulaşan bakışlarımı, gözlerinin içine kenetleyip bir kez daha sessiz bir yemin ettim. Bugün ikimiz için de son olmayacak, asla bitmeyecekti. Yaşadığım her saniye, onu acı içinde yaşatmaya devam edecektim.

Benim tepki vermememe ise Emin'i daha da çıldırtmıştı. "Acı çeksene ulan, kıvransana karşımda!"

Karnıma bir kez daha tüm gücüyle yumruk atınca gözlerimin önüne Eylül'ü, Melis'i, Nisan'ı ve Rüzgar'ı getirdim. Kapı pervazına yaslanıp onları izlediğim anlarını tek tek anımsadım. Dördünün odayı dolduran seslerini, Emin'in hırs dolu seslerinin ardında duymaya çalıştım. Emin'in vurduğu her darbesinde, onların gözümün önündeki görüntülerinden almaya çalıştım tüm gücümü.

"Neye gülüyorsun lan sen, çok mu komik?"

Görüş alanımda yeniden Emin belirince, yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Gülüyorum çünkü korkaklığını izlemek beni eğlendiriyor."

Sözlerim üzerine Emin yumruklamayı bırakıp arka arkaya derin nefeslerle soluklanmaya çalıştı ve tek kaşını öfkeyle havalandırdı. "Ne korkaklığından bahsediyorsun sen?"

Alayla gölgelenen bakışlarımı etrafımızdaki adamlarına çevirdim ve bakışlarımı yüzlerinde kısa bir an gezdirdikten sonra tekrardan Emin'e döndüm. "Bence adamlarının önünde kendini daha fazla kü-

çük düşürme. Cesaretin varsa kollarımı bıraktır ve korkak bir adam olmadığını onlara ispat et. Beni gerçekten tek başına, kendin yen. Hem bak ben şu an yaralıyım ve senin kadar gücüm yok. Eğer şartlar tam tersi olsaydı, ben seni nefesimle boğardım."

Emin de bakışlarını adamlarına çevirdi ve adamlarının ona hevesle baktığını fark edince ilk etapta tereddüt etse de adamlarının hevesine sinir olup sert bakışlarını kollarımı tutan adamlarına çevirdi. Baş hareketiyle kollarımı bırakmalarını sağladıktan sonra da geriye çekilerek gardını aldı. "Bana korkak demenin bedelini şimdi sana ödeteceğim!"

Onun gardını almasıyla birlikte adamları da bir bir yanımızdan uzaklaştı. Bense yüzümdeki alaycı ifadeyi bozmadan her ne kadar ayakta durmakta zorlansam da kollarımı göğsümde birleştirip Emin'in ilk hamlesini yapmasını bekledim.

Cesareti olmadığını bakışlarındaki tedirginliğinden anlayabiliyordum. Korkusunu öfkesinin altında gizlemeye çalışsa da yüzündeki her mimiğinden okuyabiliyordum. Adamları olmadan koca bir hiç olduğunu çok iyi biliyordum.

Emin, cesaretini toplayıp derin bir nefes aldı ve nefesini yavaşça dışarıya üfleyerek üzerime doğru gelmeye başladı. Aramızdaki mesafeyi kapatamadan etrafımızı bir anda polis siren sesleri doldurunca Emin'in yüz ifadesi anında şaşkınlıkla yer değiştirdi, yarı öfke yarı korkuyla adamlarına baktı. "Sikeyim! Bu piç kurularına pusu kurmamış mıydınız lan siz?"

Emin'in sorusuyla biraz ilerimizdeki adamı da kekelemeye başladı. Şaşkınlığı ile korkusu sesine de yansırken, "Kurmuştuk ama," deyince, Emin bir hışım yanına gitti ve öfkeyle yakasına asılıp haykırmaya başladı. "Aması ne lan, ne biçim iş yapıyorsunuz siz? Yakalanalım mı istiyorsunuz? Nasıl böyle bir hata yaparsınız? Öldürürüm lan tek tek hepinizi!"

Emin haykırmaya devam ederken siren seslerine anons sesleri de karışınca etrafımızı saran tüm adamları, çil yavrusu gibi kaçmaya başladı. Benim bakışlarımın tek odağıysa Emin'di.

Emin, adamlarının onu bırakıp kaçtığını görünce kendisi de kaçmaya yeltendi fakat onu durdurmak için kalan son gücümle üzerine atladım ve yere düşmemizle birlikte başını sertçe yere çarptım. "Benden bu kadar kolay kurtulacağını mı sandın?"

Başını yere çarpmamın etkisiyle önce acıyla haykırdı, ardından beni üzerinden itmek için yeniden omzuma vurmayı denedi. Vurmaya çalışan bileğini hızlıca havada yakaladım ve sert bir şekilde elini de yere bastırdım.

Elini yere bastırınca pes etmiş bir şekilde gözlerini kapattı ve idrak ettiği gerçeğin dehşetinde tüm bedeni sarsıldı.

İfadesine tiksintiyle baktım. "Bu defa bana vurmak o kadar kolay değil," diyerek yüzüne yumruğumu indirdim.

Attığım yumrukla hırsımı alamayınca yüzüne arka arkaya yumruk atmaya başladım. Dakikalardır içimde tuttuğum öfkem, attığım her yumrukla gün yüzüne çıktı ve onu öldürme isteğiyle dolup taştıkça daha sert vurmaya devam ettim. "Ben sana tüm bu yaptıklarının bedelini ödetmem mi sanıyorsun? Bu saatten sonra seni hiç kimse elimden alamaz!"

Yeni bir yumruk daha atarken arka arkaya silah sesleri patlayınca girdiğim transtan çıktım ve yanı başımıza iki üç adamının eş zamanda düştüğünü gördüm.

Bakışlarımı sesin kaynağına çevirdiğimdeyse Yasin'i gördüm. "Adamım, biliyorum geç kaldım ama yolda ezmem gereken birkaç böcek çıktı karşıma ve geç kalmama sebep oldu."

Yasin'e cevap vermeyip bakışlarımı yeniden Emin'e çevirdim ve başını kendinden geçmesine sebep olacak şekilde sertçe yere çarptım. "Bu piçi hemen motoryata alın! Ömür boyu misafirim olacak!"

EYLÜL

Sessizlik...

Etrafımda tuhaf, bir o kadar da ürkütücü bir sessizlik vardı.

Elimdeki okuduğum kitabı kapattım ve oturduğum yerden ayağa kalkıp pencerenin yanına doğru yavaşça ilerlemeye başladım.

Attığım her adımda ayakkabımdan çıkan ses, boş olan öğretmenler odasında yankılanıyor, odadaki sessizliği kırıyordu.

Pencerenin yanına varır varmaz bakışlarımı okulun bahçesinde gezdirdim. Garip bir şekilde kimse gelmemişti. Toplantıyı yapacağım saatin geçmesine rağmen hâlâ hiçbir velim yoktu ve tıpkı odadaki gibi okulun bahçesinde de beni huzursuz edecek tarifsiz bir sessizlik vardı.

Okulun bahçesindeki sessizliği izlemeye devam ederken bir an korumaların da görünürde olmadıklarını fark ettim ve kendimi bir anlığına kimsesizliğe itilmiş gibi hissettim.

Üzerimden bir ürperti geçince istemsizce kollarımla bedenimi sardım.

Bu zamana kadar korumaları yanımda istememiş olsam da onların varlıklarına alıştığımı, onlar olmadan kendimi ne denli güvensiz hissettiğimi ilk defa idrak ediyordum.

Sıkıntıyla nefesimi dışarıya üfledim.

Hissettiğim huzursuzluk beni çepeçevre kuşatınca boğulduğumu zannedip nefes alabilmek için öğretmenler odasındaki Fransız bal-

kona çıktım. Yağmur dinmişti ve toprağa bıraktığı kokusu, huzursuzluğumu yavaş yavaş benden almaya başlamıştı.

Toprağın kokusunu derince içime solumak için parmaklarımı balkonun ahşap korkuluklarına sardım ve gözlerimi kapatıp arka arkaya içime nefes çektim. Koku burnuma doldukça yüzümde keyifli bir gülümseme oluştu. Bu kokuyu seviyordum. Bu kokunun hissettirdiklerini seviyordum.

İçime kokuyu çekmeye devam ederken annemin sözleri aklıma düşünce, yüzümdeki keyifli gülümseme yavaş yavaş silinmeye başladı. Çocukluğumdan beri ne zaman yağmur yağsa toprağın kokusunu çekmek için dışarıya koşar ve her seferinde annemin engeline takılırdım. Bana, *"Toprağın kokusunu sevdiğini dile getirme, yoksa toprak seni içine çeker. Ölümü çağırma,"* derdi.

Annemin sözlerini anımsayınca gözlerimi yeniden araladım ve bakışlarımı öğretmenler odasının hemen altındaki yapımı bitmemiş çardağa çevirdim. Onu görür görmez yarım kalan diğer çardaklara baktım.

Benim isteğim üzerine okulun bahçesinin belirli bölgelerine, öğrenciler için çardaklar yapılıyordu ve bu hafta sonu yapımının bitmesi planlanıyordu fakat garip bir şekilde görünürde ustalar da yoktu. Çardakların çatısı kapatılmamış, yağmurun ıslattığı sivri uçlu demirler iyice gün yüzüne çıkmıştı.

Yağmurdan dolayı ustaların yarım bıraktığını düşünsem de yalnızlığın hissettirdiği huzursuzluk, beni yeniden esir aldı, balkondan ayrılıp içeriye girdim ve pencereyi kapatıp öğretmenler odasından çıktım.

Bahçeye çıktığım anda herhangi bir korumanın yanıma gelmesini umarak dışarıya doğru adımlamaya başladım. Okulun kapısından tam çıkıyordum ki aklıma telefonumu yanıma almadığım gelince oflayarak adımlarımı durdurdum, elimle alnıma vurdum. "Off! Son günlerde neden bu kadar unutkanım böyle?"

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip Poyraz'ın ya da Ela'nın ikizler için arama ihtimaline karşı yeniden geri döndüm ve kendi kendime söylene söylene öğretmenler odasına doğru ilerlemeye başladım.

Boş koridorda yürümeye devam ederken bir anda nefesimi kesecek kadar kuvvetli bir sıkıntı, yüreğim tam orta yerine yerleşince gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Adımlarımı durdurup elimle koridorun soğuk duvarına tutunmaya çalıştım. İçimdeki sıkıntıdan kurtulabilmek için arka arkaya derin soluklar almaya çabalasam da içimdeki yoğun sıkıntı bir türlü geçmiyor, aksine katbekat artmaya devam ediyordu. Kalp atışlarım ise ürkek bir kuşun çırpınışları gibi bütün ağzımın içinde atıyordu.

İçimi esir alan sıkıntıdan kurtulmak için soluklanmaya devam ederken bir ara bakışlarım, öğretmenler odasına kaydı, odanın kapısının aralık olduğunu gördüm ve kaşlarımın çatılmasına engel olamadım.

Kapıyı kapatmamış mıydım?

Tutunmaya çalıştığım duvardan ayrıldım ve bir süre sadece tedirginlikle kapıya baktım, ardından içimde beliren yersiz korkuyu bir kenarı bırakıp kapıya doğru yürüdüm. "Unutkanlığımdan kurtulmak için bir an önce doktora görünsem iyi olacak."

Kapının önüne gelince derin bir soluk alarak aralık kapıyı geriye ittim ve içeriye girip bakışlarımı çok kısa odanın içinde gezdirdim.

Odanın boş olduğunu görmek rahatlamama sebep olunca masaya doğru adımladım fakat garip bir şekilde çantam masanın üzerinde de yoktu. Şaşkınlıkla bakışlarımı masanın ve sandalyelerin üzerinde gezdirdim.

Yoktu!

Çantamı masanın üzerinde göremeyince ceketimi astığım askılığa doğru ilerledim. Askılığın yanına gelir gelmez ceketimi astığım yerden alıp, çantamın ceketimin altında olup olmadığına baktım lakin yine yoktu.

İlk etapta kalp atışlarım korkuyla hızlansa da okula geldiğimde öğretmenler odasına girmeden önce sınıfıma uğradığımı hatırlayıp rahat bir nefes koyuverdim. Muhtemelen çantamı sınıfımda unutmuşum.

Ceketimi yeniden askılığa astığımda ise ense kökümde hissettiğim nefesle birlikte iliklerime kadar ürperince hızlıca arkama dönüdüm ve arkamda birinin olup olmadığına baktım ama kimse yoktu.

Öfkeyle kaşlarımı çattım. "Neler oluyor bana? Neyin tedirginliğini yaşıyorum böyle?"

Sıkıntıyla ensemi ovmaya başladım. Belki de okulu ilk defa bu kadar sessiz görmem ve okulda yalnız olmam etkili olmuştu, bilmiyordum ama sanki izleniyormuşum gibi bir his içimi kemirmeye başlamıştı. Bu histen bir an önce kurtulabilmek için Poyraz'ın güven bulduğum sesini duymak umuduyla öğretmenler odasından çıktım. Sınıfıma doğru hızlıca yürümeye başladım fakat attığım her adımda izlediğim hissi gitgide etrafımı kuşatmaya devam ediyordu.

Hızlı adımlarıma eşlik eden hızlı soluklarım da dudaklarıma çarpıyor, her defasında dudaklarımı kurutuyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve sınıfımın önüne gelince doğruca içeriye girdim. Ardından bakışlarımı, çantamı görebilmek umuduyla masama tutundurdum fakat orada da yoktu.

Masaya bakmaya devam ettiğimdeyse duyduğum ses, ufak çaplı bir çığlık atmama sebep olunca başımı hızlıca sese çevirdim ve Oktay Hoca'nın en arka sıranın üzerinde oturduğunu, elinde de çantamı salladığını gördüm. "Bunu mu arıyordun?"

Oktay Hoca'yı görmek hem afallamama hem de korkmama sebep olmuştu. İyice hızlanan kalp atışlarımı bastırabilmek için avuç içimi göğsüme bastırdım. "Hocam, beni korkuttunuz, sizi burada görmeyi hiç beklemiyordum," dedim soluk soluğa.

Oktay Hoca kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi ve onun bu gülüşü, beni rahatlatmak yerine garip bir şekilde ilk kez tedirgin etti. "Ama ben seni bekliyordum."

Oktay Hoca'nın ne demek istediğini anlamayınca sorgularcasına kaşlarım çatıldı ve içeriye doğru birkaç adım atmama sebep oldu. "Beni mi bekliyordunuz?"

Oktay Hoca başını tasdik edercesine salladı ve çantamı açıp içini karıştırmaya başladı. Onun ne yapmaya çalıştığına ilk etapta anlam veremesem de çantamı karıştırdığını görmek öfkelenmeme sebe

olunca çantamı alabilmek için yanına doğru adımlamaya başladım. "Hocam, siz bugün iyi misiniz? İznim olmadan çantamı nasıl kurcalarsınız?"

Yanına doğru ilerlerken Oktay Hoca çantadan başını kaldırıp bana baktı ve bakışları bir anda ürkütücü bir ifadeyle gölgelendi. Bu öylesine güçlü bir ifadeydi ki o bakışların karşısında adımlarımı durdurmak zorunda kaldım.

Adımlarımı durdurunca aramızda yaklaşık üç dört adımlık bir mesafe kaldı ve Oktay Hoca anlamlandıramadığım ifadesiyle yüzüme bakmaya devam etti. Ardından çantamı karıştırdığı elini içinden çıkardı. Eline aldığı telefonumu arka cebine yerleştirdikten sonra çantayı üzerime doğru fırlattı. "Çantan beni ilgilendirmiyor, sadece kocana ulaşmanı istemiyorum."

Oktay Hoca'nın üzerime attığı çanta, direkt ayakucuma düştü. Önce yerdeki çantama baktım, akabinde bakışlarımı Oktay Hoca'ya çevirip gözlerinde umutsuzca bir parıltı aradım.

Bana şaka yapıyor olmalıydı. Aylarca yan yana oturduğum, birlikte sohbet ettiğim, birlikte kahkahalar attığım adam, karşımda gördüğüm adam olamazdı.

Oktay Hoca'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde bakışlarım, boynundaki ve gövdesindeki kan izlerine kayınca kaşlarım dehşetle havalandı. Dudaklarımda, "Üzerinizde kan var," cümlesi belli belirsiz can buldu.

Oktay Hoca da bakışlarımı takip etti ve başını öne eğdi. Üzerindeki kana baktığımı anlayınca bakışlarını yeniden bana çevirip gözlerindeki gibi ürkütücü bir ifadeyle gülümsedi. "Güvenlik görevlisinin kanı. Boğazlarını kesince üzerime sıçramış," diyerek parmaklarını üzerindeki kan lekelerine sürttü. "Zavallılar, boğazlarını keseceğimi hiç düşünemediler. Onlar da haklı tabii, bunca yıldır birlikte oturup sohbet ettikleri adamdan böyle bir şey beklemiyorlardı."

Oktay Hoca'nın sözleriyle büyük bir rahatlama yaşadım. İşte şimdi şaka yaptığını anlamıştım. Kesinlikle beni korkutmak için şaka yapıyordu. Rahatlamanın verdiği hisle gülümsemeye başladım, hatta gülümsemem, kahkahalara dönüştü. Öyle çok gülüyordum ki göz-

lerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Kahkahalarımın arasından, "Hocam, gerçekten çok kötüsünüz, bir an gerçek sandım. Aklımdan türlü türlü senaryolar geçti," dedim.

Deli gibi kahkaha atmaya devam ediyordum ve kendimi kontrol etmeyi asla başaramıyordum. Oktay Hoca da cevap vermeden, bir saniye bile değiştirmediği ürkütücü ifadesiyle beni izlemeye devam ediyordu.

Kahkaha atmaya devam ederken Oktay Hoca'nın sessizliği ve tepkisizliği, şaka yapmadığı gerçeğini bir tokat gibi yüzüme çarpınca kahkahalarımı anında durdurdum.

Şaka yapmıyordu!

Hissettiğim korkudan dolayı bedenim, rüzgârda dalından kopmak üzere olan bir yaprak gibi titredi. "Hayır, şaka değil. Kahretsin!" diyerek kaçmak amacıyla hızlıca arkamı döndüm ve arkamı döner dönmez kapıda, Arzu'nun kollarını göğsünde bağlamış bir hâlde keyifle beni izlediğini gördüm.

Onu ilk kez böyle görüyordum. Üzerine siyah bir kot, onun üzerine de siyah, boğazlı bir kazak giymiş, kazağının yakasını dudağının altına kadar çekmişti. Her zaman açık olan kahverengi saçlarını bu defa tepesinde atkuyruğu yapmıştı.

Ona dönmemle birlikte yaslandığı kapıdan ayrılıp gözlerinin derinliklerindeki nefretle bana doğru bir iki adım attı. Oktay Hoca ile Arzu ikilisini bağdaştıramasam da olduğum yerde kıpırdamadan Arzu'nun attığı adımlarını seyrettim ve o sıra Oktay Hoca'nın omzuma çarpmasıyla birlikte öne doğru sendeledim. "Üzgünüm, Eylül, kişisel algılama. Seni tanımak güzeldi."

Oktay Hoca'nın yanımdan geçerken söylediği sözleri kulaklarımı doldurunca, dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım ve arkasından Arzu'nun yanına gidişini izledim.

"Çok oylanma, senin de ölmeni istemiyorum bebeğim. Elini çabuk tut." Oktay Hoca, Arzu'nun yanına varır varmaz dudaklarının üzerine öpücük kondurunca başıma balyoz darbesi yemiş gibi sarsıldığını hissettim.

Boş boş onlara bakıyordum, beynim tamamen uyuşmuştu. Bir ajan gibi sürekli ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama kahrolasın ki neler olduğunu bir türlü anlayamıyordum, algılayamıyordum. Nasıl sorusu da uyuşan beynimi ısrarla kemirmeye devam ediyordu.

Yüz ifademi gören Arzu, hissettiklerimi anlamışçasına keyifle gülmeye başladı fakat bu öylesine soğuk bir gülümsemeydi ki kulaklarıma çarpan her tınısında âdeta üşütüyordu. Oktay Hoca sınıftan çıkınca, "Oktay," dedi ve Oktay Hoca'nın öptüğü alt dudağını emip konuşmaya devam etti. "O benim sevgilim, çok uzun zamandan beri birlikteyiz."

Arzu'nun sözleri tekrar tekrar kulaklarımda yankılandığında yerin ayağımın altından kaydığını hissettim.

Böyle bir şey mümkün müydü? Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar imkânsızdı. Kötü bir kâbusun arasına sıkışmış gibiydim, her saniye uyanma isteğiyle dolup taşıyordum.

Düşüncelerimden ise Arzu'nun sesiyle çıktım. "Daha doğrusu o yıllardır sevgili olduğumuzu zannediyor, benim gözümdeyse sadece yakın bir partner ya da..." diyerek gözlerini düşünceli bir ifadeyle kısıp ve çenesini yukarıya kaldırıp kazağının yakasından kurtardı.

Doğru kelimeyi aradığı yüzündeki kıvrımlarından belli oluyordu.

Çok kısa bir süre düşündükten sonra çenesini yeniden eski konumuna getirdi ve koyu bakışlarını gözlerime çevirdi. "Ya da Poyraz'a ulaşmamdaki yoldaş diyelim," deyince yüzüne tiksintiyle baktım. Yüz ifademi gören Arzu'nun yüzünde yeniden keyifli bir gülümseme oluştu. "Anlaşılan aptal bir kadın değilsin ve Poyraz'a olan aşkının farkındasın."

Bundan ilk etapta şüphelerim olsa da Poyraz'dan duyduklarımdan sonra Poyraz'a âşık olduğunu ve kız kardeşi öldükten sonra onu öpmeye kalkan iğrenç bir kadın olduğunu öğrenmiştim.

Arzu, sessiz kalmamla birlikte ellerini arka ceplerine yerleştirdi ve iyice dikleştirdiği gövdesiyle meydan okurcasına yüzüme baktı. "Bunun farkında olman elbette güzel. Benim de buraya geliş amacım aslında bunu anlatmaktı. Yani Poyraz uğruna neler yapabileceğimin farkına varmanı istedim."

Arzu'nun sözleriyle, içimdeki kasvetin yoğunluğu arttı, hissetti-
ğim panik de artmaya başlamıştı. Bakışlarımın odağı Arzu'ydu. Bir
saniye bile gözlerimi üzerinden ayırmıyor, yaklaşmaya başladığı
anda kendimi nasıl koruyacağımı düşünüyordum.

Arzu, yönünü benden çevirmeden geriye doğru adımlamaya baş-
ladı. Kapının yanına gelir gelmez, "Korkuyor musun benden?" diye
sorarak ayağıyla kapıyı kapattı.

İçimdeki kasvete ihanet edip tıpkı Arzu gibi keyifle gülümsedim.
"Senden korkmak mı?" Sorduğu soruya inanmıyormuşçasına başımı
sağa sola sallayarak konuşmaya devam ettim. "Sana sadece acıyo-
rum, Arzu. Neden biliyor musun? Çünkü sen Poyraz için ne yaparsan
yap o seni asla sevmeyecek ama ne yazık ki sen bunu göremeyecek
kadar körsün. İşte sana bu yüzden çok acıyorum."

Arzu'nun yüzündeki gülümsemesi kinle yer değiştirdi ve sert bir
nefes çekti içine. Lakin öfkeli görüntüsüne tezat sakin bir sesle tehdit
etti. "Yalnız bilmeni isterim ki biraz sonra ölecek biri için fazla cesur
laflar söylüyorsun."

Arzu'nun sözlerinden etkilenmemeye çalışarak aynı sakinlikte
cevap verdim. "Senin de bilmeni isterim ki senden kesinlikle kork-
muyorum. Sana yalvaracağımı düşünüyorsan üzgünüm ama hayal
kırıklığına uğrayacaksın."

Arzu, yeniden gülümseyerek başını sağa sola salladı ve ellerini
arka ceplerinden çıkarıp yavaşça ön ceplerine yerleştirdi. "Yerinde
olsam çocuklarına annelik yapmam için yalvarmaya başlardım, gerçi
onlara çok katlanabileceğimi sanmıyorum. En kısa zamanda onları
da yanına göndereceğimden hiç şüphen olmasın."

Bu defa sözleri beni etkilemeyi başarmış, yüzümü soldurmuştu.
Çocuklarıma zarar verme düşüncesi bile ciddi anlamda irite olma-
ma sebep olunca soluklarım, öfkeyle hızlandı. Yüksek çıkan sesim-
le, "Asla çocuklarıma dokunamayacaksın!" diye bağırdığımda, Arzu
haykırışıma kahkahasıyla cevap verdi.

"Vazgeçtim, sen akıllı bir kadın değilsin, Eylül. Hatta gerçek bir
geri zekâlısın. Benim istediğim her şeye ulaşabileceğimi hiç düşüne-
miyorsun."

Arzu, karşımda alayla gülmeye devam ediyordu. Yüzümdeki öfkeyi sildim ve tıpkı onun gibi duruşumu dikleştirerek aynı alaycı ifadeyle karşılık verdim. "Bunu, Poyraz'a ulaşmayı bir türlü başaramamış kadın mı söylüyor?"

Arzu'nun sınıfı dolduran kahkahası anında kesildi ve sınıfı ölüm sessizliği kapladı. Sözlerimden öylesine etkilenmiş görünüyordu ki kendinden geçmek üzereymiş gibi ifade yerleşmişti üzerine. "Yanlış sularda yüzüyorsun, Eylül. Neler yapabileceğimi bilseydin, benimle konuşurken iki kez düşünürdün. Ben tanıdığın hiç kimseye benzemem."

Konuştukça öfkesi artıyordu. Ön ceplerine yerleştirdiği ellerini hızlıca çıkardı, bir elini ensesine yerleştirip başını yukarıya kaldırdı. Ardından gözlerini kapatıp kendi kendine mırıldanırcasına, "Belki Poyraz'a ulaşamadım ama ona ulaşmak için yaptıklarımı o küçük beynin asla algılayamaz," dedi.

Arzu'nun gözlerinin kapanmasıyla birlikte bakışlarımı hızlıca kapıya çevirdim. Kapıdan biraz uzaklaşmıştı ve sıranın önüne yaklaşmıştı. Önündeki sırayı üzerine itersem kaçmak için kendime zaman kazandırabilirdim.

Bakışlarımı Arzu'nun kapalı gözlerinden çekmeden yavaşça sıraya doğru adımladığımda gözlerini açınca adımlarımı durdurmak zorunda kaldım.

Hızlıca yönünü bana çevirdi ve kaçma planımdan habersiz, eliyle bedenimi işaret etti. "Tıpkı Handan'ın yok olduğu gibi birazdan senin de yok olmanı sağlayacağım."

Arzu'nun söylediklerini idrak edince beynimde büyük bir şimşek çaktı, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Olamazdı. Kız kardeşinin ölümüne sebep olmuş olamazdı. Konuşmak için dudaklarımı aralasam da dilim bunu söylemeye varamayınca yeniden dudaklarımı birbirine bastırdım.

Arzu ise kapıya doğru yeniden yaklaştı. "Handan," diyerek yüzünü nefretle buruşturdu. Çok geçmemişti ki sinirli bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. "Evimizin güler yüzlü, sevimli, küçük kızı."

Kız kardeşini gözünün önüne getirdiği mimiklerinden belli oluyordu. Onu anımsıyor olmalıydı ki yüzündeki tebessümü de gittikçe

artıyordu. Bu öylesine nefret kokan bir gülümsemeydi ki nefretinin yoğunluğu içimi ürpertti.

Bir süre sessizliğini koruduktan sonra dudaklarını sertçe ıslatıp isyanla araladı. "Handan, tam bir Pollyanna'ydı. Çok gülüyordu, sürekli hayata karşı pozitifti. Düşünebiliyor musun, berbat olan hayatımızı bile seviyordu. Halbuki yaşadığımız hayat," diyerek ellerini iki yana açtı. "Hayat bile denmezdi ona, Handan tam bir aptaldı. Poyraz böyle aptal bir kadının nesini sevdi yıllarca hiç anlamadım."

Arzu'nun sözleriyle boğazım düğüm düğüm oldu ve kasvetli hava daha da kasvetli bir hâle büründü.

Arzu'nun bu saate kadar sakinliğini koruduğu ses tonu, bir anda yükseldi. "Poyraz, onu değil, beni sevmeliydi. Neden önce onlar karşılaştı, neden?" diye haykırdığında sesine gök gürültüsünün sesi de eşlik etti.

Yüklü bulutlardan dolayı hava da iyice kapanmıştı. İçimdeki kasvet, bedenimde karıncalanmaya dönmüştü. Ayakta kalabilmek için sıradan destek almaya çalıştığımda, Arzu'nun yakarışı boş sınıfın içinde yeniden yankılandı. "İlk önce ben karşılaşmış olsaydım, Poyraz bana âşık olurdu ama sırf o gittiği aptal üniversitesi yüzünden ilk önce onlar karşılaştı. Handan, üniversiteye başladıktan kısa bir süre sonra bana sürekli Poyraz'dan bahsetmeye başladı. Ona o kadar çok âşık olmuştu ki mutluluktan ayakları yere basmıyordu. Sürekli evin içinde Poyraz diye dolanıyordu. Uzun bir süre bu böyle devam etti. Bense Poyraz'ı hiç görmediğim için Handan'ı doğru dürüst dinlemiyordum bile, hatta mutluluğu sinirimi bozuyordu, sürekli onu tersleyip konuyu kapattırıyordum. Bu böyle devam ederken Handan bir gün babama Poyraz'ı anlattı. Babam da, gelsin tanışalım, dedi. Birkaç gün sonra da Poyraz, babamla tanışmaya geldi."

Arzu'nun anlattıklarını duydukça elimde olmadan kalbimde bir ağırlık belirdi ve ellerim titremeye başladı. Kahretsin ki aynı şekilde Arzu'nun da elleri titremeye başlamıştı. Titreyen ellerini görmemem için ellerini arkasına saklayarak sesinden bariz belli olan acısıyla o günü anlatmaya devam etti. "Ben Poyraz'la tanışmayı bile düşünmü-

yordum. Sırf babam ısrar ettiği için Poyraz eve geldikten yarım saat sonra onların olduğu odaya girdim ve Poyraz'ı ilk kez orada gördüm."

Arzu'nun nefretten parlayan gözleri bu defa aşkla parladı. Yüzü öylesine aydınlandı ki tüm vücuduma sinir dalgasının yayıldığını hissettim. Daha fazla bu görüntüye şahit olmak istemeyince bakışlarımı yüzünden çektim ve kaçamak bakışlarla pencereden dışarıya baktım.

Kopkoyu bir yalnızlığın içindeydim ve bu korkunç cehennemden bir an önce kurtulmak istiyordum.

Düşüncelerimden Arzu'nun sesiyle çıkıp yeniden ona baktığımda, yüzünde aynı ifadenin olduğunu gördüm. Trans hâlinde o günü anlatmaya yeniden başladı. "Poyraz'ı görür görmez nefesim kesildi. Hayallerimdeki adamdı o. Kaşı, gözü, duruşu, teni. Çok başkaydı. Bir süre öylece yüzüne baktım. Nefesimi toparlamayı başardığımda da yanına gittim, elimi uzattım. O da elini uzatıp gülümsedi, elimi sıktı. Tenime dokunduğu o anda ise ondan bir daha kopamayacağımı anladım."

Göğsümü sert bir nefesle doldurdum, daha fazlasını duymaya tahammülüm yoktu. Arzu'nun her kelimesi, canımı yakıp öfkemi harmanlarken, aynı zamanda midemin de bulanmasına sebep oluyordu.

Avuç içlerimi kulaklarıma bastırmak istedim. Poyraz'a duyduğu aşkı daha fazla dinlemek istemiyordum.

Arzu da düşüncelerimi okumuş gibi bakışlarını üzerime kenetledi ve bedenimi küstah bir tavırla baştan aşağıya süzdü. Aynı küstah ifade dudaklarına da gebe kaldığında inatla dudaklarını araladı. "Ne o, duydukların hoşuna gitmedi mi?"

Sorduğu soruyla yüzümü sertçe sıvazladım. "Neden bana bunları anlatıyorsun?"

Sinsi bir gülüş yayıldı yüzüne. "Ben gözümün önünde sizin aşkınızla ne yaşadıysam, sen de duyduklarınla aynısını yaşa istiyorum."

Şiddetle başımı iki yana salladım. "Dinlemek istemiyorum."

Arzu, dalga geçer gibi gülmeye başladı. "Senin ne istediğini önemsediğimi mi sanıyorsun?"

Bıkkınlıkla nefes alıp üzerine doğru bir adım attım. Adım atmamla birlikte bakışları tehditkâr bir ifadeyle kısıldı ve anında arka cebinden bir bıçak çıkardı.

Elinde sımsıkı tuttuğu bıçağı görür görmez bedenim gerginlik içinde titredi. Arzu da ince parmaklarını bıçağın sırt kısmında usulca hareket ettirdi. "Anlaşılan bunun tadına erken bakmak istiyorsun."

Şok içinde elinde tuttuğu bıçakta asılı kaldı gözlerim. Boğazımın da kurduğunu hissediyordum, kalbim güçlü ritimlerle atmaya başlamıştı.

Arzu, şok içinde kaldığımı görünce manidar bir gülümseme gönderdi. "İşte böyle, şimdi uslu bir kız ol ve beni dinle. İnan bana bunun acısına ne kadar geç bakarsan senin için o kadar iyi," dedi, bakışlarıyla bıçağı gösterdi, ardından kapının hemen yanındaki sıranın üzerine oturup içindeki zehrini saçmaya devam etti. "O gün Poyraz gittikten sonra hemen onun hakkında bir araştırma yaptım. Babasının gücünü, karanlık işlerini öğrendim. Benim hiç tatmadığım çok farklı bir hayatı vardı Poyraz'ın ve o hayata benim gibi güçlü bir kadın lazımdı. Handan, korkağın tekiydi. Poyraz'ın babasının mafya olduğunu öğrendiğinde korkmuştu, kafası karışmıştı ama ben öyle miydim? Korkusuzca yanına yakışacak tek kadın bendim ama Poyraz, ahh!" diye haykırdı ve beklemediğim bir anda avuç içini sertçe sırasının üzerine vurdu. Çıkan ses irkilmeme sebep olurken, "Ama Poyraz'ın gözü beni değil, Handan'ı görüyordu. Bana çok resmi, uzak davranıyordu," diyerek sıraya arka arkaya vurmaya başladı.

Delirmiş gibi sıraya vurmaya devam edince geriye doğru birkaç adım attım. Gözlerim ağlama isteğiyle sızlamıştı. Boğazımda beliren hıçkırığı güçlükle yutkundum. Arzu da birkaç kez daha sıraya vurduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi yüzünü bana çevirdi ve yüzüne düşen birkaç tel saçını eliyle geriye itti. Az önceki delirmiş hâline tezat bir sakinlikle konuşmaya devam etti. "Poyraz'ı etkileyemeyeceğimi anlayınca, ben de Handan'ı korkutmaya başladım. Babası mafyaymış, bu adam kötü biri, sana ve bize zarar verir diye günlerce aklına girmeye çalıştım ama asla vazgeçmedi, evlendiler. O kadar mutluydular ki delirecektim. Düğün sonrası ilk gecelerini yaşayacak-

ları için aklım çıkıyordu. Sırf buna engel olmak için kendime zarar verip hastanelik oldum. Handan'ı sabaha kadar başımda beklettim ama eninde sonunda kaçınılmaz son yaşandı ve bir gün Melis'e hamile kaldı."

Bu defa omuzları hüzünle çöktü. Büyük bir hayal kırıklığıyla sarsıldığı belli oluyordu. Acısı, öfkesi, aşkı karmakarışıktı.

Benimse midem bulantım gitgide artıyordu ve bakışlarım, elindeki bıçak ile kapı arasında sürekli gidip geliyordu. Tüm bu işkencenin bir kâbus olmasını, bu kâbustan uyanmayı deli gibi istiyordum.

Arzu, yeniden omuzlarını dikleştirerek, "Handan'ın hamileliğini bahane edip sık sık evlerine gidiyordum. Handan odada olmadığı zamanlar Poyraz'ın yastığına, gömleklerine sarılıp kokusunu içime çekiyordum. Yine bir gün Poyraz'ın yastığına sarıldığımda Handan'ın kokusu doldu burnuma. Midem bulandı, nevrim döndü. İşte o an Handan'dan kurtulmam gerektiğinin farkına vardım," deyince hırıltılı bir sesle, büyük bir dehşetin içine sürüklendim ve nefesimi kesen sancıyla baş etmeye çabaladım.

Bu kadın neler diyordu böyle? Bir insan kardeşi için tüm bunları nasıl söyleyebilirdi?

Konuşmak için dudaklarımı aralasam da içimde yankılanan çığlık, sesimi de kesti.

Dehşet içinde Arzu'ya bakmaya devam ederken onun da hüzünle gölgelenen bakışları bir anda buz kesti. Sertçe burnunu çekip gerginlikle ayağını titretmeye başladı. "Sinirle odalarından çıktım ve kendimi dışarıya atma isteğiyle koşarken Poyraz ile babasının konuşmalarına şahit oldum. Bir aileden bahsediyorlardı, Sancaktar diye bir aileyi konuşuyorlardı. Daha doğrusu kavga ediyorlardı. Babası, takılmış bir plak gibi sürekli 'yeraltı dünyasının lideri Sancaktar değil, sen olacaksın' diyordu. Poyraz da 'karımı ve doğacak çocuğumu bu hayatın içine sokmam' diyerek onunla kavga ediyordu. Onların kavgalarını dinledikten sonra evden çıktım ve Sancaktarların kim olduğunu öğrenmeye çalıştım. Günlerce araştırdım. Onlar da Poyraz'ın babası gibi bir aileydi, Poyraz'ın babasıyla düşmanlıkları vardı. Yıllarca birbirlerinin ailelerinden birilerini öldürmüşlerdi. Öğrendiğime göre

en son Poyraz'ın babası, o aileden birini öldürmüştü. Öldürme sırası Sancaktar ailesindeydi. İşte aradığım fırsat buydu. Nihayet Handan'dan kurtulabilecektim. Araştırmaya devam ederken Sancaktarların en büyük oğlunun, babasının yerine geçtiğini öğrendim. Emin Sancaktar adında bir adamdı. Sonra onu araştırmaya başladım. Babası aniden ölünce koltuğu bir anda ona kalmıştı. Araştırmakla da kalmadım, günlerce adamı takip ettim. Adam, yeni geçtiği için fazla acemiydi, yeraltı dünyasında yer edinemeyecek kadar da cesaretsizdi. Kendi ailesini bile yönetemeyecek kadar basiretsizdi. Yeraltı dünyasının lideri o olmazdı. Asla Poyraz'daki o duruş yoktu onda. Gerçekten de yeraltı dünyasının liderliğine bir tek Poyraz yakışırdı."

Arzu'nun sözleriyle içimde yankılanan çığlığın dudaklarımın arasından çıkmaması için avuç içimi dudaklarıma sıkı sıkı bastırdım. Duyduklarımla yüreğim sıkışmıştı. Avazım çıktığı kadar bağırmak, ağlamak istiyordum. Gözlerimle birlikte başım da yanıyordu. İçimdeki isyana karşı koyamayınca bir damla gözyaşım, titreyen kirpiklerimde can buldu ve usulca yanağımı sızlatmaya başladı.

Arzu ise gözyaşımı görmesiyle birlikte başını yana eğdi. "Ne o, kız kardeşim için mi üzüldün yoksa? Hadi ama... O olsaydı sen Poyraz'ı ancak rüyanda görürdün. Bence tüm bunlar için bana teşekkür etmelisin. Sayemde aylardır gerçek bir adamla birliktesin."

Tiksinerek Arzu'nun yüzüne baktım ve elimin tersiyle gözümden akan yaşı sildim. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın karşısında dimdik duracak, güçsüz bir profil asla çizmeyecektim. Üzerine atlayıp onu kendinden geçirene kadar dövmeyi şiddetle istesem de içimde kopan fırtınalara engel olup sessiz kalmaya devam ettim.

Arzu da cevap vermediğimi görünce eğdiği başını yeniden dik konuma getirip, bakışlarını bıçağa tutundurdu. Çok kısa bir müddet elindeki bıçağı izledikten sonra pis pis sırıtmaya başladı. "Hemen bir plan yaptım. Hem Handan'dan kurtulacak, hem sevdiğim adamın gücüne güç katacaktım. Yine Poyraz'ın evindeyken babasıyla kavgalarını duydum. Babası ısrar ediyor, Poyraz şiddetle karşı çıkıyordu. Sırf benim aptal kız kardeşim için gücü ve şanı elinin tersiyle itiyordu. Bir süre onları dinledikten sonra Poyraz odadan çıkınca

babasının yanına gittim, ona planımdan bahsettim. Planıma göre, Handan'ı, Sancaktar ailesinden biri öldürürse Poyraz o öfkeyle elini kana bulayacak, yeraltı dünyasının gözdesi olacaktı. Babası, tam da tahmin ettiğim gibi hemen kabul etti. Sırada Emin'i ikna etmek vardı ama ona ulaşmak kolay değildi. Bir ordu korumayla geziyordu, beni yanına yaklaştırmazlardı ama o gün şansım yaver gitti ve Oktay'la karşılaştım."

Arzu'nun dudaklarından dökülen her kelimeyle kanım çekiliyordu. Tuttuğum soluğumu yavaş yavaş bırakıp isyankâr bir sesle, "Bu kadar alçalamazsın," dedim. "Tüm bunları bir aşk uğruna yapmış olamazsın."

Sözlerimin üzerine alayla gülümsemeye başladı. "Sen beni hiç tanımıyorsun, Eylül. Bu dünyada Poyraz için nefes alıyorsam, önüme çıkan her engelin nefesini, Poyraz'a ulaşmak için keserim," dedi yüzünde asılı kalan gülümsemesiyle.

Ben ona inanamaz gözlerle bakarken o kaygısızca konuşmaya devam etti. "Tesadüf ki ben Emin'i izledikçe Oktay da beni izlemiş. İlk etapta Oktay'ı, Emin'in koruması sansam da işin boyutu çok başkaymış. Sonradan öğrendiğime göre can borcu için ona çalışıyormuş. Çalıştığı okuldaki bir öğretmenden borç para almış, parayı adama ödeyemeyince bir tefeciden borç alıp öğretmene olan borcunu kapatmış. Ama bu defa tefeci sıkıştırmaya, hatta öldürmeye kalkmış. Oktay da Sancaktar ailesinin namını duyduğu için ona gitmiş, o saatten sonra ona can borcunu ödemek için çalışmaya başlamış. Biz karşılaşınca da bana inanması ve Emin'e ulaştırması biraz vaktimi alsa da sonunda ona bekâretimi verince beni Emin'le görüştürdü."

Arzu'nun son sözleriyle başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissettim ve büyük bir öksürük kriziyle sarsılmaya başladım. Gökyüzünden kopan güçlü bir çığlık da içimde kopan fırtınanın sesi oldu, odanın içinde büyük bir gürültüyle yankılandı. Çıkan ses Arzu'yu da tedirgin etmiş olmalıydı ki bakışlarını pencereye çevirdi ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Öksürüklerimi zar zor düzene sokunca, "Sen kız kardeşini öldürmeleri için bekâretini mi verdin?" diye sorduğumda, Arzu bakışlarını

bana çevirdi ve tedirginliğini bastırmak istercesine şuh bir kahkaha attı.

"Evet, hem de çok zevkliydi."

Şokla yüzüne baktım. "Sen nasıl iğrenç, nasıl cani bir kadınsın? O senin kız kardeşindi."

Arzu'nun gözleri yeniden öfkeyle parladı ve sıranın üzerinden indi. "O benim sevdiğim adamla önümdeki bir engeldi sadece."

Kızgınlıkla gülümseyip, işaret parmağımı öfkeyle üzerine doğrulttum. "Kız kardeşinin sevdiği adama göz koyan sendin."

"Handan'ın, Poyraz'ı sırf benden daha önce görmesi ve sevmesi, ona sahip olma hakkını vermez, veremez!"

Duyduklarıma inanamayarak başımı iki yana sallayıp acıyarak yüzüne baktım. "Sen hastasın, acilen tedavi görmen gerekiyor."

Arzu, umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkip sessiz kalınca duyacaklarımdan korka korka, "Peki ya Emin Sancaktar'ı nasıl ikna ettin?" diye sorduğumda yaptıkları marifetmiş gibi yeniden göğsünü gere gere anlatmaya başladı.

"Emin'i ikna etmek en kolayı oldu. O da o kadar çok Poyraz'dan nefret ediyor, başa geçecek diye korkuyordu ki teklifimi hemen kabul etti. Sanıyordu ki Poyraz'ın karısını öldürürse gücüne güç katacak. Çünkü onların kurallarına göre öldürme sırası onlardaydı. Öldürdüğü anda tüm yeraltı dünyasının sempatisini kazanacaktı. Yine sanıyordu ki Poyraz da onun adamlarını öldürdüğü anda yeraltı dünyasının sevmediği adamı olacaktı. Tam aradığı fırsat bendim ama benim de Poyraz'dan nefret ettiğimi düşünmesini sağlamam lazımdı. Sırf bu yüzden babamın ölmesine sebep oldum. Babam zaten kalp hastasıydı, ilaç kullanıyordu. İlaçlarının dozuyla oynadım. Hastanede de zaman zaman unutkanlığı olduğunu anlattım doktorlarına. Emin'e de babamın Handan ile Poyraz'ın evlenmesine karşı çıktığını ama Handan'ın onu dinlemediğini, evlenince kalp krizi geçirmesine sebep olduğunu anlattım. Babama âşık bir kız olduğumu, ikisinden de babamın intikamını almak istediğimi anlattım. Bana ya inandılar ya da inanmış gibi yaptılar çünkü herkesin bir çıkarı vardı."

Duyduklarımın daha fazlasını kaldıracak gücümün olmadığının farkındaydım. Dizlerimin bedenimi taşıyacak gücü kalmamıştı. Başım da dönüyordu ve ayaklarımın altındaki yer, hareket ediyordu sanki.

Arzu da diliyle dudaklarını ıslatıp derin bir nefes çekti içine. Bıçağına bakıp söyleyeceklerinden haz aldığını belli edercesine gülümsedi. "Ve o gün. Handan'dan sonsuza dek kurtulduğum gün... O sabah erkenden Handan'ı aradım ve Poyraz'ın uyuyup uyumadığını sordum. Uyuduğunu öğrenince yalandan ağlamaya başladım. Babamın ölümüne katlanamadığımı, çok yalnız kaldığımı, kız kardeşime ihtiyacım olduğunu, ölmek istemediğimi ama intiharın eşiğinde olduğumu anlatıp evime çağırdım. İntiharın eşiğinde olduğumu duyunca çılgına döndü, ağlayarak beni ikna etmeye çalıştı. Yanıma gelmesini istedim fakat Poyraz'a söylememesini, rezil olmak istemediğimi söyledim. Kimseye söylemediğinden emin olmak için de evden çıkana kadar telefonunu kapatmadım, sürekli ağladım durdum. Söylemedi de... Benim aptal kız kardeşim, bana çok güvendiği için kimseye bir şey söylemeden korku içinde apar topar evden çıktı. Sadece Melis'in bakıcısına bir saate kadar geleceğini söyledi. Bir de şoförüne bana geleceğini söyledi ama Emin'in adamları, şoförüne ve onu izleyen korumalarına pusu kurdukları için hepsi sonsuza dek susmak zorunda kaldılar. Ardından Emin'in adamları, Handan'ı depoya aldılar. Depoda da Handan'ı ben bekliyordum. Zavallı, beni karşısında görünce o kadar çok şaşırdı ki o yüz ifadesini asla unutamam."

Tüm bunları o kadar rahat söylüyordu ki kendimi bir an Handan yerine koyunca, yaşadığı hayal kırıklığını kalbimin en derinlerinde hissettim ve kuvvetli bir yıkıma sürüklendim.

Arzu, ifadem karşısında alayla gülmeye başladı. "İnanır mısın, Poyraz'a âşık olduğumu, kendisinden nasıl nefret ettiğimi anlatınca Handan da tıpkı senin bana baktığın gibi bakmaya başlamıştı ve Poyraz'ın beni hiç sevmeyeceğini söylemişti. Tabii bu onun son sözleri oldu. Önce dilini kestim, ardından defalarca kalbinden bıçakladım çünkü o lanet olası kalbi, sevdiğim adamı sevme cüretini göstermişti. Öldürdükten sonra da Emin'in ölüm süsünü verebilmek, daha

doğrusu hıncımı alabilmek için uzuvlarına ayırdım. O gün Poyraz'ın yastığına sarıldığımda Handan'ın kokusu dolmuştu ya burnuma, bu defa kanının kokusu dolunca büyük bir huzur hissetmiştim."

Duyduğum son cümlelerle birlikte bir hiçlikte kaybolmuştum, beynim tüm fonksiyonlarını yitirmiş gibiydi. Midemi ağzıma getiren bulantı, artık büsbütün bedenimi de etkisi altına almıştı. Kız kardeşini acımadan öldüren cani bir katil vardı karşımda. Elime geçen her şeyi üzerine atmak istiyordum. Canının yanmasını istiyordum fakat hiçbir tepki veremedim. Gözlerime sürekli hücum eden yaşlardan dolayı onu bile güçlükle görebiliyordum.

Arzu, tepkisizliğime şaşırsa da belli etmedi ve yeniden sıranın üzerine kaygısızca oturup, "Poyraz, o günden sonra çok perişan oldu. Kollarımda teselli olabilirdi ama beni reddetti," dediğinde kara gözleri yine öfkeyle gölgelendi. "Ondan uzak kalmamak, onu ikna edebilmek için Melis'e bakma bahanesiyle eve sık sık girip çıkmaya başladım. O aptal velede katlanmak tam bir işkence olsa da Handan'dan Poyraz'a hiçbir anı kalmaması için onu da öldüreceğimden dolayı bir süre iyi teyze rolü oynadım ve sırf bu yüzden Oktay'ın, Poyraz'ın okulunda öğretmenlik yapmasını sağladım. Ardından Melis için eve gelen tüm öğretmenlerle Melis'in iletişimini keserek onun Oktay'ın olduğu okulda okumasını sağladım. Oktay, onu Emin'e teslim edecekti ama kahretsin ki sen çıktın karşımıza."

Öfkeli gözlerini gözlerime kilitledi ve delici bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmadan, "Aslında senden en başında kurtulacaktım ama Engin denilen herifin ihaneti yüzünden sana da katlanmak zorunda kaldım. Engin'e bunun hesabını elbette canıyla soracaktım ama bana gerek kalmadan Poyraz'ın korkusuna kendini vurdu. Aslında o gün ondan çok umutluydum ama seni kaçırmayı bile başaramadı, beceriksiz aptal!"

Duyduklarım karşısında vücuduma yeniden sinir dalgası yayıldı ve göğsüm, öfkeyle yükselip alçalmaya başladığında, "Sen nasıl bir manyaksın böyle?" diye bağırdım.

Bağırmamla birlikte Arzu iyice keyiflendi. "Ben sadece çok âşık bir kadınım."

Olumsuzca başımı salladım. "Bu aşk değil. Bu saplantı, hastalık bu. Aşk sevdiğine zarar vermez, canını acıtmaz."

"Tam tersi, aşk her zaman içinde acı barındırır. Acıyla aşk, özdeştir. Aşkın en iyi tarafı da bu değil midir?"

Saplantısı öylesine ürkütücü boyuttaydı ki sessizce yutkunmama sebep oldu.

Arzu, keyifli ifadesini bozmadan ayağa kalktı ve benliğimi bambaşka bir şaşkınlıkla sarsacak sorusunu fısıldadı. "Niye Tunç'un aşkına karşılık vermedin?"

Sorduğu soruyla yüzüm bembeyaz kesildi. Duyduklarımın doğruluğunu sorgularcasına, "Tunç'un aşkına mı?" diye sordum.

Onaylarcasına başını salladığında yüzünde şeytani bir gülüş belirdi. "Evet, eğer Tunç'un aşkına karşılık verseydin biraz sonra seni öldürmek zorunda kalmayacaktım."

Artık tüm bedenim ani bir adrenalin patlamasının eşiğindeydi ve çıldıracakmışım gibi hissetmeye başlamıştım. "Sen Tunç'u nereden tanıyorsun?"

"Gökhan sayesinde."

Ne demek istediğini anlamayınca tek kaşımı kaldırıp, "Gökhan?" dedim sorar gibi.

Arzu, elini gelişigüzel havada salladı. "Tabii sen bilmiyorsun. Gökhan, Emin'in adamı. Emin içeriden bilgi sızdırmanın garanti olması için Gökhan'ı şantajla kendi için kullanmaya başladı."

İnanamayan gözlerle yüzüne baktım, daha ne kadar şaşırabilirdim hiçbir fikrim yoktu. "Nasıl yani? Hem Poyraz'a âşıksın hem de onun öldürülmesi için içeriye sızdırılan adamı görmezlikten mi geliyorsun? Hani tek amacın Poyraz'ın aşkını kazanmaktı?"

Kurnaz bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "O basiretsiz adam Poyraz'ı öldüremez. Gökhan ona Oktay aracılığıyla bilgi taşıyor. Oktay da bana, benim Poyraz'a âşık olduğumu göremeyecek kadar âşık. O yüzden o bilgiler, Emin'e gitmeden önce bana geliyor ve benim gitmesine izin verdiğim kadarıyla gidiyor."

Aklıma bir anda Cesur olayı gelince, "Ya Cesur?" diye sorduğumda gülümsemesi soldu ve tükürürcesine dudaklarını araladı.

"O adamdan hep nefret ettim, ölmesi isabetli oldu," deyince belli belirsiz tebessüm ettim.

Cesur'un yaşadığını bilmiyordu.

Arzu, tebessümümü fark etmeyip anlatmaya devam etti. "Yurt dışında olduğum bir gece, Gökhan beni aradı ve senin saldırıya uğradığını anlattı. Tunç denilen herifi bıçaklamışsın, bu beni şaşırtsa da korkup kaçtığını duyunca çok eğlendim. Sonra Tunç'u buldum. Ona yardım edeceğimi, seni ona götüreceğimi söyledim. Senin onu bıçakladığın gün tişörtünü çıkarıp yarasına bastırmış ve öncesinde her ihtimale karşı apartmanın bodrum katında kendi için hazırladığı sığınağa inip saklanmış. Poyraz'ın adamlarının gittiğinden emin olunca bir arkadaşına saklanmış. Ardından buluştuk. Seninle ilgili çok güzel planlarımız vardı ama bir iş beceremediği gibi benden sürekli para istiyordu. En büyük hatayı da Poyraz'ın arkasından iş çevirdiğimi ona anlatacağını söyleyerek yapmıştı. Düşünebiliyor musun, benim gibi bir kadını tehdit etmeye başlamıştı. Ben de en son buluşmamızda siyanürle zehirledim. Kendinden geçince de onu da parçalarına ayırıp attım. Tam bir yılışıktı."

Midem artık öylesine çok bulanıyordu ki şakaklarım da zonklamaya başlamıştı. Gözlerimi kapatıp bu cehennemden nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalıştım ve bir şeyler bulmak umuduyla bakışlarımı aralayıp sınıfın içine baktım. Puslanan bakışlarımla sınıfı tararken bu sınıftan neredeyse çıkamayacağımdan emindim.

Puslanan bakışlarımın arasına Arzu takıldı, arka cebinden fotoğraflar çıkardığını ve bana doğru uzattığını gördüm. Bıçağını da muhtemelen arka cebine geri koymuştu. Titreyen ellerime güçlükle komut verip fotoğraflara uzandığımda Arzu'nun nefret dolu sesi kulaklarımı doldurdu. "Bunları Gökhan çekmiş."

Elimdeki fotoğraflara tek tek baktım. Fotoğrafların çoğunda Poyraz'la birlikte bahçedeydik. İşin garip yanı ise fotoğrafların hiçbirinde Poyraz'ın yüzü yoktu. Fotoğrafları hızlıca değiştirmeye devam ederken bu defa fotoğraflarda Arzu'nun bir yatağın içinde çırılçıplak olduğunu, yanında da çırılçıplak uzanan bir adam olduğunu gör-

düm. Çıplak adamın yüzüne bakınca da bir an kör olmayı her şeyden çok istedim.

Poyraz'ın yüzünü, yanındaki adamın yüzüne yapıştırmıştı!

Aklımı yitirmek üzereydim. Tüm bedenim öfke nöbetiyle sarsılırken Arzu iç geçirerek, "Yanımdaki Oktay. Ve ben, bugüne kadar Oktay'la hep Poyraz diye seviştim. Çok yakında da gerçekten yatağına gireceğim ve o gün benim miladım olacak," deyince elimdeki fotoğrafları sert bir şekilde yüzüne fırlattım.

"Seni manyak, ruh hastası!" diye bağırarak üzerine koştum.

Arzu daha ne olduğunu anlamadan ellerimi omuzlarına bastırıp onu geriye ittim ve afallamasını fırsat bilerek sınıftan çıkmaya çalıştım. Fakat ben daha kapıdan çıkamadan sırtımda ellerini hissetmemle birlikte önce yüzümü kapıya çarptı, akabinde de sırtımdaki ellerini bırakmadan bedenimi sertçe yere savurdu. Aynı hızda yanıma geldi. "Beni itmeye nasıl cüret edersin kaltak?" diye haykırarak karnımı tekmeleye başladı.

Ayağını tutup tekmelerini savuşturduğumda dengesini kaybedince ayaklarımla karnına baskı uyguladım ve bedenini sertçe geriye ittim.

İtmenin etkisiyle yere düşünce anında bıçağı arka cebinden çıkarıp parmaklarının arasına aldı ve aynı hızda ayağa kalkıp yeniden üzerime doğru geldi. "Bu bıçak, Handan'ı öldürdüğüm bıçak. Senin için sakladığım yerden çıkardım. Şimdi sen de onunla birlikte aynı kaderi paylaşacaksın. Ayrıca hiç merak etme, çok yakında aynı bıçakla çocuklarını da yanına göndereceğim."

Çocuklarımı anmasıyla içim hınçla dolup taştı ve kızgınlıkla bağırdım. "Çocuklarıma asla dokunamayacaksın!"

Arzu ise elindeki bıçağı göğsüme saplamak için üzerime hamlede bulununca bedenimi anında yana savurdum ve hızlıca Poyraz'ın kendimi korumam için öğrettiği metotları hatırlamaya çalıştım. Ardından çevik bir hareketle ayağa kalkarak yeniden üzerime savurduğu bıçak darbelerinden kendimi korumaya çalıştım.

Karnıma doğru bıçakla hamle yapınca bıçağı tutan elini karnıma gelmeden yakaladım ve Arzu'yu kendime çekip suratına kafa attım.

Kafa atmamla birlikte Arzu geriye doğru savrulurken elindeki bıçak da masanın altına sürüklendi. Bıçağı hemen alamayacağımı bildiğim için almak yerine kapıya koştum ve açtığım kapıdan kendimi dışarıya atıp merdivenlere doğru koşmaya başladım.

Koşmaya devam ederken Arzu'nun ellerini yeniden sırtımda hissettiğimde beni sertçe koridorun duvarına çarpmasına engel olamadım. Yere düşmemle birlikte ayak bileğimden yakaladı ve merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. "Şu âna kadar yaşadığın o mutlu günlerin hesabını sana sormayacağımı mı sandın?"

Boş koridorda tutunacak hiçbir yer olmadığı için sürüklenmeye devam ediyordum ve boşta kalan ayağımla onu sürekli tekmeleye çalışıyordum.

Elinden kurtulamayınca hırsla bağırmaya başladım. "Bırak beni manyak!"

Merdivenlerin başına gelir gelmez Arzu ayağımı bıraktı. Üzerime eğilip kollarımdan tuttuğu gibi merdivenlerden aşağıya itti. Merdivenlerden düşerken onun da bileğini tuttum ve kendime doğru çekerek benimle birlikte yuvarlanmasına sebep oldum.

Merdivenlerden yuvarlanmak öylesine canımı acıtmıştı ki sanki tüm kemiklerimin aynı anda kırıldığı hissiyatını vermişti.

Arzu'ya baktığımda da yarı baygın hâlini görünce zar zor bedenimi kaldırdım ve emekleyerek merdivenlere tırmanmaya çalıştım fakat tam o esnada Arzu'nun ellerini ayak bileğimde hissettim. "Ölmeden benden kurtulamayacaksın, Eylül. Bugün burada öleceksin!"

Ayak bileğimi ellerinden kurtarmaya çalışırken emekleme pozisyonundan sırtüstü pozisyonuna geçtim ve boşta kalan ayağımla Arzu'nun yüzüne sertçe tekme attım. Arzu aldığı darbeyle ayağımı bırakıp geriye gittiğinde burnundan akmaya başlayan kanı gördüm ve hızlıca ayağa kalkıp öğretmenler odasına koşmaya başladım.

Öğretmenler odasının aralık kapısından içeriye girip kapıyı kapatmaya çalıştığım sırada Arzu da kapıda belirdi ve kapıyı kapatmamam için tüm gücüyle ittirmeye başladı. "Seni öldüreceğim, Eylül, boşuna direniyorsun!"

Arzu kapıyı itmeye devam ederken bir anda kapının önünden çekilince kapı aniden açıldı ve âdeta içeriye savrulup dizlerinin üzerine düştü. Dizlerinin üzerine düşer düşmez yanına gittim ve saçlarını elime dolayıp yüzünü kendime çevirdim.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Bir daha sakın çocuklarımı o leş ağzına alma!" diyerek kanayan burnunun üzerine yumruk attım.

Hırsımı alamıyordum ve her vuruşumda elimde beliren kana aldırmadan sertçe vurmaya devam ediyordum.

Yumruk attıkça hızlanan soluklarımın arasından, "Asla sevdiğim adamın koynuna giremeyeceksin, duydun mu beni? Poyraz seni asla sevmeyecek!" diyerek bir kez daha vurduğumda bacağıma saplanan bıçakla acı içinde çığlık attım.

Anlaşılan bıçağı masanın altından o almıştı. Tüm vücudumu kaplayan yoğun acıyla sarsılırken Arzu'nun bıçağı geri çekmesiyle birlikte acı bir feryat koptu dudaklarımdan ve geriye doğru sendeledim.

Arzu, kanımla boyanmış bıçakla yeniden üzerime gelince, bedenimin ağırlığını diğer bacağımın üzerine verdim.

Arzu da acı çeken ifademe büyük bir mutlulukla gülümsedi. Hayal ettiği anı yaşadığı gözlerindeki mutluluğundan bariz belliydi. "Anlaşılan Poyraz seni iyi eğitmiş ama ne kadar direnseń de seni bu bıçakla öldüreceğim."

Arzu, bıçakla üzerime saldırınca yanı başımdaki sandalyeyi kaldırıp üzerine fırlattım. Sandalyeden kendini korumaya çalıştığı sırada elindeki bıçak fırlayınca da dağılmış yüzüne bir kez daha yumruk attım.

Arzu'nun geriye sendelemesiyle birlikte düşen bıçağı almak için ilerledim. Arzu, engel olmak için kolumdan tuttu, yaralı bacağımı güçlükle kaldırıp kasıklarına doğru tekme atarak kendimden uzaklaştırdım, ardından yerdeki bıçağı elime aldım.

Bu defa bıçak benim elimdeydi ve ikimiz de nefes nefeseydik fakat Arzu aynı zamanda ürkütücü bir ifadeyle gülümsüyordu. "O bıçakta Handan'ın da kanı var ve senin eline çok yakıştı."

Arzu'nun sözleriyle bakışlarımı elimde sımsıkı tuttuğum bıçağa indirdim. Boğazımda çırpınan hıçkırığı güçlükle yutkunmaya çalışırken Arzu üzerime gelip, "Ve bu defa bu bıçakla sen ölecekssiz" diyerek bıçağı elimden almaya çalıştı.

Bıçağı elimden almak için aramızda arbede yaşanırken bıçak, Arzu'nun koluna saplanınca bu defa Arzu'nun dudaklarının arasından acı bir çığlık koptu ve kendini geriye çekti. Dermanının kalmadığının farkındaydım fakat koluna saplanan bıçakla benim aramda gelip giden ürkütücü bakışları, asla pes etmeyeceğini söylüyordu.

Burnuma ise yanık kokusu dolmaya başlamıştı. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde içeriye yavaş yavaş duman girmeye başladığını gördüm ve göz bebeklerim korkuyla genişledi.

Oktay Hoca, okulu ateşe vermişti!

Korkuyla dumana bakmaya devam ettiğim sırada Arzu'nun ellerini göğüs kafesimde hissettim ve daha ne olduğunu anlayamadan arkamdaki pencereye doğru sertçe itildim.

Öğretmenler odasının pencereleri boydan boya camdı ve pencerenin hemen önünde oldukça dar olan Fransız balkonu vardı.

Pencereye doğru sertçe itilmenin etkisiyle birlikte cam üzerimize kırılırken bir adım sonrasında belim balkonun ahşap korkuluğuna yaslandı. Arzu da göğüs kafesimdeki ellerini üzerimden çekip parmaklarını boğazıma dolayarak var gücüyle sıkmaya başladı. O kadar güçlü sıkıyordu ki nefes alamıyor, gitgide hayattan koparılıyordum. Aynı zamanda bedenimi öylesine kuvvetlice aşağıya doğru bastırıyordu ki altımdaki ahşap korkuluktan kırılacağına dair yavaş yavaş ses gelmeye başlamıştı.

Boynumu iyice geriye bastırmasıyla birlikte bakışlarım, balkonun hemen altındaki yağmurun parlattığı sivri demirlere kaydı ve bedenim idrak ettiğim gerçekle sarsıldı.

Ya nefessizlikten ölecektim ya da aşağıya düşüp o demirlere saplanacaktım!

Arzu, boğazımı sıkarak bastırmaya devam ederken, bacaklarımı kaldırıp bacaklarına doladım ve kendimi yukarıya çekmeye çalıştım. Parmaklarımla da boğazımı bırakması için kolundaki bıçak yarasına

bastırmaya çabaladım. Baskının artmasıyla birlikte Arzu'nun boğazındaki parmakları gevşeyince kendimi tüm gücümle yukarıya çektim ve o an Arzu altta ben üstünde, birlikte yere düştük.

İçerisi ise çoktan dumanla dolmuş, açık kapıdan alevler görünmeye başlamıştı.

Hızlıca üzerinde doğrulup üzerinden kalkmadan burnunun ortasına bir kez daha sertçe yumruğumu geçirdim. "Bu da Handan için di!" diye haykırdım.

Yüzü tanınmayacak hâle gelmişti. Saçlarının arasında kırılan camların parçaları duruyordu, vücudunun her yerinde kesikler vardı. Bakışlarımı hızlıca üzerime tutundurduğumda aynı kesiklerin benim vücudumda da olduğunu gördüm.

Yüzüne bakıp yeniden yumruk atacağım sırada Arzu başını hızlıca yana çevirince yumruğum beton zemine çarptı. Parmaklarımda kırılmış gibi acı hissederken Arzu beni üzerinden savurdu ve çevik bir hareketle bu defa o üzerime çıkıp yüzüme yumruk attı. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar direneceğini ve karşı koyacağını hiç düşünmemiştim ama yine de benim karşımda bir hiçsin."

Dudaklarımın üzerine attığı yumrukla dudağım patlayınca ağzımın içine metalik kan kokusu doldu. Genzimi de içeriye dolan duman çoktan yakmaya başlamıştı, sürekli öksürme isteğiyle dolup taşıyordum.

Arzu'nun yüzüme yeniden yumruk atacağını görünce yumruğu yüzüme gelmeden yakaladım ve onu geriye iterek üzerimden savurdum, ardından hızlıca ayağa kalktım. Aynı şekilde Arzu da ayağa kalktı ve bu defa pencere onun arkasında kalmıştı, itme sırası bendeydi.

Arzu'nun üzerine koşup onu tüm gücümle Fransız balkona itince, az önce beni üzerine bastırdığı ahşap korkuluk anında kırıldı ve dengesini kaybedip aşağıya düşeceği sırada son anda tek eliyle korkuluğun kırılmayan tarafına tutundu.

Arzu'nun çığlık çığlığa sivri demirlerinin üzerinde sallandığını görünce ne yapacağımı bilmez bir hâlde Arzu'ya baktım. Arzu da düşmemek için tüm gücüyle direniyor boşta kalan eliyle sağlam kor-

kuluğa tutunmaya çalışıyordu. Ama korkuluğu tutan eli gitgide kaymaya başlamıştı.

Arzu'ya bakmaya devam ederken, göz göre göre ölmesine izin vermek bedenimin ve ruhumun kaldıramayacağı bir yük olduğu için hızlıca yere çöktüm, sağlam korkuluğa tutunup elimi uzattım.

Elimi uzatmamla birlikte Arzu şaşkınlıkla önce elime, ardından yüzüme bakınca kızgınlıkla bağırdım. "Ne bakıyorsun aptal? Senin gibi bir pislik değilim. Ölmeni istemiyorum, kapatılacağın hücrede yıllarca güneşe hasret kalman için ölmeni istemiyorum."

Arzu sessiz kalıp bileğimi sıkıca tutunca tüm gücümle onu yukarıya çekmeye çalıştım ama o kadar ağırdı ve benim öylesine gücüm azalmıştı ki kendimi zorlamamdan dolayı tüm damarlarım gün yüzüne çıkmıştı.

Arzu'yu yukarıya çekmeye devam ettiğimde Arzu bir anda korkuluğu tuttuğu elini bıraktı ve diğer eliyle tuttuğu koluma tutundu. Artık iki eliyle de aynı kolumu tutuyordu ve kendiyle beraber beni de aşağıya çekiyordu.

Korku ve şaşkınlıkla yüzüne bakınca ürkütücü bir şekilde gülmeye başladı. "Ama ben pisliğim, Eylül, bunu sen söyledin. Poyraz benim olmayacaksa senin de olmayacak!"

Kolum sanki omzumdan kopacakmış gibi acırken ona direnmek için sağlam olan korkuluğa daha da sıkı tutundum fakat tutunduğum korkuluktan da aşağıya çekildikçe sesler gelmeye başlamış, acı acı kırılacağını haber veriyordu. "Bırak beni manyak, bırak!"

Ben bağırdıkça Arzu kahkahaları arasında beni aşağıya çekmeye devam etti. "Birlikte öleceğiz, Eylül."

Arzu'nun sesi kulaklarımı doldurduğunda, tıpkı yaralı bir hayvanın iniltisine benzer bir sesle adım haykırılınca bakışlarımı sese çevirdim ve Poyraz'ın aşağıda korkuyla yüzüme baktığını gördüm. "Eylül!" diye bağırdı ve can havliyle okula doğru koşmaya başladı.

Poyraz'ın okula koşmasıyla birlikte yeniden Arzu'ya baktım ve dişlerimi sıkmaktan ağrıyan çenemi güçlükle hareket ettirdim. "Duydun değil mi? İkimiz de ölümle burun burunayız ama o, senin değil benim adımı haykırıyor çünkü sevdiği kadın benim ve sen, ne

yaparsan yap onun kalbinde hiçbir zaman yer edinemeyeceksin, şimdi bunu anladın mı?"

Sözlerim dudaklarımdan dökülür dökülmez Arzu, bedenini delirmiş gibi sağa sola hareket ettirmeye başladı. Onun hareket etmesiyle birlikte bedenim daha da aşağıya çekildiğinde ahşap korkuluğun sesi de gitgide artmaya başlamıştı.

Her saniye aleyhime işliyordu ve yaşadığım stresten kalp atışlarım zirve yapmıştı.

Arzu bir kez daha bedenini sallayınca tutunduğum ahşap korkuluk bir anda kırıldı ve Arzu'yla birlikte aşağıya düşerken son anda sevdiğim adamın önce sesini duydum, akabinde ellerini ayak bileklerimde hissettim.

Arzu ise Poyraz'ın sesini duyunca gözlerini kapatıp bir anda ellerini bıraktı. Arzu'nun ellerini bırakmasıyla birlikte dehşet dolu bir ses boğazımdan firar etti ve hızlıca gözlerimi kapattım çünkü diklemesine düştüğü için demirin ucu belinden girmiş boğazından çıkmıştı.

Berbat bir görüntüydü!

Saatlerdir baskılamaya çalıştığım ağlama isteğini Arzu'nun son görüntüsüyle yeniden içimde ağırladım ve omuzlarım güçlü hıçkırıklarla sarsıldığında kendimi, sevdiğim adamın güven dolu güçlü kollarının arasında buldum.

POYRAZ

Emin'i, Yasin'e bıraktıktan sonra hemen yola çıkmış, yol boyunca Eylül'e bir şey olma ihtimaliyle yüreğim telaşla çarpmıştı.

Cesur'u da defalarca kez aramama rağmen ulaşamayınca elim ayağım iyice uyuşmuştu.

Bana asırmış gibi gelen yolun sonunda okula vardığımda okulun yandığını görünce kalbim büsbütün sıkıştı ve can havliyle okula doğru koşmaya başladım.

Okula girer girmez, bakışlarım ilk önce güvenliğin yerde yatan cansız bedenlerine kaydı. Oktay itine bir kez daha küfrederken kulaklarıma Eylül'ün çığlığı dolunca bakışlarımı bu defa sese çevirdim. Arzu'nun düşmek üzere olduğunu ve kendiyle beraber Eylül'ü de aşağıya çekmeye çalıştığını gördüm.

Gözlerim korkuyla büyüdü ve tüm benliğim alarma geçti. Patlamaya hazır bir bomba gibi adını haykırarak içeriye doğru koşmaya başladım.

"Eylül!"

Okulun içine adım atar atmaz kuvvetli bir sıcaklık yüzüme çarpınca alevlerin her yanı sardığını gördüm ve tam o esnada kulaklarıma bir el silah sesi doldu. Bakışlarımı hızlıca yan tarafıma çevirdiğimde alevlerin arasından Cesur'u ve yerde yatan Oktay'ı gördüm. Cesur'un dağılmış üstü başından, Oktay'la boğuştuğu bir hayli belli oluyordu.

"Geber piç!" Cesur'un sesine eş zamanda silahının da sesi karıştığında saniyeler içinde Oktay'ın beynini tamamen dağıttı.

Yangının etkisiyle birlikte önüme düşen parçadan son anda kurtuldum ve bakışlarımı Cesur'un üzerinden çekmeden merdivenlere doğru koşmaya devam ettim. "Cesur, buradan hemen çık!"

Cesur'un cevap vermesini beklemeden alevlerin arasındaki merdivenleri tırmanıp doğruca öğretmenler odasına doğru koşmaya devam ettim. Alevlerden dolayı hızım kesildikçe korkum artıyor, Eylül'e yetişememe ihtimali nefesimi kesiyordu.

Öğretmenler odasının kapısının önüne gelir gelmez içeriye girmeye niyetlensem de hızla büyüyen yangın buna engel oldu ve sürekli gelen öksürme isteği yüzünden karnımdaki ile omzumdaki yaranın baskısı artmaya başladı.

Alevlerin arasından zar zor geçmeyi başarabildiğimde ise Eylül'ün aşağıya düşmek üzere olduğunu gördüm ve nasıl koştuğumu bile anlamadan varlığına son anda sımsıkı tutunmayı başardım.

Ardından gözlerimi kapatıp dudaklarımı şükürle araladım. "Teşekkür ederim, onun da ellerimden kayıp gitmesine izin vermediğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi yeniden aralayıp Eylül'ü kucağıma çektim ve sarsılan omuzlarını kollarımın arasına hapsederek yüreğime sokmak istercesine sımsıkı göğsüme bastırdım.

Eylül de onu bırakmamdan korkarcasına sımsıkı tutundu yakalarıma ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. Hıçkırıkları kulaklarımı doldukça içim suçluluk duygusuyla ezildi, tüm yaralarını öpmek istercesine saçlarını öpücüklere boğmaya başladım.

Çok kısa bir süre sonra Eylül'ün hıçkırıklarına itfaiyenin sesi de karışınca onu göğsümden ayırıp yaralı olup olmadığına baktım. Bacağındaki bıçak izini görünce kaşlarım tedirginlikle çatıldı. "Hemen doktora gitmeliyiz."

Tedirgin bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdiğimde Eylül'ün transa geçmiş bir hâlde karnımdaki yaraya baktığını gördüm. Yaranın üzerinde çok fazla kan vardı ve aldığı darbelerden dolayı parçalanan gömleğin ardından yaranın ne hâlde olduğu açıkça görünüyordu.

Bakışlarını yaranın üzerinden çekip yüzüme sabitlemek için yanaklarını avuç içlerimin arasına aldım. Sevgi bir dolu sesle, "Menekşem," deyince Eylül'ün dudaklarının arasından korku dolu bir çığlık koptu.

"Yaran çok derin, öleceksin. Hayır hayır, öleceksin."

Acı dolu haykırışlarıyla yeniden ağlamaya başlayınca yatıştırıcı bir sesle, "Sakin ol, ölmeyeceğim, seni bırakmayacağım," desem de beni duymuyor, korkudan titreyen kirpiklerinin ardındaki menekşeleri omzumla karnım üzerindeki yaralarının üzerinde ısrarla gelip gidiyordu. Korkusunu dindirmek için parmaklarımı saçlarının arasına karıştırdım ve dudaklarımı gözyaşlarının üzerine bastırdım. "Ölmeyeceğim. İyi olacağım, iyi olacağız çünkü artık tüm kâbus sona erdi."

Dudaklarımı yanağından sürterek dudaklarına indirip dudaklarımın üzerine çarpan kesik soluklarını içime çektim. "Bir daha yara almak yok. Söz veriyorum, açılan tüm yaralarımızı saracağım. Bunun için ne gerekiyorsa her şeyi yapacağım, menekşem."

Sıcak nefesini bir kez daha içime çektikten sonra dudaklarını kavradım ve kaybetme duygusunun verdiği korkuları dudaklarımızda dindirmeye başladım.

1 AY SONRA

MELİS

Masanın üzerinde duran, meyve suyu dolu olan bardağıma uzandım ve büyük bir keyifle meyve suyumdan yudumlayıp çimenlerin üzerinde oturan annemle babama bakmaya başladım.

İkisi de karşılıklı oturmuş, kollarını öne doğru açmış, Nisan ile Rüzgar'ın aralarında geliş gidişlerine yön veriyorlardı.

Nisan ve Rüzgar'ın son günlerdeki yürüme çabaları artınca, annemle babam yürümelerine destek olmak için sık sık bu şekilde oturmaya başlamışlar, aralarındaki paytak adımlara güven vermeye çalışıyorlardı. Bense bazen annemin yanına, bazen de babamın yanına oturuyor, kardeşlerimin sevimli hâllerini kameraya alıyordum.

İleride izleyebileceğimiz çok güzel anılar biriktiriyordum. Bana bu fikri babam vermişti ve anılarımızı biriktirebilmem için kendi kamerasını hediye etmişti. Bir de bize daha önce çektiği görüntüleri izletmişti. O görüntülerde neredeyse her günüm vardı ve bebek hâlim gerçekten çok komikti.

Görüntülerin çoğunda da babamın yanımda uyuyakaldığı, benim de göğsünde uyuduğum anlar vardı. Söylediğine göre o görüntüleri de amcam, babamdan gizli gizli çekmişti. Eminim babam, amcamı yakalayınca ona çok kızmıştır.

Annemle babamı izlemeye devam ederken annem başını bana çevirip gülümseyince ben de ona gülümsedim. Yüzündeki yaraları

günden güne iyileşiyordu. En son veli toplantısı için okula gittiğinde okulda elektrik kaynaklı yangın çıkmış, annemin yaralanmasına sebep olmuştu. Okula da yeniden tadilat yapılmaya başlanınca bizler de geçici olarak başka okullara gitmek zorunda kalmıştık.

Babam da anneme bir şey olmasından o kadar çok korkmuş olmalıydı ki o günden beri bir an olsun yanından ayrılmamış, yanında yürürken bile sürekli başının üzerinden, saçlarından öpmeye başlamıştı. Aynı şekilde bizi de sürekli kucağına almış, bırakmamak için bahaneler aramıştı. Bu durumdan Nisan ile ben memnun olsak da Rüzgar hiç memnun değildi ve öpülmekten asla hoşlanmıyordu, hoşlanmayacaktı...

Bir de son günlerde babam, geceleri eve biraz geç gelmeye başlamıştı. Bunun sebebini anneme sorduğumda, bizim bir motoryatımızın olduğunu ve çok sevdiği bir arkadaşını her gece gezintiye çıkardığını söylemişti.

Sanırım o arkadaşını gerçekten çok seviyordu çünkü her gece mutlaka yanına gidiyordu.

Nisan ve Rüzgar'ın yürümekten sıkılıp babamın kucağına oturdukları sırada Cesur abim, Beren Öğretmen'im ve minik Poyraz bahçeye girince bakışlarımı onlara çevirdim. Onlar da eski evlerine geri dönmüş, annemle beni okula yine Cesur abim götürmeye başlamıştı. Serdar abim de çıkan yangında yaralanmıştı, hâlâ hastanede yatıyordu ama günden güne iyileşiyordu.

Minik Poyraz, babamı görür görmez ona doğru yürümeye başladı. Belki isimleri aynı olduğu içindi, bilmiyordum ama aralarında çok güzel bir bağ vardı. Tıpkı benim Cesur abimi çok sevdiğim gibi minik Poyraz da babamı çok seviyordu.

"Prenses." Cesur abim kollarını açınca elimdeki meyve suyunu masanın üzerine bırakıp kucağına doğru koşmaya başladım. Birazdan amcamla İlayda ablam da gelecekti ve son günlerde sık sık yaptığımız gibi birlikte akşam yemeği yiyecektik.

Amcamla İlayda ablanın düğünü ise haftaya olacaktı. Bana da kırmızı bir elbise dikiliyordu. Özellikle kırmızı istemiştim çünkü Emir son derste kırmızı rengini çok sevdiğini söylemişti ve annem,

yani benim güzel kahramanım, babamı ikna edip Emir ile Bade'nin ailesine de davetiye vermişti.

Emir'in beni o elbise içinde göreceği anı sabırsızla bekliyordum. Bence o gece Emir, beni çok beğenecekti ya da belki de o beni sonsuza dek hep beğenecekti.

SON